Raftul Denisei

Autoarea bestsellerului internațional
APĂ PENTRU ELEFANȚI

SARA GRUEN

LA MARGINEA APEI

roman

HUMANITAS fiction

Târâtă fără voia ei într-o aventură periculoasă, tânăra aristocrată americancă Maddie Hyde devine martora ororilor celui de-al Doilea Război Mondial într-un sat de munte din Scoția, unde proaspătul ei soț și cel mai bun prieten al acestuia sunt hotărâți să descopere cu orice preț monstrul din Loch Ness. Asistând neputincioasă la eforturile furibunde ale celor doi și suspectându-i că pun la cale uciderea ei, Maddie ajunge la concluzia că, de cele mai multe ori, monștrii trăiesc printre noi, la vedere, sau chiar alături de noi, acompaniindu-ne în cele mai intime momente ale vieții, deși nu întotdeauna reușim să-i identificăm. Emoționantă și plină de pasiune, această carte e povestea unei tinere femei care, pe măsură ce înțelege miezul întâmplărilor din jurul ei, învață să-și ajute semenii, găsindu-și totodată sufletul-pereche.

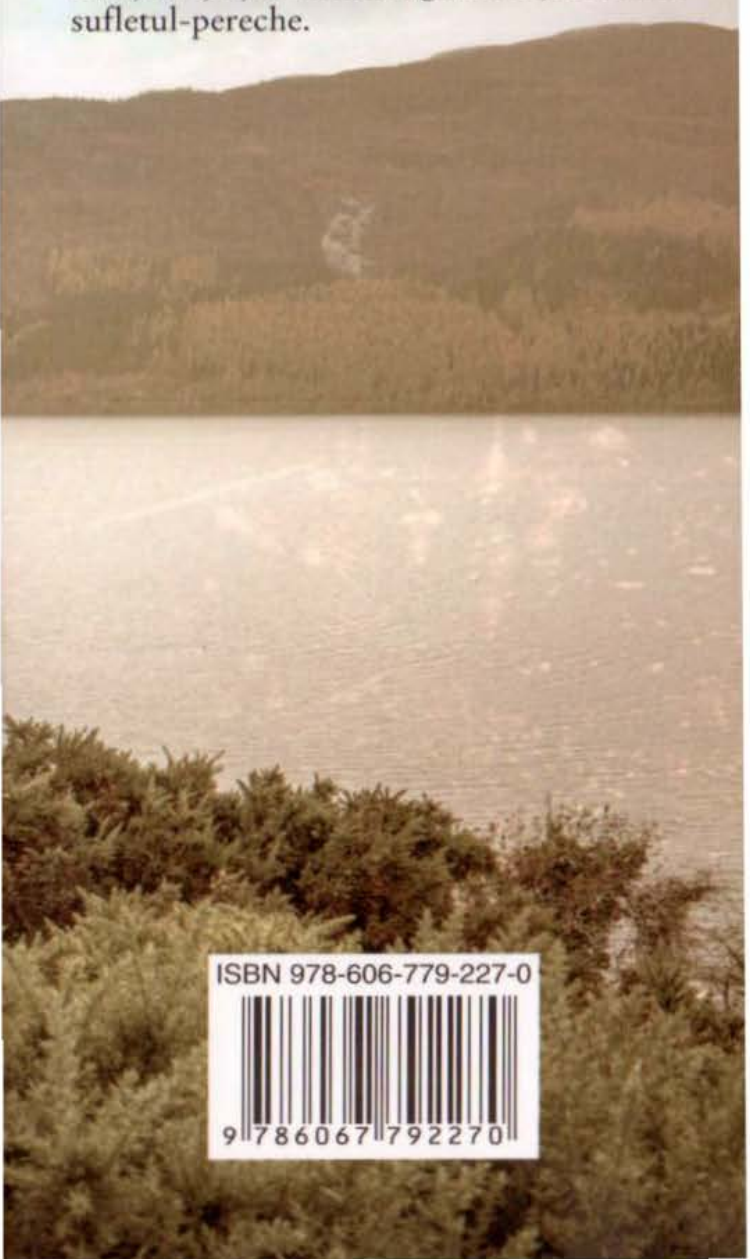

ISBN 978-606-779-227-0

9 786067 792270

Raftul Denisei

Colecţie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Redactor: Ioana Petridean
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corectori: Cristian Negoiță, Andreea Nițã, Cristina Jelescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Real

SARA GRUEN
AT THE WATER'S EDGE
Copyright © 2015 by Sara Gruen
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2017, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRUEN, SARA
La marginea apei / Sara Gruen; trad. din engleză și note de Irina Bojin. –
București: Humanitas Fiction, 2017
ISBN 978-606-779-227-0
I. Bojin, Irina (trad.; note)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Lui Bob
'S tusa gràdh mo bheatha[1]

1. Dragostea vieții mele (în scoțiană, în original).

O cioară, lacrimi pe obraz,
Două, veselie mare,
Trei ciori, o căsătorie,
Patru ciori, o botezare,
Cinci, argint în buzunare,
Șase, aur se arată,
Șapte ciori, o taină-n veci păstrată.

Prolog

Drumnadrochit, 28 februarie 1942

AGNES MÀIRI GRANT
FIICA LUI ANGUS ŞI MÀIRI GRANT
14 IANUARIE 1942

CPT. ANGUS DUNCAN GRANT
SOŢUL IUBIT AL LUI MÀIRI
2 APRILIE 1909 – IANUARIE 1942

Era o piatra funerară simplă, tăiată în granit negru, unul dintre puţinele lucruri care erau oricând la îndemână în Glenurquhart chiar şi în acele vremuri de restrişte.

Venind la moviliţa care acoperea sicriul fiicei sale, Màiri vedea cum pământul se lăsa tot mai tare de la o zi la alta. Archie, cioplitorul în piatră, îi spusese că, din cauza gerului, era posibil să mai aibă de aşteptat câteva luni până să poată aşeza piatra funerară, dar sicriul era atât de micuţ, că pământul se tasase în doar câteva săptămâni.

Numai ce aşezaseră piatra, că Màiri şi primi telegrama care anunţa moartea lui Angus – prin urmare îl pusese s-o scoată. Archie ar fi vrut să aştepte până când erau siguri de data morţii, însă Màiri voise să termine treaba imediat, ca să aibă un loc unde să-i poată jeli pe amândoi odată, aşa că Archie nu se putuse împotrivi. Cioplise numele lui Angus sub cel al fiicei lui şi lăsase un spaţiu în care să adauge ziua şi luna, când aveau să le afle. Era o adăugire fără rost, fiindcă Angus, spre deosebire de copilă, nu se odihnea sub piatră şi probabil că nici nu avea să ajungă vreodată acolo.

Când Archie s-a întors cu piatra funerară, în cimitir nu erau decât el şi Màiri. Archie era într-adevăr un bărbat vânjos, reuşind să care de unul singur o lespede din granit.

Màiri simţi o umbră traversând văzduhul şi ridică privirea. Sus pe cer, deasupra mormintelor, se învârtea o cioară, plutind parcă fără să dea din aripi.

O cioară, lacrimi pe obraz,

Altă cioară i se alătură primei, apoi încă două.

Două, veselie mare,
Trei ciori, o căsătorie,
Patru ciori, o botezare.

Archie îşi scosese pălăria şi o răsucea în mâini stânjenit.

— Dacă e ceva ce putem face, Morag şi cu mine, orice...

Màiri se strădui să-i zâmbească, însă nu izbuti decât să scoată un geamăt înăbuşit. Luă o batistă din buzunar şi o duse la gură.

Archie aştepta, vrând parcă să mai spună ceva. În cele din urmă, îşi puse pălăria şi zise:

— Ei, atunci am plecat.

Dădu viguros din cap şi se întoarse la camionetă, târându-şi picioarele.

Telegrama fusese adusă de Willie poştaşul, culmea, de Ziua Îndrăgostiţilor, chiar când se împlinea o lună de la naşterea fetiţei. Màiri tocmai scotea o halbă de după tejghea, când apăru Anna, albă la faţă, şi îi şopti că Willie era la uşă, dar nu voia să intre. Willie era un muşteriu obişnuit, aşa că Màiri înţelesese totul pe loc, înainte să ajungă la uşă şi să-l vadă la faţă. De sub pleoapele lăsate, ochii lui o priviră un moment, apoi se întoarseră spre plicul pe care-l ţinea în mână. Îl întoarse de câteva ori de pe o parte pe alta, ca şi cum nu ştia dacă să i-l dea, dacă *nedându-i-l* ceea ce era scris acolo n-ar mai fi fost adevărat. Vântul care sufla tare îl îndoi de câteva ori. În cele din urmă, Willie îşi luă inima-n dinţi şi îi întinse plicul cu un gest blând, de parcă ar fi fost un pui abia ieşit din ou. Màiri îl deschise, întoarse hârtia ca să poată citi şi privi cu atenţie ştampila purpurie cu data – 14 februarie 1942 – adăugată de Willie cu nici o jumătate de ceas în urmă, după care citi:

DNA MÀIRI GRANT, HIGH ROAD NR.6
DRUM INVERNESS-SHIRE
ADÂNC REGRET INFORMĂM CĂ SOŢUL DVS. CPT. ANGUS
D GRANT BATALION INFANTERIE 4 179994 DISPĂRUT
PRESUPUS MORT ÎN LUPTĂ 1 IAN. 1942 URMEAZĂ
SCRISOARE AMĂNUNTE

Màiri reţinu doar trei lucruri: Angus, mort şi data. Şi îi fu îndeajuns.

— Îmi pare rău, Màiri, zise Willie cu glas stins. Mai ales că abia...

Vocea i se gâtui. Clipi, lăsă privirea în jos şi ochii i se opriră o clipă pe burta ei, înainte să se coboare spre mâinile lui.

Màiri nu găsi putere să-i răspundă. Închise uşa încet, trecu printre sătenii amuţiţi şi intră în bucătărie. Acolo se sprijini de perete, ţinându-se cu o mână de pântecul acum gol, în timp ce în cealaltă strângea hârtia care adusese vestea morţii lui Angus. Chiar aşa, hârtia părea să fi adus cu ea moartea lui Angus, mai degrabă decât vestea dispariţiei lui. Era mort de şase săptămâni şi ea nu ştiuse.

În timpul scurs din clipa în care primise telegrama şi până când Archie adusese înapoi piatra cu numele lui Angus, Màiri începuse să-l învinovăţească pe Willie. De ce îi dăduse telegrama? Văzuse foarte bine că şovăise înainte să i-o înmâneze. Singura lui vină ar fi fost că, în cel mai rău caz, era complice la o minciună prin omisiune, iar ea ar fi putut să creadă în continuare că Angus era în viaţă undeva, în cine ştie ce colţ de lume. Chiar dacă făcea lucruri dincolo de înţelegerea ei, lucruri care l-ar fi schimbat într-un fel înspăimântător, aşa cum se schimbaseră bărbaţii care fuseseră deja lăsaţi la vatră, ar fi putut crede în continuare că el trăia şi că se putea îndrepta, fiindcă, odată ce l-ar fi văzut acasă, iubirea ar fi ajutat-o să treacă peste orice.

O minţiseră în legătură cu copilul, iar ea le făcuse jocul.

De când simţise copilul mişcând, fusese atentă la fiecare tresărire de viaţă din pântecul ei. Luni în şir se minunase văzând cum pe burtă îi apăreau mici umflături care se plimbau de colo, colo – un cot sau poate un genunchi, ca şi cum o putere ascunsă i-ar fi redesenat trupul. Era băiat, sau poate o fetiţă? Orice ar fi

fost, avea deja păreri bine definite. Şi-a amintit momentul în care şi-a dat seama că trecuseră ore întregi de când nu mai simţise pruncul mişcând – chiar de *Hogmanay*[1], cine ar fi crezut?! La miezul nopţii, în timp ce Ian Mackintosh apăsa pe clapele orgii, intonând primele acorduri din *Auld Lang Syne*[2], şi cu doar câteva secunde înainte ca dinspre casa lui Donnie Maclean să se audă împuşcăturile care le acompaniau întotdeauna, Màiri începu să-şi împungă burta cu degetul, ca să trezească pruncul, deoarece se spunea că bebeluşii nenăscuţi adorm în pântecul mamei. A strigat la el, a ţipat cât o ţineau plămânii, până când, în cele din urmă, înţelegând, şi-a încolăcit braţele în jurul pântecului şi s-a pus pe plâns. Durerile s-au pornit treisprezece zile mai târziu.

Nu-şi amintea decât vag cum decursese naşterea, căci moaşa îi dăduse să bea un ceai amar, amestecat cu un praf alb, şi doctorul îi tot punea un tampon îmbibat cu eter peste nas şi gură, iar la sfârşit a adormit-o complet. I-au spus că pruncul trăise câteva minute, îndeajuns cât să fie botezat. Dacă ei au minţit, a minţit şi ea, şi minciuna a apărut pe piatra funerară. De fapt, probabil că îşi pierduse şi copilul, şi soţul în aceeaşi zi.

Scrisoarea promisă n-a mai sosit. Unde murise? Cum murise? Fără să cunoască amănuntele de care se temea atât, nu putea decât să se lase, îngrozită, în voia imaginaţiei, care, cu toate că ea se ferea să se gândească prea mult la ultimele clipe ale vieţii lui Angus, îi arăta, cu claritate şi precizie chinuitoare, mii de feluri în care acesta se stinsese. Se ruga la Dumnezeu să fi fost doar clipe, nu ceasuri sau zile întregi.

Cârdul de ciori coborî fâlfâind zgomotos din aripi, iar păsările se înşirară pe zidul de piatră, înghesuindu-se una în alta, cu penele negru-albăstrui înfoiate şi capetele înfundate între umeri, de parcă îşi ridicaseră gulerele. O priveau urât, acuzator, dar fără să cârâie, cum le era obiceiul. Màiri le numără de două ori.

---

1. Cuvânt scoţian care desemnează ultima zi a anului, când începe sărbătorirea Anului Nou.

2. Aproximativ, *Vremurile de demult*, cântec popular scoţian interpretat de Anul Nou şi la alte ocazii festive.

Şapte ciori, o taină-n veci păstrată.

Înţelese atunci că nu va şti niciodată amănuntele şi că nu va afla nicicând ce s-a întâmplat cu adevărat.

Vântul tăios purta frunzele căzute, învârtejindu-le printre morminte. Màiri se aplecă şi îşi plimbă degetele peste cele două nume al copilului şi al soţului ei, cioplite în piatra neagră.

Agnes.

Angus.

În partea de jos, o treime din piatră fusese lăsată goală. Mai era loc pentru încă un nume, încă două date, şi acestea aveau să fie precise.

Stătu o vreme cu privirea aţintită la piatră, apoi îşi şterse ochii şi nasul cu batista pe care o păstră în mână, în timp ce se prinse de umeri cu braţele încrucişate şi ieşi pe poarta de fier înnegrită de vreme, lăsând-o deschisă, să se legene în ţâţâni. O luă spre han, doar că, atunci când ajunse la răspântie, coti la stânga, în loc să meargă înainte.

Începuse să ningă uşor, dar, cu toate că nu avea nimic pe cap şi picioarele îi erau goale în pantofi, trecu poticnindu-se chiar pe lângă ferma familiei Farquhar. Ar fi primit-o cu braţele deschise, la fel ca familia McKenzie, unde zărea lucirea roşiatică a focului pe fereastră, numai că ea merse mai departe, clănţănind din dinţi, cu mâinile şi picioarele amorţite de frig.

După o vreme, văzu castelul înălţându-se la stânga. Meterezele semeţe, acum căzute în ruină, se profilau pe cerul plumburiu. Când era copil, se jucase în castel; ştia ce camere rămăseseră întregi, în ce locuri trebuia să fii atent unde pui piciorul, care erau cele mai bune ascunzători şi unde mergeau îndrăgostiţii să se ferească de ochii lumii. Ea însăşi mersese acolo împreună cu Angus.

Ninsoarea se înteţise, fulgii grei i se agăţau în păr şi se topeau. N-o mai înţepau urechile. Îşi trase mânecile peste mâinile îngheţate şi le prinse cu vârfurile degetelor. Trecu pe sub turnul porţii, pe lângă cuptorul în care ardea turba şi merse mai departe, prin iarba înaltă şi tufişurile aspre de grozamă, croindu-şi drum printre ferigi şi ciulini, îndreptându-se spre poarta dinspre lac.

În vârful dealului se opri să privească lacul întunecat, pe suprafaţa căruia dansau mii de vălurele, părând să se mişte în direcţia

opusă curentului. Se spunea că acest *loch*[1] avea mai multă apă decât toate celelalte lacuri nu doar din Scoţia, ci şi din Anglia şi Ţara Galilor luate împreună, şi că acolo se mai aflau şi alte lucruri. De când era mică, părinţii o opriseră să intre în lac, fiindcă, pe lângă faptul că apele erau reci ca gheaţa, fundul cobora abrupt, foarte aproape de mal, iar Kelpie[2] stătea la pândă.

Coborî dealul mergând pieziş şi îşi scoase degetele îngheţate din mâneci, ca să-şi ridice poalele hainei.

Când ajunse la mal, valurile mărunte îi înconjurară picioarele plescăind. Apa, puţin adâncă, părea s-o îmbie: se prelingea peste pietriş, apoi se retrăgea. Màiri făcu un pas şi scoase un mic ţipăt când apa îi acoperi pantofii. Era rece, atât de rece, şi totuşi nimeni nu-şi amintea să fi auzit că îngheţase vreodată. Încă un pas, încă un ţipăt. În apa care-i ajunsese acum până la glezne se roteau fărâme de turbă, îndemnând-o să meargă mai departe. Mai făcu un pas, iar de data asta se poticni şi se trezi în apă până la genunchi. Haina de lână pluti la început, semănând cu o umbrelă care nu-şi avea rostul acolo, se împotrivi o vreme, dar apoi se îmbibă de apă, trăgând-o în adâncuri. Întoarse capul spre ponton, cuprinsă dintr-odată de disperare. Dacă ar fi avut o pălărie, ar fi aruncat-o pe tufişurile spinoase. Dacă ar avea un obiect care să plutească, poate lumea ar crede că a fost un accident şi ar îngropa-o alături de fetiţa ei. Poate şi-ar spune că a luat-o Kelpie. Apoi îşi aminti că lacul nu dădea niciodată morţii înapoi, aşa că deschise larg braţele şi îl strânse la piept.

---

1. Lac (în scoţiană, în original).

2. Creatură fantastică, despre care se credea că apare din apă sub forma unui cal, ademenindu-şi victimele, pe care le lăsa să se înece sau chiar le devora. Cea mai celebră creatură de acest fel este cea din Loch Ness.

Capitolul unu

Scottish Highlands[1]*, 14 ianuarie 1945*

— Doamne, nu mai opreşte odată? am întrebat văzând că maşina lua încă o curbă în bezna aproape de nepătruns.

Se scurseseră aproape patru ore de când plecaserăm de la baza navală din Aultbea şi de atunci goniserăm cu maşina legănându-se, gata să se răstoarne, de la un punct de control la altul. Cred că erau singurele momente când şoferul apăsa pedala de frână. La ultimul post mi s-a făcut rău şi am vomitat urât de tot, ratând la milimetru ghetele gardianului. Nu şi-a mai bătut capul să ne ceară documentele, ci a ridicat bariera vopsită în roşu şi alb cu o privire dezgustată.

— Şofer! Trage la bordură! i-a ordonat Ellis, aşezat pe bancheta din spate, între mine şi Hank.

— Din păcate, nu prea avem bordură, a răspuns şoferul cu accentul lui pronunţat de scoţian din Highlands, rostind tare sunetul „r", şi s-a oprit exact în mijlocul drumului.

Într-adevăr, chiar aşa era. Dacă aş fi coborât din maşină, m-aş fi afundat până la glezne în noroi şi în hăţişul de buruieni ţepoase. Nu că mi-aş fi putut strica şi mai rău hainele. Eram acoperită din cap până-n picioare cu pulbere de sulf şi praf de puşcă; până şi frica mea avea un miros anume. Ciorapii mei erau ca nişte pânze de păianjen întinse pe picioare, unghiile mi se rupseseră şi oja roşie se cojea de pe ele. Nu mă mai coafasem din ziua dinaintea plecării din portul Philadelphia. Niciodată nu mai arătasem în aşa hal.

M-am sprijinit de portiera deschisă şi am vomitat iar, în timp ce Ellis mă mângâia pe spate. Simţeam cum zăpada udă mi se aşternea pe păr.

---

1. Zona muntoasă din nord-vestul Scoţiei.

M-am urcat în mașină și am închis ușa.

— Scuze. Am terminat. Crezi că ai putea scoate chestiile alea de pe faruri? Ar fi mai bine dacă am vedea ce e în fața noastră.

Mă referam la plăcile de metal pe care șoferul chior le montase peste faruri înainte să plecăm de la baza navală. Din pricina lor, nu vedeam la o distanță mai mare de un metru.

— Nu se poate, a răspuns bărbatul cu voioșie în glas. E camuflaj.

În timp ce schimba vitezele, capul mi se bălăbănea înainte și înapoi. M-am aplecat și mi-am acoperit fața cu mâinile. Ellis m-a bătut ușor pe umăr.

— Nu mai avem mult. Ți-ar face bine un pic de aer proaspăt?

M-am sprijinit de spătar și mi-am lăsat capul pe tetiera de piele zdrențuită. Ellis a întins mâna și a coborât puțin geamul. Mi-am întors fața spre valul de aer rece și am închis ochii.

— Hank, *te rog*, nu vrei să stingi țigara?

Nu mi-a răspuns, dar, judecând după pala de aer înghețat, a aruncat-o afară pe fereastră.

— Mulțumesc, am îngăimat.

Douăzeci de minute mai târziu, când, în cele din urmă, mașina s-a opintit și șoferul a oprit motorul, disperată să pun piciorul pe pământ, am sărit afară înainte ca acesta să apuce să-și deschidă portiera, necum să mai ajungă și la a mea. Am aterizat în genunchi.

— Maddie! a strigat Ellis alarmat.

— N-am pățit nimic, am zis.

Luna aproape plină a fost acoperită preț de câteva clipe de un nor, dar, curând, la lumina ei am zărit pentru prima oară locul spre care ne îndreptam și unde nu mai speram să ajung.

M-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat de mașină clătinându-mă. Îmi era teamă să nu vomit din nou. Picioarele mă purtau spre clădire din ce în ce mai repede. M-am izbit de zid, am alunecat și am rămas ghemuită la baza lui.

În depărtare s-a auzit behăitul unei oi.

Indiferent cât ar părea de absurd, aș fi dat orice – puțin zis – să nu mă aflu acolo, cu toate că, măcar teoretic, avusesem ocazia să spun nu.

„Trebuie să încercăm", zisese Hank. „De dragul lui Ellis."

Să refuz ar fi însemnat să trădez, să dau dovadă de cruzime cu bună ştiinţă. Ca să înţelegeţi, vrajba dintre soţul meu şi tatăl lui, ca şi obsesia lor nesănătoasă pentru monştrii fantastici ne făcuseră să traversăm Atlanticul chiar în momentul în care un nebun adevărat, un monstru în carne şi oase, încerca să pună stăpânire pe lume din raţiuni legate doar de orgoliul şi ambiţia lui.

Ce n-aş fi dat să mă pot întoarce cu două săptămâni în urmă, la începutul petrecerii de Anul Nou, şi să schimb povestea.

Capitolul doi

Rittenhouse Square, Philadelphia, 31 decembrie 1944

— Cinci! Patru! Trei! Doi!

Cuvântul „unu" ni se formase deja pe buze, dar, înainte să apucăm să-l rostim, o explozie s-a auzit sus, deasupra capetelor noastre. Oamenii din jur au început să țipe, iar eu m-am lipit de Ellis, care ne împroșca pe toți cu șampanie. Mi-a acoperit capul cu brațul, ca să mă ferească, și nici o picătură n-a ajuns pe mine.

Când țipetele s-au potolit, am auzit deasupra noastră un clinchet, însoțit de un scrâșnet îngrozitor. De la adăpostul pieptului lui Ellis, am aruncat o privire în sus.

— Ce naiba...? a spus Hank, fără să pară deloc mirat; cred că era singurul dintre noi toți care nu tresărise.

Toate privirile s-au îndreptat în sus. La treizeci de metri deasupra noastră, un candelabru uriaș, atârnat de un lanț argintat, se legăna aruncând fulgere luminoase pe pereți și podea. Era ca un curcubeu spart în milioane de cioburi, dansând acum peste marmura pereților, peste mătăsuri și damascuri – o priveliște de la care nu ne puteam lua ochii. L-am privit o clipă pe Ellis, speriată, apoi am ridicat iarăși ochii spre tavan.

Un dop uriaș a aterizat chiar lângă generalul Pew, gazda noastră la ceea ce putea fi numită, fără nici o exagerare, cea mai așteptată petrecere a anului. Dopul, mare cât o ciupercă, ricoșă și sări iar în aer. În secunda următoare, o bucată de cristal de mărimea unui ou de prepeliță a picat drept în paharul cu cocktail al generalului, aproape golindu-l. Generalul s-a holbat o vreme la pahar, nedumerit și amețit de băutură, după care și-a scos calm batista și și-a tamponat haina.

Toată lumea a izbucnit în râs. Atunci am băgat de seamă că un servitor bătrân, îmbrăcat în pantaloni de modă veche, bufanți

şi strânşi la genunchi, era cocoţat în vârful unei scări de lemn. Palid, ţeapăn de spaimă, se străduia să ţină cea mai mare sticlă de şampanie pe care o văzusem în viaţa mea. Pe masa de marmură din faţa lui era o piramidă de pahare, aranjate astfel încât, dacă turnai fără oprire în cel din vârf, la un moment dat toate paharele se umpleau. În timp ce şuvoiul înspumat se prelingea pe sticlă şi îi curgea în mâneci, bătrânul, alb la faţă, o privea îngrozit pe doamna Pew.

Hank a înţeles imediat cum stăteau lucrurile şi, pe cât se pare, i s-a făcut milă de bătrân. A ridicat mâna în care ţinea paharul şi, cu aplombul unui maestru de manej, a făcut un gest larg cu cealaltă mână, strigând cu voce tunătoare:

— Unu! La mulţi ani!

Orchestra a intonat *Auld Lang Syne*. Generalul Pew dirija, cu paharul gol în chip de baghetă. Alături de el, doamna Pew era numai zâmbet: nu doar că petrecerea era un succes răsunător, dar acum mai avea şi o parte amuzantă, de care lumea urma să vorbească ani de zile după aceea.

Să ne uităm vechii prieteni, să nu mai ştim de ei.
Să ne uităm vechii prieteni şi vremurile de demult?

Cei care ştiau versurile s-au pus pe cântat. Eu le repetasem în după-amiaza aceea, ca să fiu pregătită pentru ocazie, numai că, în clipa în care dopul a izbit candelabrul de cristal, mi-au zburat complet din minte. Când am ajuns la partea cu alergatul pe dealuri şi cules de margarete, am renunţat să mă mai străduiesc şi m-am alăturat lui Ellis şi lui Hank, mulţumindu-ne să lălăim restul cântecului.

Băieţii dădeau din mâna cu paharul, ţinând isonul împreună cu generalul, în timp ce cu braţul celălalt mă ţineau pe după talie. La sfârşit, Ellis s-a aplecat şi m-a sărutat.

Hank s-a uitat în dreapta şi în stânga, părând descumpănit.

— Hmm, s-ar zice că mi-am pierdut partenera. Ce-am făcut cu ea?

— Ceva n-ai făcut, asta e sigur: *nu te-ai însurat* cu ea! am pufnit eu dispreţuitor, gata-gata să scot şampania pe nas.

Fără să-mi dau seama, băusem cel puţin patru pahare pe stomacul gol, iar acum mă simţeam foarte vitează.

S-a prefăcut că rămâne cu gura căscată, dar nici măcar el nu putea pretinde că nu ştie cât de exasperată era Violet de curtea pe care i-o făcea de ani de zile, fără să meargă mai departe.

— O fi plecat? a întrebat scrutând sala cu o figură serioasă.

— N-am de unde să ştiu, i-am răspuns. A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut-o.

— Păi atunci cine mă sărută şi pe mine de Anul Nou? a întrebat Hank, cu o mutră îndurerată.

— Hai, vino aici, nătăfleţule!

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

— Poţi oricând să contezi pe noi. Şi nici măcar nu-ţi cerem un inel.

Ellis ne-a aruncat o privire amuzată şi i-a făcut semn lui Hank să-şi şteargă rujul de pe obraz.

În spatele lui, bătrânul servitor era tot acolo, cocoţat pe penultima treaptă a scării. Se aplecase cât de mult putea şi se chinuia să nimerească paharul din vârf. Nu mai era palid. Din cauza încordării se făcuse roşu la faţă şi strângea din buze încruntat. M-am uitat în jur, să văd dacă vine cineva să-l ajute, însă nu se grăbea nimeni.

— Ellis, cred că are nevoie de ajutor, am spus arătând cu capul spre servitor.

Ellis s-a întors spre bătrân.

— Într-adevăr, a spus şi mi-a întins paharul. Ce zici, Hank?

— Chiar crezi că a plecat? a întrebat Hank gânditor, plimbându-şi buzele pe marginea paharului. Arăta trăsnet astă-seară. În rochia de culoarea amurgului, cu paietele ca nişte stele de pază în galaxia nopţii ei... Dar nimic, *nimic* nu se putea compara cu pielea ei albă ca laptele...

— Hei, băieţi! Concentraţi-vă! am spus eu.

Hank s-a trezit din visare.

— Poftim?

— Maddie e de părere că omul trebuie ajutat, a spus Ellis.

— Sticla aia e uriaşă, am zis. Nu cred că e în stare s-o ţină singur.

— Ai dreptate, a încuviinţat Ellis. E un Baltazar[1] adevărat.

— Ba nu e Baltazar, e Nabucodonosor[2].

Bătrânului îi tremurau braţele. A încercat iar să umple cupele, dar şampania a curs printre ele, făcând o baltă pe masă şi pe podea. Mănuşile şi mânecile hainei îi erau ude leoarcă.

— Aoleu! a exclamat Hank.

— Chiar aşa, a încuviinţat Ellis. Doamna Pew n-o să fie mulţumită.

— Din câte îmi dau seama, doamna Pew nu e niciodată mulţumită.

Pe fruntea bătrânului curgeau şiroaie de transpiraţie. Era clar că avea să cadă, să se prăbuşească peste piramida de pahare. Am căutat-o din ochi pe doamna Pew, să-i cer să intervină, însă nu era nicăieri. Am încercat să-i fac un semn generalului, dar era ocupat cu paharul de cocktail pe care abia şi-l umpluse din nou.

L-am înghiontit pe Ellis.

— Du-te! l-am îndemnat. Du-te şi ajută-l!

— La cine se referă? a întrebat mirat Hank.

M-am uitat urât la el, până când s-a prins.

— A, da! Sigur.

Mi-a întins paharul, dar eu aveam deja mâinile ocupate, aşa că l-a pus pe jos. Şi-a tras reverele în lături, pregătindu-se de treabă, dar, până să apuce el şi Ellis să facă ceva, au apărut câţiva servitori care aduceau patru sticle ceva mai mici, însă oricum mult mai mari decât sticlele obişnuite, şi trei scări. În spatele lor venea plutind doamna Pew, să se asigure că totul mergea cum trebuie.

— Ei, da, *ăştia* sunt Baltazari adevăraţi! a spus Hank dând din cap ca un cunoscător, după care a ridicat paharul de pe podea şi l-a dat peste cap.

— Ba nu, ăştia sunt Ieroboami[3], a spus Ellis.

---

1. Regele Baltazar, personaj biblic, unul dintre cei trei Magi; este şi numele unei sticle de şampanie/vin cu capacitatea de 12 litri.

2. Rege al Babilonului; tot Nabucodonosor se numeşte şi sticla de şampanie de 15 litri.

3. Ieroboam, personaj biblic, întemeietorul Regatului israelit de nord; este şi numele dat unei sticle de vin cu capacitatea de 5 litri.

— Dacă nici eu nu m-oi pricepe la şampanie... a zis Hank.

— Adică eu nu mă pricep?

— Habar n-aveţi nici unul! m-am băgat eu în vorbă. Sunt Ebenezeri[1].

Au rămas amândoi cu gura căscată.

Ameţită cum eram, m-am pus pe chicotit.

— Ebenezer, n-aţi înţeles? Crăciunul? Sărbătorile de iarnă? Hai, lasă! Mai aduceţi-mi un pahar. Pe ăsta l-am vărsat.

— Da, *pe mine*! a zis Ellis.

Hank s-a răsucit pe călcâie şi a pus paharul pe tava unui chelner care tocmai trecea pe acolo. Apoi a bătut din palme:

— Cine se bagă la o bătaie cu bulgări?

Ne-am repezit afară, împiedicându-ne unul de altul, ne-am trântit pe spate în zăpadă şi am desenat „îngeraşi", dând din mâini şi din picioare. Eram chiar în faţa casei familiei Pew, unde toţi şoferii în livrea stăteau aliniaţi lângă maşinile lor, aşteptându-i pe oaspeţi să iasă. Am făcut un bulgăre de zăpadă şi am reuşit să-l izbesc pe Ellis drept în piept, după care am fugit ţipând înăuntru.

În holul imens, Ellis m-a ajutat să-mi scutur zăpada de pe spate şi din păr. Hank şi-a scos haina şi mi-a acoperit umerii goi, apoi m-au condus împreună spre un grup de trei scaune din lemn sculptat, tapisate cu goblenuri, aşezate în faţa căminului în care ardea un foc zdravăn. Hank, căruia îi dăduse prin cap să înşface etola de nurcă ce-mi căzuse în zăpadă, a scuturat-o şi a întins-o pe marginea măsuţei din lemn de trandafir de lângă noi. Ellis a plecat să aducă nişte vin fiert cu miere, iar eu mi-am scos mănuşile, acum ude şi pătate.

— Doamne, în ce hal sunt! am zis privindu-mi rochia. Ce dezastru!

Rochia de mătase şi pantofii erau compromişi. Am încercat, fără nici un rezultat, să netezesc ţesătura încreţită de apă, apoi mi-am pipăit urechile, să văd dacă mai aveam cerceii. De mănuşi nu-mi părea rău, iar etola speram să poată fi salvată. Altminteri se chema că izbutisem să-mi distrug întreaga toaletă.

---

1. Ebenezer Scrooge, personajul central al nuvelei *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.

— Nu eşti în nici un hal, a zis Hank. Arăţi superb.

— Mda, *arătam*! m-am văitat eu.

Petrecusem după-amiaza la Salon Antoine, unde îmi aranjaseră părul şi mă machiaseră. Pe deasupra, nu mâncasem aproape nimic de două zile, pentru ca rochia să cadă bine pe mine. Era de un roşu intens, ca rodia, şi purtam pantofi din acelaşi material. Se asortau cu piatra inelului de logodnă, un rubin, şi împreună îmi scoteau în evidenţă ochii verzi. Ellis îmi dăruise rochia şi pantofii cu câteva zile în urmă, iar înainte să mergem la petrecere dansasem flamenco în faţa lui, învârtindu-mă până când ai fi zis că fusta îşi va lua zborul. Ellis s-a declarat încântat, însă eu am simţit, ca în atâtea alte rânduri, un fior de tristeţe când am încercat să-mi închipui ce vedea el de fapt. Soţul meu e daltonist, aşa că, pentru el, toaleta mea trebuie să fi fost doar o combinaţie de griuri. Mă întrebam ce fel de griuri, câte nuanţe distingea şi dacă aveau intensităţi diferite. Eu, una, nu-mi puteam imagina o lume fără culori.

Hank s-a trântit pe un scaun, cu un picior atârnat peste cotieră. Şi-a deznodat papionul, după care şi-a descheiat nasturii manşetelor şi pe cei ai gulerului. Arăta ca Clark Gable pe jumătate înecat.

Cât despre mine, cu toate că eram înfăşurată în haina lui şi o ţineam strâns pe lângă trup, frigul mă pătrunsese şi începusem să tremur.

Hank şi-a dus mâna la piept, apoi s-a căutat prin buzunare. S-a oprit şi a ridicat o sprânceană.

— Stai! am zis, înţelegând ce căuta.

Am scos tabachera din buzunarul de la piept al hainei şi i-am întins-o. Hank a deschis-o şi mi-a oferit o ţigară. Am scuturat din cap. Atunci a luat o ţigară pentru el şi a închis tabachera.

— Ei, cum rămâne? a întrebat cu o sclipire jucăuşă în ochi. Punem mâna pe un monstru?

— Sigur, am zis fluturându-mi braţul. Plecăm cu primul vapor.

La fel răspundeam de fiecare dată când subiectul era repus pe tapet, ceea ce se întâmpla deseori, şi întotdeauna după ce luam serios la bord. Era mica noastră glumă.

— Cred că lui Ellis i-ar face bine schimbarea. Pare cam deprimat.

— Ellis nu e deprimat, l-am contrazis. Problema e la tine, vrei să scapi de Violet.

— Ba nu! a protestat el.

— Nici măcar nu ţi-ai dat seama când a plecat astă-seară!

Hank şi-a coborât privirea, recunoscându-se vinovat.

— Cred că se cuvine să-i trimit flori.

— Mâine-dimineaţă la prima oră.

— Fără discuţie, a încuviinţat el. Cum se crapă de amiază. Pe cuvânt de cercetaş.

— *Şi*, dacă vrei să ştii părerea mea, ar trebui să te însori cu ea. E vremea să te civilizezi, iar mie mi-ar prinde bine o prietenă. Nu vă am decât pe tine şi pe Ellis.

A dus mâna la piept, prefăcându-se rănit mortal.

— Şi noi ce suntem, cotoare de varză?

— Nuuu, sălăţică fragedă! Dar hai să vorbim serios. Cât ai de gând s-o mai laşi să aştepte?

— N-am idee. Nu ştiu dacă sunt gata să mă las civilizat. Dar, când am să fiu, Violet va avea întâietate. Poate să-şi aleagă cel mai dat naibii tovarăş de viaţă.

Când am pus paharul jos, ochii mi-au căzut din nou pe rochie şi pe pantofi.

— Nici *mie* nu mi-ar strica să mă civilizez. Dar, până una, alta: ai de gând să te însori cu ea sau nu?

— Ce-i asta, o ambuscadă?

A bătut ţigara de capacul tabacherei şi şi-a aşezat-o între buze. Un servitor a apărut de nicăieri şi i-a aprins-o.

— Mm, mulţumesc, a zis Hank, trăgând fumul în piept.

S-a lăsat pe spate şi a scos fumul pe gură şi pe nas, formând un fuior de fum alb, pe care l-a tras înapoi în piept – un giumbuşluc numit „cascada irlandeză".

— Dacă mă însor cu ea, Ellis şi cu mine nu mai avem nici o şansă. O să ne puneţi piciorul pe grumaz.

— N-avem cum! am protestat. Vom fi egali, doi la doi.

— Egalitatea între sexe nu există. Uită-te la tine: ai reuşit să ne încolţeşti de una singură.

— Nu-i adevărat!

— Ba da, chiar acum mă încolţeşti, chiar în clipa asta, întinzându-mi cu mânuţa proprie capcana căsătoriei. Ascultă la mine, asta

e conspiraţia feminină supremă. Sunteţi toate părtaşe. Deşi eu unul nu prea înţeleg pentru ce toată zbaterea asta.

Ellis a revenit, însoţit de un chelner care a aşezat pe masă pahare cu mâner aburinde. Apoi s-a tolănit pe un scaun.

Hank a pus ţigara în scrumieră şi a luat un pahar. A suflat în el şi, cu mare grijă, a luat o înghiţitură.

— Carevasăzică, Ellis, fetiţa noastră dragă, aici de faţă, tocmai zicea că a venit vremea să facem o călătorie. Să punem şi noi mâna pe un plesiozaur.

— Nu mai spune! a replicat Ellis.

— Ba chiar aşa. A pus toate detaliile la punct, a insistat Hank. Ia spune-i, Maddie!

— Te-ai îmbătat, am zis eu râzând.

— E adevărat, recunosc, a spus Hank, dar eu tot cred că ar trebui să încercăm.

A stins ţigara apăsând-o cu atâta putere, încât s-a spart şi s-a desfăcut în scrumieră. De ani de zile vorbim despre asta. Haideţi s-o facem. Vorbesc serios.

— Ba nu, am zis.

Hank şi-a dus iarăşi mâna la piept.

— Ce-i cu tine, Maddie? Să nu-mi spui că ai pierdut gustul aventurii. Ori te-o fi civilizat Violet fără ştirea noastră?

— Nu, sigur că nu. Nu i-aţi dat voi ocazia. Dar acum nu putem pleca. Navele de croazieră nu mai traversează oceanul de când s-a scufundat *Athenia*.

Mi-am dat seama că vorbisem ca şi cum vasul ar fi avut vreo spărtură pe undeva, când, de fapt, fusese torpilat de un submarin german şi se dusese la fund cu 1100 de civili la bord.

— Dacă vrei, poţi, a spus Hank, dând din cap cu un aer înţelept.

A sorbit iar din pahar, apoi l-a privit acuzator.

— Hm, cred că tot whisky-ul simplu e mai bun. Lipsesc puţin. Ellis, stai de vorbă cu soţia ta. Văd că a dobândit obiceiuri proaste.

Şi-a luat avânt să se ridice de pe scaun şi a fost cât pe ce să cadă în genunchi. S-a prins cu mâna de scaunul lui Ellis până şi-a recăpătat echilibrul şi în cele din urmă s-a îndepărtat, clătinându-se ca un fluture în zbor.

După plecarea lui, Ellis şi cu mine am rămas tăcuţi, în liniştea relativă pe care o creau râsetele şi conversaţia celorlalţi.

Ellis s-a lăsat tot mai jos în scaun, până când, dacă cineva s-ar fi uitat din spate, nu l-ar fi văzut aşezat acolo. Ochii îi sticleau şi se făcuse cenuşiu la faţă.

Mie îmi ţiuiau urechile din cauza şampaniei. Am ridicat mâinile să-mi verific coafura şi am descoperit că o parte dintre bucle se desfăcuseră şi îmi stăteau acum lipite de gât. Tot pipăindu-mi părul, mi-am dat seama că pieptănul cu diamante pe care mi-l dăruise soacra mea dispăruse. M-a cuprins panica. Fusese cadou de nuntă, una dintre rarele dovezi de simpatie pe care mi le oferise femeia care nu făcuse nici un secret din faptul că nu dorea ca fiul ei să se însoare cu mine, dar care fusese totuşi îndeajuns de mişcată încât să mi-l dea cu câteva clipe înainte ca Hank să mă conducă la altar.

— Eu cred că ar trebui să încercăm, a zis Ellis.

— Sigur, am răspuns eu râzând. Luăm primul...

— Vorbesc serios! mi-a tăiat el vorba.

Am ridicat privirea, surprinsă de tonul lui. Scrâşnea din dinţi. Nu înţelegeam ce se întâmplase, dar în mod clar era într-o cu totul altă stare de spirit. Nu mai era de glumă.

M-a privit înciudat:

— De ce? De ce să nu mergem?

— Din cauză că e război, i-am răspuns cu blândeţe.

— *Carpe diem* şi alte prostii de felul ăsta. Fără război, n-ar fi o aventură adevărată. Plus că doar aşa ajung şi eu pe front. Ca şi Hank, de altfel.

Şi-a trecut degetele prin păr, nereuşind decât să se ciufulească şi mai tare. S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit strângând din ochi:

— Doar ştii cum ni se spune, nu? Inapţii!

Dintre toţi oamenii de acolo, el şi Hank erau singurii inapţi de serviciu militar. Mă întrebam dacă nu cumva îl luase cineva peste picior când se dusese să aducă ceva de băut.

Hank se consolase cu ideea că avea platfus, fiindcă aşa îi stătea în fire. În schimb, Ellis pusese la inimă faptul că fusese declarat inapt. Daltonismul lui trecuse neobservat până în clipa în care voise să se înroleze şi fusese respins. Mai încercase o dată, la o altă comisie,

dar fusese respins şi de către aceea. Nu era vina lui, bineînţeles, dar avea dreptate când spunea că oamenii îl judecau şi suferea din cauza asta. Erau acuzaţii mute, iar el le simţea tot timpul şi nu avea cum să se apere. Până şi tatăl lui, veteran din Primul Război Mondial, îl trata, de când aflase că era inapt, cu o repulsie pe care nici măcar nu se străduia s-o ascundă. Nedreptatea era cu atât mai greu de suportat, cu cât noi locuiam împreună cu socrii mei, care ne lipsiseră în mod perfid de orice posibilitate de scăpare. La două zile după atacul de la Pearl Harbor, tăiaseră două treimi din alocaţia lui Ellis. Soacra mea ne dăduse vestea în timp ce ne aflam în salon, înainte de cină. Era sigură, ne spusese ea cu o satisfacţie răutăcioasă, că ne va face plăcere să aflăm că, „până se termină grozăvia asta", banii vor merge către obligaţiuni de război. Se prea poate ca banii să fi fost daţi pe obligaţiuni, însă adevăratul scop era, în mod evident, pedepsirea lui Ellis. Mama lui se răzbuna pentru faptul că îndrăznise să se însoare cu mine, iar tatăl lui... de motivul lui nu eram prea siguri. Fie nu credea că Ellis e daltonist, fie nu-i putea ierta acest defect. Drept urmare, trăiam un veritabil coşmar, supravegheaţi fără încetare de cei pe care ajunseserăm să-i considerăm temnicerii noştri.

— Doar ştii ce greu îmi e, a continuat Ellis. Toţi stau cu ochii pe mine şi se miră de ce nu mă înrolez.

— Nu stau cu ochii...

— *Nu mă lua de sus! Ştii prea bine că aşa e!*

Ridicase glasul, şi toată lumea s-a întors să se uite la noi.

Ellis a arătat cu mâna spre ei.

— Ce-ţi spuneam eu?

S-a uitat urât în jur, şi oamenii s-au întors unul câte unul, cu expresii scandalizate. Şi-au reluat conversaţiile, dar cu voce joasă.

Ellis m-a privit drept în ochi.

— Ştiu că par a fi perfect sănătos, a continuat, făcând un efort vizibil să-şi stăpânească vocea. Până şi propriul meu tată mă crede un laş, pentru Dumnezeu! Trebuie să dovedesc de ce sunt în stare, în primul rând pentru *mine*. Credeam că măcar tu ai să înţelegi.

— Dragule, înţeleg foarte bine.

— Oare? a întrebat zâmbind amar.

— Bineînţeles, am zis.

Şi chiar înţelegeam, cu toate că în clipa aceea aş fi spus orice numai să-l văd liniştindu-se.

Băuse tărie încă de la amiază şi ştiam că putea scăpa hăţurile în orice moment. Feţele celor din jur, care se prefăceau că nu ne bagă în seamă, întorcând capetele în altă parte, anunţau un început de an nou cât se poate de neplăcut.

Mai mult ca sigur că soacra mea, care nu venise la petrecere din cauza unei migrene, avea să fie informată despre cum ne purtaserăm înainte să se facă ora prânzului. Nici nu voiam să mă gândesc la cum va reacţiona când va afla că pierdusem pieptănul. M-am hotărât să-i telefonez a doua zi dimineaţa doamnei Pew şi s-o rog să-l caute, trăgând nădejde că i se va face milă de mine. Dacă pieptănul căzuse în zăpadă, probabil că nu aveam să-l mai găsesc vreodată, dar, dacă picase după vreo canapea, atunci poate că avea să fie găsit.

Ellis mă privea atent, cu o luminiţă sclipindu-i în ochi. După câteva clipe, supărarea i s-a şters de pe faţă, înlocuită de o expresie de uşurare, amestecată cu tristeţe. S-a aplecat spre mine să mă bată cu palma pe genunchi şi a fost cât pe ce să cadă de pe scaun.

— Aşa te vreau! a zis sforţându-se să se îndrepte. Oricând dornică de aventură. Nici o fată nu-i ca tine. N-au pic de haz. De-aia nu se însoară Hank cu Violet, bineînţeles. Aşteaptă să găsească pe cineva ca tine. Doar că n-are cum. Am pus mâna pe singurul exemplar.

— Ce mai veste-poveste? a întrebat Hank, apărut din senin şi trântindu-se pe scaunul lui. Alo, aici! a strigat pocnind din degete, cu mâna ridicată deasupra capului.

Un chelner s-a apropiat şi a mai pus câteva pahare cu băutură pe măsuţa din faţa noastră.

Hank s-a întors din nou spre Ellis:

— Iar încearcă să mă însoare? Parcă aşa se aude pe-aici.

— Nu. A fost de acord. Plecăm în Scoţia.

Hank a făcut ochii mari.

— Zău? a întrebat uitându-se la mine, aşteptând o confirmare.

Nu cred că fusesem de acord, cel puţin nu după ce mi-am dat seama că nu era doar o glumă, dar, de vreme ce dezamorsasem bomba şi poate salvasem situaţia, am hotărât să mă prind în horă.

— Sigur, am zis făcând un gest larg cu mâna. De ce nu?

Capitolul trei

A doua zi, m-a trezit telefonul care suna în holul de la parter. Era nouă fix, oră înainte de care se consideră că nu e civilizat să suni. Mi-am tras plapuma până sub bărbie şi am rămas nemişcată, ascultând cum Pemberton, majordomul, o cheamă pe soacra mea la telefon. I-am auzit pasul hotărât, vocea – întâi înăbuşită, apoi urcând, surprinsă, şi coborând din nou.

Eram într-o stare mizerabilă: tâmplele îmi zvâcneau, în gură aveam un gust acru şi era foarte posibil să fi fost încă în stare de beţie. Cu toate că îmi aduceam aminte multe din cele întâmplate cu o noapte înainte, erau momente despre care nu ştiam nimic – de exemplu, cum ajunsesem înapoi acasă. Brusc, îmi dădusem seama că nu mai eram doar ameţită şi ţin minte că am avut ideea clară că sosise vremea să ne ducem la culcare, însă nu ţin minte cum am plecat şi, cu atât mai puţin, cum am ajuns acasă. Nu aveam idee câte ore – multe sau puţine – stătusem în pat.

Rochia compromisă se afla pe covor. Puteai să juri că era o grămadă de maţe încolăcite. Nu departe se vedeau şi pantofii – unul din ei fără toc. Etola albă atârna pe marginea noptierei lucioase de mahon. Blana era adunată în smocuri întărite, ca nişte ţepi murdari. Aruncasem colierul de perle lângă cutia de bijuterii, iar cerceii cu rubine *cushion*[1] înconjurate de diamante îi azvârlisem pe undeva, pe alături, fără să-i fi pus unul lângă altul. Între ei trona un ditamai dopul de şampanie. Mi-am pipăit inelul de pe deget şi atunci mi-am amintit de pieptănul cu diamante. Am simţit că mi se face rău, mi-am îngropat faţa în pernă şi i-am tras colţurile peste urechi.

La amiază, fata în casă a bătut discret la uşă şi a deschis-o de un deget.

— Îmi pare rău, Emily. Nu mă simt prea bine, n-am poftă de micul dejun, i-am zis cu vocea înăbuşită de pernă.

---

1. Tăietură clasică, în formă de pătrat cu colţurile rotunjite.

— Am adus Alka-Seltzer şi biscuiţi cu ghimbir, mi-a răspuns, iar eu am simţit că stomacul mi se revoltă din nou.

Era clar că nu doar treziserăm toată casa atunci când ne întorseserăm, ci şi că văzuseră cu toţii în ce hal eram.

— Pune-le pe noptieră, am zis şi m-am întors cu faţa la perete.

Nu voiam să vadă cum arătam. Mă prăbuşisem pe pat fără a mai apuca să mă demachiez, ceea ce se observa după dârele de rimel lăsate pe pernă.

— Mulţumesc, Emily.

— Sigur, doamnă Hyde.

A stat în cameră mai mult decât mă aşteptam, iar după ce a plecat am văzut că luase rochia, pantofii şi blana.

Telefonul a mai sunat de câteva ori în ziua aceea. La fiecare apel, vocea soacrei mele era tot mai încordată, până când a devenit crispată şi tăioasă. La fiecare discuţie pe care o purta, mă afundam şi mai adânc sub plapumă.

Pe la şase şi jumătate, Ellis a intrat împleticindu-se în camera mea. Nu se schimbase, era tot în pijama. Halatul îi era desfăcut, şi cordonul atârna pe jos.

— Doamne, ce noapte! a zis frecându-se la ochi cu pumnii. Nu prea sunt în apele mele. Mi-ar prinde bine ceva care să mă dreagă. Tu cum te simţi?

Mi-am înăbuşit un râgâit.

— Cum te simţi? m-a întrebat, apropiindu-se de mine.

Era tras la faţă şi avea cearcăne negre sub ochi. Nici nu voiam să mă gândesc la cum trebuie să fi arătat eu. Ellis reuşise cel puţin să-şi pună pijamaua, pe când eu rămăsesem în chiloţi.

— Nu prea bine, am zis. Uite ce mi-a adus Emily pe post de mic dejun!

A aruncat o privire şi a pufnit în râs.

— Nu-i nimic de râs, am zis. Înseamnă că trăncănesc pe seama noastră în bucătărie. Şi, pe deasupra, am pierdut pieptănul de la maică-ta.

— Aha, a îngăimat el cu gândul în altă parte.

— Ellis! am spus. *Am pierdut pieptănul pe care mi l-a dat maică-ta.*

Când a înţeles gravitatea situaţiei, s-a aşezat pe marginea patului, şi tot sângele i s-a scurs din obraji.

— Ce mă fac? am întrebat strângându-mă ghem.

Ellis a tras adânc aer în piept şi a căzut pe gânduri. După câteva clipe, s-a plesnit cu putere peste coapse şi a zis:

— Asta e! Trebuie să dai telefon la familia Pew şi să le spui să-l caute.

— Asta şi aveam de gând, numai că nu pot.

— De ce nu?

— Una la mână, nu pot să mă apropii de telefon. Mama ta a vorbit toată ziua. Dumnezeu ştie ce i s-a spus! Şi, oricum, nu pot s-o sun pe doamna Pew. Nu mă simt în stare să vorbesc cu ea nici măcar la telefon.

— De ce?

— Fiindcă eram *beţi*! Ne-am trântit pe jos, în mijlocul străzii!

— Cu toţii erau beţi.

— Da, dar nu ca noi! am zis amărâtă; m-am ridicat şi mi-am prins capul în palme. Nici măcar nu-mi aduc aminte când am plecat. Tu mai ştii?

— Nu prea.

S-a ridicat şi s-a apropiat de noptieră.

— Ăsta de unde mai e? a întrebat luând dopul.

— Habar n-am, am zis.

Telefonul a sunat din nou la parter. M-am făcut mică. Ellis a venit şi m-a luat de mână. De data asta, când Pemberton s-a dus s-o cheme, soacra mea a venit cu paşi iuţi şi a vorbit apăsat, îndârjită. După câteva minute s-a lăsat tăcerea, o tăcere de rău augur, care năpădea casa asemenea unui gaz otrăvit.

Ellis s-a uitat la ceasul meu.

— În câteva minute va urca să se îmbrace pentru cină. Poţi suna atunci.

— Vii cu mine? l-am întrebat în şoaptă, agăţându-mă de mâna lui.

— Sigur că da. Vrei o pastilă de-aia de-a ta, pentru inimă?

— Nu, mă descurc fără.

— Te superi dacă...? a lăsat el întrebarea neterminată.

— Cum să mă supăr? Ia.

La şapte fără zece, cu patruzeci de minute înainte de a trebui să mergem în salon pentru cocktailuri, am coborât scara pe furiş, îmbrăcaţi amândoi în halate, privindu-ne cu teamă şi ascunzându-ne după colţuri, până când ne-am lămurit că nu era nimeni prin preajmă. Mă simţeam ca un copil care se strecoară până la parter, ca să tragă cu urechea la ce discută oamenii mari.

I-am telefonat doamnei Pew şi am rugat-o cu o voce umilă să aibă bunătatea de a vedea dacă nu cumva pieptănul meu era acolo. A tăcut câteva secunde, după care mi-a spus cam răstit că da, va avea grijă. Aşa cum îmi spusese şi cu o seară înainte.

După ce am închis, m-am întors spre Ellis, incapabilă să mai scot o vorbă. M-a strâns în braţe.

— Şşş, draga mea, a zis, apăsându-mi capul pe pieptul lui. O să treacă şi asta.

La şapte şi jumătate ne-am întâlnit în capul scării. Făcusem o baie şi îmi aranjasem părul cum putusem mai bine într-un timp atât de scurt. Îmi dădusem cu un strop de ruj şi fard de obraz, fiindcă eram atât de palidă, încât faţa îmi părea transparentă, şi îmi pusesem câteva picături de apă de toaletă în spatele urechilor. Ellis se tăiase bărbierindu-se, iar în părul ud i se vedeau încă dârele lăsate de pieptăn.

— Eşti gata? m-a întrebat.

— Nici vorbă. Dar tu?

— Curaj, draga mea! mi-a spus oferindu-mi braţul.

Mi-am încleştat degetele reci ca gheaţa de cotul lui.

Când am intrat în salon, socrul meu, colonelul Whitney Hyde, a ridicat privirea şi şi-a îndreptat-o spre masiva pendulă de podea. Stătea sprijinit de poliţa căminului, chiar lângă o colivie delicată, atârnată de un stativ ornamental. Înăuntru se afla un canar de culoarea îngheţatei de portocale, un ghemotoc moale, cu coadă scurtă, în formă de evantai, ochişori cafenii şi un cioc înduioşător. Aproape prea frumos ca să fie adevărat, canarul nu cântase nici măcar o dată în cei patru ani de când locuiam în casă, nici măcar când îl puseseră într-o colivie mai mică, să se poată concentra mai bine.

Soacra mea, Edith Stone Hyde, era aşezată pe marginea fotoliului stil Ludovic XIV, tapisat cu ţesătură de mătase de culoare crem. În momentul în care am intrat, şi-a aţintit ochii asupra noastră.

Ellis a traversat repede camera şi a sărutat-o pe obraz.

— La mulţi ani, mamă! a spus. Sper că te simţi mai bine.

— La mulţi ani! am spus şi eu, apropiindu-mă de ea.

A întors ochii spre mine, iar privirea ei m-a îngheţat. Îşi încleştase dinţii şi mă fixa fără să clipească. Lângă poliţa căminului, vârfurile mustăţii colonelului zvâcneau nervos. Canarul a dat de câteva ori din aripi, s-a mutat de pe băţul unde era cocoţat pe barele coliviei şi a rămas acolo, agăţat cu degeţelele lui descărnate, cu gheare translucide.

Tic, tac, se auzea ceasul. Eu simţeam că mă lasă genunchii.

— Mai bine... hmm... mă simt mai bine...

Vorbea rar, rostind limpede cuvintele, cântărindu-le. S-a încruntat imperceptibil. A bătut darabana cu degetele pe braţul fotoliului, începând cu degetul mic şi apoi invers, o dată, de două ori, în ritmul unui cal în galop. Mi se părea că pauza nu se mai sfârşea.

Pe neaşteptate, a ridicat privirea spre Ellis.

— Te referi la migrena mea?

— Desigur, a răspuns el cu convingere. Ştim cât suferi.

— Chiar ştiţi? Ce drăguţ din partea voastră! A amândurora.

Tic, tac.

Ellis s-a îndreptat de spate, şi-a potrivit cravata şi s-a dus la bufet, să toarne de băut. Whisky pentru bărbaţi, sherry pentru doamne. I-a dus un pahar mamei lui, apoi tatălui, după care a adus şi paharele noastre.

— Spuneţi-mi, cum a fost petrecerea? a întrebat mama lui Ellis, cu ochii la paharul de cristal fin pe care-l ţinea pe genunchi. Avea o voce egală, lipsită de orice inflexiune.

— A fost fără cusur, a spus Ellis, vorbind prea tare şi cu prea mult entuziasm. Soţii Pew se pricep la petreceri. Au adus o orchestră, şampania curgea în valuri, tăvile cu gustări delicioase erau întotdeauna la îndemână. Nici n-ai fi zis că e război. Apropo, a întrebat de tine. I-a părut foarte rău când i-am spus că nu te simţi

bine. A, şi la miezul nopţii s-a întâmplat ceva de pomină... Ai aflat? O să aibă lumea despre ce vorbi ani de zile de acum încolo.

Colonelul a pufnit zgomotos şi a dat paharul pe gât. Canarul s-a mutat pe cealaltă parte a coliviei.

— Am auzit mai mult decât mi-aş fi dorit, a spus soacra mea cu răceală, ţinând ochii coborâţi spre pahar.

Apoi şi-a îndreptat privirea spre mine. Era limpede că avea ceva în minte. Mie mi-a năvălit tot sângele în obraji.

— Ei, şi cum vă spuneam, a continuat Ellis făcând pe viteazul, tocmai număram secundele până la miezul nopţii, când s-a auzit o explozie cu adevărat asurzitoare. Chiar dacă între noi şi front e un continent întreg, îţi poţi imagina la ce ne-am gândit! Era să...

— *Linişte*! a urlat colonelul, întorcându-se spre noi.

Era vânăt la faţă; până şi nasul borcănat i se învineţise. Bărbia îi tremura de furie.

Speriată, m-am dat înapoi şi m-am agăţat de braţul lui Ellis. Chiar şi soacra mea a tresărit, cu toate că şi-a recăpătat aproape imediat sângele rece.

În lumea noastră, bătăliile erau câştigate înfigând pumnalul pe la spate, fără umbră de remuşcare, sau răsucind cuţitul în rană cu zâmbetul pe buze. Oamenii se prăbuşeau sub povara unui suspin cu subînţeles sau a câteva vorbe bine ţintite. Nimănui nu i-ar fi dat prin gând să ţipe.

Colonelul a trântit paharul gol pe poliţa căminului.

— Ne luaţi drept proşti? Vă închipuiţi că n-am auzit despre *adevărata* întâmplare de pomină? Că nu ştim despre ce vor bârfi *de fapt* oamenii ani de zile de acum încolo? Despre modul *ruşinos, dezmăţat*... demn de tot *dispreţul*... în care v-aţi comportat?

A urmat o avalanşă de insulte şi acuzaţii furibunde, despre care am doar o amintire înceţoşată. Din câte se pare, nu ne mulţumiserăm să ne îmbătăm şi să ne facem de râs, iar ieşirea lui Ellis fusese cea mai mică ispravă a lui. Am înţeles că anunţase cu mare tărăboi că urma să plecăm la vânătoare de monştri şi „să-i dăm peste nas bătrânului", continuând să-şi trâmbiţeze intenţiile chiar şi în timp ce Hank îl împingea cu piciorul pe bancheta din spate a maşinii.

Ellis şi colonelul s-au înfruntat învârtindu-se pe imensul covor de mătase, arătând unul spre altul cu degetul şi sforţându-se să ţipe cât mai tare, pentru a acoperi strigătele celuilalt. Colonelul ne-a acuzat că am făcut tot ce-am putut ca să-l punem într-o situaţie stânjenitoare, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns că eram nişte degeneraţi odioşi şi că, prin tot ceea ce făceam, ne dovedeam a fi nişte paraziţi ai societăţii. Ellis i-a răspuns că, într-adevăr, nu ştia să facă nimic, dar că, dacă era să ne gândim, nici el, colonelul, nu făcea nimic. Ce aştepta de la el? Să înveţe o meserie?

Soacra mea rămăsese tăcută, senină, cu o expresie calmă, care nu prevestea nimic bun. Stătea cu genunchii şi gleznele lipite şi cu picioarele uşor înclinate într-o parte, aşa cum se cade să stea o doamnă. Ţinea de picior paharul de sherry din care nu sorbise încă şi făcea ochii mari ori de câte ori îi plăcea o replică. Apoi, pe neaşteptate, şi-a ieşit din fire.

Colonelul tocmai îl acuzase pe Ellis că scosese la înaintare povestea cu daltonismul exact în momentul în care ţara avea nevoie de el, dând dovadă de o laşitate care pe el – tatăl lui şi veteran de război – l-a făcut să se ruşineze cum nu se mai ruşinase în viaţa lui, când Edith Stone Hyde s-a întors spre soţul ei, cu ochii ieşiţi din orbite de furie.

— Cum *îndrăzneşti* să vorbeşti aşa despre fiul meu?!

Din câte ştiam eu, nu ridicase tonul niciodată în viaţa ei, aşa că am fost cu toţii şocaţi. A continuat, cu vocea ascuţită de încordare şi tremurând pe bună dreptate de indignare, atrăgându-i atenţia că nu era nicidecum vina lui Ellis că era daltonist, la fel cum nu poţi acuza pe cineva că are platfus – nu-şi dădea seama? –, şi, fiindcă tot venise vorba, defectul nu era moştenit din familia ei. Dacă tot pomenise de moştenirea genetică, o învinuia pe *ea* (aici a întins braţul, arătând spre mine) pentru decăderea lui Ellis. O desfrânată sărită de pe fix, *la fel ca mama ei.*

— Ia ascultă! Să nu vorbeşti aşa de soţia mea! a strigat Ellis.

— N-a fost desfrânată! a urlat colonelul.

Timp de câteva clipe nu s-a auzit decât ticăitul ceasului şi fâlfâitul aripilor canarului înnebunit de spaimă. Era ca un bulgăre portocaliu care se izbea de pereţii coliviei, împrăştiind mici fulgi pufoşi.

Ellis şi cu mine ne-am privit îngroziţi.

— Aşa, vasăzică? a întrebat soacra mea cu voce potolită. Atunci ce era, dragule?

Colonelul a dat din gură ca şi cum ar fi vrut să răspundă ceva, însă n-a rostit nici un cuvânt.

— Nu-i nimic. Dintotdeauna am avut o bănuială. Am văzut cum te uitai la ea, a continuat, cu ochii aruncând scântei la gândul unei amintiri atât de umilitoare. Cel puţin n-ai fost atât de nechibzuit încât să fugi cu ea în lume.

Aproape că m-am simţit obligată să-i iau apărarea colonelului şi să spun că *toţi* se uitau aşa la mama – nu se puteau stăpâni –, însă am avut atâta minte încât să nu deschid gura.

Brusc, soacra mea s-a întors spre Ellis.

— Iar *tu*... Pe tine te-am prevenit. Oricât ar fi fost de stânjenitor, aş fi tolerat situaţia, dacă te-ai fi mulţumit să te ţii de chefuri şi să alergi după fuste; dar nu, tu ai dat deoparte toate partidele potrivite pe care le-ai fi putut face şi ţi-ai luat lumea-n cap ca să te însori cu... – s-a oprit, a ţuguiat buzele şi a clătinat de câteva ori din cap, gândindu-se cum să mă numească – asta. Şi s-a dovedit că am avut dreptate. Aşchia nu sare departe de trunchi. E absolut ruşinos felul în care vă purtaţi voi doi şi individul ăla respingător, Boyd. Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să se aleagă de nepoţii mei. Deşi, ca să fiu sinceră, nu prea mai trag nădejde că voi avea aşa ceva. Dar poate că-i mai bine astfel.

A oftat şi s-ar fi zis că se liniştise. Fruntea i s-a descreţit, şi-a aţintit privirea undeva aiurea, spre un punct îndepărtat, satisfăcută de victoria pe care o repurtase. Reuşise să-i umilească pe toţi cei prezenţi şi era convinsă că nu mai era nimic de spus: câştigase – ghem, set şi meci.

Îşi făcea iluzii. Dacă s-ar fi uitat mai bine, ar fi văzut că Ellis se făcea roşu ca racul; roşeaţa se ridica de la baza gâtului, se răspândea la rădăcina părului său blond şi urca până în vârful urechilor.

— Hai să vorbim despre ruşine, de acord? a propus cu un calm ameninţător. Orice am face eu sau Maddie, sau oricine altcineva, n-am putea aduce mai multă ruşine pe capul familiei ăsteia. Tu – a zis ridicând tonul până când a început să ţipe din nou,

îndreptând spre tatăl lui paharul din care whisky-ul se prelingea pe covor, din cauză că mâna îi tremura –, tu eşti cel ce a adus asupra noastră o ruşine de care nu ne vom spăla în veci, atunci când ai trucat fotografiile alea!

S-a lăsat o tăcere înfricoşătoare. Soacra mea a rămas cu gura căscată. Păhărelul de cristal i-a alunecat dintre degete şi s-a făcut fărâme pe parchet.

Tic, tac, se auzea bătaia impasibilă a orologiului.

Dar să vă relatez povestea aşa cum mi-a fost spusă şi mie:

În mai 1933, un ziar scoţian a publicat un articol care a făcut vâlvă în toată lumea. Un om de afaceri (absolvent de universitate, a ţinut reporterul să sublinieze) se plimba cu maşina, împreună cu soţia lui, pe nou-construita şosea A82, care mergea de-a lungul ţărmului nordic al lacului Loch Ness, când a zărit un animal de mărimea unei balene zbătându-se în apa altminteri liniştită. După apariţia articolului, la redacţie au sosit scrisori în care erau descrise întâmplări similare. Până şi ziaristul, care se întâmpla să fie şi supraveghetor al apelor,[1] a pretins că văzuse cu ochii lui un Kelpie nici mai mult, nici mai puţin decât de şaisprezece ori. Alt cuplu a povestit că ceva „semănând a monstru preistoric" apăruse în faţa maşinii şi le tăiase calea, cărând o oaie în gură. A urmat o avalanşă de relatări de acelaşi gen, care au făcut lumea întreagă să freamăte.

Colonelul, care încă de când era copil fusese fascinat de criptozoologie şi în special de monştrii marini, a dezvoltat o adevărată manie pentru Nessie. Urmărea poveştile cu un interes tot mai viu, decupa articole din ziare şi făcea desene ghidându-se după descrierile din presă. Trecuse în rezervă, iar viaţa de huzur nu-i pria. Îşi mai umpluse timpul vânând animale mari în Africa, dar până la urmă nici această ocupaţie nu-l mai mulţumise. Camera lui de trofee era de-a dreptul banală. Cine nu avea o piele de zebră atârnată pe perete, un cap de rinocer ori un suport de umbrele făcut dintr-un picior de elefant? Până şi leul împăiat, cu dinţii lui rânjiţi, era acum demodat.

---

1. Angajat al administraţiei regionale, însărcinat să vegheze la respectarea legislaţiei privind protecţia apelor şi combaterea braconajului.

Când prima fotografie a monstrului, făcută de un oarecare Hugh Gray, a apărut în ziar, scepticii au catalogat-o ca fiind poza înceţoşată a unui câine înotând în lac, iar colonelul a luat foc şi a anunţat că avea să plece în Scoţia ca să demonstreze el însuşi că monstrul există.

I-a picat pe cap unui văr de-al doilea, *laird*[1] de Craig Gairbh, al cărui domeniu se întindea până aproape de *loch*, şi, în doar câteva săptămâni, făcuse mai multe fotografii în care se vedea gâtul arcuit şi capul unui şarpe marin ieşind din apă.

Fotografiile fuseseră publicate şi stârniseră entuziasm pe ambele ţărmuri ale Atlanticului, iar colonelul se întorsese triumfător în Statele Unite, salutat cu surle şi trâmbiţe. Casa a fost asediată de reporteri, povestea a fost preluată de toate marile cotidiene, iar publicul l-a considerat un erou. A început să poarte haine în carouri din stofă scoţiană, drept care era imediat recunoscut oriunde s-ar fi dus, ceea ce-i sporea celebritatea. Afirma în glumă, vorbind cu fals accent englezesc, că singurul lui regret era acela că nu putuse expune capul împăiat al monstrului în camera lui cu trofee, dat fiind faptul că cei de la Scotland Yard îi ceruseră să nu facă rău creaturii, şi nu se cădea să-i dezamăgească. Frenezia a atins apogeul atunci când colonelul a apărut într-un jurnal de actualităţi difuzat înainte de rularea filmului *S-a întâmplat într-o noapte*[2], cea mai bună producţie a anului.

La fel ca Icar[3], a zburat prea aproape de soare. N-a trecut multă vreme, iar ziarul *Daily Mail* a publicat un articol în care se sugera că valurile stârnite de monstrul în mişcare nu aveau mărimea potrivită şi se avansa o acuzaţie scandaloasă: colonelul ar fi fotografiat o machetă plutitoare. Au urmat alte acuzaţii care sugerau că fotogra-

---

1. Moşier, titlu ereditar în Scoţia.

2. Film regizat de Frank Capra, având-u în rolurile principale pe Claudette Colbert şi Clark Gable. În 1934, filmul a câştigat cinci premii Oscar (pentru cel mai bun film, cea mai bună regie, cel mai bun actor în rol principal, cea mai bună actriţă în rol principal şi cel mai bun scenariu adaptat).

3. Personaj aparţinând mitologiei greceşti. Ca să scape din labirintul în care era ţinut prizonier, Icar a zburat cu aripi făcute din pene de păsări, dar lipite cu ceară. Fiindcă s-a apropiat prea mult de soare, căldura a topit ceara, şi Icar şi-a găsit sfârşitul căzând din înaltul cerului.

fiile ar fi fost trucate: nişte aşa-zişi experţi au pretins că fotografiile fuseseră retuşate şi fotografiate din nou, făcând referire la unghiuri şi umbre uşor diferite, la modificări ale reflexiilor în apă. Colonelul prelucrase el însuşi filmul, aşa că n-a avut cum să se apere.

A jurat că fotografiile erau reale şi s-a arătat indignat de faptul că onoarea lui fusese pusă la îndoială tocmai din cauză că se ţinuse de cuvânt şi se conformase cererii Scotland Yardului. Dacă ar fi mers până la capăt şi ar fi împuşcat creatura (îşi adusese anume carabina folosită la vânătoarea de elefanţi), nimeni n-ar fi putut să-l contrazică.

În ochii opiniei publice, lovitura de graţie a venit de la Marmaduke Wetherell, şi el vânător de animale mari, care fusese în mai multe rânduri în safari cu colonelul. A mers la *loch* cu o droaie de reporteri, după ce declarase că va demonstra o dată pentru totdeauna că monstrul există, apoi s-a apucat să fabrice urme false ale monstrului, folosindu-se de o scrumieră făcută dintr-o labă de hipopotam – hipopotam pe care colonelul însuşi îl doborâse în Rhodesia.

Reporterii, cu întrebările lor obraznice, nu mai erau bine-veniţi. Colonelul a renunţat la hainele în carouri şi la accentul englezesc. Desenele şi tăieturile din ziare pe care altădată le lipea cu grijă în albume legate în piele marocană au dispărut fără urmă. La vremea când am intrat eu în viaţa lui Ellis, subiectul era tabu şi singurul lucru care conta era menajarea demnităţii colonelului.

Bineînţeles, ce era tabu pentru alţii nu era şi pentru noi trei, mai ales când colonelul începea să-l acuze pe Ellis, într-un mod destul de agresiv, că nu era apt pentru serviciul militar.

Hank a fost cel care a venit cu ideea să mergem noi înşine să dăm de urma monstrului. Era o găselniţă genială, menită să ne mai calmeze nervii: îi dădea lui Ellis ocazia să-l ia la nesfârşit peste picior pe colonel, închipuindu-şi că va triumfa acolo unde tatăl lui dăduse greş; pe de altă parte, putea să demonstreze că era la fel de curajos ca orice soldat care lupta pe front. Era o invenţie nevinovată, o scorneală pe care o vânturam şi o înfloream din când în când, de obicei după o noapte de beţie, însă întotdeauna ne feriserăm de urechi străine – până atunci, la petrecerea de Anul Nou.

L-am auzit pe Ellis înghiţind, ca să scape de nodul care i se pusese în gât. Soacra mea încremenise, cu gura deschisă şi degetele răsfirate din care scăpase paharul, acum făcut ţăndări la picioarele ei.

Colonelul era vânăt la faţă, semănând cu o prună coaptă, iar pentru o clipă m-am temut c-o să facă un atac de cord. Cu mâna tremurând, ne-a arătat uşa:

— Ieşiţi! a spus cu o voce de nerecunoscut. Pemberton are să vă trimită lucrurile.

Ellis a clătinat din cap nedumerit.

— Cum adică? Unde să ne ducem?

Colonelul ne-a întors spatele şi s-a sprijinit cu cotul de poliţa căminului, luând o poză impunătoare.

— Unde? a întrebat Ellis cu disperare în glas. Unde să ne ducem?

Colonelul a rămas ţeapăn, necatadicsind să răspundă. Era limpede că nu-i păsa unde ne ducem.

Capitolul patru

Ellis i-a explicat şoferului cum să ajungă la Society Hill Hotel, de pe Chestnut Street. La prima vedere, hotelul părea acceptabil: faţada şi spaţiile publice arătau onorabil, în schimb, apartamentul închiriat de noi era sărăcăcios, cu mobilă veche, şi nu avea decât un dormitor. Mai mult nu ne puteam permite din alocaţia lui redusă.

În timp ce funcţionarul de la recepţie ne scria numele în registru, Ellis s-a dus să cumpere o sticlă de whisky de la barul din hol. De cum am ajuns în cameră, s-a pus pe băut.

Îi înţelegeam disperarea. Dacă tatăl său i-ar fi tăiat alocaţia, am fi rămas fără un ban. Din păcate, nu era chiar imposibil.

Ellis greşise de două ori faţă de tatăl lui. Întâi prin aceea că fusese prins râzând pe seama colonelului pe la spatele lui, apoi fiindcă îl acuzase făţiş de a fi comis un fals. Colonelul, cred eu, nu i-ar fi putut ierta nici una dintre greşeli, dar luate împreună erau de-a dreptul inadmisibile.

În timp ce aştepta să ne sosească lucrurile, Ellis se plimba prin cameră, luând din când în când câte o duşcă de whisky. Întorcea pe faţă şi pe dos cele întâmplate, dar nu reuşea decât să se înfurie şi mai tare. La un moment dat, când a zis că nu şi-ar fi ieşit din fire dacă n-ar fi fost nevoit să-mi ia mie apărarea, mi s-a părut că încearcă pe nedrept să dea vina pe mine. N-am şovăit să-i spun ce gândesc, ba chiar i-am reamintit că eu nu scosesem un cuvinţel pe tot parcursul acelei discuţii nefericite.

S-a oprit şi m-a privit rănit şi surprins în acelaşi timp.

— Doamne, Dumnezeule! a zis. Nu asta am vrut să spun. Bineînţeles că nu e vina ta. N-ai făcut nimic. Mama te-a atacat fără nici un motiv.

— N-are nici o importanţă. N-a făcut decât să spună cu glas tare ceea ce gândesc toţi ceilalţi.

— Ba are importanţă. Eu unul n-am s-o iert niciodată. Şi nici tu n-ar trebui s-o ierţi.

Trăgeam nădejde că se va răzgândi, pentru că, în situaţia în care ne aflam, mama lui era singura noastră speranţă de salvare. Cu toate că avea un fel cam ciudat de a-şi arăta afecţiunea, lumea ei se învârtea în jurul lui Ellis. Ceea ce o mai preocupa, deşi într-o mult mai mică măsură, era cum să mă chinuie pe mine. În lipsa noastră, viaţa ei şi-ar fi pierdut sensul. Eram convinsă că încerca deja să pună o vorbă bună pentru noi, doar că nu-l mai văzusem niciodată pe colonel atât de înfuriat, motiv pentru care nu prea credeam că avea vreo şansă.

Să apelez la propriul meu tată n-ar fi avut nici un rost. Când i-am scris, anunţându-l că fugisem cu Ellis, mă aşteptam să se supere, aşa încât nu m-am mirat că nu mi-a răspuns pe loc. Au trecut luni bune până mi-am dat seama că nici nu avea de gând s-o facă. De atunci nu l-am mai văzut decât o dată, chiar dacă locuia la doar două mile distanţă. Trecea strada, iar când a dat cu ochii de mine s-a prefăcut că nu mă vede şi s-a întors din drum. Din frânturi de conversaţie auzite ici şi colo, am înţeles că practic nu făcea decât să meargă la clubul de iahting Corinthian, ceea ce-i permitea să evite orice contact cu sexul frumos.

Trecuse de miezul nopţii, când am reuşit să-l conving pe Ellis că lucrurile noastre nu mai aveau să sosească şi că ar fi fost mai bine să mergem la culcare. Nu aveam la noi nici măcar o geantă cu strictul necesar.

Aerul din cameră era înăbuşitor, dar în acelaşi timp simţeai un curent rece. Ellis m-a făcut „hoaţă de pături", învinuindu-mă că mă înfăşuram în cuverturi şi-l lăsam dezvelit, moment în care le înşfăca şi le trăgea peste el, lăsându-mă pe mine să tremur. Ne-am bătut o vreme pe pături, întâi în glumă, iar în scurtă vreme de-adevăratelea, şi am sfârşit întinşi spate în spate, fiecare la câte o margine a patului, înveliţi doar pe jumătate.

Eram prea îngrijorată, iar somnul nu se lipea de mine. Când, în cele din urmă, Ellis a adormit, sforăia aşa de tare, că am fost nevoită să-mi pun o pernă pe cap şi să mi-o apăs pe urechi. În cameră se simţea un miros neobişnuit, de pământ şi substanţe

minerale. Mi-am petrecut noaptea întrebându-mă câte capete se odihniseră pe acele perne înaintea mea.

Ne-a trezit o bătaie în uşă, discretă, dar insistentă.

— Doamne sfinte! a zis Ellis cu voce răguşită. Cât e ceasul?

Am aruncat o privire spre ceasul cu limbi fosforescente de lângă pat.

— Aproape şapte.

— Nici măcar n-a răsărit soarele! s-a văitat Ellis.

Fiindcă bătăile în uşă nu mai conteneau, am mormăit:

— Mai bine te duci să vezi cine e. N-au de gând să plece.

Ellis a oftat enervat şi a strigat:

— Vin *acum*!

A aprins lampa şi s-a rostogolit din pat, trăgând după el cuvertura groasă de lână, exact cum fac scamatorii când trag faţa de masă de sub pahare. S-a înfăşurat în ea şi a ieşit, trântind uşa dormitorului.

După bufnetele, hârşâiturile şi zăngănelile care se auzeau, mi-am dat seama ce se petrecea. Totul a durat vreo zece minute.

Când s-a întors, Ellis a făcut cuvertura ghem şi a aruncat-o pe picioarele mele. După ce s-a trântit pe pat, am încercat s-o netezesc.

— Ne-au adus lucrurile, nu-i aşa?

— Tot ce avem pe lumea asta. Şase cărucioare. N-o să mai putem ieşi decât dacă ne lipim de perete.

M-am străduit să nu mă las pradă panicii. Mai mult ca sigur, colonelul dăduse ordinul înainte de a merge la culcare, când era încă furios. Cu toate astea, simţeam un gol în stomac şi m-a luat cu ameţeală.

— Îmi închipui că n-ai idee pe unde ar putea fi pilulele tale, a zis Ellis.

— Vrei să le caut?

— Lasă! a zis el amărât. Nu-i nevoie.

Lampa rămăsese aprinsă, aşa că m-am dus în camera din faţă. Era aproape plină de cufere şi geamantane. Probabil că Emily, Pemberton şi ceilalţi servitori îşi petrecuseră noaptea împachetând lucrurile noastre.

Mi-am găsit trusa de cosmetice pe o măsuţă, alături de cutia cu pălării. Am fost uşurată să văd că toate erau la locul lor, iar cutia cu pastile era discret aşezată sub tăviţă. Sărmana Emily pierduse cel puţin două nopţi din cauza noastră, dar soacră-mea n-avea s-o ierte dacă a doua zi nu-şi făcea treaba cum se cuvine.

I-am dus flaconul lui Ellis şi m-am aşezat lângă el. S-a ridicat într-un cot, şi-a turnat două pilule în palmă şi le-a înghiţit fără apă. Apoi s-a trântit din nou pe pernă.

— Mulţumesc, iubito. Mă lasă nervii.

— Ştiu. Şi pe mine.

— Hai să încercăm să mai aţipim. Când se face dimineaţă de-adevăratelea, am să cer să ne aducă cel mai mare homar din oraş, plus un munte de salată de cartofi. Şi icre negre. De farfurii nici nu avem nevoie, să ne aducă doar furculiţe.

M-am întins pe partea mea de pat. Am tras pătura peste mine şi Ellis a stins lampa. Ne-am pomenit că stăm mult mai aproape unul de altul decât înainte. Ellis s-a întors pe o parte şi m-a cuprins cu braţul pe după mijloc.

— Ei, cine-ar fi crezut? a zis. Până la urmă se vede că avem destule pături.

Pe înserat ne-a sunat cineva de la recepţie, să ne anunţe că Hank ne aştepta jos, în hol.

Ellis şi cu mine nu ne mai vorbeam, după ce îi propusesem să discute cu mama lui şi să caute o cale de împăcare. Am intrat în ascensor şi am coborât fără să scoatem un cuvânt.

Băieţii au băut cocktail de whisky cu triplu sec şi lămâie, iar eu am comandat un gin cu suc de lămâie. După mai multe pahare, Ellis şi cu mine povesteam pe rând despre catastrofa care urmase după petrecere, şi gheaţa a început să se topească. În scurtă vreme ne luam vorba din gură unul altuia, cerându-ne iertare din priviri. Eram amândoi în aceeaşi barcă, aveam de tras aceleaşi ponoase. Într-adevăr, eu aş fi capitulat mai uşor, dar asta nu era decât o chestiune de tactică. De fapt, eram supăraţi pe situaţie, nu unul pe celălalt.

Am întins piciorul pe sub masă şi l-am atins uşor pe pulpă. Am văzut cum ochii i s-au luminat şi colţurile gurii i s-au ridicat într-un început de zâmbet.

— Mie tot nu-mi vine să cred că mama ta a ridicat vocea, a zis Hank. Eşti sigur că era ea, Edith Stone Hyde, pe care o cunosc de ani de zile?

— Una şi aceeaşi. Şi a semănat mai degrabă cu ţipătul unei bufniţe, a zis Ellis. O bufniţă surmenată.

— Cu o goarnă defectă, am adăugat eu. Fragilă, dar stridentă.

— Aş fi dat oricât să fiu de faţă! a zis Hank aprinzându-şi o ţigară.

— Dacă ştiam, îţi ofeream locul meu.

— Să fi avut colonelul o aventură cu mama ta? Ai crede aşa ceva? a întrebat Hank, suflând câţiva colaci de fum.

— Firește că nu. Gorgona[1] de soacră-mea a tras această concluzie doar fiindcă l-o fi văzut vreodată uitându-se la ea. Cu siguranţă că aşa s-a întâmplat. Toată lumea era cu ochii după ea.

— Da, dar el i-a luat apărarea, a remarcat Hank. În faţa propriei lui soţii.

— Înseamnă că a oftat în secret după ea, am spus. Dar nici asta nu are vreo relevanţă – câţi n-au făcut-o? Aşa păţeau toţi când o vedeau.

— În afară de tatăl tău, a continuat Hank. N-am înţeles niciodată de ce s-a măritat cu el. Ar fi putut să aleagă oricare bărbat. O femeie splendidă, aristocrată, cu un cont uriaş în bancă... Nu pricep cum de s-a lăsat prinsă de un babalâc ca taică-tău.

— Nu era aristocrată! am zis aruncându-i o privire ucigătoare; Hank ştia prea bine că mama se măritase cu cineva aflat pe o treaptă superioară a scării sociale.

Hank a făcut o mutră indignată.

— Bineînţeles că era... cel puţin într-un *anumit* cartier, a zis şi a izbucnit în râs, încântat de gluma pe care o făcuse.

— Ha, ha! am replicat eu în zeflemea.

— N-am vrut să te jignesc, draga mea. Banii sunt tot un fel de sânge albastru. Dar, ca să revenim la oile noastre, ce-ar fi dacă lucrurile ar sta într-adevăr aşa? Poate că de-aia s-a pus soacra ta

---

1. Monstru fantastic din mitologia greacă, femeie cu şerpi în loc de păr; oricine o privea împietrea pe loc.

de-a curmezişul când a fost să vă căsătoriţi. *Poate*, a zis făcând un gest larg cu mâna în care ţinea ţigara, poate că sunteţi frate şi soră.

Ellis şi cu mine am pufnit dispreţuitor.

— Hank, nu e nimic de râs! Te rog. Mama n-a avut nici o aventură cu colonelul.

— De unde ştii? s-a ambiţionat Hank. Poate că de-aia l-a încurajat soacră-ta să plece în căutarea monstrului. Ca să-l ferească de ispită, cum ar veni.

— Cred că voia pur şi simplu să scape de el, am spus. Probabil că i-a făcut ea însăşi bagajele. Şi i-a cumpărat bilet de vapor.

— Uitaţi că a fost ideea lui, a intervenit Ellis. Abia aştepta să ajungă acolo. Mă mir că n-a trecut direct prin uşă când a plecat. Dar nici nu pot să-l învinovăţesc.

— *Nu* e uşor s-o suporţi. Chiar că îţi pune nervii la încercare, am zis.

— Ba chiar mai rău, a zis Ellis, înnegurându-se dintr-odată.

Hank s-a lăsat pe spătar, ridicând dintr-o sprânceană. S-a uitat la Ellis, apoi la mine.

— Paharele voastre sunt goale. Aşa nu se mai poate.

A ridicat mâna deasupra capului, pocnind din degete până când l-a văzut barmanul, şi atunci a arătat cu degetul spre pahare.

Ellis stătea cu ochii aţintiţi spre paharul gol, învârtind cuburile de gheaţă cu beţigaşul de amestecat cocktailul.

— Deci, a zis Hank frecându-şi mâinile, în condiţiile date, cred că vă va părea cu atât mai bine să auziţi vestea pe care v-o aduc.

— Mă îndoiesc! Doar dacă n-ai să-mi spui cumva că taică-meu a făcut atac de cord, a zis Ellis fără să ridice ochii.

Chelnerul a adus alte pahare cu băutură. Ellis a tras unul spre el, a luat alt beţigaş şi s-a apucat iar să învârtă cuburile de gheaţă.

— Maddie, tu ce spui? a întrebat Hank cu glas rugător.

Am oftat şi am zis, ca să-i fac pe plac:

— Ce veste?

— Am găsit bilete.

— Bilete la ce? am întrebat fără entuziasm.

Ştiam foarte bine la ce se referea şi încercam să-l fac să înţeleagă că n-aveam chef de glume, fiind de altfel sigură că nici Ellis nu avea.

— Ei, ştii doar! a zâmbit Hank cu falsă modestie.

Am lăsat deoparte fineţurile şi l-am luat de-a dreptul:

— Hank, nu de asta avem chef acum! De fapt, din cauza asta am şi dat de beleaua în care ne aflăm.

— Păi, în cazul ăsta, să vă faceţi chef. Plecăm peste trei zile.

Am pus paharul jos şi m-am uitat bine la el. Avea o faţă impasibilă, cu toate că era, în mod evident, încântat de isprava lui.

— Râzi de noi! am zis.

— Ba sunt cât se poate de serios, m-a asigurat.

— Imposibil! Nu circulă nici un vas de linie.

— Totul e să ai relaţii, Maddie, a spus făcând un gest larg. Ne îmbarcăm pe un cargo nou-nouţ, construit acum, de când cu războiul. Se numeşte *SS Mallory* şi este un vas de aprovizionare. Face parte dintr-un convoi. A, că tot veni vorba de provizii: să vă luaţi cât puteţi de multe ţigări şi ciorapi de nailon şi de mătase. Sunt un fel de monedă internaţională, o să vedeţi.

Mutra lui serioasă începea să mă îngrijoreze.

— Hank, dacă e o glumă, să ştii că n-are nimic amuzant.

— Nici n-am avut intenţia.

— Nu putem traversa Atlanticul în timp de război...

— N-avem de ce să ne temem. Mergem în Highlands. Tocmai acolo unde au trimis copiii evacuaţi din oraşe, ce Dumnezeu!

M-am întors către Ellis. Lăsase gheaţa în pace, iar acum împingea scrumiera încolo şi încoace pe masă.

— Dragule, zi şi tu ceva! l-am rugat.

— N-avem nevoie de documente sau alte lucruri de genul ăsta?

— Am avut eu grijă, a răspuns Hank încântat. Plus un aparat de filmat Cine-Kodak de şaisprezece milimetri. După ce filmăm monstrul, trimitem rola direct la Eastman Kodak, să o developeze. *Voilà*. Oricât ai vrea, tot n-ai mai avea ce să zici. O să intrăm în istorie, o să fim celebri!

Rămasă fără grai, am izbutit să întreb în cele din urmă:

— Şi Violet n-are nimic de zis?

Dacă nici Violet nu se mai putea numi fiinţă raţională, atunci nu ştiu cine ar mai fi putut. Nu era de acord nici măcar ca Hank să joace feste nevinovate, de exemplu să ascundă iahtul cuiva în alt doc sau să toarne vopsea purpurie în piscina clubului de tenis.

Trimisese scuze după ce mutaserăm barca cu pânze a generalului Pew în spatele casei, cu toate că ea nici măcar nu fusese de față când făcuserăm șotia.

— N-am idee. Cred că e plecată pe undeva, cu treburi. Poate pregătește bandaje ori altceva de genul ăsta.

Nu-mi venea să cred ce auzeam:

— Nici măcar nu i-ai spus!

— Nu încă, a zis Hank sorbind din pahar. M-am gândit că e de preferat o singură zi de nefericire decât trei.

— N-are să fie de acord nici în ruptul capului.

— Nici nu-mi făceam iluzii.

— Hank, ea se așteaptă s-o ceri în *căsătorie*! Nu se face s-o lași baltă.

— Am s-o cer de cum ne întoarcem. Ca să fiu cinstit, mă îngrijorează faptul că începi să te molipsești de la ea. Trăgeam nădejde să se întâmple exact pe dos.

— Hank are dreptate, a intervenit Ellis, jucându-se în continuare cu scrumiera. Înainte îți plăceau aventurile.

— Îmi plac și acum, dar să mă arunc în mijlocul luptelor nu se poate numi aventură.

— Atunci spune-i expediție în scopuri științifice, a zis Hank pe un ton potolit. Zău, Maddie, n-o să ni se întâmple nimic! Doar nu-ți închipui că aș veni cu o astfel de propunere, dacă n-aș fi absolut sigur. Și nici Freddie nu s-ar fi băgat.

— Freddie? am întrebat exasperată. Ce are Freddie de-a face cu treaba asta?

— Are, că doar el s-a ocupat de toate, firește!

Mie tot nu-mi era clar ce căuta Freddie în toată povestea asta, dar Hank m-a privit adânc în ochi.

— Maddie, fată dragă, e ultima mea izbucnire, ultima nebunie pe care mi-o permit înainte să intru la jug. Și, de vreme ce există cineva care și-a pus în cap să mă civilizeze cu orice chip, nu cred că te-ai împotrivi acestei ultime pozne.

— Atunci de ce nu vii cu o altă idee? Una care să nu ne pună în situația de a fi făcuți fărâme odată cu vaporul. Și, pe urmă, cine știe dacă Violet n-o să se molipsească de la mine? Când se va sfârși războiul, o s-o luăm pe sus. Am să-mi cumpăr o pereche de cizme

de pescuit şi am să prind eu însămi monstrul... Ba nu, ce naiba!, am să-i cumpăr şi lui Violet o pereche şi am s-o târăsc după mine în *loch*, fără să-mi pese că urlă şi dă din picioare. Cum v-ar plăcea să vedeţi aşa ceva?

Hank s-a aplecat spre mine şi mi-a pus două degete pe buze.

— Şşş! a făcut. Trebuie să mergem. Pentru Ellis.

Pe neaşteptate, Ellis a ridicat capul, trezindu-se parcă la viaţă.

— Hai să mergem! Să mergem, ce Paştele mă-sii! Aşa o să se aranjeze toate.

— Ce? Ce o să se aranjeze? am întrebat.

— Toate! a repetat el.

Mi-am dat seama că n-avea rost să mă iau la harţă cu el, cel puţin nu acolo şi nu în faţa lui Hank.

— Dă-mi o ţigară! am zis bătând din picior, cu ochii la şirul de sticle sclipitoare din spatele tejghelei.

Hank s-a grăbit să scoată tabachera şi a deschis-o, oferindu-mi o ţigară. L-am lăsat să stea cu mâna întinsă mai mult decât ar fi fost nevoie, apoi am luat una.

Hank s-a aplecat şi, cu un gest măsurat, şi-a aprins bricheta, un Dunhill de argint fin, cu ceas încorporat. Am tras de câteva ori, cât să se aprindă ţigara, după care m-am dat înapoi, cu tot cu scaun, m-am ridicat şi am luat-o spre lifturi, având grijă ca tocurile mele să facă o gălăgie cât mai mare în clipa în care se loveau de podeaua de marmură. Am stins ţigara în prima scrumieră care mi-a ieşit în cale, fiindcă nu puteam suferi ţigările – ceea ce atât Hank, cât şi Ellis ştiau foarte bine. Faptul că cerusem o ţigară însemna că aveam ceva de spus. Ellis ar fi trebuit să urce după mine, în apartament. În schimb, a rămas la barul din hol împreună cu Hank.

Mă învârteam prin cameră, încercând să mă conving singură că era doar o glumă, că Hank îşi bătea joc de noi, dar simţeam că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Venise cu prea multe amănunte, iar dacă ar fi fost o farsă ar fi renunţat la vederea reacţiei lui Ellis – asta dacă nu cumva erau înţeleşi, ceea ce părea chiar şi mai puţin probabil. Nu fuseseră singuri nici o clipă, pentru a putea pune ceva la cale.

Aş fi dat orice ca lucrurile să revină la normal, doar că nu era posibil decât dacă găseam o cale de a cruţa atât onoarea colonelului, cât şi pe aceea a lui Ellis. Ar fi fost bine să ne lovească pe toţi o criză de amnezie, dacă acuzaţiile ar fi fost auzite doar în salon, unde singurul martor era canarul. Din păcate, nu era cazul. Colonelul fusese făcut de râs în public.

Ce mă speria mai tare şi mă făcea să cred că Hank făcuse planuri bine puse la punct era faptul că-l pomenise pe Freddie. Dacă exista cineva care să aranjeze astfel de treburi, atunci acela era Freddie Stillman, al cărui tată era amiral, cu toate că nu vedeam de ce ar fi mişcat chiar şi un deget ca să ne ajute. Fuseserăm prieteni la cataramă toţi patru, un cvartet înainte de un trio, într-o vară binecuvântată petrecută la Bar Harbor, în Maine, până când îi respinsesem avansurile, probabil nu cu delicateţea cuvenită. Zece zile mai târziu am fugit de acasă cu Ellis, şi de atunci nu mai vorbiserăm unul cu altul. Asta se întâmplase în urmă cu patru ani şi jumătate.

Eram surprinsă că Hank păstra încă legătura cu el, deşi se vorbea că lui Freddie îi căzuse cu tronc Violet, înainte ca Hank să-şi facă apariţia şi s-o cucerească definitiv.

Ellis a revenit după câteva ore, beat turtă, şi temerile mele s-au adeverit. Nu glumea, era ferm hotărât să plecăm în Scoţia.

I-am atras atenţia, cu toată delicateţea de care eram în stare, asupra a ceea ce mie îmi părea a fi evident: că nu avea nici un rost să ne aruncăm în mijlocul unui ocean înţesat de submarine, urmărind un monstru care probabil că nici nu exista, mai ales că tot ce-şi dorea el era să câştige respectul unor oameni mult prea ignoranţi ca să-şi dea seama că era la fel de onorabil ca oricare dintre ei. Noi ştiam care era adevărul. *Eu* ştiam care era adevărul. Avea să fie greu, dar împreună puteam face faţă oprobriului, până când războiul avea să se sfârşească.

Ellis mi-a răspuns cu o furie pe care nu i-o cunoşteam.

Bineînţeles că monstrul există, a spus. Trebuia să fii idiot să crezi că nu există. Lăsând la o parte faptul că fusese văzut şi fotografiat – între alţii şi de tatăl lui, care, fiindcă veni vorba, făcuse

cele mai bune poze –, chiar Scotland Yardul îi confirmase existența atunci când îi ceruse colonelului să nu-i facă nici un rău.

N-am fost atât de șocată de faptul că țipa la mine și se învârtea fluturând din mâini prin camera micuță, ticsită de bagaje, făcându-mă, practic, idioată, cât de faptul că întorsese total foaia în ceea ce privea fotografiile făcute de taică-său.

Mă străduiam să pricep ce spunea în timp ce arăta cu degetul spre tapetul scorojit la colțuri, spre petele de apă de pe tavan, în timp ce ștergea pervazul ferestrei cu degetul și mi-l arăta, ca să văd murdăria adunată pe el. Mă gândeam că, poate, îi dăduse crezare tatălui său de la bun început, dar atunci nu înțelegeam de ce rostise acuzațiile acelea neobrăzate cu o seară înainte – ca să nu mai vorbim despre ceea ce spusese când plecaserăm de la petrecere.

Nu mai apucasem să adaug nimic, dar Ellis își continua tirada, de parcă m-aș fi certat cu el.

Chiar voiam să locuiesc în șandramaua aia, închisă alături de el, ca doi ostatici, așteptând să vedem dacă nu cumva colonelul avea să ne taie și restul alocației? Și dacă o făcea? Ce se alegea de noi? Ori îmi imaginam că puteam trăi ca Scott Lyons, care locuia la câte un hotel, cheltuind bani pe care nu-i avea, după care, când nu mai avea încotro, se muta pe furiș la un alt hotel? El, Ellis, nu concepea să trăiască astfel.

Trebuia să plecăm în Scoția – nu aveam de ales – și nu aveam să mai punem piciorul în America până când nu găsea monstrul ale cărui fotografii le trucase colonelul.

S-a oprit, roșu la față și asudat, gâfâind și pufnind. Aștepta să-l contrazic din nou, însă eu nu puteam înțelege cum, în doar câteva minute, se sucise iar în ceea ce-l privea pe taică-său.

Văzusem cu ochii mei cât de rău era tratat Ellis de către toată lumea – și mai ales de tatăl lui – și îmi dădeam seama cât suferea. De-a lungul celor patru ani de când eram împreună, asistasem neputincioasă la schimbarea tânărului vesel, încrezător în propriile puteri, pe care-l cunoscusem la Bar Harbor, într-un om dezamăgit, bănuitor – omul care făcea acum o criză de furie în fața mea, convins că ceilalți se uitau urât la el și îl vorbeau pe la spate, tot mai iritat de optimismul și încrederea mea în viitor, fiindcă el știa mai bine ce ne aștepta. Doar că, fiind tot timpul

lângă el, nu-mi dădusem seama cum se transformase treptat, şi doar în momentul acela am înţeles că era mai mult decât putea el îndura. Acum era în joc stima lui de sine.

Hank avea dreptate. Ellis avea nevoie de aventura asta.

Am făcut cei câţiva paşi care mă despărţeau de el, l-am îmbrăţişat şi mi-am afundat faţa în pieptul lui. A şovăit o clipă – nu se aştepta –, apoi m-a luat şi el în braţe şi am simţit cum începea să se destindă.

— Iartă-mă, draga mea! Nu ştiu ce m-a apucat, s-a scuzat el.

— Nu-i nimic, am răspuns.

— N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa. N-am nici o scuză. Tu n-ai greşit cu nimic.

— Înţeleg, dragule. Nu-i nimic.

— Doamne, Maddie! mi-a şoptit el la ureche. Hank are dreptate: cred că au spart mulajul după ce te-au făcut pe tine. Nu te merit.

Indiferent cât de absurd ar fi părut, pentru o clipă am crezut că va dori să facem dragoste, însă mi-am dat seama după cum respira că era gata să izbucnească în plâns. L-am strâns şi mai tare în braţe.

Dacă trebuia să găsim monstrul pentru ca Ellis să se simtă împlinit, atunci asta urma să facem. Tot ce speram era să existe un monstru pe care să-l găsim.

Şi aşa se face că, trei zile mai târziu, ne-am avântat în bătălia pentru Atlantic.

Capitolul cinci

Chiar înainte să ieşim în larg, am văzut pentru prima oară un şobolan.

Cu toate că aveam cabine în sectorul rezervat ofiţerilor, erau doar două şi atât de micuţe, că Ellis şi cu mine am fost nevoiţi să dormim în acelaşi pat strâmt, un prici, de fapt, în care n-am fi putut adormi nici dacă motorul care punea cârma în mişcare nu s-ar fi aflat exact sub noi. În cabină aveam o chiuvetă minusculă, însă baia era comună. Fiind singura femeie de pe vas, eram obligată să mă spăl la chiuvetă. Pe deasupra, îmi era atât de rău, încât nu puteam ţine nici măcar un biscuit în stomac.

Când nu stăteam aplecată peste chiuvetă, chinuindu-mă să nu vomit, mă întindeam pe pat, cu braţele încrucişate peste burtă, încăpăţânându-mă să mă uit la un punct cât mai îndepărtat, dincolo de peretele cabinei, care era oricum prea aproape.

Cu o zi înainte să ajungem la baza navală din Scoţia, submarinele germane au prins din urmă unul dintre vasele din convoi şi l-au torpilat. Ne-am întors ca să scoatem oamenii din apa care era atât de plină de motorină, încât luase foc. Nemţii nu plecaseră, bineînţeles, şi simţeam loviturile venite din adânc, azvârlindu-ne de colo, colo. Eram îngrozită la gândul c-o să ne răsturnăm şi că vasul o să se facă bucăţi. Prin cabină zburau tot felul de obiecte care nu fuseseră fixate de ceva. Becul ba se aprindea, ba se stingea, iar cabina era atât de plină de fum, că mă înecam de câte ori trăgeam aer în piept. Batistele cu care îmi acoperisem nasul şi gura deveniseră plumburii. Ellis a luat un pumn de pastile – făcuse o provizie serioasă din cele care îmi fuseseră prescrise mie. Cumpărase o cantitate mult mai mare decât de obicei, fiindcă nu ştia cât timp aveam să stăm în Scoţia, şi mă speria cât de multe înghiţea.

Când au început să se audă torpilele, Hank s-a ghemuit într-un colţ, cu o sticlă de whisky în braţe, zicând că, dacă tot era

să moară, măcar să moară beat. Eu ţipam ori de câte ori trăgeau cu tunurile de la bord. Ellis şi-a pus vesta de salvare şi m-a îndemnat să mi-o pun şi eu, însă mi-a fost peste putinţă. Vesta umflată nu mă lăsa să respir, ceea ce îmi sporea panica – şi, apoi, la ce mi-ar fi folosit? Dacă vasul se ducea la fund, nemţii nu ne-ar fi scos din apă, şi, chiar dacă ne-ar fi scos, văzusem cât de arşi erau amărâţii salvaţi de *SS Mallory* – probabil că oricum nu mai era scăpare.

Am izbucnit în plâns şi am făcut o criză de furie. Am aruncat cu ceasul deşteptător în Hank; s-a ferit şi, fără să scoată un cuvânt, şi-a mai aprins o ţigară. L-am izbit pe Ellis cu pumnii în piept, învinuindu-l pentru faptul că ne târâse în plin război doar din cauză că tatăl lui era un moş încăpăţânat, stupid şi irascibil, iar acum aveam să murim cu toţii pentru el. Trăgeam nădejde că va muri pe loc, încălţat cu pantofii lui scumpi de la House of Testoni, când va auzi că fuseserăm făcuţi bucăţi, fiindcă era un fanfaron mincinos şi egoist, căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de vreun om de pe pământul acesta, nici măcar – şi cu atât mai puţin – de propriul lui fiu. Am făcut-o pe Edith Stone Hyde cotoroanţă plină de sine, acrită de viaţă, şi mi-am exprimat speranţa că va trăi îndeajuns cât să rămână singură cuc la bătrâneţe şi să capete ceea ce merita după ce se purtase atât de neomenos cu noi, în acele împrejurări în care ajunseserăm să ne pierdem viaţa. L-am anunţat pe Ellis că, în clipa în care aveam să pun piciorul pe uscat, urma să fac drumul înapoi cu primul vas, cu toate că ştiam, chiar în momentele acelea, că n-am să mai urc niciodată de bunăvoie pe o navă. I-am spus că idiotul e *el* şi că obsesia lui tâmpită pentru monstru – care era împărtăşită şi de taică-său, de fapt – avea să ne ducă pe toţi la pieire, iar, dacă-i dădea prin minte un mod încă şi mai cretin de a da ortul popii, tare aş fi vrut să-l aud.

Ellis n-a reacţionat în nici un fel, ceea ce m-a speriat aproape mai rău decât torpilele, deoarece mi-am dat seama că şi el se gândea că vom muri. După asta mi-a părut rău, m-am aruncat în braţele lui şi am izbucnit în plâns.

În cele din urmă, când am ajuns la ţărm, soarele asfinţea. În ultimele zile fusesem îngrijorată că vom fi nevoiţi să schimbăm

vasul în loc să intrăm în port, pentru că toată lumea vorbea despre *HMS Helicon* ca fiind destinaţia noastră. Se pare totuşi că era doar un nume de cod pentru baza navală Aultbea.

Nerăbdătoare să cobor cât mai repede de pe vas, am ieşit clătinându-mă pe punte, deşi nu se terminase încă evacuarea răniţilor. Ellis a venit după mine, dar când a văzut trupurile arse s-a întors în cabină.

Unii dintre răniţi nici nu mai semănau a oameni, atât erau de arşi, schilodiţi, cu carnea topită precum ceara. Gemetele celor în agonie erau greu de îndurat, dar şi mai înspăimântătoare era priveliştea celor amuţiţi.

Unul dintre aceştia m-a privit în ochi când a trecut pe lângă mine, dus pe targă. Capul îi sălta uşor în ritmul paşilor brancardierilor. Faţa şi gâtul îi erau negre ca tăciunele; în gura deschisă, cu buzele arse complet, se vedeau dinţii încălecaţi, ieşiţi în afară, întocmai ca la un peşte-papagal. Am regretat pe loc comparaţia care îmi venise în minte. Avea ochi căprui, iar, ceva mai jos de cot, cioatele braţelor îi erau înfăşurate în bandaje. Pielea capului i se cojea, acoperită de pete negre sau purpurii, iar urechile îi erau atât de arse, încât mi-am dat seama că nu mai puteau fi salvate.

M-a aţintit cu privirea până când, ruşinată, m-am întors cu spatele şi mi-am sprijinit fruntea de peretele alb de lemn, acoperit de sare. Am închis ochii, strângând din pleoape. Aş fi coborât în cabină, dar nu mă ţineau puterile. Am rămas acolo, cu ochii închişi şi palmele apăsate peste urechi. Într-adevăr, nu mai auzeam mare parte din zgomote, în schimb simţeam în tălpi vibraţia paşilor pe punte. Sufeream crunt pentru fiecare viaţă distrusă care trecea pe lângă mine. Dumnezeu ştia ce avea să se aleagă de vieţile acestor oameni, dacă mai scăpau cu viaţă. Mă străduiam să nu mă gândesc la mamele lor, la soţii şi iubite.

Când, în cele din urmă, ni s-a dat voie să coborâm de pe vas, am mers clătinându-mă pe punte şi am păşit pe chei. Picioarele m-au lăsat şi, dacă n-ar fi fost Hank lângă mine să mă prindă, aş fi căzut în apă. Toate mi s-au învălmăşit în faţa ochilor, de nu mai ştiam nici măcar unde era cerul.

— Doamne sfinte, Maddie! a zis Hank. Era cât pe ce să cazi în apă. Acum te simţi mai bine?

— Nu ştiu, am răspuns cu voce răguşită. Încă simt cum se leagănă puntea sub mine.

Ellis m-a apucat de celălalt braţ şi aşa am plecat de pe chei împreună. Am întins mâna şi m-am sprijinit de un felinar vopsit în alb. Bordura trotuarului era şi ea albă.

— Maddie, cum te simţi? m-a întrebat Ellis.

Până să apuc să-i răspund, am văzut apropiindu-se de noi un bărbat îmbrăcat într-o manta de lână, cu pălărie pe cap şi mănuşi. Era înalt, lat în spate, cu obraji roşii. Un ochi îi era acoperit cu o apărătoare de piele. Celălalt ochi se plimba de la Ellis la Hank.

— Henry Boyd?

— Eu sunt acela, a zis Hank aprinzându-şi o ţigară.

— Mda, eram sigur că e unul din voi! a rostit omul pe un ton cântat, fără să ne explice cum de ghicise. Vă duc cu maşina. Unde vă sunt lucrurile?

— Au rămas la bord. Hamalii sunt pe undeva, pe acolo, a spus Hank făcând un gest vag cu mâna spre vas.

Bărbatul a izbucnit în râs.

— Sunt şofer, nu lacheu!

Hank a ridicat din sprâncene a mirare, însă omul şi-a vârât mâinile în buzunare, s-a răsucit pe călcâie şi s-a apucat să fluiere. Pe partea cu ochiul beteag, lobul urechii şi o parte din cartilaj erau ciuntite. O cicatrice lată îi urca de pe ceafă şi se pierdea în părul roşcat.

— Cred că ar trebui să-i dai un bacşiş, i-a şoptit Ellis.

— Freddie a spus că s-a îngrijit de tot, a zis Hank.

— Ei, se pare că nu, a murmurat Ellis.

— Hai odată, faceţi *ceva*! am ţipat eu.

Hank şi-a dres glasul, ca să atragă atenţia omului.

— Aş putea să vă răsplătesc pentru...

— A, da! a zis bărbatul cu voce hotărâtă, dar voioasă. N-aş refuza o mică atenţie.

După ce cuferele şi valizele noastre au fost găsite, strânse şi încărcate – o treabă de gigant, al cărui rezultat a fost un munte diform de bagaje legate pe acoperişul şi în portbagajul maşinii –, şoferul nostru a ridicat din sprânceana care se vedea, uitându-se la vesta lui Ellis.

— Cred că nu mai aveţi nevoie de aia, a spus.

Ellis a privit în jos. Încă purta vesta de salvare. S-a întors cu spatele, a bâjbâit până a desfăcut-o şi a lăsat-o să cadă la piciorul felinarului. Îmi dădeam prea bine seama cât de ruşinat se simţea.

Şoferul a deschis uşa din spate şi mi-a făcut semn să urc. Bancheta era acoperită cu o pătură soioasă.

— Urcaţi şi aşezaţi-vă! m-a invitat şoferul, făcându-mi cu ochiul – cel puţin aşa mi s-a părut.

Ellis a urcat după mine. Hank a aruncat o privire la pătură şi s-a dus în faţă. S-a oprit lângă uşa pasagerului, aşteptând ca şoferul să i-o deschidă.

— Ei, vă urcaţi sau nu? a întrebat şoferul, arătând cu bărbia spre bancheta din spate.

În cele din urmă, Hank a venit la uşa din spate, deşi se vedea de la o poştă că nu-i pica deloc bine. Ellis s-a încruntat şi s-a tras mai la mijloc, iar Hank s-a aşezat lângă el.

— La drum! a zis şoferul.

A închis portiera noastră, s-a urcat la locul lui şi a început iar să fluiere.

Capitolul şase

După patru ore şi douăzeci de minute de mers, în care şoferul a luat în viteză toate curbele în ac de păr, deşi – ori poate tocmai fiindcă – stomacul meu întors pe dos l-a obligat să oprească de nu mai puţin de şase ori ca să mă pot apleca afară din maşină şi să vomit, a oprit şi ne-a anunţat că ajunseserăm la destinaţie.

— Iată-ne ajunşi! a zis voios şi a oprit motorul. Nicăieri nu-i ca acasă.

Am aruncat un ochi afară. Nu mi se părea că ajunsesem undeva anume.

Stomacul a început să mă chinuie din nou, prin urmare nu mai puteam aştepta să vină şoferul să-mi dea drumul, mai ales că nu părea să se grăbească să facă ceva. Am tras de mânerul portierei, zgâlţâindu-l înainte şi înapoi, până mi-am dat seama că trebuia răsucit. Când am reuşit să împing portiera, am căzut din maşină şi am aterizat în genunchi, pe pietriş.

— Maddie! a strigat Ellis.

— N-am păţit nimic, am zis, agăţându-mă încă de clanţă.

Am privit în sus, printre şuviţele de păr care mi se lipiseră de faţă. Norii s-au dat deoparte, descoperind luna, şi la lumina ei am văzut unde ajunseserăm.

Era o clădire joasă, cenuşie, acoperită cu o tencuială zgrunţuroasă. Ferestrele de la parter şi de la etaj aveau obloane groase, negre. Deasupra uşii se legăna o firmă de lemn, scârţâind în bătaia vântului:

THE FRASER ARMS
Proprietar A.W. Ross
Autorizat să servească bere şi alcool
Mâncare gustoasă, camere
Fondat 1547

M-au cuprins iarăşi valuri de greaţă şi, cu toate că nu mai credeam că am ce să dau afară, m-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat clătinându-mă spre uşa din faţă, unde se afla un butoiaş cu panseluţe îngheţate de ger. M-am izbit însă de zid, de care m-am lovit întâi cu palmele, apoi cu obrazul stâng. Am rămas acolo un moment, cu faţa turtită de zidul aspru.

— Maddie, ţi-e rău? l-am auzit pe Ellis undeva, în spate.

— N-am nimic, am zis.

— Nu arăţi bine.

M-am întors şi m-am lăsat în jos, pe lângă perete, cu haina şi părul agăţându-mi-se de zgrunţurii zidăriei, până când m-am aşezat pe vine.

Pe genunchii dezgoliţi mi se aşternea zăpada. În depărtare s-a auzit behăitul unei oi.

— Maddie?

— N-am nimic, am repetat.

I-am privit pe Ellis şi Hank coborând din maşină. În momentele acelea, nutream faţă de ei un sentiment vecin cu ura.

Ellis s-a apropiat de clădire şi a citit firma. A ridicat din sprâncene şi a întors capul spre Hank.

— Adică... *aici* o să stăm?

— Aşa s-ar zice, a răspuns acesta.

— Arată ca o grămadă de moloz, a continuat Ellis. Sau ca o casă comunitară, făcută din chirpici. Ştii tu, ca în Arizona, sau pe unde s-or mai găsi.

— Credeai că vei locui la Waldorf-Astoria? a întrebat Hank. Ştiai foarte bine că nu ne aşteaptă paturi de puf. Consideră că e o locuinţă de campanie.

— Ar însemna să fim prea îngăduitori, a pufnit Ellis.

— Unde ţi-e spiritul de aventură?

— Cred că l-am pierdut în latrina vaporului, a zis Ellis. Îmi închipui că Freddie a ales cocioaba asta.

— Cum altfel?

— Mai bine ne trimitea într-o peşteră.

Ellis a ciocănit în uşă. A aşteptat vreo jumătate de minut, apoi a bătut din nou. N-a mai avut răbdare şi a început să izbească în ea cu pumnul.

Uşa s-a deschis şi Ellis s-a dat într-o parte din faţa unui uriaş îmbrăcat în pantaloni de pijama dungaţi şi maiou. Era înalt, masiv şi musculos. Părul negru îi era strâns în smocuri ciufulite, avea o barbă zbârlită şi picioarele goale. Omul s-a oprit, i-a măsurat pe Ellis şi Hank din cap până-n picioare, apoi s-a uitat dincolo de ei, la maşină.

— Şi care v-ar fi dorinţa, la ora asta din noapte? i-a luat el la rost.

— Avem nevoie de camere, a spus Hank, ducând o ţigară la gură.

A ridicat capacul brichetei, dar, înainte de a apuca s-o aprindă, bărbatul a întins mâna şi l-a închis.

— Nu se poate fuma afară! a zis, nevenindu-i să creadă.

Hank a amuţit câteva clipe, şocat – omul aproape că-i atinsese faţa –, apoi a întrebat:

— Şi de ce nu, mă rog?

— Din cauza războiului. Nu te duce capul?

Hank a băgat bricheta şi ţigara în buzunar.

— Sunteţi americani, nu-i aşa? a întrebat omul.

— Da, a confirmat Hank.

— Şi unde vă e superiorul?

— Nu suntem soldaţi. Suntem civili.

— În cazul ăsta, căraţi-vă de aici!

Omul a întors capul spre stânga şi a scuipat. Dacă s-ar fi întors spre dreapta, m-ar fi văzut şi pe mine.

— Cred că totul a fost aranjat dinainte, a zis Hank. Numele Frederick Stillman vă spune ceva?

— Nicidecum. Hai, duceţi-vă! Daţi-mi pace!

A dat să plece. Era limpede că avea intenţia să ne lase pe marginea drumului.

Mi-am înăbuşit un hohot de plâns. Dacă nu găseam un pat, după toate prin câte trecusem, atunci nici nu mai voiam să trăiesc.

— Staţi! a zis Hank repede. Nu aveţi camere?

— N-am spus asta, a zis omul. Nu ştiţi cât e ceasul?

Hank şi Ellis s-au privit unul pe celălalt.

— Ba sigur că ştim, a zis Ellis. Ne pare foarte rău. Am putea să vă răsplătim bunăvoinţa...

— Vorbeşti ca un papiţoi. Nu mă încurc eu cu oameni ca tine. Valea! a zis fluturând din mână.

Şoferul, rămas lângă maşină, a pufnit dispreţuitor.

— Vă rugăm, a spus Ellis iute. A fost o călătorie cu peripeţii, şi soţia mea... nu se simte bine.

Bărbatul s-a oprit.

— *Cine* anume? a întrebat apăsând fiecare cuvânt.

Ellis a arătat cu capul înspre mine.

Omul s-a întors şi m-a văzut ghemuită lângă perete. M-a privit atent o clipă, după care s-a întors spre Ellis.

— Vrei să zici că ai târât după tine o femeie, obligând-o să traverseze Atlanticul pe timp de război? Ţi-ai pierdut minţile?

Ellis s-a înnegurat la faţă, însă n-a scos o vorbă.

Omul a ridicat ochii spre cer şi a clătinat din cap.

— Bine. Puteţi rămâne aici noaptea asta, dar numai pentru că aveţi o femeie cu voi. Şi daţi-i bătaie, aduceţi catrafusele înăuntru mai repede, să nu mă trezesc cu paznicul pe cap, fiindcă n-am respectat consemnul de camuflaj. *Din nou.* Iar dacă apare, să ştiţi că nu eu am să plătesc amenda.

— Sigur, sigur. Bineînţeles, a zis Hank. Apropo, aţi fi atât de amabil, încât să trimiteţi un hamal?

Omul a chicotit în chip de răspuns şi a intrat.

— Aha! a zis Hank. Probabil că n-au hamal.

— Şi asta te surprinde pentru că...? a întrebat Ellis.

Hank s-a uitat înapoi spre maşina a cărei burtă aproape atingea pământul, sub povara bagajelor noastre.

Ellis s-a apropiat de mine cu mâinile întinse. M-a ridicat în picioare şi mi-a zis:

— Du-te înăuntru, găseşte un scaun şi convinge-l pe ţărănoiul ăsta să-ţi aducă ceva de băut. Venim şi noi de cum terminăm cu bagajele.

Am intrat. Uşa grea de lemn a scârţâit şi când am deschis-o, şi când am închis-o. După ce am auzit ţăcănitul clanţei, am rotit privirea în jur intimidată.

Bărbosul dispăruse, dar lăsase o lampă cu petrol pe tejgheaua lungă de lemn a barului, aflat în stânga sălii. De-a lungul tejghelei

se înşirau robinete lucioase, cu diferite mărci de bere – McEwan's, Younger's, Mackeson, Guinness, plus câteva pe care nu le distingeam. Pe unul dintre ele era atârnat un carton, anunţând o defecţiune temporară.

Lumina lămpii se reflecta în sticlele aranjate pe rafturile din spatele barului şi era amplificată de oglinda atârnată pe zid. Ai fi putut jura că în partea aceea se afla o cameră identică, doar că pe dos, şi o clipă m-am întrebat dacă nu cumva greşisem intrarea.

În faţa barului erau mese şi scaune, iar pe peretele opus, pe o măsuţă înaltă, trona un aparat de radio. Tavanul jos se sprijinea pe grinzi groase, negre, iar pe podea erau lespezi uriaşe de piatră. Pe zidurile tencuite zăream, chiar şi la lumina slabă a lămpii, dâre uşor ridicate, urmele lăsate de mistrie. Ferestrele erau acoperite cu pânză groasă, neagră. Atunci am înţeles de ce felinarele şi bordurile erau vopsite în alb: ca să-i ajute pe şoferi să se orienteze în timpul interdicţiilor de camuflaj.

În dreapta se afla un cămin mare de piatră, în faţa căruia erau aşezate tot felul de mobile cu tapiserie, desperecheate însă. O canapea şi două fotolii cu apărătoare pentru cap, părând a fi din epoca victoriană, stăteau la capetele unui covor oriental tocit până la urzeală, iar între ele era o masă joasă, masivă. Pe grătarul din cămin, de sub stratul gros de cenuşă, se zărea o vagă lucire roşiatică.

M-am apropiat de canapea şi, aşezată pe marginea ei, mi-am întins degetele amorţite de frig spre tăciuni. Miroseau a pământ ars, iar buştenii puşi grămadă ceva mai la o parte nu păreau din lemn. Nu aveam idee ce erau de fapt. Pătrăţoşi, acoperiţi de striaţii, semănau cu batoanele de ciocolată sfărâmicioasă pe care una dintre colegele mele de clasă le primea de la bunica ei englezoaică şi la care râvneam toate.

Pe neaşteptate, un câine cu blană cenuşie, murdară, şi-a făcut apariţia chiar lângă mine. Am îngheţat. Era enorm, înalt şi slab ca un ogar; la fel ca ogarul, avea spate rotunjit şi abdomenul supt. Aţintise asupra mea o pereche de ochi trişti, iar coada şi-o ţinea între picioare.

— Să nu-ţi fie frică, nu-ţi face nimic.

Bărbosul intrase pe o uşă din spatele barului. A luat lampa, a traversat camera şi mi-a pus în faţă un pahar umplut cu ceva spumos.

Tavanul jos îl făcea să pară şi mai înalt, dar adevărul e că ar fi fost la fel de impozant oriunde s-ar fi aflat. Sub sprâncenele la fel de stufoase ca barba, ochii te uimeau cu albastrul lor ireal. Nu-şi pusese încălţări şi nici halat, dar părea că se simţea bine astfel.

— Vasăzică a fost o călătorie grea?

— Da.

Instinctiv, am ridicat mâna să-mi netezesc părul, deşi, fiindcă mă puteam vedea de la piept în jos, îmi puteam face o idee despre felul în care arătam.

A făcut un semn spre pahar cu bărbia.

— Bere de ghimbir. Strânge stomacul.

— Mulţumesc, am zis. Sunteţi foarte amabil.

Îi simţeam privirea aţintită asupra mea. A tăcut o vreme, apoi a zis:

— Îmi închipui c-ai auzit că suntem în război.

Am simţit cum mi se zbârleşte părul pe ceafă, o senzaţie cunoscută. M-am întors să văd dacă Ellis mă putea auzi, dar era tot afară, împreună cu Hank. În spatele uşii închise, îi auzeam discutând aprins cu şoferul.

— Da, am auzit.

— Soţul dumitale şi prietenul lui nu par să aibă vreun beteşug.

— Soţul meu şi colegul lui au venit aici ca să facă cercetări ştiinţifice, am zis.

Omul şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Cum să nu! Vânători de monştri. Splendid! Şi eu, care credeam că sunteţi turişti de război.

A pus lampa pe masă şi a arătat spre panoplia de chei din spatele barului.

— Puteţi să luaţi camerele doi şi trei, sau patru şi cinci, sau doi şi şase, dacă vă convine. Pentru mine e totuna. Şi grăbiţi-vă! Nu-mi place să-mi consumaţi parafina.

Văzând atâta mojicie, mi-am luat şi eu inima-n dinţi.

— Vreţi să spuneţi petrol lampant.

— Cred că ştiu şi singur ce vreau să spun, mi-a răspuns şi a dat să plece.

— Staţi! l-am oprit eu. Nu vreţi să ştiţi cum ne cheamă?

— Nu neapărat. Tot ce vreau e să mă bag în pat. Conall, *thig a seo*! a zis plesnindu-se peste coapsă.

Câinele l-a urmat şi s-au topit amândoi în semiîntunericul din spatele barului.

Rămăsesem cu ochii la locul prin care dispăruseră, când Hank şi Ellis au intrat împleticindu-se, cărând împreună un cufăr. I-au dat drumul pe lespezile tocite şi s-au uitat în jur.

— Unde e comutatorul? a întrebat Ellis, cercetând pereţii cu ochii mijiţi.

— Nu cred că au aşa ceva, am zis.

Ellis s-a uitat pe rând la lămpile şi aplicele din cameră. Toate, dar absolut toate, aveau deasupra câte un glob de sticlă – erau lămpi cu petrol.

— Îţi baţi joc de mine? N-au curent electric?

— Cred că nu, am zis.

Atunci s-a întors spre aparatul de radio.

— Şi ăla?

— Poate că merge cu baterii, nu ştiu. Nu vă ajută şoferul la bagaje?

— A plecat, a spus Hank. Le-a lăsat pe toate pe alee.

— Puteai să-i mai dai ceva, a zis Ellis.

— Credeam că e rândul tău, i-a întors-o Hank.

Ellis l-a fulgerat din priviri.

— Cum adică? Sunt bani, nimic mai mult, a zis Hank. Ei, oricum nu mai contează acum. A plecat, iar noi avem nevoie de ajutor. Unde e scoţianul ăla fermecător?

— Sunt sigură că s-a dus la culcare, am spus.

— Trebuie să ne dea o mână de ajutor. Ai văzut încotro a luat-o? a întrebat Hank întinzând gâtul ca să vadă mai bine.

Ochii i s-au luminat în clipa în care a zărit uşa din spatele barului.

— Hank, te rog, dă-i pace!

Capitolul şapte

— Doamne sfinte, Maddie, ce-ai pus în valizele astea? Ţi-am spus să aduci ciorapi, nu lingouri de aur! bolborosea Hank târând după el unul dintre geamantanele mele şi izbindu-l de fiecare treaptă.

— Doar strictul necesar, am zis.

Stăteam în capul scării şi ţineam lampa, în timp ce Ellis şi Hank aduceau bagajele. Îmi era frig şi mă luase cu greaţă, aşa că mâna în care ţineam lampa îmi tremura. Îmi era teamă să nu mă împiedic şi să dau foc covorului.

— Plus nişte ancore şi nicovale, se pare, a adăugat Hank, dând drumul geamantanului şi frecându-şi mâinile.

Ellis a venit cu două cutii de pălării.

— Asta-i tot, a zis.

— Nu chiar, l-a corectat Hank. Trebuie să le ducem în camere. Nu înţeleg de ce Maddie nu mă lasă să-l trezesc pe Paul Bunyan[1].

— Nu vrea să deranjeze personalul, a zis Ellis.

— Şi de ce nu, mă rog? m-a întrebat Hank privindu-mă uimit. Nu pentru asta există, de fapt?

— Aşa cred, a zis Ellis.

— E totuşi prea târziu să-l chemăm, a încuviinţat Hank.

— Într-adevăr, e târziu, am intervenit supărată. A zis că putem lua orice camere de la doi la şase. Nu putem să alegem două camere şi să mergem la culcare?

— Bine, fetiţă dragă, a spus Hank, privind în sus la şirul de camere. Voiam doar să spun că ar merge mai repede dacă am fi ajutaţi. Nu e nevoie să facem atâta caz.

---

1. Tăietor de lemne uriaş, personaj din folclorul american.

Eu m-am dus şontâc, şontâc spre masa din hol şi am pus lampa jos. Eram la fel de ameţită ca atunci când coborâsem de pe vas. Dacă n-aş fi ştiut că e imposibil, aş fi jurat că însăşi clădirea se legăna.

— De ce crezi că nu ne lasă în camera cu numărul unu? a întrebat Hank.

M-am întors şi l-am văzut încercând clanţa, dar uşa era încuiată.

— Hank, încetează, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil că doarme cineva înăuntru. Toate celelalte camere sunt libere.

El a continuat să zgâlţâie clanţa.

— Şi dacă vreau tocmai camera asta? Dacă o fi singura cameră cu o baie ca lumea?

Persoana aflată înăuntru a deschis uşa, smulgând clanţa din mâna lui Hank. El s-a dat îndărăt la vederea unei fete frumoase, cu păr roşcat, care ieşise pe culoar ţinând în mână un vătrai.

— Ce dracu' vrei? a strigat cu un pronunţat accent scoţian.

Avea părul pus pe moaţe legate cu fâşii de pânză şi era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte groasă. A înşfăcat vătraiul cu amândouă mâinile şi s-a proţăpit în faţa lui Hank.

— Henry Winston Boyd, a zis Hank fără să clipească şi i-a întins mâna. Al patrulea. Dumneata...?

Femeia a întors capul şi a strigat să se audă până la capătul culoarului:

— Angus! ANGUS!

Hank a mai făcut un pas înapoi şi a ridicat mâinile, semn că se predă.

— Stai puţin. Suntem oaspeţi. Abia am sosit. Nu se vede?

A arătat spre bagajele noastre, împrăştiate în tot holul.

Femeia s-a uitat la valize, ne-a măsurat pe Ellis şi pe mine din cap până-n picioare şi în cele din urmă s-a întors spre Hank. A făcut un pas spre el şi i-a fluturat vătraiul în faţa ochilor.

— Eu nu sunt musafir, a zis privindu-l acuzator printre gene. Sunt Meg şi nu sunt plătită decât începând de mâine-seară. Aşa că, până atunci, nu mişc un deget pentru voi – pentru nici unul dintre voi, să fie limpede!

A intrat înapoi în cameră, trântind uşa în urma ei.

După un moment de tăcere, Hank a prins glas:
— Cred că mă place.
— Hai, lasă, alege-ţi o cameră.
— Vorbesc serios, cred că mă place.

Camerele erau înghesuite, deprimante: un scrin deasupra căruia atârna o oglindă, un pat îngust, cu două noptiere, şi un mic spaţiu de şedere, cu un fotoliu cu cocoloaşe, un cămin şi o fereastră – singura – camuflată cu pânză neagră. Tapet victorian, decolorat, şi covoare roase până la urzeală.

Hank a luat camera numărul doi, iar eu şi Ellis am luat camerele cinci şi şase. Hank n-a explicat de ce alesese camera aceea, deşi nu era greu de ghicit.

După toate prin câte trecuserăm, lui îi stătea gândul la o nouă cucerire! Eram deja furioasă, din spirit de solidaritate cu Violet – fiindcă eram sigură că Hank *nu-i spusese* că plecăm, dar în momentul acela m-a cuprins indignarea. Apoi mi-am zis că poate Hank nu considera că o escapadă cu Meg ar fi însemnat trădarea lui Violet. Poate credea pur şi simplu că era dreptul lui, că beneficia de un *droit du seigneur*[1] asupra servitoarelor.

Despre Hank se auzeau multe. De exemplu, că lăsase însărcinată o servitoare căreia mama lui încercase, fără succes, să-i însceneze un furt şi care dispăruse la scurtă vreme după aceea cu o mare sumă de bani. Partea cea mai savuroasă a poveştii era scena în care mama lui Hank ascunsese în camera fetei întreg serviciul de masă de argint, moştenire de familie, şi apoi chemase poliţia. Adevăratul motiv a fost trecut sub tăcere, luat în uşor cu o vagă explicaţie de genul „aşa sunt băieţii". Când am auzit povestea, nu m-am gândit nici la servitoare, nici la copilul ei ca la nişte persoane reale. Mă întrebam acum dacă Hank se gândise vreodată la vreunul dintre ei.

— Mă duc să mă întind, am spus şi i-am lăsat pe Ellis şi Hank să se ocupe de bagaje.

---

1. Dreptul seniorului (în franceză, în original). Conform dreptului feudal, seniorul putea pretinde ca soţia oricărui vasal sau supus să-şi petreacă noaptea nunţii cu el.

Camera mea era ultima pe stânga. Am aprins lumânarea de pe scrin şi m-am prăbuşit pe pat, fără să-mi scot nici măcar pantofii, aşteptându-i pe băieţi să-mi aducă lucrurile.

— Ştii uşa din capătul culoarului? m-a întrebat Hank, târând cufărul în cameră. E de la o baie, slavă Domnului!

— Comună! s-a auzit vocea lui Ellis de pe culoar.

— Cu apă curentă! a strigat Hank în chip de răspuns, privindu-mă şi făcându-mi cu ochiul. Stai să vezi! a şoptit, cu degetul la buze. Stai... Nu mai e mult...

Pe hol, Ellis a bombănit ceva, dar n-am înţeles ce.

Hank a izbucnit în hohote de râs.

— Întotdeauna are ultimul cuvânt. Cel puţin aşa îşi închipuie. Dar să revenim la baie. E în casă, şi chiar lângă camera ta, ce baftă pe tine!

Deşi simţeam că mă prăbuşesc, trebuia cel puţin să-mi curăţ faţa de funingine şi să mă spăl pe dinţi. Am găsit puterea să scormonesc prin bagaje şi să adun cele trebuincioase – treabă grea, pentru că, în starea de panică în care făcusem pregătirile de plecare, stricasem tot ce pusese Emily în ordine. Fuseserăm preveniţi că n-o să avem prea mult loc de bagaje pe vas – un avertisment de tot râsul, dacă te gândeşti că vasul însuşi era un uriaş depozit. Sfârşisem prin a arunca lucrurile în cufere şi valize la întâmplare, înnebunită, convinsă că orice obiect pe care nu-l luam avea să se dovedească de o importanţă vitală.

Ieşind din cameră, m-am izbit de un colţ al scrinului atât de tare, că am ţipat, şi un gând înspăimântător mi-a trecut prin minte. Dacă legănatul nu avea să se mai oprească? Dacă aşa avea să fie de acum încolo?

Când m-am întors de la baie, Ellis era lângă cămin şi învârtea cenuşa de sub grătar cu un vătrai.

— E gol, bineînţeles! Şi radiatoarele sunt oprite. Parcă s-au vorbit cu toţii. Nu e curent, nu e căldură, avem doar o baie. Mă duc să aduc nişte lemne, cărbuni, bălegar, orice-o fi arzând la parter.

— Te rog, renunţă, i-am zis. Tipul care ne-a deschis părea foarte sensibil când a venit vorba de combustibil.

— Şi ce dacă? Uite, îmi văd respiraţia.

S-a întors din profil şi a scos aburi pe gură.

— Mă descurc, am zis. Am multe pături. Şi pot să mă culc îmbrăcată în halat.

— Precis? Să ştii că nu mă tem să-l iau pe Barbă-Neagră la rost.

— Da, precis. Oricum, probabil că am da foc casei.

Ellis a zâmbit unei amintiri.

— A, ca la Casa lui Hamlet?

Pe când ne petreceam luna de miere în Key West, fusese cât pe ce să se întâmple o nenorocire, fiindcă Ellis uitase o ţigară aprinsă într-un conac pictat[1] pe care îl botezaserăm Casa lui Hamlet, deoarece printre oaspeţi se număra şi prinţul Danemarcei. Acesta, ca şi ceilalţi oaspeţi de altfel, se văzuse forţat să schimbe hotelul, dar, cum nimeni nu păţise nimic, incidentul s-a transformat într-o poveste amuzantă şi a intrat în repertoriul cu care Ellis şi cu mine ne afişam la petreceri.

Mi-am dat seama că, vorbind despre acel incendiu, încerca să-mi trezească o amintire plăcută şi să mai îndrepte astfel lucrurile între noi, dar ce nu înţelegea el era că amintirea focului izbucnit la Key West mă dusese cu gândul la oamenii cu arsuri oribile pe care-i văzusem scoşi de pe navă cu doar câteva ore mai devreme.

— Mda, ca la Casa lui Hamlet.

— Dar acolo n-am dat foc întregii case. Am pârlit doar câteva camere, a spus el ca un ştrengar prins asupra faptului.

M-am băgat în pat şi m-a apucat tremuratul.

Ellis s-a încruntat, a pus vătraiul la loc şi s-a apropiat de mine.

Ne împăcaserăm oarecum după ce scăpaserăm de torpilele submarinelor, dar armistiţiul însemna mai degrabă că ne feream unul de altul atât cât se putea în locul acela strâmt şi că nu ne vorbeam decât atunci când era absolut necesar. Asta nu însemna însă că nu făcusem o criză de nervi pe vas sau că nu-mi dădeam seama că, într-un răstimp teribil de scurt, înghesuiala în care trăiam ne ştirbise respectul unuia faţă de celălalt ori că nu mai eram speriată şi furioasă din cauză că fusesem târâtă în aventura asta necugetată. Era cel mai stupid şi mai primejdios lucru pe care-l făcusem vreodată.

---

1. Clădire istorică din secolul al XIX-lea, cu faţada vopsită în culori contrastante, menite să pună în evidenţă detaliile arhitecturale.

Pe deasupra, mai era şi fără rost. Înţelesesem asta în momentul în care şoferul îi atrăsese atenţia lui Ellis că n-are nevoie de vesta de salvare şi când bărbosul mă întrebase de ce soţul meu şi Hank nu erau sub arme. Ştiam că asemenea întrebări aveau să mai apară. Tocmai de ele încercaserăm să scăpăm, dar ele ne urmăriseră peste Atlantic.

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Ellis stând în picioare lângă pat, privindu-mă. Era disperat, se vedea de la o poştă. Ştiam că aştepta să-l consolez, aştepta din partea mea un semn că vom fi iar ca înainte, doar că eu nu puteam să-i dau acel semn. Pur şi simplu nu puteam.

— Te rog, Ellis. Nu mi-o lua în nume de rău, dar sunt terminată, am nevoie disperată să dorm...

A strâns din buze dezamăgit.

— Sigur. Ştiu că eşti istovită.

S-a aplecat să mă sărute pe frunte, şi în clipa aceea toată vrăjmăşia mi-a trecut, lăsând în urmă doar un sentiment de profund şi dureros regret.

Nu-mi pusese nimeni pistolul la tâmplă, obligându-mă să urc pe vas. Eram la fel de vinovată ca toţi ceilalţi pentru situaţia în care mă aflam. Îmi dăduseră el şi Hank asigurări că nu vom păţi nimic, dar nu mă pusese nimeni să le dau crezare.

— Ellis, i-am spus în timp ce se îndrepta spre uşă, îmi pare rău!

— Pentru ce? a întrebat oprindu-se.

— Pentru ce-am spus.

A râs ca pentru sine.

— Pentru ce parte anume?

— Pentru toate. Îmi era aşa de frică...

S-a întors şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Habar n-aveam că m-am însurat cu o persoană aşa temperamentală.

M-a mângâiat pe obraz, şi mie mi-au dat lacrimile. Speram să mă înşel cu privire la felul în care îl vor vedea oamenii de aici, dar, dacă aveam dreptate, speram ca măcar să-l pot apăra cumva de părerea lor, să i-o ascund, ori măcar să-l fac să nu o ia în seamă.

— Nu ştiu ce m-a apucat.

— Nici unul nu mai ştie ce e cu el, draga mea.

— Cu excepţia lui Hank, am zis suflându-mi nasul. Hank a fost la fel cum e întotdeauna.

— A, da. Cine mai e ca Hank? Să înţeleg că ai aruncat o pastilă? a întrebat ridicându-se. Apropo, ţi-ar prinde bine una?

— Nu, n-am nevoie.

Era, de fapt, o aluzie menită să mă facă să-i ofer lui una, numai că habar n-aveam unde erau pastilele şi nici putere să le caut nu aveam.

— Somn uşor, draga mea. Mâine, Hank şi cu mine vom găsi un hotel convenabil şi poţi fi sigură că ai să-ţi recapeţi puterile.

A luat lumânarea şi s-a îndreptat spre uşă. M-am întors pe partea cealaltă, ca să-l pot privi.

— Ellis, l-am întrebat în clipa în care păşea pe culoar, senzaţia asta că eşti încă pe mare... o fi normală?

A făcut o pauză înainte să-mi răspundă.

— Absolut normală. Mâine-dimineaţă n-o să mai ai nimic, ai să vezi.

A ieşit şi a închis uşa.

Am rămas întinsă pe pat, copleşită de mişcarea valurilor. Nu puteam scăpa de ele, la fel cum nu reuşeam să-mi alung din minte imaginea şi gemetele răniţilor care erau coborâţi cu targa pe pasarelă, unul după altul, într-un şir care nu se mai sfârşea.

Capitolul opt

M-a trezit din somn un ţipăt care mi-a îngheţat sângele în vine şi mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi dau seama că eu însămi urlam aşa. Am deschis ochii, dar nu s-a întâmplat nimic. Nici o schimbare. Întunericul era de nepătruns, cotropitor.

Motorul nu mergea. De ce se oprise motorul?

Chiar dacă vâjâitul din urechi fusese îndeajuns de puternic încât să acopere huruitul turbinelor, nimic n-ar fi putut atenua vibraţiile. Zdrăngănitul era de-a dreptul nemilos – simţeai că-ţi zdruncină creierii, dinţii şi timpanele; nu l-aş fi putut asemui decât cu elicele unui avion, iar lipsa lui era terifiantă.

Visasem că *SS Mallory* fusese lovită în plin, însă acum înţelegeam că nu fusese doar un vis. Cabina se legăna nebuneşte, iar nava părea că se învârte ca un tirbuşon, în timp ce se scufunda în apă.

— Ellis! am strigat cât puteam de tare. *Ellis*!

Am pipăit pătura în dreapta şi în stânga mea, dar nu se afla acolo, ceea ce însemna că zăcea rănit pe jos, unde fusese azvârlit la impact. Trebuia să-l găsesc repede, deoarece cabina se înclinase aşa de tare, încât nu ştiam dacă voi mai găsi uşa.

Am pipăit cu palma marginile patului, încercând să-mi dau seama încotro mă îndreptam şi sperând că Hank încerca şi el să ajungă la noi, căci nu mă simţeam în stare să-l trag pe Ellis afară de una singură.

În clipa în care am atins cu mâna tăblia patului, am fost nedumerită pe moment, dar apoi am dat peste o noptieră acoperită cu un milieu croşetat; m-am lăsat pe spate şi am răsuflat uşurată.

Nu mă aflam pe *SS Mallory*. Eram în pat, într-o cameră de hotel din Drumnadrochit, şi legănarea nu exista decât în mintea mea.

Am căutat pe bâjbâite lumânarea pe noptieră, până când mi-am amintit că o luase Ellis în momentul în care ieşise din cameră. M-am ridicat cu gândul că, dacă găsesc scrinul, am să dau

şi de uşă. Dar n-am apucat să fac decât câţiva paşi, că am călcat pe ceva, piciorul mi s-a răsucit şi m-am trezit în patru labe.

Uşa s-a deschis, iar în cadrul ei, învăluită în lumină, a apărut o femeie.

— Doamna Pennypacker? Aţi păţit ceva? m-a întrebat.

O priveam clipind nedumerită şi mă întrebam cum de mi se adresase cu numele mamei mele.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat şi s-a repezit să mă ajute. Ce s-a întâmplat? Aţi păţit ceva?

— Nu, mulţumesc de întrebare. Cred că m-am împiedicat de un pantof, dacă-ţi vine să crezi.

Acum, că nu mai avea lumina în spate, am văzut că era cam de vârsta mea, bine făcută, cu o expresie plăcută şi păr roşcat, bogat, prins într-o plasă. Pe faţa arsă de soare avea câţiva pistrui.

— Să-l chem pe soţul dumneavoastră? m-a întrebat privindu-mă îngrijorată.

— Mulţumesc, nu-i nevoie. Trebuie doar să mă dezmeticesc. Când m-am trezit, nu ştiam unde mă aflu, apoi... am arătat cu mâna spre covorul presărat cu lucrurile pe care le scosesem din valize în timp ce-mi căutam cămaşa de noapte şi periuţa de dinţi. Aseară m-am grăbit să mă bag în pat, iar acum, dimineaţa, n-am văzut unde pun piciorul.

— E din cauza draperiilor de camuflaj, a încuviinţat ea şi s-a îndreptat spre ferestre. Sunt aşa de întunecate, că nu se vede nimic, dar bănuiesc că tocmai ăsta le e rostul.

A prins cu degetele marginea interioară a tocului ferestrei şi a scos un cadru de lemn acoperit cu pânză neagră. Camera a fost inundată de lumină.

— E mai bine aşa, nu credeţi? a întrebat aşezând cadrul pe jos.

Pe sticla geamului, în cruciş şi de-a curmezişul, erau lipite benzi adezive. În prima clipă n-am înţeles, dar apoi mi-am dat seama că erau menite să păstreze geamul întreg în caz de explozie.

— Ba da, mulţumesc, am răspuns străduindu-mă să-mi ascund teama. Credeam că draperiile de camuflaj sunt chiar draperii.

— Aşa e. Folosim şi noi draperii, numai că trebuie să prinzi pânza în cuie de rama ferestrei, ca să nu se vadă lumina de afară. E mai uşor să ai cadre ca ăsta. Le-a făcut Angus după ce am fost

amendaţi – doişpe şilingi, şi doar fiindcă moş Donnie a îndrăznit să dea puţin perdeaua la o parte, ca să vadă dacă mai plouă. Iar gardianul nu merge la biserica noastră şi nici nu e născut aici, în *glen*[1], ascultaţi la mine. Doişpe şilingi! Mai mult decât câştigă un prăvăliaş după o zi de muncă! a pufnit ea indignată, privindu-mă în ochi pentru a se asigura că înţeleg.

Am dat tare din cap, ca să-i arăt că-i dădeam dreptate.

— Pe când cu astea, a continuat ea, poate să bată soarele drept în ele, că nu se vede nici o rază. Angus a întins bine pânza, pe urmă a dat-o cu vopsea neagră amestecată cu răşină. – A întins mâna şi a bătut în pânză. – De-aia e ca o piele de tobă.

— Angus e cel cu barbă?

— Întocmai.

— Şi e băiatul bun la toate?

Fata a izbucnit în râs.

— Nici vorbă. E stăpânul casei!

A. W. Ross.

Era logic, dar mie nu-mi dăduse prin cap, etichetasem omul doar după înfăţişare. M-am văzut în oglindă şi m-am ruşinat de felul în care-l judecasem. Eu însămi arătam de parcă mă scosese cineva printr-un gard, trăgându-mă de picioare.

Tavanul a început să se învârtească din nou, şi eu m-am prăbuşit iarăşi pe marginea patului.

— V-aţi albit ca o coajă de cartof! a zis fata apropiindu-se de mine. Sa vă aduc nişte ceai?

— Nu e nevoie. Nu ştiu de ce, dar sunt încă puţin ameţită din cauza călătoriei pe mare.

— Da, a încuviinţat ea dând din cap cu un aer grav. Am mai auzit de-astea. Unii rămân aşa.

M-am înfiorat, dar am făcut tot posibilul să zâmbesc.

— Nu-ţi face griji, am zis. Soţul meu şi cu mine mergem foarte des cu iahtul. Poate că am răcit un pic, ori poate că am ceva la ureche... Are să-mi treacă. Şi că veni vorba: soţul meu s-a trezit?

— A coborât acum vreo jumătate de oră.

---

1. Vale (în scoţiană, în original).

— Fii bună şi spune-i că am să cobor şi eu în câteva minute. Doar cât să mă aranjez puţin.

A aruncat o privire spre bagajele mele.

— Cu atâtea lucruri, nici nu e greu! Cred că aţi putea deschide o prăvălie dacă aţi vrea. În caz că vă răzgândiţi şi vreţi să vă aduc ceaiul sus, strigaţi-mă.

— Scuză-mă, cum ai zis că te cheamă? am întrebat, cu toate că ştiam foarte bine că nu-mi spusese.

— Anna. Anna McKenzie.

După plecarea Annei am rămas aşezată pe pat, privindu-mă în oglinda aflată la aproximativ un metru şi jumătate. Nu-mi venea să cred că eram eu, atât de trasă la faţă şi palidă. Imaginea se mişca – ba se apropia, ba se îndepărta. M-am uitat la clanţă, la o dungă de pe tapet, la un pantof aruncat pe jos. Orice obiect pe care îl priveam se mişca.

Ştiam că era în firea mea să mă las copleşită de gânduri negre şi că trebuia să uit ceea ce-mi spusese fata. Nu trecuse nici măcar o zi întreagă de când pusesem piciorul pe uscat, aşa că nu aveam nici un motiv să mă panichez. Marea fusese atât de agitată şi mie îmi fusese atât de rău, încât nu era de mirare că ameţeala nu-mi trecea cu una, cu două. Totuşi, dacă aş fi fost acasă, m-aş fi dus la doctor, pentru liniştea mea.

Dacă i-aş fi spus lui Ellis cum mă simt, mi-ar fi sugerat să iau o pastilă, însă, cu toate că erau făcute special pentru momente ca acesta, mă încăpăţânasem să nu iau nici măcar una din momentul în care îmi fuseseră prescrise.

Din cauza mamei, toată lumea îmi căuta punctele slabe, aşteptându-se – ori poate chiar sperând – să vadă că aşchia nu sare departe de trunchi. Până în ziua Anului Nou, când soacra mea făcuse afirmaţia aceea şocantă, nimeni nu avusese curajul să-mi spună ceva în faţă, şi tocmai de aceea mă înverşunam să le dovedesc că se înşelau. Partea amuzantă e că doar eu ştiam că nu iau pastilele, aşa că nu dovedeam nimic nimănui, în afară de mine. Asupra lui Ellis aveau un efect calmant, prin urmare ceream o nouă reţetă îndeajuns de des încât să-i fac plăcere lui Edith Stone Hyde, care îmi cotrobăia fără jenă prin lucruri când eram plecată de acasă.

Timpul trecea, Hank şi Ellis mă aşteptau, aşa că m-am concentrat asupra lucrurilor pe care le aveam de făcut.

Ellis ţinea foarte mult să arăt bine, ba chiar mă necăjea zicând că tot ce aveam de făcut era să fiu cea mai frumoasă, oriunde am fi mers. Fusesem convinsă că mă pricepeam de minune să-mi aranjez părul şi să mă machiez, dar se pare că Ellis era de altă părere, căci imediat după ce ne-am căsătorit m-a dat pe mâna unor profesionişti.

Am scormonit prin valize şi cufere ca să-mi adun „loţiunile şi poţiunile", cum le numea Ellis, şi le-am înşirat pe scrin. Când eram acasă, îi plăcea să deschidă borcănaşele şi să miroasă cremele dinăuntru, întrebând cât costase fiecare şi la ce se folosea (cu cât costa mai mult, cu atât mai bine).

Odată am intrat în cameră şi l-am găsit aşezat în faţa măsuţei mele de toaletă, pe jumătate machiat. M-a lăsat pe mine să termin treaba, după care, ca să fie tacâmul complet, a îmbrăcat halatul meu oriental, şi-a pus pe cap un batic albastru-electric şi o eşarfă de pene pe umeri.

Emily a rămas cu gura căscată când a adus fursecurile şi i-am prezentat-o mătuşii Esmée. Se holba la mine, nevenindu-i să creadă, când i-am explicat că n-o mai văzusem pe Esmée de multă vreme şi că era *niţeluş* cam excentrică. După ce Emily a plecat, ne-am tăvălit de râs. Ne părea rău doar că nu era şi Hank acolo. Am băut whisky din ceştile de ceai şi mătuşa Esmée mi-a citit în palmă, anunţându-mă că mă aşteptau o călătorie lungă şi o avere considerabilă. Am întrebat dacă în viaţa mea avea să apară un bărbat înalt, brunet şi chipeş, iar mătuşa mi-a zis că destinul meu era legat de un bărbat înalt, blond şi chipeş, dar că nu eram de nasul lui.

M-am apropiat de oglindă ca să mă văd mai bine, aplecându-mi capul în faţă şi-n spate. Călătoria îşi lăsase amprenta asupra tenului meu, iar pe obrazul stâng aveam mai multe rânduri de linii roşii, zgârieturi căpătate când mă izbisem de zid. Parcă mă atacase o pisică.

M-am machiat şi am acoperit urmele roşii cât am putut mai bine cu fond de ten. Când am terminat, se vedea că exagerasem, dar cel puţin arătam mult mai bine decât mă aşteptam. Cu părul era însă o altă poveste.

De obicei îl purtam cu cărare într-o parte, cu un onduleu peste frunte, prins cu agrafe sus, deasupra urechilor, şi lăsat să cadă pe ceafă într-o cascadă de bucle. De două ori pe săptămână mi-l aranja Lana, artista-coafeză de la Salon Antoine. Mi-l punea pe bigudiuri şi mă lăsa „la copt" sub cască, în timp ce altcineva se ocupa de manichiura mea. După ce scotea bigudiurile, Lana îmi domesticea părul până când stătea cum dorea ea şi-l dădea cu spray până când devenea tare şi lucios ca sticla. Abia atunci puteam pleca.

Între două şedinţe la coafor, nu trebuia decât să am grijă să pun la loc agrafele căzute şi să port o plasă când dormeam. Dacă era nevoie să-mi netezesc părul, mă învăţase să folosesc o perie moale, cu mare atenţie, iar dacă nu mă descurcam, mai ales cu buclele, trebuia să mă duc pe loc la coafor.

Aşa se face că nu mă mai coafasem singură de patru ani şi nu aveam idee ce să fac cu claia de păr ciufulit pe care o vedeam acum în oglindă.

În amintirea mătuşii Esmée, mi-am înfăşurat capul într-un turban, am prins de el o broşă cu granat şi m-am dus să-mi caut soţul.

Am coborât scara ţinându-mă de perete, ca să nu cad. Ajunsă la parter, m-am oprit puţin ca să-mi vin în fire.

În sală ardea un foc zdravăn, iar draperiile sau, mai bine zis, cadrele de camuflaj fuseseră scoase şi puse teanc într-un colţ. Geamurile de la parter erau şi ele acoperite cu benzi adezive. Pe perete, de-o parte şi de alta a radioului, două afişe te avertizau că „Vorba multă scufundă vapoarele" şi „Trăncăneala e plătită cu vieţile altora".

M-am înfiorat din nou.

Ellis şi Hank stăteau la o masă, aplecaţi peste o hartă topografică, alături de care erau deschise mai multe caiete cu însemnări. Pe jos erau înşirate o raniţă, un trepied şi alte aparate. Pe un scaun liber erau aruncate haine şi pălării.

Hank mă privea în timp ce mergeam clătinându-mă. Speram din tot sufletul că n-o să-i vină să facă o glumă despre cum îşi ţin marinarii echilibrul.

— Ia uite cine s-a trezit! a exclamat el înveselit.

Ellis s-a ridicat şi a tras un scaun.

— Bună dimineaţa, somnoroaso! a zis şi m-a sărutat pe obraz. Sau, mai degrabă, bună ziua.

M-am străduit să zâmbesc şi m-am aşezat.

— Se vede că ţi-a priit somnul, a spus împingându-mi scaunul şi aşezându-se la rândul lui. Eşti ravisantă.

— Doar un pic de pudră, am zis. Păreţi foarte ocupaţi. Ce puneţi la cale?

— Facem o mică strategie. Ne-am gândit să cercetăm un pic zona bătând-o cu piciorul, poate chiar să închiriem o barcă. Dacă avem timp, poate ajungem pe jos până la castel.

— Spune-i şi de ziar, i-a atras atenţia Hank.

— A, da. O să dăm un anunţ, să găsim persoane care au văzut creatura. Să ne facem o idee despre ce e vorba. Când şi unde se arată, în ce condiţii meteo, şi tot restul.

— Credeam că schimbăm hotelul, am spus aruncând o privire spre aparatele împrăştiate pe jos. Ori vine cineva să ne aducă lucrurile mai târziu?

— Mda. De fapt, nici una, nici alta, a răspuns Ellis. Se pare că alte hoteluri nu mai sunt. Hank a făcut o plimbare în zori, şi satul e cât un purice. Fata de la bucătărie spune că cel mai apropiat hotel e la două mile şi jumătate depărtare, dar că e plin de soldaţi încartiruiţi acolo şi, oricum, nu pare să fie mai bine decât aici. Din câte am înţeles, nicăieri în *glen* nu e curent electric.

Am aruncat o privire în jur, să văd dacă eram doar noi.

— Dar dacă nu ne lasă proprietarul să rămânem?

— Barbă-Neagră s-a dovedit a fi mult mai prietenos dimineaţa, m-a asigurat Ellis. Ei, poate că am exagerat zicând „mult mai", dar cel puţin ne-am cazat aici pentru o perioadă nedeterminată, aşa că nu-ţi mai bate căpşorul tău frumos cu treaba asta.

S-a aplecat spre mine şi m-a ciupit drăgăstos de obraz.

Atunci am băgat de seamă că în farfuriile din faţa lor se afla câte o bucată dreptunghiulară din ceva cenuşiu, uşor gelatinos.

— Ce-i aia?

— *Porridge*[1], a zis Hank binedispus, împungând mâncarea cu furculiţa. Se pare că varsă ce-a rămas de la masă într-o tavă şi, când se întăreşte, îl taie felii. Cine păstrează, are.

---

1. Fiertură de ovăz.

— Sunteţi amândoi în toane bune, am remarcat.

— Firește, a încuviinţat Ellis, făcând un gest larg cu mâinile. Doar suntem aici, nu?

— Mă scuzaţi, doamnă Pennypacker, a spus Anna, apărută brusc lângă mine.

Din nou numele mamei. I-am aruncat o privire lui Ellis, dar el era atent la castronul aburind pe care Anna mi-l pusese în faţă, împreună cu o cană de lapte înspumat.

— Îndată vă aduc şi ceaiul, a zis.

— Să vezi şi să nu crezi! a remarcat Hank. *Porridge* proaspăt. Eşti cineva, ce mai!

M-am uitat la castron.

— Nu cred că pot să mănânc. Încă mi-e rău.

— Ba trebuie să mănânci! a zis Ellis. Eşti slabă ca o surcea.

— Aşa mă placi! i-am adus aminte.

— Da, dar dacă slăbeşti prea tare te urâţeşti.

Am ridicat ochii, îngrozită că răul se produsese deja şi că tocmai asta îmi spunea Ellis. Încă mă străduiam să-i descifrez expresia, când Anna s-a întors cu o ceaşcă de ceai.

— Am adus şi niţel zahăr, doamnă, a spus punând în faţa mea ceaşca şi o farfurioară pe marginea căreia se aflau două cuburi de zahăr.

Hank, care studia harta, a ridicat privirea.

— Ceaiul ei e mai tare. Ăsta e favoritism.

— Aşa şi trebuie, a spus Ellis. Are nevoie.

Mi s-a pus un nod în gât. Vasăzică asta însemna „ravisantă". Am luat cana cu lapte, ca să-mi torn în *porridge*.

Anna a scos un strigăt înăbuşit. M-am oprit cu cana în aer.

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă, nu e bine să mâncaţi aşa. Să turnaţi lapte în fiertură, a zis plescăind dezaprobator. Nu e bine.

— Altceva mai aveţi? a întrebat Ellis iritat. Şuncă? Ouă? Friptură? Soţia mea nu se simte bine. Are nevoie de proteine.

Anna a făcut o mutră ofensată.

— Nu, nu avem, domnule Pennypacker. Aceste produse se dau pe cartelă, iar noi nu ne aşteptam să avem oaspeţi. Şi, dacă vreţi să ştiţi, laptele şi zahărul tot pe cartelă se dau. Le-am adus doar fiindcă mi-am zis că doamna Pennypacker trebuie să se pună pe picioare, mai ales că se simte rău după călătoria pe mare.

— Mulţumesc, i-am spus. E foarte drăguţ din partea dumitale.

— Bine, nu-i nimic, a zis Ellis trăgând spre el un caiet.

Când a văzut că Anna nu pleacă, i-a aruncat o privire ursuză şi a fluturat din mână, semn că ar trebui să-şi vadă de treabă.

— Am spus că nu mai avem nevoie de nimic.

Anna şi-a încrucişat braţele şi s-a încruntat la el.

— Ba nu, n-aţi spus! Aţi spus „Nu-i nimic". Şi nu cred că i-aţi dat carnetele cu cartele lui Angus.

— Nu, a spus Ellis fără să se uite la ea.

— Aha! a zis ea pornită. Atunci aflaţi că nu pot face nimic altceva pentru dumneavoastră până nu mi le daţi. Şi mai aflaţi că risipirea mâncării se pedepseşte, drept care ori mâncaţi, ori am să fiu nevoită să chem gardianul.

Cu capul sus, s-a îndreptat spre bar şi a ieşit pe uşa din spate.

Ellis l-a privit întrebător pe Hank, apoi a izbucnit în râs.

— Ţi-am spus eu că-i dusă cu pluta, a zis.

— Da, îi lipseşte o doagă, a încuviinţat Hank.

— De ce eşti grosolan? am întrebat. E bine intenţionată şi s-ar fi purtat ca atare cu mine, dacă nu te băgai tu.

Ellis m-a privit uluit.

— Cum s-ar fi purtat? Ţi-ar fi arătat cum să mănânci *porridge*? E *porridge*, nimic mai mult. Îl mănânci, şi gata.

— Bine, lasă, am răspuns.

Ellis nu-şi lua ochii de la mine.

— S-o chem din nou?

— Nu-i nevoie. Dar poate îmi explici de ce mă ia drept mama mea?

Ellis a chicotit, iar Hank a pufnit aşa de tare, că a fost cât pe ce să împroaşte cu ceai pe nas.

— Nu eşti mama ta, slavă Domnului! a spus Ellis după ce s-au liniştit. Dar am semnat în registru folosind numele tău de domnişoară.

— Şi de ce, mă rog?

— Tata n-a fost prea popular prin partea locului, mai ales după scandalul cu *Daily Mail*. Dar nu-ţi face griji. După ce găsim monstrul, o să dăm cărţile pe faţă. – A ridicat mâinile, închipuind

un titlu de ziar. – „O faptă eroică: Fiul colonelului Whitney Hyde a capturat monstrul din Loch Ness."

— Auzi, eroule, n-am putea să ne vedem de treabă? a întrebat Hank, îndesând şervetul sub marginea farfuriei.

A desenat cu degetul un cerc pe hartă.

— De vreme ce în zona asta a fost văzut cel mai des, cred că ar trebui să începem de aici. După aia, să mergem pe jos sau cu barca până la...

În timp ce Hank îi dădea înainte, m-am uitat la cele două castroane din faţa mea. Dacă nu poţi pune lapte în *porridge*, atunci cu siguranţă nu poţi pune nici *porridge* în lapte. Am băgat lingura în castronul cu fiertură, m-am uitat la cana cu lapte, m-am simţit netoată şi m-am dat bătută.

Am pus un cub de zahăr în linguriţa de ceai şi l-am coborât încet în ceaşcă, privind culoarea cafenie urcând spre suprafaţă încet, dar irevocabil.

Capitolul nouă

Din câte mi-am dat seama, Hank şi Ellis au răsuflat uşuraţi când le-am spus că n-aveam de gând să-i însoţesc. Poate că m-aş fi simţit jignită, dacă n-aş fi fost conştientă că nu mă puteam ţine pe picioare.

Şi-au adunat lucrurile şi au plecat grăbiţi nevoie mare. Nu-l mai văzusem pe Ellis atât de însufleţit din vara în care ne cunoscuserăm. În ultima clipă, Hank s-a aplecat peste masă, a înşfăcat bucata întărită de *porridge* şi a înfulecat-o la repezeală. Apoi a mâncat şi bucata lui Ellis, zicând că nici prin gând nu-i trecea să „intre la pârnaie, cel puţin nu din cauza unei bucăţi de *porridge* la tavă". Ellis m-a sărutat pe obraz, m-a rugat să mănânc castronul de fiertură aşa cum mi se părea mai potrivit şi să mă asigur că servitorii se ocupă de mine. Apoi au plecat.

Avusesem intenţia să-i cer Annei să-mi umple cada, numai că, după ce ne-a ameninţat că-l cheamă pe gardian, nu s-a mai arătat deloc pe acolo. Credeam chiar că plecase de tot.

Am urcat cu greu la etaj, ţinându-mă de balustradă şi oprindu-mă de mai multe ori. La un moment dat, de teamă să nu cad pe spate, m-am aşezat pe o treaptă şi am aşteptat să-mi treacă ameţeala.

Cada avea pe dinăuntru o dungă trasată cu vopsea neagră, cam la două palme de la fund, indicând nivelul maxim al apei. Dar, oricât de fierbinte ar fi fost apa, tot nu era suficient ca să te încălzeşti. Mi-am zis că era mai degrabă o sugestie decât o regulă, drept care am pus dopul şi am deschis robinetele la maximum.

Când m-am întors şi am dat să intru în cadă, am observat că din ambele robinete curgea apă rece ca gheaţa.

Până să mă îmbrac la loc şi să ajung la căminul din sala de jos, dinţii îmi clănţăneau.

Focul dogorea straşnic, însă n-am reuşit să găsesc distanţa potrivită la care să mă aşez: ba eram prea aproape, şi atunci picioarele şi obrajii îmi ardeau, ba prea departe, şi atunci simţeam că îngheţ până în măduva oaselor. La un moment dat, degetele picioarelor îmi erau fierbinţi, iar călcâiele, îngheţate. Îmi era frig, mă lua cu ameţeală şi cu greaţă, mă simţeam murdară. Mai rău nici că se putea.

Pe o măsuţă alăturată am văzut un ziar, dar n-am reuşit să citesc nimic: cuvintele mi se învălmăşeau în faţa ochilor. Am renunţat repede, am lăsat ziarul deschis pe genunchi şi mi-am aţintit privirile asupra focului. Mişcarea flăcărilor mă făcea să uit de imaginile care-mi jucau în faţa ochilor. Parcă nu mă mai simţeam atât de ameţită.

Pietrele căminului erau înnegrite de fum, iar focul, încins cu lemne şi cu materialul acela misterios, sfârâia şi trosnea, iar uneori scotea câte un şuier neaşteptat. Sub ochii mei, un tăciune roşu a sărit din foc, a aterizat pe covor şi s-a înnegrit cât ai clipi. Chiar pe locul unde aterizase, au apărut o pereche de bocanci, şosete groase de lână şi două ţurloaie înroşite de frig.

Lângă mine stătea Anna, ţinând în mână o farfurie şi o cană aburindă. Le-a pus în faţa mea, pe masă.

— Am băgat de seamă că nu v-aţi atins de *porridge*, poate din pricină că nu ştiţi cum să-l mâncaţi.

A aruncat o privire peste umăr înainte să continue:

— Am pus un strop de whisky în ceai. Mi-am zis că v-ar prinde bine, mai ales că încă nu sunteţi prea sigură pe picioare.

Pe farfurie se aflau un ou fiert şi câteva felii aurii de cartofi prăjiţi. Nu cu mult timp înainte simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos, dar acum mi s-a făcut foame dintr-odată.

— Credeam că ouăle sunt raţionalizate, am zis ridicând ochii spre ea.

— Întocmai, ca şi untul, însă noi avem găini şi o vacă la fermă. M-am repezit până acolo şi i-am spus lui Mhàthair – aşa o cheamă pe mama – că vă simţiţi rău, iar ea mi-a zis să vă aduc astea. E şi moaşă, prin urmare se pricepe la astfel de lucruri. A zis să începeţi cu ceaiul.

— Mulţumesc. E foarte amabil din partea ei. Te rog să-i transmiţi salutările mele.

Anna parcă nu se îndura să plece. În cele din urmă, m-a întrebat:

— Soţul dumneavoastră caută monstrul? Vărul meu Donald chiar l-a văzut, să ştiţi!

Am ridicat privirea.

— Serios?

— Cum vă spun. La fel şi părinţii lui, a răspuns dând din cap cu o figură serioasă. Mătuşa Aldie şi unchiul John veneau cu maşina acasă de la Inverness, când li s-a părut că văd un cârd de raţe bătându-se în apă, lângă Abriachan. Dar când s-au apropiat şi-au dat seama că era un animal – o jivină neagră, mare cât o balenă. Se rostogolea, se afunda în apă şi făcea *stramash*[1].

Mi-a arătat cu mâinile cum se zbuciuma vietatea în apă.

— Şi pe urmă?

— Nimic, a zis ridicând din umeri. S-a îndepărtat înot.

— Şi vărul tău?

A dat iar din umeri.

— Prea multe nu sunt de spus. Era pescar, trăia din pescuit. Într-o zi a avut o păţanie când a ieşit pe *loch*, şi de atunci n-a mai pus piciorul în barcă. Şi nici de povestit nu vrea să povestească ce s-a întâmplat.

— Dar mătuşa ta? Crezi că ea ar vrea să vorbească despre întâmplarea aceea?

— Cred c-o să vă împuie urechile, dacă-i daţi ocazia. De ce n-o invitaţi la *strupag*[2]? A, şi ştiţi ceva, doamnă Pennypacker? Eraţi pe drumul cel bun. Puneţi *porridge* pe lingură şi apoi cufundaţi lingura în lapte. În felul ăsta nu se răceşte.

— Îmi pare rău că nu l-am mâncat. Chiar e o infracţiune să risipeşti mâncarea?

— Întocmai, de câţiva ani încoace. Dar nu vă faceţi griji, am să pun laptele în supă, iar *porridge*-ul l-am pus deja la tavă. Lui Conall i-a plăcut aşa de mult să lingă castronul, că a dat din coadă.

---

1. Larmă, agitaţie (în scoţiană, în original).
2. Ceaşcă de cafea/ceai (în scoţiană, în original).

Mai aveţi nevoie de ceva? Eu trebuie să mă întorc în grădină. Aţi putea crede că în ianuarie nu e prea multă treabă de făcut, dar să ştiţi că vă înşelaţi. Pământul trebuie curăţat de pietre, sunt napi de tăiat pentru oi, vaca de muls... Nu se mai termină! a suspinat ea cu ochii aţintiţi în depărtare.

— Ar mai fi ceva, am spus. Mi-aş dori să fac o baie, dar nu e apă caldă.

— Va fi, cam în douăzeci de minute. V-am auzit umblând prin baie, aşa că am aprins boilerul. Am să aduc şi o mână de fulgi de săpun. Ar trebui să umpleţi cada până la semn, dar de data asta puteţi pune mai multă apă.

N-aveam cum să mă supăr – doar mă văzuse la câteva clipe după ce literalmente căzusem din pat.

— Atunci, eu am plecat. Pe la patru se întoarce Meg de la gater. Iar dumneavoastră să mâncaţi tot, până la ultima firimitură! a spus pe un ton autoritar. Aveţi picioare mai subţiri ca o pasăre, iar dacă Mhàthair aude că n-aţi băut tot ceaiul, data viitoare vă trimite ulei de ricin.

Cu toate că ceaiul avea gust de scoarţă fiartă – probabil că era un surogat –, „stropul de whisky" mi-a prins atât de bine, încât după ce am făcut baie m-am întins să mă odihnesc. Spre mirarea mea am aţipit, cu toate că eram agitată. Abia aşteptam să-i povestesc lui Ellis despre rudele Annei.

Câteva ore mai târziu, m-au trezit zgomotul conversaţiei şi râsetele care răzbăteau de la parter. M-a uimit numărul vocilor, deoarece ştiam că eram singurii oaspeţi, prin urmare am tras concluzia că hanul era totodată şi cârciumă. Am aprins lumânarea pe care o adusese Anna şi m-am uitat la ceas. Se înserase, iar mie îmi era din nou foame. Nu mai mâncasem ca lumea de când plecasem din America.

„Eşti slabă ca o surcea", îmi spusese Ellis.

„Aveţi picioare mai subţiri ca o pasăre", spusese Anna.

Mi-am pipăit burta; oasele bazinului îmi ieşeau în afară, ascuţite, iar între ele pântecul era scobit şi coastele proeminente.

„Of, Madeleine, chiar că trebuie să facem ceva!" îmi spusese mama.

Aveam doisprezece ani şi nu înţelegeam despre ce vorbea. Ieşisem de după prelata vărgată a cortului în care ne schimbam hainele, pe plaja de la Bar Harbor, şi mi se tăiase respiraţia văzând albastrul adânc al cerului, albastrul şi mai adânc al oceanului, auzind râsetele şi chiotele copiilor care se hârjoneau la malul apei, privind pescăruşii care se învârteau pe cer şi se aruncau ca pietrele în valuri. Mama a clătinat întristată din cap, dar în ochi i se citea dezaprobarea. A strâns din buze, uitându-se tocmai la acele părţi ale corpului meu cu care nu mă mândream. Pe ici, pe colo, rotunjimile mele erau cam prea evidente. Eram durdulie, nu grasă, dar niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai ruşinată.

Ar fi fost încântată de felul în care arătam acum, mi-am zis întinzându-mi picioarele. Dacă-mi lipeam gleznele şi genunchii, coapsele nu mi se atingeau. Dar apoi mi-am zis: Ba nu! Indiferent ce aş fi făcut sau orice aş fi devenit, ea n-ar fi fost de acord.

Camerele lui Hank şi Ellis erau goale, aşa că am coborât la parter. Îmi închipuiam că se întorseseră, mă găsiseră dormind şi coborâseră să bea un pahar. Abia aşteptam să le spun ce aflasem, convinsă că vor fi mândri de mine. Poate că, dacă îl luam cu binişorul, chiar şi vărul Donald ne-ar fi istorisit păţania lui.

Când am ajuns jos şi am ieşit din umbră, în cameră s-a lăsat tăcerea. Hank şi Ellis nu erau acolo şi, dacă n-o puneam la socoteală pe Meg, eram singura femeie din încăpere.

În sală, aşezaţi la mese, se afla vreo duzină de tineri vânjoşi, îmbrăcaţi în uniforme kaki. La bar, cocoţaţi pe taburete, mai erau vreo şase bărbaţi mai în vârstă, în haine civile. Cu toţii întorseseră ochii spre mine.

Mi-am luat inima-n dinţi, hotărâtă să nu bag în seamă privirile aţintite asupra mea, şi m-am îndreptat spre canapea, sperând că nu-şi vor închipui că sunt beată. De la locul lui, de lângă şemineu, Conall mă privea apropiindu-mă. N-a ridicat capul, însă ochii îi fugeau de colo, colo şi smocurile de păr de deasupra pleoapelor îi tresăreau. Când, în cele din urmă, m-am lăsat pe canapea, mi-am dat seama că nu mă clătinasem decât foarte puţin. După aceea mi-am amintit că fusesem în stare să cobor scara fără să mă poticnesc şi am înţeles, nu fără îngrijorare, că ceea ce luasem drept

surogat fusese cu siguranţă un ceai medicinal. Sigur, nu puteam fi încântată de faptul că fusesem tratată fără consimţământul meu, însă, pe de altă parte, nu puteam nega că ceaiul îşi făcuse efectul.

Meg, cu părul aranjat într-o cascadă de bucle, era în spatele tejghelei. Mi-am adus aminte de moaţele din cârpă pe care le avea în păr cu o seară în urmă şi m-am întrebat dacă m-aş pricepe să-mi pun şi eu unele la fel. Părul meu, încă umed după baie, era ascuns sub turban.

Era îmbrăcată într-o rochie violet, strâmtă, care-i punea în valoare silueta, şi avea unghiile date cu ojă stacojie. Văzând-o, n-ai fi zis că lucra la gater. Parcă era Hedy Lamarr[1] cu părul roşu. Dacă ar fi luat de bune avansurile lui Hank, n-ar fi avut nici o şansă. Hank nu avea să-şi lege nici în ruptul capului viaţa de o barmaniţă. Era atât de nestatornic, încât abia dacă se gândea mai serios la Violet ca parteneră de viaţă. Negreşit, trebuia să găsesc o modalitate să-l îndepărtez pe Hank şi regretam că nu zisesem nimic chiar din prima seară.

— Doriţi să vă aduc ceva, doamnă Pennypacker? Un pahar de bere? Sau poate un sherry?

— Nimic deocamdată, mulţumesc.

Auzindu-mi vocea, bărbaţii s-au uitat unii la alţii. Nici nu era de mirare; se întrebau, desigur, cum şi de ce apăruse o americancă în mijlocul lor. Am simţit cum îmi năvăleşte tot sângele în obraji.

De la o masă, un bărbat cu un pahar de bere în faţă a strigat către mine cu voce nazală şi accent la fel de îndepărtat de cel scoţian cum era al meu.

— Canadiancă, sau americancă?

Am întors capul spre el, la fel de uimită.

Până să apuc să răspund, uşa s-a deschis şi a intrat un bătrân sprijinindu-se în baston.

— Azi e cu ploaie, a spus, fără să se adreseze nimănui anume.

— Da, Donnie, chiar aşa! a încuviinţat Meg din spatele tejghelei. Ce să fie, bere cu whisky?

— Doar o halbă de bere tare, a zis bătrânul, îndreptându-se spre ultimul taburet rămas liber.

---

1. Hedy Lamarr (1914–2000) – actriţă americană de origine austriacă.

Meg a scos o halbă de sub tejghea şi a pus-o la canea.

— Astă-seară avem plăcintă cu vânat, i-a spus, aşa că poţi să-ţi păstrezi cartela.

— Grozav, Meg! a răspuns el şi a dat să-şi scoată haina.

— Vrei o mână de ajutor? s-a oferit Meg, apropiindu-se de el.

— Chiar că aş avea nevoie de aşa ceva, Meg, a zis chicotind de propria lui glumă.

Atunci am observat că o mânecă a cămăşii, goală, îi era prinsă de piept. După ce Meg i-a luat haina, s-a aşezat pe taburet. A ridicat paharul şi s-a întors spre cei din sală.

— *Slainte*[1]! le-a urat.

— *Slainte*! au răspuns toţi în cor, ridicând paharele.

Chiar în moment acela, Ellis şi Hank au dat buzna înăuntru, cu obrajii înroşiţi de frig, cu hainele şi pălăriile ude de ploaie.

— ...aşa că, dacă anunţul apare vineri, spunea Ellis, am putea avea primele răspunsuri chiar de marţi. Între timp, mai putem merge o dată la...

S-a oprit, dându-şi seama că toată lumea era cu ochii pe el.

Hank a rămas cu braţele atârnându-i pe lângă corp. Îşi strângea şi îşi desfăcea degetele, ca un cowboy care se pregăteşte să tragă. Meg a luat o cârpă şi s-a apucat să şteargă tejgheaua. Gazda noastră, zdrahonul cu barbă neagră, îmbrăcat într-un pulover împletit, de culoare verde-închis, a apărut în cadrul uşii din spatele barului.

După o tăcere care parcă nu se mai sfârşea, moş Donnie a pus halba jos şi a coborât de pe taburet. Şi-a luat bastonul şi s-a apropiat şchiopătând.

Poc, poc, poc.

S-a oprit în faţa lui Ellis, care era cu mai bine de un cap mai înalt decât el. L-a măsurat din priviri din creştet până-n tălpi, o dată şi încă o dată. Pielea gâtului i se întindea precum cea a unei broaşte ţestoase când ridica bărbia ca să-l privească pe Ellis în ochi.

— Semeni cu taică-tău, a zis în cele din urmă.

— Poftim? a întrebat Ellis, albindu-se la faţă.

— Vânătorul de monştri. În treişpatru. Nu m-am hodorogit încă.

---

1. Sănătate (în scoţiană, în original).

Vinişoarele sparte de pe obraji i s-au învineţit. O picătură de salivă i-a sărit printre buze.

Meg a aruncat o privire încruntată spre Ellis, apoi s-a apucat iar să şteargă tejgheaua.

— Hai, Donnie! a spus. Aşază-te şi am să-ţi aduc plăcinta.

Bătrânul nu i-a dat nici o atenţie.

— Umbli să prinzi monstrul, bănuiesc? Ori ai de gând să duci lumea de nas cu o fotografie, cum a făcut taică-tău?

Din palid, Ellis s-a făcut roşu ca focul într-o secundă.

Bătrânul s-a întors şi s-a îndreptat cât a putut de repede spre locul în care îşi lăsase haina, bocănind cu băţul răsucit în lespezile de piatră.

— Eu nu mai stau nici o clipă în acelaşi loc cu netre*p*nicu' ăsta.

— Chiar a zis ce cred eu că a zis? a întrebat Ellis. M-a făcut netrebnic?

— Dacă n-ar fi olog, i-aş trage un pumn în falcă! a spus Hank.

— Mama ta e nevasta lui, aşa-i? a întrebat bătrânul Donnie. Dar se zvoneşte că nu-i era gândul decât la *houghmagandy*[1].

— Gata, ajunge, Donnie! a intervenit Meg, pe un ton tăios de data aceasta. Vorbeşte gura fără tine. Vino să-ţi iei plăcinta.

— Să mă iertaţi c-am zis-o aşa, pe şleau, da' altcumva nu se putea, a bombănit bătrânul indignat. *Creutair*[2] nenorocit, voia să facă *strìopaichean*[3] din fetele cinstite de la conac, fără pic de ruşine. Cred că n-o să mă ajute nimeni să-mi pun haina.

Ultima frază a fost rostită ca o afirmaţie, deşi îşi sprijinise bastonul de bar şi stătea cu capul sus, aşteptând.

Domnul Ross, care nu-l slăbise pe Ellis din ochi de cum începuse bătrânul să-i vorbească, a ieşit de după bar şi l-a ajutat să-şi pună haina. Donnie şi-a luat bastonul şi s-a apropiat tropăind de uşă, ca să atragă atenţia. Odată ajuns acolo, s-a întors şi a spus răspicat:

— N-am să-ţi mai calc pragul, Angus, atâta timp cât e ăsta aici!

---

1. Preacurvie (în scoţiană, în original).
2. Creatură, fiinţă (în scoţiană, în original).
3. Stricate (în scoţiană, în original).

Câteva clipe după ce uşa s-a închis în urma lui, cineva a zis:

— Ei, cred că Rhona n-are să se supere că nu mai e nevoită să vină după el şi să-l care până acasă diseară.

Au izbucnit cu toţii în râs, reluând corul conversaţiilor întrerupte.

Meg a ieşit de după tejghea şi a aprins radioul. A învârtit scala până a dat întâi de Radio Luxemburg, unde Lord Haw-Haw[1] anunţa cu accentul lui englezesc, fără cusur: „Aici Germania! Aici Germania!"

Ellis, a cărui faţă căpătase o nuanţă cenuşie, înspăimântătoare la vedere, a venit şi s-a aşezat alături de mine. Gazda noastră îl privea din nou cu atenţie.

— Uite, draga mea, de ce am folosit numele tău de domnişoară, mi-a spus printre dinţi.

Domnul Ross nu-şi mai lua ochii de la el.

1. Poreclă dată crainicului radio William Joyce de la postul german de propagandă „Aici Germania", care emitea în limba engleză pentru ascultătorii din Marea Britanie şi Statele Unite.

Capitolul zece

Cât a durat cina, Ellis n-a scos o vorbă, afişând o indiferenţă aparentă. Imediat ce am terminat de mâncat, s-a scuzat şi a plecat. Când m-am ridicat cu intenţia de a-l însoţi, mi-a spus pe un ton ferm să rămân şi să mă simt bine, savurându-mi paharul de sherry.

Nu voiam să rămân şi, oricum, nu aveam motive să mă simt bine – nu puteam să mă gândesc decât la ce vom face dacă ne dădeau afară fiindcă îi minţiserăm –, dar ştiam că îmi spusese să rămân ca să mai salvez ce se mai putea salva din demnitatea noastră atât de ciuntită. N-am rezistat decât un sfert de oră. Când am plecat, Hank scrâşnea din dinţi şi strângea aşa de tare paharul de whisky în mână, că i se albiseră încheieturile degetelor.

Am bătut la uşa lui Ellis.

— Pleacă!

— Eu sunt, am şoptit prin crăpătura uşii. Te rog să mă laşi înăuntru.

Ellis a mormăit ceva, cum că nu era în dispoziţia potrivită şi nu avea nevoie de companie.

M-am dus în camera mea, sperând că se va răzgândi şi va veni el la mine. Când toate zgomotele casei s-au potolit şi lumânarea arsese aproape de tot, am renunţat şi m-am băgat în pat.

Stăteam întinsă pe spate, sub un morman de pături, şi ascultam ploaia izbind în acoperiş. Îmi pusesem două dintre cele mai groase cămăşi de noapte şi tot îmi era aşa de frig, că nasul îmi curgea fără încetare.

Până atunci nu mai auzisem cuvintele *striopaichean* şi *hough-magandy*, dar am înţeles din context că primul însemna ceea ce soacra mea credea că este mama, iar al doilea desemna activitatea care o definea ca atare.

De multă vreme îl consideram pe colonel un lăudăros, dar nu mă gândisem niciodată că putea fi şi desfrânat. Mă îngrozea până

şi gândul că ar fi făcut avansuri unor biete fetişcane. Cu pielea lui albicioasă, burta lăsată, mustaţa îngălbenită de tutun...

Până atunci nu observasem, dar, dacă Ellis ar fi fost chel, cu patruzeci de ani mai bătrân şi ar fi avut şaizeci de kilograme în plus, ar fi arătat întocmai ca tatăl lui.

Nici nu-i de mirare că nu se simţise în stare să dea ochii cu mine. Faptul că înţelesese că la bătrâneţe va semăna cu colonelul fusese o lovitură grea pentru el, mai ales că moş Donnie îl recunoscuse drept fiul tatălui său de cum dăduse cu ochii de el. Existau însă modalităţi de a amâna această transformare cu regim alimentar şi exerciţiu fizic, chiar şi cu o perucă la nevoie. Toate astea erau motive de îngrijorare pentru mai târziu. Acum aveam lucruri mai importante de rezolvat.

Am aruncat păturile deoparte, am căutat chibritul pe pipăite şi am aprins ce mai rămăsese din lumânare.

Am ieşit pe culoar şi m-am oprit în faţa uşii lui. Tocmai ridicasem mâna ca să ciocănesc, când uşa camerei lui Meg s-a deschis şi o siluetă lată în umeri s-a strecurat afară.

Am tresărit şi mi-am înăbuşit un ţipăt.

Era un bărbat înalt, cu urechi proeminente. Cam atât am putut vedea la lumina lumânării. Mi-a aruncat o privire, şi-a ridicat gulerul şi s-a topit în întunericul de pe casa scării. M-am grăbit să bat la uşa lui Ellis.

— *Ellis! Ellis!* am şoptit speriată. Dă-mi drumul înăuntru!

Uşa s-a deschis imediat şi Ellis a scos capul afară.

— Ce s-a întâmplat? E de la inimă? Ai nevoie de o pastilă?

— Nu, mă simt bine, i-am răspuns, iritată că acesta fusese primul lui gând.

— După voce nu s-ar zice.

Am mai aruncat o privire pe culoar şi m-am hotărât să nu-i spun nimic despre bărbatul care ieşise din camera lui Meg.

— Ba nu, mă simt bine, dar vreau să stăm de vorbă.

— Despre ce?

— *Ştii* despre ce. Nu mă laşi să intru? Doar n-o să stăm de vorbă pe hol.

A şovăit un moment, apoi a deschis uşa larg. La lumina lumânării am văzut că şi în camera lui era aceeaşi dezordine, lucrurile împrăştiate pe jos.

— Vezi pe unde calci, mi-a spus arătând cu mâna în jur.

M-am apropiat de pat şi am pus lumânarea pe masă. Când m-am băgat sub pături, Ellis m-a întrebat:

— Ce faci?

Parcă m-ar fi pocnit în stomac.

— Vreau doar să mă încălzesc. Nu te teme, nu rămân aici.

A pufnit şi şi-a trecut degetele prin păr. În cele din urmă, a închis uşa şi s-a aşezat pe partea cealaltă a patului. S-a întins peste cuverturi, cu braţele încrucişate, ţeapăn ca o statuie.

— Măcar să-mi fi adus o pastilă, a zis.

— Pot să mă duc să-ţi aduc una.

— Nu, lasă.

După ce s-au scurs câteva minute şi mi-am dat seama că n-avea de gând să discute nici despre ceea ce mă îngrijora pe mine, nici despre altceva, l-am întrebat:

— Şi ce-o să facem?

— Cum adică?

— Unde o să ne ducem? Aici nu putem sta.

— Bineînţeles că putem. De ce n-am putea?

— Fiindcă ne-am înregistrat sub un nume fals.

Ellis parcă a luat foc. S-a ridicat şi a izbit cu pumnii în plapumă atât de tare, că m-am făcut ghem.

— *Nu* e un nume fals! E numele tău de *fată*, aşa cum ţi-am explicat mai devreme. Ce vrei să spui, de fapt?

— Vreau să spun că mă îngrozeşte ideea că vom fi aruncaţi în stradă, l-am dojenit în şoaptă. Şi îmi pare rău că eşti supărat, dar să ştii că n-ai de ce să dai vina pe mine. N-am greşit cu nimic.

— Adică e vina mea?

— Nu ştiu, dar eu sigur n-am făcut nimic.

Vântul urla în horn. Fereastra se zgâlţâia de ziceai că se va desprinde din ramă.

— Îmi pare rău pentru ce-a spus bătrânul aseară, am zis. A fost îngrozitor.

Ellis s-a pus din nou pe urlat:

— Mă bate gândul să-l reclam la poliţie! Să-l aresteze! Pentru defăimare şi calomnie şi Dumnezeu mai ştie ce. Auzi, să arunce cu acuzaţii caraghioase, fără temei, la adresa cuiva care nici măcar nu e de faţă, să se poată apăra. *Niciodată, pentru nimic în lume*, tata n-ar fi...

— Ştiu! l-am întrerupt vorbind în şoaptă, sperând că astfel am să-l fac să coboare tonul. Ştiu! am repetat şi mi-am aşezat o mână pe braţul lui.

De fapt nu ştiam. De ce se înfuriase? Fiindcă tatăl lui fusese acuzat că era un fustangiu, sau că era un mincinos? Ori fiindcă el însuşi fusese prins cu mâţa-n sac?

Ploaia s-a înteţit şi vântul şi-a schimbat direcţia. Acum bătea atât de tare în fereastră, încât ziceai că cineva aruncă găleţi de cuie. Apa pătrundea chiar şi prin horn şi picura pe tăciuni, sfârâind.

Ellis s-a întins din nou pe pat.

Îmi părea nespus de rău că venisem şi tocmai voiam să mă dau jos din pat, când, pe neaşteptate, s-a întors spre mine.

— Ei, a zis, şi ca să-ţi răspund la întrebare, sper din tot sufletul să putem rămâne aici. Nu avem unde ne duce.

— Nu ne-am putea muta la conac? Nu înţeleg de ce nu ne-am dus acolo de la bun început.

— Îmi închipui că s-au săturat până peste cap de familia Hyde atunci, în 1934, nu crezi?

— N-avem de unde şti. Oricum, tatăl tău nu e primul bărbat care face avansuri unei servitoare. Şi, oricum, sunteţi rude.

A râs ironic.

— Suntem veri de-al doilea după un unchi. Şi, chiar dacă ar vrea să ne primească, ceea ce e foarte puţin probabil, n-ar avea cum. Casa şi domeniul sunt pline de soldaţi.

— Au fost rechiziţionate? Unde sunt proprietarii?

— Habar n-am. N-am mai ţinut legătura de ani de zile.

M-a cuprins cu braţul şi am înţeles că ne împăcaserăm.

— Şi ce-ai făcut azi? m-a întrebat.

— În cea mai mare parte a timpului m-am odihnit, dar am şi nişte veşti senzaţionale: trei rubedenii de-ale Annei au văzut monstrul, şi cel puţin două sunt dispuse să stea de vorbă cu noi.

— Cine?

— Anna. Fata care ne-a servit micul dejun.

— Hm! a făcut el. Interesant.

— M-am gândit eu c-o să te bucuri. Poate chiar o să fii entuziasmat.

— Dar sunt. Am să stau de vorbă cu ei neapărat. Cum te mai simţi? Ai să poţi veni mâine cu noi?

— Mă simt mult mai bine şi aş vrea foarte mult să vin.

— Bun. Ochii tăi de vultur ne-ar putea fi de folos, a zis făcându-şi loc sub cuverturi. Nu vrei să stingi lumânarea?

Am înţeles că mă invita să rămân.

Am suflat ca să sting flacăra şi m-am întors spre el.

Câteva minute mai târziu, a început să răsufle hârâit, iar curând după aceea s-a întors pe spate. Sforăia tot mai tare. Am rămas trează lângă el, cu ochii larg deschişi în întuneric, nici eu nu ştiu câtă vreme.

Am încercat să-mi aduc aminte când făcuserăm dragoste ultima oară, dar n-am putut.

M-am gândit la bărbatul care ieşise din camera lui Meg. Speram că biata fată va şti să-şi poarte de grijă. Dacă dădea de necaz din pricina lui Hank, putea să-şi piardă bunul nume, dar totul avea să se termine cu bine, cel puţin după ce-i voi fi zis eu vreo două lui Hank. Dacă rămânea însărcinată cu vreun muncitor de prin partea locului, atunci trăgeam nădejde că o va lua de nevastă şi că se iubeau cu adevărat.

Dimineaţa, Ellis nu mai era în cameră. Scosese cadrul de camuflaj, aşa că m-a trezit lumina soarelui. Era aproape zece, adică devreme, după ritmul meu de viaţă.

La parter, Anna freca geamurile cu un ghemotoc de ziar. Lângă ea, pe o masă, am văzut un urcior de pământ pe care scria „Oţet distilat". Anna îşi legase părul cu o basma simplă, de bumbac, înnodată deasupra capului. Ce diferenţă faţă de eşarfa Hermès, în culori strălucitoare, cu care îmi legasem eu părul!

Mi-a aruncat o privire şi a întors imediat capul.

— Bună dimineaţa, doamnă Hyde! a spus apăsând pe ultimul cuvânt.

— Bună dimineaţa! am răspuns şi m-am prăbuşit pe scaunul cel mai apropiat.

De-abia atunci am observat că Hank şi Ellis nu se aflau acolo.

Anna mă urmărea cu coada ochiului.

— Au plecat, a zis apucându-se de frecat geamul cu şi mai multă înverşunare. Mi-au zis să vă spun că se întorc mâine.

Am ridicat capul, cuprinsă de panică.

— Cum? Unde s-au dus?

— La Inverness, cred.

— Unde e locul ăsta? Şi de ce s-au dus acolo?

— La paisprezece mile depărtare. Cât despre motiv, n-am de unde să ştiu, a zis punând ghemotocul de hârtie pe pervaz şi ştergându-şi palmele pe şorţ.

— N-au lăsat nici un bilet?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Ai idee dacă au lămurit... neînţelegerea? am întrebat şovăind înainte de ultimul cuvânt.

S-a întors şi m-a privit supărată, cu mâinile în şold.

— Vă referiţi la faptul că v-aţi înregistrat sub un nume fals? Pe asta trebuie s-o discutaţi cu Angus.

Eram de-a dreptul îngrozită. Ce aveam să fac dacă proprietarul mă dădea afară? Unde puteam să mă duc?

— Aţi adus cumva carnetul cu cartele? a continuat Anna. Îmi pare rău să vă spun, dar nici unul dintre dumneavoastră nu mi-a dat cartelele, cu toate că am vorbit despre asta ieri şi aveaţi *obligaţia* să mi le daţi în momentul în care v-aţi cazat. Pe de altă parte, dacă plecaţi de aici, nu prea mai are însemnătate.

— Nu ştiu unde le-a pus Ellis, am spus cu jumătate de gură. Am să mă uit după ele.

Anna rămăsese cu mâinile în şold şi mă privea bănuitoare. Mi-am plecat ochii.

— Atunci să vă aduc micul dejun, da? m-a întrebat înainte să iasă.

M-am sprijinit cu coatele pe masă şi mi-am acoperit faţa cu palmele. Nu puteam să cred că Ellis mă băgase într-o astfel de încurcătură. Era o greşeală!

Micul dejun consta într-o bucată de *porridge* întărit şi o cană de ceai slab, fără lapte sau zahăr. Anna le-a trântit pe masă în faţa mea şi s-a întors la fereastră.

— Şunca, untul, zahărul, laptele... nu cresc în copaci, să ştiţi! m-a anunţat, continuând parcă o conversaţie imaginară.

Mi-am pus mâinile pe genunchi şi am început să-mi cojesc oja, deja ciobită.

— Nici ouăle, nici margarina, nici ceaiul, îi dădea Anna mai departe.

S-a uitat la ghemotocul de hârtie din mâna ei şi l-a lăsat jos, pe masă. A mototolit altă foaie de ziar, a vărsat pe ea nişte oţet şi a trântit urciorul la loc.

— Ei da, ceaiul creşte în copaci, dar nu prin părţile astea. Am folosit frunzele de aseară.

La un moment dat, am crezut că terminase.

— Probabil c-aş putea să vă fac un sendviş cu sfeclă până găsiţi cartelele, dar nu cred că pâinea naţională[1] e pe gustul dumneavoastră. Sfeclă, cartofi, ceapă. *Porridge*, bineînţeles, dar fără lapte, să ştiţi. Poate găsesc o tabletă, două de zaharină. A, şi bănuiesc că n-aveţi mască de gaze nu-i aşa? – Mi-a aruncat o privire scurtă, a ghicit răspunsul şi a oftat obidită. – Mă gândeam eu... Trebuie s-o aveţi la dumneavoastră tot timpul. Altminteri puteţi primi o amendă. Şi nu-mi închipui că gazul muştar ar face vreo deosebire între dumneavoastră şi o persoană obişnuită.

A rostit ultimele două cuvinte din vârful buzelor.

În cele din urmă am ridicat privirea.

— Anna, îmi pare rău. Nu ştiu ce să spun.

— Da, mă rog. Oricum, nu sunt sigură că v-aş crede.

Răspunsul ei a fost mai rău decât o palmă.

Domnul Ross a apărut din spatele barului. Era îmbrăcat în acelaşi pulover kaki, pantaloni de aceeaşi culoare şi bocanci solizi. Părea o uniformă militară, doar că nu avea nici un fel de însemne după care s-o recunoşti. S-a oprit un moment când a dat cu ochii de mine, apoi s-a dus la casa de marcat şi a scos nişte bani din sertar. A răsfoit un registru masiv, scriind când şi când câte ceva cu creionul. Atunci am văzut că îi lipseau primele două falange de la arătătorul drept.

Anna s-a reapucat să cureţe geamurile.

— Să corectez numele din registru? a întrebat fără să ridice privirea.

---

1. Pâine din făină integrală, cu calciu şi vitamine, produsă în Marea Britanie în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când făina albă dispăruse, la fel ca şi alte produse alimentare.

Nu-mi venea să cred. Uşurată, am dus mâna la gură.

— Să înţeleg că da?

— Da, am încuviinţat abia găsindu-mi glasul. Mulţumesc.

Îmi era de ajuns faptul că nu mă dădea pe uşă afară. Nu avea nici un motiv să-mi menajeze demnitatea, iar această dovadă de bunătate m-a emoţionat.

— Foarte bine, atunci! a zis şi s-a plesnit peste coapsă. Conall, *trobhad*[1]!

Câinele cu picioare lungi a ieşit de după bar şi au plecat împreună.

— Nu pot să spun decât că sunteţi foarte norocoasă, a comentat Anna.

Stomacul mi se făcuse ghem, mâinile îmi tremurau, inima mi se zbătea în piept atât de tare, că n-aş fi putut ţine nici măcar furculiţa, necum cana de ceai. Am împins înapoi scaunul, care a scrâşnit pe podea, şi m-am repezit sus, lăsând mâncarea neatinsă.

— Mai că-mi vine să chem gardianul pentru asta! a strigat Anna după mine.

Am tras zăvorul pe dinăuntru şi m-am sprijinit de uşă, gâfâind. Inima îmi bătea aşa de tare, încât mi-a fost frică să nu leşin. N-ar fi fost prima oară.

Prima dată mi se întâmplase în timp ce luam prânzul la Acorn Club[2] împreună cu soacra mea şi cinci prietene de-ale ei, între care şi doamna Pew.

Nu se împliniseră nici patru luni de când eram măritată şi încă mă mai îmbătam cu iluzia că pieptănul cu diamante pe care mi-l dăruise soacra mea era dovada faptului că până la urmă avea să mă accepte, poate chiar să înceapă să ţină la mine. Doamnele discutau despre mârşavul atac de la Pearl Harbor şi spuneau că, deşi înainte avuseseră rezerve, acum erau întru totul de acord cu decizia preşedintelui de a intra în război. Eu le-am amintit de scufundarea *Atheniei*[3] şi mi-am exprimat părerea că am fi putut să

---

1. Hai încoace! (în scoţiană, în original).

2. Club exclusivist al familiilor fondatoare ale oraşului Philadelphia.

3. Transatlantic britanic, prima navă britanică scufundată de un submarin german în Atlantic, în 1939.

intrăm în război atunci, ţinând seama de numărul cetăţenilor americani care se aflau la bord. Au tăcut toate auzindu-mă.

După o tăcere îndelungată, plină de subînţelesuri, soacra mea a zis:

— Desigur, scumpo, ai dreptul la propria-ţi opinie. Dar mie, una, *nici prin gând* nu mi-ar trece să pun la îndoială judecata preşedintelui.

Când a rostit „nici prin gând" cu voce tremurată, şi-a dus mâna încărcată cu inele la piept şi a fluturat din gene.

În timp ce eu mă făceam roşie ca focul de ruşine, ea a continuat să laude clubul pentru faptul că redusese felurile de mâncare servite la dejun de la şapte la cinci, ca parte a efortului de război. Le îndemna pe celelalte doamne să contribuie şi ele, povestindu-le cum ea personal le ceruse bucătăresei şi ajutoarelor ei să doneze conserve, dar şi oale şi cratiţe pe care nu prea le foloseau. Toate s-au grăbit să-şi arate regretul că nu puteau face mai mult, mai ales din cauza distanţei. După aceea au discutat despre eşecul neaşteptat al tentativei lui Ellis de a se înrola.

— A fost un şoc pentru mine, credeţi-mă! a spus soacra mea. Închipuiţi-vă, atâţia ani, nici prin gând nu ne-a trecut! Poate aşa se explică de ce a lovit atâtea maşini: nu-şi dă seama când semaforul indică verde sau roşu. E foarte necăjit, însă n-are ce face. Iar Whitney nu-şi mai găseşte liniştea.

Doamnele şi-au murmurat simpatia pentru Ellis şi colonel, apoi doamna Pew s-a aplecat peste masă şi a spus pe un ton conspirativ:

— Sigur, mai sunt şi unii care au *aranjat* să fie respinşi.

— Adică...? a întrebat una dintre ele în şoaptă.

N-a terminat întrebarea, în schimb a aruncat o privire scurtă spre celălalt capăt al camerei, unde mama lui Hank lua masa cu prietenele ei.

Doamna Pew a închis ochii şi a dat din cap ca să întărească ideea. Celelalte au făcut ochii mari, încântate că aveau ocazia să trădeze puţin.

— Ce ruşine! Platfus, auzi!

— Dacă ar încălţa nişte bocanci i-ar trece.

— Băiatul ăla n-a adus decât necazuri de când îl ştiu, a adăugat soacra mea. E o trăsătură de familie, chiar dacă maică-sa *e* o

Wanamaker adevărată. Mi-aş dori atât de mult ca Ellis să se ţină mai departe de el! a spus coborând vocea. Dar ce, parcă el ascultă ce-i spun eu?

Eu priveam fix la crevetele cu avocado aranjat pe farfuria de porţelan fin din faţa mea şi dintr-odată mi-a trecut prin minte că, mai mult ca sigur, spusese aceleaşi lucruri şi despre mine aceloraşi femei, stând la aceeaşi masă.

Pieptănul cu diamante nu fusese un dar de împăcare. Nu ştiam ce însemna şi nici de ce mă invitaseră la dejun, dar eram sigură că un motiv exista totuşi.

Îmi amintesc cum mă uitam la castronul de sticlă plin cu sos pentru salată, la paharul subţire şi înalt de şampanie din care se ridicau şiraguri de bule, ca nişte gheizere în miniatură. Ţin minte că am stat atât de mult timp nemişcată, încât începuseră să-mi arunce priviri pe furiş. Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să iau furculiţa, însă nu puteam – eram sigură că aş fi scăpat-o din mână. Una dintre doamne mi-a spus ceva, dar mi-a fost imposibil s-o aud, atât de tare îmi ţiuiau urechile. Apoi n-am mai putut să respir normal. Nu ştiu cum am alunecat de pe scaun, dar ţin bine minte că eram în centrul atenţiei, întinsă pe covor, privind în sus la feţele lor îngrijorate. Şi cum aş putea să uit cât de stânjenită am fost când m-au luat cu ambulanţa, cu sirena urlând?

Au urmat o serie de consultaţii, care au culminat cu vizita unui doctor adus de la New York. Mi-a luat pulsul, mi-a ascultat inima şi mi-a pus întrebări amănunţite despre familia mea.

— Înţeleg, înţeleg! tot repeta, studiindu-mă pe deasupra ochelarilor cu ramă metalică. La sfârşit m-a anunţat – în faţa lui Ellis şi a mamei lui – că am o afecţiune de natură nervoasă. Mi-a prescris nişte pastile pentru nervi şi mi-a spus că e obligatoriu să evit orice tip de excitaţie.

Soacra mea a scos o exclamaţie, îngrozită.

— Asta înseamnă cu nu poate...? Că nu va avea niciodată...?

Sub privirea atentă a doctorului, s-a făcut tot mai roşie la faţă.

— Aa! a zis el, înţelegând în cele din urmă. Nu. Poate suporta o măsură rezonabilă de relaţii maritale. E vorba mai degrabă de evitarea oricărei excitaţii mintale. Nu e surprinzător, având în vedere antecedentele materne.

Şi-a strâns toate lucrurile în geantă şi şi-a pus pălăria.

— Staţi! a strigat soacra mea sărind în picioare; s-a uitat la mine în timp ce stăteam întinsă pe pat. Când spuneţi că nu e surprinzător, vă referiţi la faptul că astfel de afecţiuni se moştenesc de la părinţi la copii?

Doctorul a tăcut puţin înainte de a răspunde.

— Nu neapărat. Nu uitaţi că la fiecare generaţie moştenirea se diluează şi copiii născuţi din această căsătorie nu vor avea decât un bunic care a fost... – cum să zic? – diferit de noi.

Edith Stone Hyde a scos un ţipăt şi s-a prăbuşit pe scaun.

Boala mea nervoasă a devenit aproape imediat boală de inimă şi, cu toate că rareori i-am fost recunoscătoare soacrei mele, de data aceasta am admirat sincer iuţeala cu care îmi găsise un nou diagnostic, în special fiindcă păstra cel puţin iluzia unei disocieri între mine şi mama mea.

Mama, celebră pentru frumuseţea ei, avea ochi verzi ca marea, nas cârn şi buze arcuite, care îi dădeau la iveală dinţii strălucitori ca perlele. Sunt multe femei care au trăsături frumoase, dar, în ansamblu, nu arată bine. În cazul mamei, rezultatul final era atât de uluitor, încât, atunci când s-a măritat cu tata, membru al uneia dintre cele mai vechi familii din Philadelphia, înalta societate s-a arătat dispusă să uite că tatăl ei era un impresar de teatru burlesc (la drept vorbind, un fel de şantan rebotezat vodevil, din raţiuni prea cunoscute ca să mai fie pomenite), căsătorit cu una dintre stelele cabaretului, şi că despre bunicul ei se zvonea că ar fi fost unul dintre „baronii tâlhari“[1] şi că ar fi avut legături cu Tammany Hall[2].

Familia ei făcuse avere, familia lui avea un nume. Nu era un aranjament neobişnuit.

---

1. Denumire peiorativă dată unora dintre marii bogătaşi americani din secolul al XIX-lea, acuzaţi sau bănuiţi, pe de o parte, de exploatarea nemiloasă a muncitorilor şi, pe de alta, de corupţie.

2. Organizaţie politică asociată cu Partidul Democrat cunoscută pentru practicile sale clientelare; numită astfel după clădirea unde îşi avea sediul la New York.

Din cea mai fragedă copilărie, îmi aduc aminte că mama era nefericită, deşi mi-au trebuit ani de zile să înţeleg măreţia şi măiestria acestei condiţii. Era pur şi simplu îmbibată de nefericire.

Străinii vedeau în ea o fiinţă supusă, marcată de o lungă suferinţă. Într-un mod subtil, dădea de înţeles că tata era un tiran, iar eu... eu eram, în cel mai bun caz, sfidătoare, dar mânată de posibile intenţii răuvoitoare – o situaţie care o măcina chiar mai mult decât cruzimea tatei. Era incredibil de fină: un oftat, o întunecare a privirii sau o pauză aproape imperceptibilă erau de ajuns ca toţi ceilalţi să înţeleagă cât de profundă era suferinţa ei şi cu câtă noblеţe îşi purta durerea.

Se pricepea de minune să-i citească pe cei din jur şi, când îşi dădea seama că n-ar fi avut şanse să stârnească simpatia, îşi arăta altă faţă, spirituală şi fermecătoare. Devenea centrul atenţiei, dar niciodată într-un mod bătător la ochi. Avea obiceiul să-şi plimbe alene degetul pe piciorul paharului de vin, în sus şi în jos, iar şi iar, sau să-şi aşeze un picior peste celălalt şi să-şi rotească încet laba piciorului, atrăgând atenţia asupra gleznei ei fine. Nu-ţi puteai lua ochii de la ea. Îi vrăjea pe bărbaţi şi pe femei deopotrivă.

Acasă, stătea mai tot timpul îmbufnată şi am învăţat foarte repede că tăcerea era oricum, numai paşnică nu. Nu ştiam niciodată dacă nemulţumirea ei avea să se îndrepte către tata sau către mine. Când eram eu cea vizată, cina însemna tăceri glaciale şi priviri nimicitoare. Rareori se întâmpla să ştiu cu ce greşisem, dar, chiar şi dacă ştiam, n-aş fi îndrăznit să mă dezvinovăţesc. În schimb, mă închideam în mine. În serile acelea mâncam mult, cu toate că nu scăpa din ochi fiecare îmbucătură pe care o duceam la gură şi felul în care o duceam.

Serile când tata era luat în vizor se desfăşurau după un scenariu cu totul diferit. Mama începea cu priviri dispreţuitoare şi cuvinte batjocoritoare, care se preschimbau treptat în remarcile înţepătoare la care era maestră şi pe care tata le ignora. Nici când ea ajungea la comentarii de un sarcasm tăios nu o lua în seamă. Atunci, cu ochii în lacrimi, se întreba cu glas tare de ce ne plăcea atât de mult s-o chinuim, moment în care tata făcea o observaţie precisă şi ucigătoare, spunându-i că nimeni n-o obliga să stea –

în nici un caz nu trebuia să se simtă obligată din cauza lui. Mama se ridica şi fugea de la masă plângând.

Tata continua să mănânce, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, aşa că pica în seama mea să repar lucrurile. Lăsam mâncarea în farfurie şi mă duceam fără nici o tragere de inimă la etaj, unde mama se încuiase în dormitor. Spaima mea creştea cu fiecare pas pe care-l făceam. De fiecare dată eram nevoită să mă rog de ea, însă în cele din urmă îmi deschidea. Stăteam aşezată pe pat şi o ascultam povestindu-mi cât de pustie îi era viaţa, indiferent de unghiul din care ai fi privit-o. Tata era un om crud şi capricios, incapabil s-o înţeleagă, îmi spunea. L-ar fi părăsit de mult, dar el se jurase că dacă pleacă nu avea să mă mai vadă niciodată, ba chiar o ameninţase c-o s-o interneze într-un ospiciu de nebuni. Aveam oare idee de cele ce se petreceau acolo? Din cauza mea şi din cea mai pură dragoste maternă, renunţase la orice şansă de a fi fericită, cu toate că vedea bine cât de nerecunoscătoare eram. Dar probabil că vina era tot a ei. Semănam cu tata. Nu puteam fi răspunzătoare de genele nenorocite pe care le moştenisem şi, de vreme ce tot mă aflam acolo, nu voiam să fiu drăguţă şi să-i aduc o pastilă?

Trecuseră douăzeci de minute de când fugisem de Anna şi porţia ei de *porridge*, dar inima mea nu dădea semne că s-ar potoli.

Eram prăbuşită pe podea, cu spatele sprijinit de uşă, şi încă nu reuşeam să respir normal. Simţeam furnicături în mâini şi picioare, iar cu coada ochilor zăream scântei.

Mă scotea din sărite faptul că doctorul îmi prescrisese pastile pentru nervi – nu puteam suferi când cineva făcea o paralelă între mine şi mama –, dar, cu toate că îmi era ciudă pe mine însămi, m-am târât până la valize şi m-am apucat să scotocesc prin ele, aruncând peste umăr rochii, lenjerie, eşarfe, chiar şi pantofi, ca să dau de flaconul cafeniu cu ajutorul căruia aveam să mă simt mai bine.

Am găsit pastilele şi am înghiţit una cu apă băută direct din carafă. M-am întins pe pat şi am aşteptat. După câteva minute, m-a învăluit un fel de ceaţă liniştitoare şi am înţeles, speriată, de ce Ellis şi mama le foloseau atât de des.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat prin cameră. Era o harababură de nedescris. De când venisem, tot scosesem haine

din bagaje, închipuindu-mi că, la un moment dat, prin nu ştiu ce minune, hainele care trebuiau puse pe umeraşe aveau să fie atârnate în dulap, că restul vor fi împăturite şi aranjate în sertare şi că valizele şi cuferele vor fi puse bine undeva. În acel moment, mi-am dat seama că minunea nu avea să se producă.

După ce mi-am pus lucrurile în ordine, am făcut patul, deşi am înţeles, nu fără regret, că eram o biată amatoare. Am tras de colţuri şi am netezit cearşaful, dar n-am reuşit decât să-l mototolesc şi mai rău. M-am hotărât să renunţ, înainte să stric şi ce făcusem până atunci.

Nu mai ştiam ce să fac. Aveam la mine o revistă de cuvinte încrucişate, un roman poliţist şi câteva cărţi despre monstru pe care mi le dăduse Ellis, doar că de citit nici nu putea fi vorba, şi de data asta nu din cauză că eram ameţită, ci fiindcă simţeam că nu-mi merge mintea.

M-am dus la fereastră şi am privit afară.

Cerul era senin, cu toate că în depărtare se zărea un nor gros, negru. Şirul de case de peste drum, împodobite cu mulaje de stuc alb şi calcar rozaliu, aveau coşuri de cărămidă masive. Pe dealurile din depărtare păşteau oi, iar terenurile erau delimitate de şiruri de copaci. Undeva mai departe se profilau dealuri şi mai înalte, cu pante cafenii în locurile neîmpădurite şi vârfuri încununate de nori.

Când n-am mai putut suporta frigul care mă pătrundea, am tras o plapumă din patul prost făcut, m-am înfăşurat în ea şi m-am aşezat pe scaun.

Poate că Anna nu înţelesese bine. Poate că Ellis şi Hank plecaseră într-o excursie de o zi. Poate căutau un alt hotel.

Am auzit paşi pe hol şi, după zgomotul uşilor deschise şi închise şi al apei curgând la capătul culoarului, mi-am dat seama că Anna făcea curăţenie în celelalte camere. La câteva minute după ce a coborât din nou la parter, am auzit – şi am simţit – o uşă închizându-se. M-am dus la fereastră şi am văzut-o plecând pe o bicicletă neagră, de care era prins un coş mare de nuiele. Poalele pardesiului fluturau în vânt în urma ei.

Capitolul unsprezece

Dintr-odată m-a luat ameţeala şi m-am prins cu mâinile de pervaz, ca să nu cad. M-a apucat pe neaşteptate, fruntea mi s-a acoperit de sudoare şi mi-am dat seama că aveam să leşin ori, în cel mai bun caz, să mi se facă rău. Întâi am crezut că e o reacţie la pastilă, apoi am înţeles că era din cauza foamei. După scena din seara trecută, când moş Donnie ne demascase, nu fusesem în stare decât să iau câteva îmbucături, aşa că, în afară de oul şi cele câteva felioare de cartof pe care mi le dăduse Anna cu o zi înainte, nu mâncasem aproape nimic de când plecasem din America.

Mă mai simţisem aşa în adolescenţă şi ştiam că, dacă nu mâncam nimic, aveam să leşin în scurtă vreme. Fiindcă nu era nimeni prin preajmă ca să dea de mine, nu aveam de ales decât să mă duc la bucătărie şi să şterpelesc ceva. Am să caut bucata întărită de *porridge* şi am să iau doar o feliuţă, atât cât mi se cuvenea la micul dejun, ca să-mi răscumpăr cât de cât vina.

Când am ajuns la jumătatea scării, am simţit miros de friptură. Mirosea atât de bine, că mi-a lăsat gura apă şi aproape mi-au dat lacrimile: Anna îmi spusese clar şi răspicat ce voi mânca până voi face rost de cartelă.

Camera din faţă era goală, aşa că m-am furişat în spatele barului. Deşi eram sigură că nu se mai afla nimeni în clădire, m-am oprit în prag şi am ciulit urechile. Neauzind nici un zgomot, am intrat.

Bucătăria era nu doar mai mare decât mă aşteptam, ci şi mult mai luminoasă. Pereţii erau văruiţi, iar cadrele uşilor şi ale ferestrelor erau vopsite în albastru ca cicoarea. În mijlocul camerei, deasupra unei mese solide, agăţate în cârlige, atârnau oale, cratiţe şi polonice de aramă. Plita neagră, uriaşă, dogora şi împrăştia mirosul îmbietor de friptură. Într-o parte era cămara, iar în peretele opus se afla un pat. Exact aşa, patul se afla într-o firidă din perete, care se închidea cu uşi din lambriu ce alunecau pe nişte

şine. În momentul de faţă, uşile erau deschise şi se vedea patul dinăuntru, mult mai frumos aranjat decât al meu. Probabil că acolo dormea domnul Ross.

M-am minunat de cât de bine garnisită era cămara – zeci de borcane cu varză roşie, sfeclă şi castraveţi muraţi, gem de portocale, dulceaţă de mure, cuburi de supă, sosuri Polo şi Worcestershire, coşuri cu ceapă, napi şi cartofi, urcioare uriaşe cu oţet, cutii de tablă pe care scria CEAI, STAFIDE sau ZAHĂR, şiruri nesfârşite. Şi asta nu era tot: încă pe atâtea se mai zăreau pe rafturile dulapurilor.

În faţa coşului cu mere, n-am mai putut rezista însă. Era un coş ceva mai mare decât o baniţă, plin ochi. Cele mai multe mere erau învelite în hârtie de ziar, dar deasupra rămăseseră câteva la vedere, rotunde, lucioase, îmbietoare. M-am simţit ca Albă-ca-Zăpada, ori poate ca Eva, iar când am dat cu ochii de ele am uitat de toate bunele intenţii şi de *porridge*.

Tocmai duceam unul la gură, când am auzit un glas de femeie chiar în spatele meu:

— Ai găsit ce căutai?

Am tresărit şi m-am întors. Am lăsat braţul în jos şi am ascuns mărul în pumn, lipit de şold.

Meg stătea în cadrul uşii din spate. Era îmbrăcată într-un palton gros, verde-închis, purtând pe cap o caschetă asortată. Pe umăr avea, atârnată cu sfoară, o cutie de carton pe care scria MASCĂ DE GAZE şi pe care a aşezat-o pe un scaun lângă uşă. Şi-a pus mâinile în şold şi m-a privit.

— Pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

— Nu, mulţumesc. Voiam doar...

Mi s-a pus un nod în gât şi am strâns mărul în pumn.

Meg a coborât privirea spre braţul meu, apoi m-a privit drept în ochi. A tăcut câteva clipe, după care s-a întors, şi-a scos haina şi a pus-o pe spătarul unui scaun.

— Când ai câteva minute libere, Angus mi-a spus să-ţi arăt adăpostul antiaerian.

Şi-a scos cascheta şi şi-a făcut de lucru cu agrafele, stând tot cu spatele la mine. Am înţeles că-mi lăsa timp să bag mărul în buzunar sau să-l pun la loc.

Am întins mâna şi l-am pus uşurel peste celelalte.

— Să-mi iau haina?

— Dacă vrei. Eu n-o iau pe-a mea. Nu durează mai mult de-un minut, a răspuns. Vrea să ştii unde se află, ca să-l găseşti pe întuneric. Doar ştii că e interdicţie de camuflaj. Poţi folosi o lanternă ca să traversezi curtea, deşi, la drept vorbind, n-ar fi o idee prea bună să aprinzi o lanternă în timpul unui raid aerian.

Cu toată pastila pe care o luasem, am simţit că mi se opreşte inima în piept.

Adăpostul antiaerian se afla destul de departe, în spatele casei, dincolo de o grădină de zarzavaturi. Cu excepţia câtorva şiruri de varză şi sfeclă robustă, pământul era acoperit cu paie.

Adăpostul semăna cu o imensă cutie de conserve, pe jumătate îngropat în pământ şi acoperit de un strat firav de iarbă. Pereţii erau acoperiţi de muşchi, iar la intrare atârna o pânză groasă de sac.

— Aici e, a zis Meg ridicând pânza de sac. Poţi intra dacă vrei, dar nu ai prea multe de văzut. Ţine minte că sunt câteva trepte de coborât, iar în fund se află două priciuri. Avem lanterne şi aşternuturi, în caz că suntem nevoiţi să petrecem noaptea aici. Să ai mereu haina şi pantofii la îndemână. Cu sau fără aşternuturi, tot vei avea nevoie de ei. Eu personal am o salopetă. O îmbrac peste haine, închid fermoarul şi sunt gata de plecare. Mai ai vreun cupon pentru haine?

Am scuturat din cap, fără un cuvânt.

— Nu-i nimic. Pot să fac rost de un tipar, dacă vrei să-ţi coşi una. Va trebui totuşi să găseşti singură materialul.

Cu toate că abia trecuse de ora patru, cerul căpătase frumoasa culoare albastră care precede asfinţitul. M-am înfiorat, surprinsă de un vânt rece.

— Gata, asta a fost! a spus Meg. Hai să ne întoarcem în casă.

S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o spre casă atât de repede, că abia mă puteam ţine după ea.

— Neapărat să vii la cină diseară, m-a invitat ea. Avem pulpă de căprioară – o bunătate.

— Nu am voie, m-am văitat. Nu am cartelă.

— Nu-ţi face griji. E vânat.

— Şi carnea de vânat nu e raţionalizată? am întrebat înviorată de speranţă.

— Nu au cum să raţionalizeze lucruri de care nu ştiu, a zis Meg. Iar Angus nu e omul care să-i lase pe ceilalţi să moară de foame.

— Doar nu vrei să spui că face braconaj? am întrebat, speriindu-mă eu singură de ceea ce spusesem.

— Nici vorbă de aşa ceva! a zis Meg apăsat. Dar, chiar dacă ar fi făcut – ceea ce nu vreau în nici un fel să dau de înţeles –, vânarea unei căprioare este un furt îndreptăţit. Pe vremuri a fost paznic de vânătoare la Craig Gairbh, să ştii.

— Şi de ce a plecat?

— S-a înrolat în armată. Sigur, până s-a întors el, bătrânul *laird* a pus casa şi domeniul la dispoziţia armatei pe toată durata războiului. Fiul lui a căzut pe front, şi stăpânul cel bătrân a considerat că măcar atât ar putea face, de vreme ce el însuşi era prea în vârstă ca să lupte. În tinereţe a fost un războinic adevărat. Prin urmare, în momentul de faţă nu e nevoie de paznic de vânătoare. Şi, în orice caz, singura diferenţă e că atunci purta titlul de „paznic".

— Era paznic în '34?

M-a privit peste umăr, ridicând o sprânceană.

— Era, într-adevăr.

Însemna că fusese martorul tuturor potlogăriilor colonelului. Cu atât era mai de neînţeles cum de mă lăsa să stau în continuare acolo!

Când am ajuns la han, Meg mi-a deschis uşa şi m-a poftit să intru prima.

— N-a fost ideea mea, am spus cu voce slabă. Înregistrarea sub un nume fals, vreau să zic.

— Îhî! a încuviinţat Meg dând din cap. Din câte mi-am dat eu seama, soţul dumitale nu prea îţi cere părerea. Crezi c-o să te descurci cu draperiile de camuflaj? Se întunecă, şi eu nici măcar nu m-am apucat de gătit napii şi cartofii.

— Sigur că da, am răspuns; cu toate că am fost luată prin surprindere, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să spun nu.

— Ai grijă să fie bine fixate. O rază cât de mică de lumină, şi ne trezim cu o amendă. Ori o bombă.

Văzându-mi expresia, a izbucnit în râs.

— Facem şi noi haz de necaz.

— Da, bineînţeles, am spus şi am dat să plec.

— Un moment.

A intrat în cămară, iar când s-a întors, m-a apucat de mâna dreaptă şi mi-a pus un măr în palmă.

Văzându-l, aproape că am amuţit.

— Mulţumesc! am spus recunoscătoare.

Mi-a luat cealaltă mână şi s-a uitat la unghiile mele.

— Zici c-ai scos cartofi cu unghiile. Ţi le aranjez eu mâine. Doar ştii că *datoria ta e să fii frumoasă.*[1] Ca să-i încurajăm pe băieţi. Şi sub batic ce se mai ascunde?

— Nimic bun, am răspuns, strângând mărul atât de tare, că mi s-au înfipt unghiile în coajă. Poate-mi arăţi şi mie odată cum să-mi pun părul pe moaţe.

— Sigur că da. Dacă suporţi să dormi cu ele, îţi dau bigudiurile mele. – M-a privit cu un ochi critic şi a dat din cap. – La părul tău s-ar potrivi foarte bine „butoiaşele"[2]. Şi acum gata, am de terminat cina, plus că trebuie să mă şi aranjez.

Am mâncat mărul până la cotor. N-am lăsat decât codiţa şi sâmburii atârnând de o cojiţă, dar nu eram nici pe departe sătulă. N-aveam nici o tragere de inimă să cobor singură la cină, dar, de vreme ce Ellis şi Hank nu-mi dăduseră de ales, m-am dus.

Pe scaunele de la bar şi la mese erau aşezaţi aceiaşi bărbaţi care fuseseră acolo şi cu o seară înainte (cu excepţia lui moş Donnie, ceea ce era de aşteptat), numai că, de data asta, nimeni nu mi-a mai dat vreo atenţie când m-am aşezat lângă foc, alături de Conall. Aproape imediat, Meg a venit şi mi-a pus în faţă o farfurie enormă, plină cu mâncare.

Friptura de vânat era bine făcută, pătrunsă până la mijloc. Era însoţită de peltea de soarbe şi un munte de piure de cartofi şi napi.

---

1. Slogan lansat de guvernul britanic în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

2. Butoiaş sau tonou, coafură foarte populară în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, al cărei nume a fost inspirat de acrobaţiile aeriene ale avioanelor de luptă.

De poftă, m-a luat ameţeala. Am privit în jur, să mă asigur că nu se uita nimeni la mine, şi am început să mănânc. Doar cu mare efort am păstrat o aparenţă civilizată.

Câinele, care stătea întins între canapea şi foc, m-a urmărit cu atenţie până când am şters farfuria cu o bucată de pâine, şi atunci a oftat dezamăgit. Voisem să-i dau pe furiş câteva bucăţele în timp ce mâncam, dar domnul Ross era la bar şi, din când în când, arunca o privire spre mine. Nu mi s-a părut a fi genul care să răsfeţe un câine, şi nici eu nu doream să-i atrag atenţia asupra mea. Eram hotărâtă să evit orice gest care l-ar fi putut face să se răzgândească şi să nu mă mai accepte la han.

Când a venit să ia farfuria, Meg mi-a adus un pahar de bere, spunându-mi că mă „fereşte de anemie". Până atunci nu mai băusem bere – în grupul nostru era considerată o băutură „pentru mocofani", aşa că am sorbit-o cu oarecare teamă. Nu era rea la gust şi, de fapt, mi-a accentuat starea de bine pe care mi-o dădea stomacul plin.

Era singurul lucru care mă făcea să mă simt bine. Ori de câte ori se deschidea uşa, nu mă puteam împiedica să nu ridic ochii, sperând să fie Ellis şi Hank. Dar nu apăreau şi, în ciuda voinţei mele, începeam să accept faptul că mă abandonaseră acolo fără nici un ban, fără carnet de cartele, fără vreo explicaţie.

Nu voiam să trag cu urechea, dar, fiind singură, nu aveam cum să nu aud frânturi din conversaţiile celor din jur.

Tinerii aşezaţi la mese aparţineau unei unităţi militarizate de tăietori de lemne, Corpul Forestier Canadian, care avea ca sarcină să furnizeze armatei britanice cantităţile uriaşe de lemn de care avea nevoie, iar Meg, care în numele datoriei îşi pusese o fustă cloş, se rujase şi îşi desenase câte o linie neagră pe fiecare picior, în chip de dungă de ciorap, lucra împreună cu ei în timpul zilei. Localnicii erau mai în vârstă, mulţi dintre ei având cicatrice şi răni, probabil din Primul Război Mondial. Stăteau pe taburetele de la bar şi pălăvrăgeau, fără să ne dea atenţie nici mie, nici canadienilor.

La nouă fără zece, Meg a aprins radioul ca să se încălzească lămpile. Când clopotele Big Ben-ului au anunţat începutul emisiunii, toată lumea a amuţit.

Armata Roşie înainta în sudul Poloniei, dând lupte grele, şi ajunsese la doar 90 de kilometri de graniţa germană. Într-o singură bătălie, omorâseră peste 3 000 de soldaţi germani şi le distruseseră 41 de tancuri. La Budapesta, în cursul a trei zile de luptă, ocupaseră 350 de clădiri şi luaseră 4 700 de prizonieri. Socotind toate fronturile, 147 de tancuri germane fuseseră distruse şi 60 de avioane doborâte. Peste patru zile, Franklin D. Roosevelt avea să depună jurământul pentru a patra oară.

Cu toate că la început m-am bucurat auzind de victoriile de pe front, n-a trecut mult şi m-a cuprins o mâhnire adâncă.

În Philadelphia, războiul părea la un milion de kilometri distanţă. Se vorbea despre război, oamenii întorceau veştile pe toate feţele când se întâlneau la cocktailuri sau când luau prânzul la club, dar era doar un exerciţiu academic. Aveam impresia că oameni teoretici duceau un război teoretic şi, după ce Ellis a fost respins de către comisia de înrolare, am evitat subiectul ca să nu-i rănim sentimentele.

Cât despre mine, după ce trecusem prin atacul submarinelor şi văzusem cât de grav răniţi erau cei care fuseseră scoşi din apa în flăcări, nu mă mai puteam ţine departe de realitatea războiului, dar îmi era încă greu să înţeleg ce înseamnă 3 000 de morţi într-o singură după-amiază, ca să nu mai spun că era vorba doar de soldaţii inamici. Mai auzisem de numere cel puţin la fel de mari de morţi, dar nu cred că până în clipa aceea, când am stat într-o sală plină de bărbaţi în uniformă şi veterani venerabili, înţelesesem cu adevărat cu câte vieţi fusese plătit acest război.

*

Când m-am întins în pat, cu părul prins în bigudiurile lui Meg şi cu faţa acoperită de cremă, mi s-a făcut deodată dor de Ellis, ceea ce era absolut ridicol, având în vedere faptul că situaţia în care mă aflam i se datora lui, şi nimănui altcuiva. Apoi mi-am dat seama că, de fapt, îmi era dor de casă. Mă apucase în clipa în care auzisem numele preşedintelui Roosevelt.

Ce n-aş fi dat să fiu în dormitorul meu din Philadelphia, înainte de seara Anului Nou, înainte să fi intrat în încurcătura asta.

Aş fi vrut să mă simt în siguranţă, chiar dacă asta ar fi însemnat să mai îndur cine ştie câţi ani de Edith Stone Hyde.

În schimb, eram singură într-o clădire plină de străini, într-o ţară străină, şi, pe deasupra, era război. Mă îndoiam că ar băga cineva de seamă dacă aş dispărea, iar de păsat... ce să mai vorbim. Dacă aş fi fost acasă, cel puţin soacra mea mi-ar fi observat dispariţia. E drept că s-ar fi bucurat, dar cel puţin ar fi remarcat-o.

Mi-am adus aminte de Violet şi m-am întrebat dacă mă ura, până să-mi dau seama că nici nu se putea altfel. Ea nu ştia decât că Ellis şi Hank mă luaseră cu ei, în vreme ce pe ea o lăsaseră acasă. Oare ce-ar crede dacă ar şti că aş face schimb cu ea fără să clipesc?

Şi atunci mi-am zis că, dacă într-adevăr Hank nu-i spusese lui Violet nimic despre aşa-zisa noastră aventură, singura persoană care ştia unde ne aflam era Freddie. Dacă, în cele din urmă, părinţii lui Ellis ar fi vrut să dea de noi, ar fi aflat doar că Ellis îşi golise contul din bancă şi că ne lăsaserăm cea mai mare parte a lucrurilor în magazia hotelului, dar după asta... urma ni s-ar fi pierdut.

Dacă Hank şi Ellis nu s-ar mai întoarce, chiar că n-ar mai băga nimeni de seamă că am dispărut.

Capitolul doisprezece

A doua zi dimineaţa, când am coborât, am găsit-o pe Anna spălând podelele. Fără să scoată un cuvânt, a sprijinit băţul spălătorului de perete şi s-a dus în bucătărie. A revenit şi mi-a pus în faţă, nu fără oarecare bruscheţe, micul dejun, constând într-o felie de pâine prăjită cenuşie şi sfărâmicioasă şi o cană de ceai din frunze fierte a doua oară.

De vreme ce tot nu aveam nimic de făcut, am luat cu mine o carte, să citesc aşezată în faţa focului. Era un roman poliţist intitulat *Died in the Wool*[1]. Pusesem cartea în bagaj înainte de plecare fiindcă mă amuzase titlul, dar, din câte îmi puteam da seama, Annei nu i se părea deloc distractiv.

După ce m-am aşezat pe scaun, a frecat stăruitor podeaua în jurul meu, trântind spălătorul în găleată ca să plescăie cât mai tare şi răsucindu-l cu înverşunare. Pe faţa ei se vedea că ar fi vrut să facă la fel şi cu gâtul meu. La sfârşit a făcut covorul sul, ca să poată spăla chiar în faţa mea, însă nu mi-a cerut să ridic picioarele.

M-am simţit uşurată când şi-a pus mâinile în şold şi m-a luat la rost:

— Doar n-aveţi de gând să mai irosiţi încă o zi?

Am închis cartea şi am aşteptat.

— Meg şi cu mine muncim pe puţin şaisprezece ore pe zi, ea la gater şi eu în grădină, după care facem cu rândul în casă, având grijă de unii ca dumneavoastră, care îşi petrec zilele tolăniţi în faţa focului, aşteptând să li se aducă mâncarea şi să li se facă patul.

Am dat din buze, dar n-am izbutit să scot nici un sunet.

— De ce nu împletiţi ciorapi pentru soldaţi, sau măcar pătrate pentru pături? m-a întrebat pe un ton acuzator.

---

1. Joc de cuvinte: *died in the wool* se poate traduce literal prin „mort în lână"; expresia cu aceeaşi pronunţie, *dyed-in-the-wool*, înseamnă „îndărătnic, neclintit în opiniile sale".

— N-am cum. Nu știu să tricotez.

— Ei, la *asta* chiar nu mă așteptam.

Am pus cartea pe masă.

— Anna, nu înțeleg ce vrei să fac.

— Suntem în război, dar pentru unii nu e loc decât de distracție și năzbâtii. Nici măcar nu-mi pot închipui ce căutați aici.

Nici eu nu puteam.

Când Anna s-a apucat din nou să spele dușumelele, mi-am luat haina.

Am găsit oficiul poștal și, sub privirile ucigătoare ale funcționarului, ale cărui sprâncene stufoase și zburlite semănau cu două omizi lipite pe frunte, am trimis următoarea telegramă:

DR. ERNEST PENNYPACKER FRONT STREET 56, PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA
DRAGĂ TĂTICULE AM FĂCUT O GREȘEALĂ DE NEIERTAT STOP SUNT ÎN SCOȚIA ÎN HIGHLANDS TREBUIE SĂ PLEC STOP NU MAI SUPORT OCEANUL TE ROG TRIMITE UN AVION STOP AM NEVOIE DE TINE STOP A TA FIICĂ DEVOTATĂ

Funcționarul a fost încă și mai puțin impresionat când mi-am dat seama că nu aveam bani să plătesc telegrama.

Nici n-am ieșit bine din oficiul poștal, că am și început să mă întreb dacă făcusem bine. Speram că da, fiindcă nu mai aveam cum să dau înapoi.

Știam că, atunci când se va întoarce, Ellis va încerca să mă convingă să nu plec, însă, de vreme ce el și Hank păreau oricum hotărâți să mă lase acasă, nu înțelegeam de ce nu mi-ar fi dat voie să plec de tot, în America. Îmi închipuiam că singurul motiv pentru care mă luaseră cu ei era faptul că Ellis nu-și permitea să mă lase altundeva.

Nu puteam să mă întorc la han până nu eram sigură că Anna plecase, așa că m-am învârtit prin sat, încercând să găsesc lacul.

Satul era format cu precădere din case înșirate și câteva gospodării mai înstărite, înconjurate de ziduri din piatră. Am văzut

doar trei prăvălii. Pe zidurile primăriei erau lipite afişe care îţi aminteau cu asprime de datoriile pe care le aveai în timp de război: „Refoloseşte şi repară!", sau „Sapă pentru victorie!".[1] Cabina de telefon – vopsită în roşu-viu, parcă decupată dintr-o carte poştală – era ascunsă pe trei laturi cu saci de nisip. Un grup de avioane rapide, de mici dimensiuni, a apărut din senin, vâjâind. Văzându-le cum zboară în formaţie, am scos un ţipăt şi m-am adăpostit la intrarea unei case. Mi-am dat seama că nu eram atacaţi doar pentru că sătenii nu le-au dat nici o atenţie – cum nu-mi dăduseră nici mie, de altfel! Nici măcar unul dintre ei nu m-a privit în ochi. Chiar mă întrebam dacă ştiau cu toţii că sunt nora colonelului.

Ajunsă la şcoală, m-am uitat la copiii care se jucau în curte. Am băgat de seamă că fiecare avea pe umăr, atârnată cu sfoară, o cutie de carton ca a lui Meg. De fapt, toţi cei pe care-i întâlnisem pe stradă aveau astfel de cutii. Mi-am amintit ce-mi spusese Anna despre gazul muştar şi m-am simţit goală, fără apărare.

Dar ceea ce m-a adus într-adevăr cu picioarele pe pământ a fost imaginea cimitirului, unde, pe pietrele funerare, fuseseră cioplite de curând numele unor bărbaţi morţi în floarea vârstei. Nu erau multe nume de familie, iar numeroase nume de botez erau identice. Am găsit trei Hector McKenzie şi patru Donald Fraser. Oare câţi dintre ei aveau o legătură cu *Fraser Arms*? Probabil toţi, dacă mergeai îndeajuns de mult înapoi în timp. Bătrâna Philadelphie parcă nu-mi mai părea chiar aşa de veche.

Era acolo o piatră, destul de nouă, în faţa căreia m-am oprit îndelung. Mi s-a părut ciudat nu numai că un copilaş, un soţ şi o soţie muriseră la două luni distanţă unii de alţii, ci şi că data morţii soţului era neclară: pe piatră erau cioplite doar anul şi luna, iar locul destinat zilei fusese lăsat gol. Muriseră cu trei ani în urmă, astfel încât mi-am închipuit că el pierise pe front şi că, în haosul războiului, data exactă a morţii se pierduse. Sub numele copilului era doar o dată. Probabil că se născuse mort ori murise imediat după naştere. Cât despre soţie, ea se stinsese şase săptămâni mai

1. Sloganuri ale campaniilor lansate de guvernul britanic în timpul războiului, prin care gospodinele erau îndemnate să refolosească sau să repare hainele vechi şi să cultive legume în curţile caselor.

târziu. Poate că murise de inimă rea. Oare cum o fi să iubeşti pe cineva atât de mult?

Cerul se întunecase, aşa că nu m-am mirat când s-a pornit lapoviţa. Am ieşit din cimitir şi am pornit-o înapoi spre han. N-a trecut multă vreme, că m-a cuprins o ameţeală atât de puternică, încât am fost nevoită să mă sprijin de stâlpul unui gard, aşteptând să-mi treacă. Dacă n-aş fi ştiut sigur că era imposibil, aş fi zis că sunt însărcinată.

De pe partea cealaltă a gardului, s-au apropiat de mine nişte căluţi cu părul alb, des. M-au salutat împungându-mă cu boturile în obraz şi m-au sărutat fără să le-o cer, gâdilându-mă cu mustăţile. Mi-a părut rău că n-aveam în buzunar decât o batistă mototolită, mânjită de funingine.

După un lung ocol, am ajuns în cele din urmă la o cotitură de unde se vedea hanul. M-am dat puţin înapoi, aşteptând s-o văd pe Anna plecând pe bicicletă, iar în timp ce stăteam acolo mi-am dat seama că înconjurasem satul, dar nu dădusem cu ochii de lac. Pe hartă, Drumnadrochit părea să fie aşezat chiar pe mal.

Trăsesem nădejde ca în după-amiaza aceea să zăresc monstrul. E drept, nu aveam la mine un aparat foto, ca să-i dovedesc existenţa, iar în sinea mea mă bucuram cumva că nu-l văzusem, pentru că nu era o dorinţă cu care mă puteam mândri. Nu doream decât să-l văd înaintea lui Hank şi a lui Ellis, ca să le pară rău că mă lăsaseră acasă – şi nu doar în acea zi sau în ziua dinainte.

Ellis şi Hank erau nedespărţiţi de când îi ştiam, cu mult înainte ca în cercul nostru să intre Freddie sau cine ştie ce fată care tânjea după Hank în momentul acela. Erau nedespărţiţi de multă vreme, de pe vremea studiilor la Institutul Brooks şi apoi la Harvard. Chiar şi după ce Ellis şi cu mine ne-am căsătorit, m-am simţit adesea cumva în plus.

Aveam nevoie de el să mă mângâie, să-mi dea asigurări că mă înşelam. Dar nu era lângă mine. Pur şi simplu nu era lângă mine, şi gata.

Capitolul treisprezece

Cum m-a văzut, Meg m-a luat de mână şi m-a tras în bucătărie, ca să-mi aranjeze unghiile.

— Mă tot întrebam unde te-ai dus. Ai făcut o plimbăricã? a întrebat trăgând două scaune lângă colţul mesei.

— N-am prea reuşit ce mi-am propus. N-am găsit lacul. Credeam că suntem chiar pe mal.

— Suntem, dar lacul nu se vede din cauza Perdelei.

— Ce perdea?

— Pădurea Urquhart, numai că nimeni nu-i spune aşa pe aici. Se vede imediat că nu eşti de prin partea locului.

— Cred că accentul mă trădează oricum.

A întins un prosop, a scuturat bine sticluţa de ojă şi a deşurubat capacul. În timp ce-mi aranja unghiile de la mâna stângă, mi-a explicat că, deşi oficial nu era posibil să cumperi ojă, o puteai procura de la drogherie „ca să opreşti firele duse din ciorapi". Ideea de a folosi ojă roşu-viu ca să opreşti firele duse mi s-a părut atât de absurdă, încât am izbucnit în râs. A râs şi ea, adăugând că oricum nu existau ciorapi ale căror fire să se ducă. Apoi m-am simţit vinovată, pentru că eu purtam ciorapi chiar în acel moment.

Mi-a aruncat o privire, după care şi-a coborât ochii spre degetele mele răsfirate în palma ei, cu unghiile proaspăt vopsite.

— Se potrivesc perfect cu rujul tău.

— Întotdeauna am purtat nuanţe tari de roşu.

— Foarte bine. „Roşul e noul semn al curajului!" Şi îţi scoate în evidenţă ochii superbi.

A examinat cu atenţie rezultatul, lăsându-şi capul când pe-o parte, când pe alta.

— Mi s-a terminat rujul, a zis apoi oftând. Scobesc tubul cu un beţigaş, ca să adun ultimele resturi. În Drumnadrochit nu se

găseşte nici o culoare. Va trebui să merg la Inverness, cu toate că Dumnezeu ştie când am să găsesc timp şi bani pentru asta.

— Am eu unul în plus, am zis.

— A, nu, nu se poate! a spus aşezându-mi cu grijă mâna pe prosop.

— Insist! Şi apoi, tu nu mi-ai dat bigudiurile tale?

— Atunci nu mai am ce zice... Noroc că poţi să dormi cu ele, a zis ridicând o clipă privirea. Părul ţi s-a aranjat foarte frumos. Ţi-au ieşit foarte bine „butoiaşele".

M-am hotărât ca, atunci când tata va trimite avionul să mă ia, să-i las lui Meg toţi ciorapii şi toate cosmeticele pe care le aveam la mine.

La cină am mâncat păstrăv, pregătit cât se poate de simplu şi însoţit de o porţie generoasă de varză creaţă fiartă şi un munte de cartofi. Meg mi-a mai adus şi un pahar de porto cu ghimbir.

Am mâncat din nou până la ultima firimitură şi am şters farfuria cu o bucată de pâine, şi, din nou, Conall cel cu picioare lungi, despre care Meg mi-a spus că era ogar scoţian, a scos un oftat dezamăgit. Se aşezase lângă mine de cum coborâsem şi îmi reluasem locul lângă foc, iar eu îi eram recunoscătoare că-mi ţinea companie.

Abia când domnul Ross a deschis radioul, mi-am dat seama cât de târziu era şi că Ellis nu se întorsese încă. Gândul fugar care-mi trecuse prin cap cu o seară înainte a revenit, stăruitor de data aceasta, iar odată cu el, teama şi nedumerirea. Dacă nu se mai întorcea?

Până când nu plecase pe furiş la Inverness, nu mă gândisem niciodată că Ellis m-ar fi putut părăsi, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai posibil. Dacă într-adevăr m-ar fi părăsit, mama lui ar fi insistat cu mult mai multă tragere de inimă pe lângă colonel să-i dea alocaţia şi, până la urmă, să-l primească înapoi în sânul familiei. Divorţul ar fi însemnat un scandal, dar scandalurile puteau fi muşamalizate. Locul meu ar fi fost luat de o soţie potrivită, iar colonelul şi Edith Stone Hyde ar fi putut avea nepoţi care să nu fie doar pe trei sferturi cum trebuie, ci pe de-a-ntregul. Dacă mă gândeam bine, încercarea lui Ellis de a-şi spăla obrazul plecând la Inverness fusese sortită eşecului încă din

momentul în care fusese prins cu minciuna. De aceea se putea foarte bine ca el să nu mai vrea să se mai arate vreodată în Drumnadrochit. Bine, dar de ce să mă părăsească?

Plecând astfel, fără un cuvânt, se dovedise a fi un laș. Ba chiar mai rău, ținând seama de starea în care eram în dimineața aceea.

În clipa în care crainicul a rostit cuvintele „bombe zburătoare", m-am trezit din coșmarul pe care-l trăiam cu ochii deschiși. Bombele transformaseră în ruine sute de case în East London, omorând 145 de oameni. Supraviețuitorii scormoneau prin dărâmături, încercând să salveze ce se mai putea din bunurile personale, iar mai bine de 4 500 de persoane dormeau pe peroanele din stațiile de metrou.

Forestierii și localnicii, dintre care unii erau îmbrăcați cu uniforme din Primul Război Mondial, priveau radioul în tăcere, uniți în hotărârea lor.

Imediat după încheierea emisiunii, Ellis și Hank au dat năvală pe ușă, purtați parcă de o rafală de vânt, aducând cu ei un vârtej de zăpadă. Chicoteau. Când i-am văzut, am simțit cum mi se urcă sângele la cap.

— Scumpa mea! a exclamat Ellis în clipa în care a dat cu ochii de mine și a venit să mă sărute.

Am întors capul, așa că buzele lui mi s-au lipit de ureche. I-am simțit în nări răsuflarea caldă, duhnind a alcool.

— Ce fel de bun venit e ăsta? a întrebat luptându-se să-și scoată paltonul, pe care l-a aruncat pe brațul canapelei.

S-a trântit lângă mine și s-a uitat la farfuria mea.

— Doamne, Maddie, ce-ai făcut? Ai lins-o?

Hank a ridicat mâna și a pocnit din degete:

— Trei pahare de whisky! Duble.

Domnul Ross nu i-a dat nici o atenție. Meg a ridicat din sprâncene și a scos trei pahare de sub tejghea.

— Eu nu vreau, mulțumesc! am spus arătând spre paharul de porto cu ghimbir. N-am terminat încă.

Hank și-a aruncat haina peste cea a lui Ellis și s-a trântit pe fotoliul din fața noastră.

— Unde ai fost? l-am întrebat pe Ellis.

— În Inverness. Nu ţi-a spus fata aia?

— O cheamă Anna. Da, mi-a spus.

— Atunci de ce te-ai supărat? Şi unde sunt whisky-urile alea? a întrebat ridicând vocea şi privind în jur.

Meg a venit cu paharele şi le-a trântit pe masă.

Hank a luat unul şi a sorbit din el.

— Ce avem în meniu? Mi-e o foame de lup.

Meg şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Aş putea să vă aduc un sendviş cu sfeclă, dacă vreţi.

— Ea ce-a mâncat? a întrebat Ellis, arătând cu bărbia spre farfuria mea.

Meg şi-a ridicat bărbia, într-un gest dispreţuitor.

— *Ea* a mâncat păstrăv. Din păcate, a fost ultima bucată.

— Avem cartele! a anunţat Ellis, îndemnându-l pe Hank să le arate.

— Da, chiar avem! a zis Hank.

S-a aplecat şi a căutat într-una dintre genţile de voiaj. A scos cartelele şi le-a răsfirat ca pe nişte cărţi de joc.

— Ei, acum ce avem în meniu? a rânjit el.

Meg i le-a smuls din mână şi a răspuns:

— Sendvişuri cu sfeclă.

Ellis s-a întunecat la faţă.

— E cumva o glumă pe care n-o înţeleg eu?

— Cu siguranţă nu, a zis Meg.

— La hotelul din Inverness aveau pârjoale din carne de vită. *Şi* curent electric, a continuat Ellis.

— Atunci vă sugerez să vă întoarceţi la hotelul din Inverness, a spus Meg, după care s-a întors pe călcâie şi a plecat.

— Bine! Mâncăm sendvişuri! a strigat Ellis în urma ei.

S-a lăsat pe speteaza canapelei, a dus paharul la gură şi nu s-a oprit până nu l-a golit. Abia atunci l-a pus pe masă.

S-a uitat din nou la farfuria mea.

— Nu-ţi stă în fire să mănânci mult. Sper să nu devină un obicei.

Am rămas fără glas de uimire.

Hank a clătinat din cap.

— Fetiţă, nu-i da atenţie! E beat criţă! Uite, ia o ţigară, m-a îmbiat întinzându-mi tabachera peste masă.

Am vrut s-o dau la o parte cu palma, dar, fiindcă şi el şi-a mişcat mâna în acelaşi timp, am lovit tabachera. Ţigările au zburat prin aer şi tabachera l-a izbit pe Hank în piept.

În cameră s-a lăsat tăcerea. Toate capetele s-au întors spre noi.

— Au! a strigat Hank privindu-şi pieptul; şi-a scuturat puloverul şi a strâns ţigările de pe jos. Uite ce-ai făcut, Maddie! Ai rupt două.

Stăpânul casei a traversat camera cu paşi mari şi s-a oprit în faţa noastră, cu mâinile în şolduri. L-a privit îndelung pe Ellis, apoi pe mine şi în cele din urmă pe Hank.

— Toate bune, vasăzică?

— Mai bine o întrebaţi pe ea, a răspuns Ellis. Ea e cea care dă cu bombe.

— Toate bune, am spus încet, privindu-i bocancii negri, fiindcă nu îndrăzneam să-l privesc în faţă.

— Sunteţi sigură?

— Da, am zis. Mulţumesc, domnule Ross.

— Poftim?

— Mulţumesc, am repetat spăsită. Toate bune.

— Mă bucur, a spus după o scurtă pauză.

După ce s-a îndepărtat, Ellis s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat:

— Ţi-ai pierdut minţile? *Ce*-i cu tine? Cum te apuci să arunci cu lucruri în oameni aşa, în public?

— N-am vrut să arunc cu nimic, am zis privindu-l rugătoare pe Hank. A fost un accident. Îmi pare rău, Hank!

— Nu-i nimic, a dat el din cap fluturând dintr-o mână, semn că voia s-o lăsăm baltă.

— Ba eu nu cred c-*a fost* un accident! a zis Ellis. Te-ai purtat ca o scârbă de cum am intrat pe uşă.

Mi s-a tăiat respiraţia. Nimeni nu-mi vorbise aşa vreodată. Până şi soacra mea, în tirada pe care-o lansase a doua zi după Anul Nou, se referise la mine folosind persoana a treia. Şi, cum toate privirile erau întoarse spre noi, probabil că auziseră cu toţii.

— Ellis! a şoptit Hank, părând un pic mai treaz. Stăpâneşte-te!

M-am ridicat, am traversat camera şi am urcat scara, conştientă că toţi aveau ochii îndreptaţi spre mine, cu excepţia soţului meu.

Nu era prima oară când Ellis se purta scandalos din cauza băuturii. Odată, la o petrecere, răsturnase o tavă plină cu pahare fiindcă i se păruse că chelnerul nu servea în ordinea cuvenită. Se purta aşa tot mai des de când fusese diagnosticat ca suferind de daltonism, dar până în seara aceea nu-şi vărsase niciodată năduful pe mine. Eu fusesem întotdeauna cea care-l calma şi-l convingea că era vremea să plecăm acasă.

Acum eram încredinţată că făcusem bine apelând la tata şi speram că n-o să mă lase de izbelişte. Mai speram şi că Ellis avea să găsească monstrul în lipsa mea şi că descoperirea va avea efectul vindecător la care se aştepta, pentru că, dacă lucrul acesta nu avea să se întâmple, începeam să înţeleg ce mă aştepta în viitor.

Capitolul paisprezece

A doua zi dimineaţa, la zece, am bătut la uşa lui Ellis, sperând să-l găsesc singur. Nu era în cameră.

Am coborât scările şi am găsit-o pe Anna ştergând de praf masivul sfeşnic de argint de pe poliţa căminului. Avea o figură acră, de parcă mâncase mere pădureţe.

Nu ştiam dacă auzise de scena petrecută cu o seară înainte. Nu ştiam nici cum aveam să mai pot da ochii cu cei care fuseseră de faţă, ca să nu mai pomenesc de domnul Ross.

Hank şi Ellis erau aşezaţi la masă, înfofoliţi în pulovere şi încălţaţi în bocanci cu ţinte. Alături de ei, pe podea, se înălţa un morman de rucsacuri şi echipament, peste care îşi aruncaseră paltoanele, căciulile şi mănuşile. Nu-mi venea să cred – plecau din nou.

Am trecut pe lângă ei şi m-am aşezat la fereastră.

Ellis a venit imediat lângă mine.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

Am arătat cu capul spre grămada de lucruri de la picioarele lui Hank.

— Măcar de data asta mi-ai fi lăsat un bilet? l-am întrebat încercând să nu ridic vocea.

— Ce să-ţi scriu?

S-a uitat peste umăr şi m-a privit cu uimire.

— Alea? E echipamentul de campanie. Aşteptam să te trezeşti. Dar acum înţeleg că te-ai supărat că ne-am dus ieri la Inverness.

— Fără *mine*! am şoptit iritată. Dacă mă dădea afară proprietarul?

Anna rămăsese cu mâna în aer, în timp ce penele pămătufului tremurau. Era limpede că auzea fiecare vorbuliţă.

— Ştiam foarte bine că Barbă-Neagră n-are să te dea afară.

— De unde ştiai? am întrebat fără să mă mai feresc de data asta.

— Pentru că l-am rugat, evident!

Anna a dat cu pământuful de pământ şi a plecat bufnind în bucătărie.

— Dar un bilet tot puteai să-mi laşi, am zis.

Ellis s-a întins peste masă şi mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Iubito, fata aia ar fi trebuit să-ţi spună! Şi să nu-ţi închipui că am vrut să-ţi ascund ceva. Abia la micul dejun, Hank şi cu mine ne-am dat seama că trebuie să facem imediat rost de cartele şi măşti de gaze, să nu murim de foame, ca să nu mai vorbesc de cealaltă posibilitate. Nici nu mi-a trecut prin minte că ai vrea să mergi cu noi. A trebuit să ne rugăm de şoferul unui camion încărcat cu parafină să ne ia pe platformă. Puţea de-ţi muta nasul şi am fost nevoiţi să stăm ghemuiţi tot drumul. Tu n-ai fi putut suporta.

A aplecat capul, încercând să mă privească în ochi.

— Iubito? S-a mai întâmplat şi altceva? Pari încă supărată.

— Sigur că sunt.

— Din ce cauză?

— Tu de ce crezi?

M-a privit fără expresie.

— Maddie, n-am nici cea mai vagă idee!

— Nu-şi mai aminteşte nimic, a strigat Hank de la masa cealaltă. Prea multe libaţii, din păcate.

— Mi-ai spus un cuvânt insultător aseară. *Foarte* insultător! *În faţa* unor străini!

Ellis s-a încruntat.

— N-aş face în veci aşa ceva! Probabil că n-ai auzit bine.

— Nu cred, a intervenit Hank. Şi sunt sigur că toţi cei de faţă au auzit. Să vin lângă voi, sau preferaţi să strigăm unul la altul de la celălalt capăt al sălii?

— Ce-am spus? m-a întrebat Ellis.

— Nu vreau să repet, am răspuns.

Ellis mi-a strâns mâinile într-ale lui.

— Maddie, iartă-mă! Dacă am făcut asta, e clar că băusem prea mult. Nu ţi-aş spune niciodată un lucru jignitor dacă aş fi treaz. Te ador.

Mă încăpăţânam să mă uit la căminul din spatele lui, dar Ellis m-a luat de bărbie şi mi-a întors faţa spre a lui. A ridicat întrebător din sprâncene, implorându-mă din priviri.

După câteva clipe, am oftat şi am ridicat ochii spre cer.

— Asta-i fata mea! a zis zâmbind larg.

— Acum că am fumat pipa păcii, ce-ar fi să mai şi plecăm? Soarele e sus pe cer, timpul trece... a zis Hank. Maddie, fetiţă dragă, e drept că arăţi trăsnet, dar să ştii că nu poţi să umbli în natură îmbrăcată astfel. N-ai adus cu tine ceva mai...?

A dat din mână, căutând cuvântul potrivit.

— Mai... de lucru?

— Aşa mai merge! a exclamat Ellis când am coborât.

Hank se dusese la debarcader să găsească o barcă, iar Anna revenise doar cât să trântească pe masă farfuriile cu *porridge* întărit.

Am coborât privirea spre salopeta mea, jacheta gen safari şi pantofii cu talpă groasă, rugându-mă să nu se întoarcă din bucătărie înainte să plecăm noi. Mă simţeam ridicolă.

— Uite! a zis Ellis şi mi-a întins o geantă de piele roşu-aprins, cu baretă ajustabilă şi cataramă strălucitoare de alamă. Ce zici? Îţi place?

— Are o culoare frumoasă, am spus eu. Ce este?

— Masca ta de gaz. Piele impermeabilă, pentru că aici, din câte se pare, plouă sau ninge tot timpul, mi-a explicat bătând cu degetul în capacul cutiei lui, care era cafeniu-închis.

Am scos masca, să văd cum arată. Era făcută din cauciuc negru, cu miros înţepător, având o ferestruică de plastic transparent în partea de sus şi, în partea de jos, un cilindru de metal astupat cu un capac verde ţipător. În vârful capului şi pe laturi erau trei barete albe, prinse cu o cataramă.

Tocmai mi-o pusesem şi potriveam baretele, când Hank a dat năvală pe uşă. S-a oprit în prag şi a făcut o mutră uimită.

— Ellis! Nu era vorba să-l găseşti pe Nessie[1] fără mine!

Mi-am scos masca şi am îndesat-o în geantă.

— Ce glumă bună, Hank!

— Chiar a fost, a zis el. Nimeni nu mă apreciază prin părţile astea. Hai s-o luăm de la capăt. Faceţi-vă că de-abia am intrat. Hai, întoarceţi-vă cu spatele şi apoi spre mine!

---

1. Nume dat monstrului din Loch Ness.

Ellis şi cu mine i-am făcut pe plac. Hank a înaintat un pas şi a ridicat braţele în aer.

— Am pus mâna pe un transatlantic, şi e al nostru pe toată durata şederii! ne-a anunţat triumfător.

A aşteptat puţin, a lăsat braţele în jos şi a continuat.

— Bine, poate nu e chiar aşa de grandios, poate că ar fi mai potrivit să-i spunem simplu barcă, dar cel puţin nu ia apă. Am ieşit un pic cu ea, să-i fac proba.

A pocnit din palme nerăbdător.

— Hai, hai, scumpele mele curci plouate! Trece ziua, şi lumina e preţioasă. Aventura ne aşteaptă!

Capitolul cincisprezece

Am mers câteva sute de metri spre nord, până la Temple Pier, un doc micuţ, folosit doar de localnici, şi ne-am urcat într-o bărcuţă cu vâsle cam şubredă. Plănuiam să găsim un loc accesibil în apropiere de castelul Urquhart[1] şi de acolo să începem cercetările.

Când am dat cu ochii de barcă şi de scara care cobora până la ea, m-am oprit şi n-am mai vrut să merg. Dându-şi seama că mă speriasem, Hank şi Ellis m-au luat pe sus, m-au aşezat pe banchetă şi au împins barca în apă. În loc să stea la pupă, în spatele lui Hank, Ellis s-a aşezat lângă mine, la pupă. Din cauza asta, barca era dezechilibrată, aşa că, de cum a început Hank să vâslească, m-am aşezat chiar în mijlocul banchetei, cu o mână încleştată pe masca de gaze şi cu cealaltă pe marginea băncii.

Apa era întunecată, stranie şi părea că se răsuceşte, stratul de deasupra rostogolindu-se sub cele de dedesubt. Vâslele se afundau o treime în apă şi, fără voia mea, mă întrebam ce stătea la pândă în adâncuri. Mi-am spus că era mai bine să privesc ţărmul. Era neted, ca orice teren mlăştinos, la acelaşi nivel cu lacul şi acoperit de o pădure deasă. Fiindcă ne îndreptam spre sud, mi-am dat seama că aceea era Perdeaua şi că satul se afla chiar în spatele ei.

— Asta e pădurea Urquhart, mi-a zis Ellis, arătându-mi-o cu degetul. Drumnadrochit e chiar în spatele ei, deşi n-ai zice.

Imediat ce am trecut de Perdea, malurile au devenit abrupte, şi aşa au rămas – înalte de aproximativ un metru şi jumătate, acoperite până sus de tufişuri dese şi copaci, care păreau că răsar chiar din lac. Am trecut pe lângă două oi rătăcite pe mal. Behăiau, luptându-se să nu cadă în apă. Lâna groasă le era plină de rămurele rupte şi îşi suceau picioarele în fel şi chip, încercând să se cataare

1. Castel situat pe malul lacului Ness (*Loch Ness*), a cărui construcţie a început în secolul al XIII-lea.

pe mal. Ţi se rupea inima auzindu-le ţipetele, care – cine ar fi crezut? – semănau mai degrabă cu chicotelile unor oameni care râdeau de bietele oi.

— Cum or fi ajuns acolo? am întrebat.

Hank a aruncat o privire şi a ridicat din umeri.

— Nu prea strălucesc de inteligenţă.

— Dar nu se poate să le lăsăm acolo! am zis, văzând că Hank vâslea mai departe. Ellis?

— N-avem ce face, iubito, a spus desfăcându-mi mâna încleştată pe banchetă şi lipind-o de şoldul lui. Şi, oricum, oile pot să înoate. Lâna le ţine la suprafaţă.

Hank vâslea din răsputeri, iar în scurtă vreme oile au rămas două puncte pe mal. Eu mă tot foiam pe banchetă şi priveam înapoi îngrijorată. Chiar dacă urcau malul râpos, cum aveau să-şi croiască drum prin tufişurile pline de ţepi? Nici nu-mi dădeam seama cum de ajunseseră acolo.

— Uite! a exclamat Ellis, atingându-mă pe braţ ca să-mi atragă atenţia.

M-am întors, şi privelişte mi-a tăiat respiraţia.

Castelul se înălţa pe un promontoriu chiar în faţa noastră, spectaculos, masiv, deşi era doar o ruină. Avea un singur turn, rămas fără acoperiş, cu faţada dărâmată. Zidurile de apărare şi parapeţii măcinaţi de vreme semănau cu nişte colţi, pietrele erau în parte acoperite de licheni şi muşchi.

Ellis m-a lăsat să privesc în voie şi a zâmbit ştrengăreşte:

— Ei, acum luminează-ne! Povesteşte-ne tot ce ştii.

Mi-a năvălit tot sângele în obraji. Nu citisem nici una dintre cărţile pe care mi le dăduse.

— Nici măcar n-ai deschis vreuna, nu-i aşa?

— Recunosc, am zis. Dar am să le citesc. Mă apuc chiar astă-seară.

A râs şi m-a bătut cu palma pe genunchi.

— Nu-ţi bate căpşorul ăsta frumos. Ţi le-am dat ca să te distragă de la neplăcerile călătoriei, deşi nu se poate spune că am reuşit.

Hank a pufnit cu subînţeles.

— Din fericire, tot ce merită ştiut e tipărit chiar aici! a continuat Ellis, ducându-şi arătătorul la frunte. Am citit tot ce se găsea în biblioteca tatei înainte de Marea Curăţenie.

A bătut darabana cu degetele pe buze.

— Hm, de unde să încep... Aripa pe care o vedeţi a fost construită din secolul al XIII-lea până în al XVI-lea şi a avut mai mulţi stăpâni. Ultima oară a fost folosit de loialişti[1] în 1689. Când au fost forţaţi să se retragă, au aruncat în aer turnul de pază de la intrare – aici a mimat zgomotul exploziei şi a dat tare din mâini, făcând barca să se legene –, pentru ca susţinătorii iacobiţilor[2] să nu mai poată folosi niciodată castelul. În faţa intrării se mai văd şi acum bucăţi de zid împrăştiate.

— Poate nu răstorni barca, domnu' Profesor Ştie-Tot! l-a potolit Hank. Chiar în locul unde ne aflăm, apa are peste cincizeci de metri adâncime.

M-am uitat repede în jur, dar n-am văzut nici o vestă de salvare, aşa că mi-am încleştat iar mâna pe marginea banchetei.

Ellis nu s-a lăsat descurajat:

— Ca să revin la ceea ce ne preocupă pe noi, e interesant de ştiut că acest castel a fost construit pe locul unui fort al picţilor[3]. Din vremea aceea datează prima relatare despre monstru. În anul 565 d.Ch., Sfântul Columba venea spre Loch Ness, şi mai mulţi martori susţin că, făcând semnul crucii, a salvat viaţa unui om pe care-l prinsese monstrul.

M-am făcut mică pe banchetă.

— Monstrul mănâncă oameni? De ce nu mi-a spus nimeni asta până acum?

— N-ai de ce să te temi, iubito! Cea mai gravă acuzaţie care i s-a adus e că a sfâşiat câte o oaie când şi când.

Mi-am adus aminte că vărul Annei a fost atât de înspăimântat, încât nu se mai urcase niciodată în barcă şi nici nu vorbise despre ce i se întâmplase. Cum aş fi putut sta liniştită?

---

1. Adepţi ai doctrinei unioniste, care se opuneau independenţei Irlandei faţă de Marea Britanie.

2. Mişcare politică al cărei scop era readucerea pe tronul Angliei, Scoţiei şi Irlandei a dinastiei catolice a Stuarţilor.

3. Triburi care au locuit pe teritoriul actual al Scoţiei spre sfârşitul epocii de fier şi începutul Evului Mediu, din secolul I î.Ch. până în secolul al X-lea d.Ch.

— Am ajuns, a zis Hank, întorcând barca spre un mic ponton aflat aproape de castel. A ţinut barca pe loc, cât timp Ellis şi-a scos bocancii şi ciorapii şi şi-a suflecat pantalonii.

Ellis i-a făcut semn, şi Hank a rânjit, a sos un urlet de om primitiv şi a afundat vâslele în apă, trăgând atât de tare de ele, că i s-au umflat venele la tâmple. Ne-a dus la ţărm repede, trăgând cu atâta forţă, încât în momentul în care fundul bărcii s-a izbit de mal aproape am zburat de pe banchetă. Prova s-a ridicat, pupa s-a lăsat şi mai tare, iar eu am scos un ţipăt.

Ellis a înşfăcat un colac de parâmă şi a sărit jos. A intrat în apă până mai sus de genunchi, şi pantalonii i s-au udat până aproape de şold.

— Ce naiba! a strigat. E *rece*!

A ieşit plescăind din apă, în timp ce Hank râdea cu gura până la urechi.

— Cam treizeci şi nouă de grade, dacă nu mă înşel. Data viitoare să stai la provă, ca să fii mai aproape de mal. Sau, şi mai bine, poate încerci să vâsleşti, domnu' Canotor de la Harvard!

— Ba chiar am să vâslesc, să ştii! a zis Ellis. Începând de azi, la întoarcere.

A apucat vârful bărcii şi a tras-o spre el. Simţeam şi auzeam pietrişul cum se freacă de fund.

— Mie-mi convine, a spus Hank. La sosire e un doc.

— Ha, ha! Te crezi deştept, nu?

— Fiindcă şi sunt. De câte ori să-ţi mai spun?

Ellis a tras barca până a urcat-o pe mal. Şi-a şters palmele pe pantaloni şi a zis:

— Asta a fost. Toată lumea jos!

Hank a luat trepiedul şi doi saci şi a sărit din barcă.

Ellis s-a întins şi şi-a luat bocancii, apoi m-a ajutat şi pe mine să cobor.

— Măcar ciorapii sunt uscaţi! a zis privindu-şi pantalonii.

Văzându-l cum zâmbea încântat, cum radia de bucurie, am simţit că mă întorc în timp.

Îl aveam în faţa mea pe acel Ellis pe care-l întâlnisem la Bar Harbor – înainte de război, înainte să i se pună un diagnostic, înainte să mi se pună şi mie un diagnostic, înainte de ruptura cu

tatăl său. Băiatul fermecător, întotdeauna binedispus, ştrengarul pus pe şotii cu care mă căsătorisem era încă acolo, şi, din câte se părea, latura aceasta ieşea la fel de repede la suprafaţă ca cealaltă, pe care o văzusem cu o seară înainte şi care mă îngrozise.

M-am hotărât pe loc să-i trimit încă o telegramă tatei, prin care să retrag cele spuse în prima. Nu se putea altfel, deşi ştiam că avea să-şi iasă din fire, deoarece înţelesesem că Hank avea dreptate.

Ellis avea *nevoie* de aventura asta, iar eu voiam să fiu de faţă când găsea monstrul, ca să văd cu ochii mei cum redevenea ceea ce fusese. Şi mai era ceva, la fel de important: nu voiam ca, în amintirile lui, Hank să fie singurul martor al acelui moment de triumf.

Hank a montat trepiedul şi a înşurubat aparatul de filmat, în timp ce Ellis a întins o pătură şi a scos fel de fel de lucruri din rucsac: pahare, un binoclu, o busolă, un termometru, câteva hărţi şi carnete de însemnări. Cu toate că nu făcusem o facultate, mi se părea că ne apucaserăm de o treabă cât se poate de savantă.

M-am instalat pe pătură şi mi-am îndreptat privirea spre suprafaţa strălucitoare a lacului. Dacă era într-adevăr aşa cum spunea Hank, nu-mi puteam imagina cât de adânc era. Să fi fost la fel de adânc pe cât erau dealurile de înalte? Dintr-odată, lacul s-a întunecat din adâncuri. Părea la fel de impenetrabil ca fortăreaţa de pe malurile lui.

Ellis a trecut în revistă planul.

— Întâi măsurăm temperatura apei. Apoi luăm o mostră, ca să vedem câtă turbă pluteşte la suprafaţă. Afectează vizibilitatea şi ne spune cât de puternic e curentul de adâncime. Apoi consemnăm condiţiile meteo, vremea, viteza, direcţia vântului şi aşa mai departe. După o oră, reluăm măsurătorile.

— Şi între timp? am întrebat.

M-a lămurit Hank:

— Între timp stăm cu ochii pe suprafaţa apei, atenţi dacă apar valuri pe undeva. În cazul în care vezi ceva, strigi „Monstrul!". Confirmăm poziţia cu busola şi eu încep să filmez. Să nu-l pierdeţi din ochi nici o clipă, în caz că mie îmi iese din obiectiv.

Ar fi trebuit să avem trei binocluri şi trei busole, dar una dintre busole n-a fost de găsit. Ellis mi-a dat mie una, repetându-mi că el şi Hank se descurcau cu una singură.

Când în cele din urmă am recunoscut că nu ştiam s-o folosesc, mă aşteptam să-mi spună o obrăznicie ori măcar să dea ochii peste cap. Dar nu, pur şi simplu mi-au arătat cum să procedez.

— E uşor, a zis Ellis aşezându-mi-o în palmă. Întoarce-o aşa, până când săgeata indică nordul. Acum trage o linie imaginară de la o gradaţie de pe marginea cadranului până la obiectul la care te uiţi şi citeşte numărul. Asta-i tot.

Am reuşit să citesc poziţia unui punct de pe ţărmul opus, stabilind câmpul meu vizual. Trebuia să încep de acolo şi să cercetez încet spre stânga, cu mare grijă, apoi să mă întorc şi să privesc, până treceam puţin de punctul respectiv, ca să mă suprapun parţial cu Ellis. Hank nu avea o zonă delimitată, ceea ce mi s-a părut caraghios, dar, de vreme ce ei nu mă luaseră peste picior fiindcă nu aveam cunoştinţe tehnice, m-am abţinut să fac vreo glumă.

La câteva minute după ce ne-am instalat, mi s-a părut că văd ceva şi am întors binoclul într-acolo. Din apă ieşea un obiect rotund, care înainta fără să se oprească, lăsând în urmă o dâră în formă de V.

— Monstrul! am strigat. Monstrul!

— Unde, Maddie? Unde? întreba Ellis.

Am sărit în picioare şi am întins mâna, arătându-i.

— Acolo! Acolo! Vezi?

— Citeşte pe busolă! a strigat Ellis.

— Nu-ţi lua ochii de la monstru! mi-a ordonat Hank, lăsând binoclul şi trecând în spatele aparatului de filmat. S-a aplecat peste el şi s-a uitat prin vizor, ţinând umbră cu palma.

— Nu pot să le fac pe amândouă! am spus deznădăjduită. Ce să fac?

— E-n ordine! Îl văd! a ţipat Ellis. Maddie, nu-l pierde din ochi! Ce naiba, cred că l-am prins!

A sărit în sus şi a ţinut busola chiar lângă aparatul de filmat, astfel încât Hank să poată arunca şi el câte o privire în timp ce sucea aparatul de filmat.

— E la șaptezeci de grade, îl îndruma Ellis. Tot la șaptezeci. Acum a trecut de șaptezeci. Se mișcă în continuare. Să zicem șaptezeci și un sfert.

— L-am văzut! a zis Hank și a început să învârtă repede manivela, cu cel puțin două rotații pe secundă.

Eu nu-mi luam ochii de la obiectul plutitor. S-a întors pe spate, dând la iveală o pereche de mustăți și un nas negru.

— O, Doamne! am zis dezamăgită. Scuze.

— Pentru ce? a întrebat Hank, învârtind mai departe.

— E o vidră.

— Ellis? a strigat Hank pe un ton întrebător, dar continuând să filmeze.

Ellis a privit prin binoclu. După o scurtă pauză, a lăsat binoclul jos și a zis:

— Așa-i. E o vidră.

Hank a lăsat manivela și s-a îndreptat de spate. Și-a pus mâna streașină la ochi și s-a uitat spre lac.

— Mda, a spus așezându-se. Nu-i nimic. Cel puțin știm că Maddie are ochi ageri.

Ellis a consemnat evenimentul în carnet. Hank și-a aprins o țigară și a scos o sticlă, pe care și-au trecut-o unul altuia. Mi-a întins-o și mie, dar am refuzat.

— Îmi pare rău, am spus după ce am dat alarma la o rață.

— Nu-i nimic, a zis Ellis prefăcându-se voios. Mai bine o sută de alarme false decât să ratăm tocmai monstrul.

A notat și rața în carnet. A luat din nou temperatura apei și ne-am pus iar de veghe.

— Chiar că îmi pare rău, am spus după ce-am făcut la fel cu un buștean care plutea pe apă.

— Nu-i nimic, a zis Ellis. Cred că, văzut de la depărtate, semăna într-adevăr cu spinarea creaturii.

Când mi-am cerut scuze pentru peștele care sărise din apă, Hank a propus:

— Ellis, poate arunci tu un ochi la ce vede Maddie, înainte să dăm alarma în mod oficial.

— Nu cred că e o idee bună, a răspuns Ellis vizibil indispus. Pentru că, dacă e monstrul, chiar şi câteva secunde de întârziere ar fi de ajuns ca să se dea la fund. De-aia a făcut tata doar trei poze.

L-am privit atent.

Îl crezuse pe tatăl lui. Nu venise în Scoţia doar pentru el. Voia să-l reabiliteze pe colonel. Cum de fusesem atât de oarbă? Cum de mă înşelasem atât de tare în privinţa lui? M-am aşezat lângă el pe pătură atât de aproape, că umerii ni se atingeau.

Hank a venit şi el lângă noi şi şi-a aprins o ţigară.

— Toate bune şi frumoase, numai să nu rămânem fără peliculă, a mormăit el. Dă-mi sticla, te rog!

Patru ore şi jumătate mai târziu, Hank fumase unsprezece ţigări, terminase a treia sticlă împreună cu Ellis, iar eu văzusem o ramură de copac, două raţe ieşite la vânătoare de peşti şi încă un peşte zburător.

Capitolul şaisprezece

Când soarele a început să coboare spre asfinţit în spatele nostru, Hank a declarat că era de ajuns pentru ziua aceea. Se străduiau să n-o arate, dar îşi pierduseră răbdarea, se săturaseră de mine şi de alarmele mele false, iar eu mă simţeam prost pentru că îi dezamăgisem. La întoarcere a vâslit Ellis. Abia dacă am schimbat câteva cuvinte tot drumul.

Mi se strângea inima când mă gândeam că va trebui să dau ochii cu cei de la han, însă n-aveam scăpare. Să mă furişez neobservată era imposibil din cauza ţinutei de campanie, ca să nu mai pun la socoteală mănuşile roşii şi geanta cu masca de gaz, de aceeaşi culoare.

În cele din urmă s-a dovedit că îmi făcusem griji de pomană. Când am deschis uşa, am simţit miros de parfum şi am auzit chicoteli, iar când am intrat nu ne-a dat nimeni nici o atenţie. Se adunase o mulţime de lume, iar de data aceasta veniseră şi câteva tinere.

— Ia te uită, ce-o fi aici? a întrebat Hank, rotindu-şi ochii prin cameră.

La primărie urma să aibă loc un bal aşteptat cu nerăbdare de toată lumea. Meg şi celelalte fete trăseseră scaunele ca să poată sta împreună, şi acum sorbeau din pahare, lăudându-şi pantofii, coafura şi toaletele, în timp ce trăgeau pe ascuns cu ochiul la forestierii militari, care, la rândul lor, se făceau că nu bagă de seamă.

Una dintre fete povestea cum descususe o rochie veche de-a mamei, care îi „rămăsese mică", şi o transformase într-o rochie la modă, folosind un tipar din ultimul număr al broşurii *Refoloseşte şi repară*. Altă fată avea ciorapi adevăraţi, cu care stârnise admiraţia celorlalte. A întins piciorul pentru ca fetele să vadă mai bine, deşi forestierii erau şi ei numai ochi.

— Sunt superbi! a spus Meg cu invidie. Uite cum lucesc! Sunt de mătase, ori de nailon?

— Nailon, a răspuns fata răsucindu-şi laba piciorului în toate părţile.

— Unde Dumnezeu i-ai găsit?

— Mi-a trimis George trei perechi de la Londra. Zice că fetele îi fură cât ai clipi, chiar de sub nasul lui. Vânzătorii sunt nevoiţi să-i ţină ascunşi sub tejghea.

— Şi aşa am rămas noi fără nimic de furat! a oftat Meg.

S-a întors spre unul dintre forestieri, un bărbat vânjos, rumen la faţă, aşezat la masa de alături. Mi-am dat seama că era bărbatul pe care-l zărisem ieşind pe furiş din camera ei.

— Rory, data viitoare când ai permisie, crezi că ai putea să-mi faci rost de nişte ciorapi adevăraţi?

— Şi să risc să fiu sfâşiat de o haită de hoaţe? a întrebat rânjind. Dar pentru tine fac orice.

Meg şi-a răsucit piciorul, examinând dunga pe care şi-o desenase singură.

— Cred că m-am descurcat destul de bine cu sos de friptură şi un creion. Dar, dacă plouă, iar se iau câinii după mine, să-mi lingă picioarele.

— Am eu grijă să te feresc de câini, de orice fel ar fi ei! a zis Rory făcându-i cu ochiul. Haideţi, fetelor, mai luaţi un pahar. Fac eu cinste.

— Frumos din partea ta! Să nu crezi că am să spun nu! Nici una dintre noi nu va spune nu!

S-au auzit chicoteli, iar fetele s-au îmbujorat, fiecare aruncând o privire timidă câte unui forestier. Câteva minute mai târziu au plecat împreună, râzând însufleţiţi. Pe taburetele din faţa barului au rămas doar trei localnici în vârstă.

Unul dintre ei s-a răsucit pe scaun şi a privit în urma tinerilor care plecau cu fetele. După ce uşa s-a închis, s-a întors la loc.

— Ei, dacă nici la tinereţe nu te bucuri de viaţă, atunci când?

— Aşa-i! au încuviinţat ceilalţi, dând înţelepţeşte din cap.

— Ia zi, nu cumva ai vrea şi tu să mergi? a întrebat Ellis împungându-mă cu cotul.

Am vrut să zâmbesc, dar n-am putut. Ellis glumise, însă eu aş fi dat orice să fiu printre fetele care se duceau la balul de la primărie.

Nu avusesem niciodată prietene. Singurul prilej pe care l-am avut a fost în perioada petrecută la pension, dar s-a dovedit a fi un eşec total în această privinţă. Din cauza mamei, am fost un paria încă înainte să pun piciorul acolo. Al doilea prilej ar fi fost în vara când am absolvit, dar nici atunci n-a mers mai bine. Se vedea de departe că celelalte fete îmi suportau prezenţa doar ca să se poată apropia de Hank, Ellis şi Freddie, iar, când şi-au dat seama că i-am scos din circuit pe doi deodată – frângând inima unuia şi măritându-mă cu al doilea –, fetele s-au împrăştiat care-ncotro. Iubitele lui Hank mă tolerau până când îşi dădeau seama că nu avea de gând să se însoare cu ele, dar nici una n-a încercat să ţină legătura cu mine după aceea. Violet a fost prima de care mi-am legat unele speranţe, mai ales deoarece credeam că, în sfârşit, Hank avea să se lase prins în mreje.

Mă simţeam vinovată c-o abandonasem.

La puţină vreme după ce m-am dus la culcare şi am stins lumânarea, am auzit o bătaie în uşă.

— Cine e? am întrebat.

— Eu sunt, a zis Ellis.

Nu se întâmpla des, dar acum am ştiut ce voia după tonul vocii.

— Aşteaptă un moment.

M-am dus pe bâjbâite la masa de toaletă, am găsit prosopul de mâini şi mi-am şters crema de pe faţă. Apoi am început să-mi scot bigudiurile, dar degetele parcă îmi erau înţepenite.

— Ce faci acolo? m-a întrebat.

— Nimic, am răspuns. Mă fac prezentabilă.

— Nu mă interesează să fii prezentabilă.

Nici vorbă să-mi pot scoate bigudiurile pe întuneric, aşa că am renunţat şi am deschis uşa.

Ellis a intrat, mi-a luat capul în palme şi şi-a apăsat gura pe gura mea.

Se bărbierise şi se dăduse cu apă de colonie, un amestec anume făcut pentru el, pe care-l folosea de când îl ştiam. Cu toate că nu-şi deschisese buzele, am simţit gustul pastei de dinţi. Îşi pusese o pijama de mătase.

— A! am exclamat şi m-am dat înapoi, luată prin surprindere, pentru că de obicei nu exista nici un preludiu.

— Ce naiba sunt astea? a întrebat pipăindu-mi părul.

Din cauză că Lana avea grijă să-mi aranjeze părul – treabă deloc uşoară –, Ellis nu mă văzuse decât cu părul prins în agrafe sau într-o plasă delicat decorată cu mărgele.

— Bigudiuri, i-am explicat. Mi-am aranjat singură părul. Dacă-mi dai zece minute, aprind o lumânare şi le scot.

— Aici, la dracu-n praznic, unde nu e nici măcar curent electric, viteaza mea soţioară a reuşit să găsească un mod de a arăta superb! a zis. Avea dreptate Hank: au spart mulajul după ce te-au făcut pe tine.

A închis uşa şi m-a cuprins cu braţele după talie.

— După mica noastră neînţelegere, mi-am zis că ar trebui să ne împăcăm de-a binelea, a spus cu voce joasă. Şi tot azi mi-am adus aminte ce fată bună eşti. Nici nu-ţi închipui cât de mult însemni pentru mine.

M-a împins până la scrin şi şi-a apăsat şoldurile pe ale mele. Era limpede ce dorea.

— Pentru că am venit cu tine la vânătoare de monştri? l-am întrebat.

— Da...

— În ciuda alarmelor false şi tot restul?

— Nu dovedeşte decât ce ochi minunaţi ai...

— Şi fiindcă îl tolerez pe Hank? am mai întrebat. Şi pentru asta sunt fată bună?

— O adevărată sfântă, mi-a răspuns cu voce răguşită.

Mi-a pus mâinile pe şolduri şi a început să se frece de mine. Eu mi-am dat capul pe spate cu un gest îndrăzneţ. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva şi, văzând că nu mă sărută pe gât, m-am gândit că poate nu observase din cauza întunericului.

— Şi cum rămâne cu imaginaţia mea nestrunită? Şi cu pofta de mâncare nelalocul ei?

— Nimic din tine nu e nelalocul lui, a zis. Aprindem o lumânare, sau încercăm să găsim patul pe întuneric? Ne împiedicăm de valize?

— Nu, nu e nimic pe jos...

— Eşti mai ordonată decât mine, sau ţi-a pus cineva lucrurile în ordine?

— Cred că sunt mai ordonată.

— Mai ordonată, mai frumoasă, iute ca prâsnelul...

Mă împingea uşurel, în timp ce mergeam cu spatele. Când ne-am lovit de marginea patului, m-am băgat repede sub pături, sprijinită de perne.

S-a urcat lângă mine, mi-a ridicat cămaşa şi s-a întins deasupra mea. Mi-a îndepărtat picioarele cu genunchiul, s-a sprijinit într-o mână, atât cât să-şi poată trage pantalonii, şi m-a pătruns. După ce a împins de câteva ori, s-a prăbuşit gâfâindu-mi în ureche. Un minut mai târziu, s-a rostogolit într-o parte.

— O, Maddie, scumpa, dulcea mea Maddie! a zis mângâindu-mi umărul.

Aş fi vrut să-i spun că nu voiam să se termine aşa de repede, că nu pe umăr trebuia să mă mângâie, dar cuvintele nu-mi veneau pe buze. Nu-mi veniseră niciodată şi probabil că nici nu aveau să-mi vină, pentru că nu prea ştiam nici eu ce aşteptam de la el.

Multă vreme după ce a plecat din patul meu, ca să se ducă în al lui, am rămas cu ochii deschişi pe întuneric.

În adolescenţă, când îmi stătea mintea la astfel de lucruri, îmi închipuiam partea trupească a căsătoriei cu totul altfel decât s-a dovedit a fi. Poate că mă aşteptasem la mult mai mult din pricina romanelor interzise pe care ni le împrumutam una alteia pe ascuns şi le citeam serile la pension. Poate că era din cauza a ceea ce se şoptea despre fetele care chiar o făcuseră (şi fiecare fată care nu se întorcea din vacanţă devenea o suspectă). Ori poate din cauza junilor-primi din filme, care-şi transformau partenerele în păpuşi supuse dorinţei lor printr-un singur sărut autoritar.

Îmi făcusem multe iluzii în legătură cu noaptea nunţii, care a fost o adevărată catastrofă. Ellis înjura şi se împingea în mine fără vlagă, în timp ce mama lui jelea ca o actriţă de tragedie într-o cameră de la parter. La vremea aceea eram prea naivă ca să înţeleg, dar cred că nici măcar n-am reuşit să consumăm căsătoria.

Poate că, într-adevăr, noaptea nunţii venise în împrejurări neprielnice, dar în lunile care au urmat, când nu mai exista nici un

motiv de acest fel, am fost nedumerită și dezamăgită. Fie termina aproape imediat, fie nu putea termina deloc, ceea ce-l scotea din sărite. Eu tot mai speram că lucrurile se vor schimba, că până la urmă voi fi și eu luată în seamă, dar nu s-a întâmplat niciodată așa.

Îmi închipuiam că și el era dezamăgit, fiindcă, de cum a avut scuza diagnosticului care îmi fusese pus, aproape că nu s-a mai apropiat de mine. E adevărat că nici eu n-am încercat să preiau inițiativa. Nu era de mirare că nu făceam copii.

Capitolul şaptesprezece

A doua zi de vânătoare a decurs aproape la fel ca prima, doar că a nins.

Eu abia aşteptam să ajung la poştă, dar nu ştiam cum să fac să plec singură de la han. Dacă totul mergea aşa cum mă aşteptam, avionul era deja în drum spre mine.

Am mai văzut valuri pe lac, dar nu prea mai aveam curajul să spun ceva. Se vedea cât de colo că Hank era enervat fiindcă irosea pelicula, iar eu nu suportam să văd cât de dezamăgit era Ellis.

A treia zi a fost mohorâtă: norii acopereau cerul, în aer se simţea ameninţarea ploii. Eram cu toţii prost dispuşi din cauza frigului, iar eu eram şi mai supărată fiindcă nu trimisesem a doua telegramă.

Trecuseră câteva ore de când ne instalaserăm, când Ellis şi-a dat seama că nu le mai semnalam nimic şi m-a acuzat că nu-mi dau interesul.

N-a trecut multă vreme, că am văzut valuri mari chiar lângă malul din faţă şi am dat alarma. S-a dovedit a fi vorba de un cerb care înota. A ieşit din apă şi s-a scuturat chiar în locul pe care-l găsisem cu busola.

— Splendid! Fantastic! a strigat Hank ridicând braţele în aer. Am douăzeci de minute de film calitatea întâi cu un nenorocit de cerb. Ei, şi cu asta am terminat rola.

A smuls aparatul de pe trepied, a tras afară filmul şi l-a aruncat în apă.

— Ce dracu' faci? l-a luat Ellis la rost. Dacă am filmat monstrul fără să ne dăm seama?

Hank a scotocit prin rucsac. A scos o rolă nouă de film şi încă o sticlă.

— Am filmat o groază de monştri. „Monştrii" lui Maddie mai exact, a zis mimând ghilimele, înainte să sfâşie cutia galbenă în care se afla rola, prea grăbit ca să mai piardă timpul cu deschisul.

— Stăpâneşte-te, ce Dumnezeu! a spus Ellis. Avem nevoie de cutiile originale, ca să le trimitem la Eastman Kodak.

— În locul tău, nu mi-aş face griji. Din câte se pare, o să avem o grămadă de cutii goale, i-a replicat Hank.

A vârât rola nouă în aparat şi a vrut să închidă capacul lateral, dar, nereuşind, a izbit-o de două ori cu podul palmei.

— Nu vom mai avea nimic de arătat dacă spargi blestematul ăla de aparat! a ţipat Ellis. Nu te mai purta ca un idiot, dă-mi-l mie. Rola nu e bine pusă, stă strâmb.

Hank a întors capul şi l-a privit pe Ellis. Ochii îi erau ieşiţi din orbite, faţa i se schimonosise de furie. Eram convinsă că va da cu aparatul de pământ, dacă nu cumva o să i-l arunce lui Ellis în cap. În orice caz, eram sigură că se vor lua la bătaie.

Au rămas aşa multă vreme, gâfâind mânioşi, fulgerându-se din priviri. Apoi, fără nici un motiv aparent, Hank s-a destins. A pus la loc capacul aparatului, l-a înşurubat pe trepied şi şi-a reluat poziţia.

Ellis a luat sticla şi a tras o duşcă bună. I-a întins-o lui Hank, dar, când acesta a vrut s-o ia, a dus-o la gură şi a mai tras câteva înghiţituri. Când i-a întins-o din nou, Hank s-a uitat urât la el câteva clipe, înainte să i-o smulgă din mână.

Nu mai ştiam ce să cred. În patru ani şi jumătate, nu-i văzusem niciodată pe Hank şi Ellis înfuriaţi unul pe altul. Se mai împunseseră, se ciondăniseră, mai ales dacă vreunul din ei făcea o remarcă usturătoare prea bine ţintită, dar de data asta era vorba de cu totul altceva. Fuseseră cât pe ce să se încaiere şi probabil că aşa s-ar fi întâmplat dacă nu eram eu acolo.

Eram prea tulburată ca să mai caut valuri pe lac, mai ales că tocmai alarmele mele false stârniseră conflictul. Cu toate astea, a trebuit să stau tot timpul cu binoclul la ochi, deoarece Ellis a băgat de seamă că nu mă uitam la apă. După aceasta mai mult a stat cu ochii pe mine decât s-a uitat prin binoclul lui.

Nu-mi venea să cred că în asta consta tot planul lor: să stea pe mal cu aparatul de filmat şi, în ciuda aparenţei ştiinţifice şi a măsurătorilor meticuloase, s-ar fi zis că nu aveau de gând să facă nimic altceva. Şi, pe deasupra, să bea şi să mă învinovăţească pentru că făceam exact ceea ce îmi spuseseră să fac.

În cele din urmă, am lăsat jos binoclul şi am întrebat:

— De ce nu încercăm şi altceva?

— Adică? a mormăit Ellis fără nici un pic de interes.

— Ce-ar fi să-l momim?

Atât el, cât şi Hank au lăsat jos binoclurile şi s-au întors unul spre celălalt. S-au privit un moment în tăcere, nevenindu-le parcă să creadă, şi au spus amândoi în acelaşi timp:

— Să-l momim?

Au izbucnit în hohote de râs isteric. Hank l-a apucat pe Ellis de coapsă şi l-a scuturat zdravăn, înainte să se trântească pe spate, pedalând ca pe bicicletă. Ellis s-a trântit şi el pe spate, cu braţele încrucişate peste piept, şi a început să bată cu picioarele în pământ.

— Sigur că da, a zis Ellis în cele din urmă, ştergându-se la ochi, căci râsese cu lacrimi. Ce-ar fi să atârnăm câteva oi deasupra apei? Ori poate preferă copiii, ce zici? Cred că am văzut o şcoală în sat.

— Sau, şi mai bine, să strigăm „cuţu-cuţu", a propus Hank, chicotind ca un bezmetic. Poate face frumos dacă-i dăm ceva bun.

— Cuţu-cuţu! a ţipat Ellis. Bineînţeles! Cum de nu mi-a dat prin minte?

S-au pus din nou pe râs, înroşindu-se la faţă şi bătând cu pumnii în pătură.

Am întors capul fără să scot o vorbă. Înţelesesem, în sfârşit, ce se întâmpla. Cu toate că nici nu trecuse de ora prânzului, erau beţi criţă.

După vreo oră, când burniţa s-a transformat într-o ploaie cu stropi uriaşi şi criza de isterie a lui Ellis şi Hank a fost înlocuită de un fel de încrâncenare de beţivan, n-am mai putut suporta.

— Eu mă întorc la han, am zis.

— Nu putem pleca acum, a spus Hank pe un ton răstit. Mai sunt câteva ore până apune soarele.

— Am să merg pe jos, am zis ridicându-mă; picioarele mă dureau şi le simţeam înţepenite de cât stătusem în genunchi. Unde e drumul?

— Chiar acolo, sus, a zis Hank arătând cu degetul peste umăr. Ia-o la dreapta. E doar o milă şi un pic.

M-am aplecat să-mi iau masca de gaz. Ellis mă privea.

— Hank, trebuie s-o ducem înapoi.

— De ce?

— Fiindcă plouă.

— Şi în barcă o să plouă.

— Şi dacă nu găseşte hanul?

— Cum să nu găsească hanul? E fată deşteaptă.

— Nu vă faceţi griji, am zis. Găsesc eu hanul.

— Păi atunci... Dacă eşti sigură... a zis Hank.

Ellis era cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Nu-i nimic. Zău! Nu e chiar aşa departe, am zis.

A răsuflat uşurat.

— Bravo, Maddie! Eşti grozavă. Au spart mulajul după ce te-au făcut pe tine.

— Aşa mi se tot spune.

Am luat-o în sus pe coasta dealului. Abia îmi puteam îndoi genunchii de durere.

— E o tipă „jos pălăria", să ştii, a zis Hank. Ce noroc ai avut când am dat cu banul! Iar eu o să rămân cu Violet pe cap...

— N-ai de ce să te plângi. E de departe mai bună decât oiţele pedante şi fandosite pe care mi le vântura mama prin faţa ochilor, a zis Ellis.

M-am oprit şi m-am întors spre ei. Stăteau unul lângă altul pe pătură, cercetând lacul prin binoclu. Nu-şi dădeau seama că eram încă acolo.

Am ajuns cu greu în sat, cu pălăria trasă pe ochi, gulerul ridicat şi mâinile afundate în buzunare. Ţineam ochii aţintiţi la drumul din faţa mea şi priveam picăturile de ploaie căzând pe pietre, unindu-se cu altele şi formând mici pârâiaşe care se prelingeau pe pavaj.

Am întors pe toate feţele cele auzite, încercând să dau vorbelor un înţeles diferit, gândindu-mă că, de fapt, poate însemnau altceva, până când am ajuns la concluzia că nu înţelesesem greşit. Dăduseră cu banul şi mă câştigase Ellis.

Oricât de revoltător mi s-ar fi părut, când m-am gândit mai bine la cum ajunseserăm să ne căsătorim, n-am găsit nimic care să contrazică această convingere abia căpătată.

Ne întâlnirăm cu toţii în vara când am plecat de la pension, când încă nădăjduiam să merg şi eu la facultate. Multe dintre colegele mele de clasă se pregăteau să se înscrie la Sarah Lawrence sau Bryn Mawr[1] şi, cu toate că îmi doream să mă aflu printre ele, habar nu aveam cum să procedez. Ştiam că tata nu avea să-mi dea nici un ajutor, el care nici măcar nu încercase să mă ducă la tradiţionalul bal al debutantelor aristocrate din Philadelphia şi care, pe cât se părea, uitase că urma să mă întorc acasă în vara aceea. La câteva zile după sosirea mea a plecat în Cuba, unde şi-a petrecut vara pescuind în largul mării.

Lăsată de capul meu, mi-am făcut bagajele şi m-am dus la Bar Harbor, luându-mă după cei care se mutau din Philadelphia la reşedinţele de vară pe care le deţineau acolo. Tata nu mai deschisese casa noastră de când cu acel *grand scandale* provocat de mama, aşa că, mergând acolo singură, eram bucuroasă, dar şi neliniştită în acelaşi timp. De la vârsta de doisprezece ani fusesem practic izolată de străini, iar acum aveam în sfârşit ocazia să cunosc tineri de-o seamă cu mine. Speram că mă vor accepta, indiferent de ce-ar fi bârfit părinţii lor. Fetele de la pension nu mă acceptaseră.

N-ar fi trebuit să-mi fac probleme, pentru că Hank, Ellis şi Freddie m-au luat imediat sub aripa lor. Nu şi-au bătut capul cu trecutul plin de lumini şi umbre al familiei mele – de fapt, Ellis şi Hank înşişi aveau un trecut plin de lumini şi umbre. Deşi se lăudau că studiaseră la Harvard, Freddie era singurul care căpătase o diplomă. Ellis era ceea ce se numea „absolvent de Crăciun", fiindcă picase la toate examenele încă din primul an, iar Hank fusese exmatriculat la scurtă vreme după aceea fiindcă pretinsese că ar fi scris o lucrare care-i aparţinea de fapt lui John Maynard Keynes[2].

Şi, desigur, mai fusese şi povestea cu tânăra bucătăreasă.

Hank era liderul de necontestat al grupului, cu figura lui de Clark Gable, la care se adăuga un aer periculos, căruia nici o fată

---

1. Universităţi particulare din New York, respectiv Philadelphia, care oferă cursuri de arte liberale.

2. John Maynard Keynes (1883–1946), teoretician al economiei şi eseist britanic, ale cărui idei au revoluţionat concepţiile macroeconomice ale secolului XX.

nu-i putea rezista. Nici povestea cu tânăra bucătăreasă nici acuzaţiile de plagiat nu le-au descurajat pe debutante sau pe părinţii lor, deoarece Hank era singurul moştenitor al unchiului său, care nu avea copii, un Wanamaker[1] – la momentul acela preşedintele clubului Pot and Kettle[2].

Dacă Hank era Clark Gable, atunci Ellis era un Errol Flyn blond, întotdeauna impecabil. Făcuse parte din echipa de canotaj a Universităţii Harvard – mărturie felul în care arăta. Avea pieptul unei statui de marmură. Mai avea şi un simţ al umorului cu totul aparte, care mă făcea mereu să pufnesc în râs – ceea ce lui i se părea adorabil.

Iar Freddie... săracul de el. Cu toate că, de generaţii întregi, bărbaţii din familia lui nu se însuraseră decât cu femei frumoase, el era dovada vie a faptului că astfel de aranjamente nu au întotdeauna rezultatul scontat. Avea trăsături atât de asimetrice, încât nimeni nu-l găsea atrăgător, iar părul de pe creştet i se rărise deja. Toată pielea îi era roşie şi descuamată de la expunerea prea îndelungată la soare. Şi, ca şi cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, astmul îl obliga să stea mai tot timpul cu un inhalator la nas. N-am înţeles niciodată cum de ajunsese prieten la cataramă cu Hank şi Ellis, dar cu mine se purta foarte frumos, ba chiar mă răsfăţa.

Am devenit foarte repede confidenta lor, surioară mai mică şi tovarăşă de fărădelegi, chiar dacă îmi dădeam seama că ceea ce-i atrăgea în primul rând la mine era noutatea. Eram singura fată care nu le fusese băgată pe gât la baluri, petreceri şi cluburi în ultimii zece ani, iar ei erau cu toţii de acord că eram proaspătă şi modernă, tocmai pentru că naturaleţea mea nu fusese compromisă de părinţi care să mă pregătească pentru a le fi prezentată. Beau în sănătatea tatei fiindcă nu se ocupase de şlefuirea mea, dar şi pentru faptul că avusese eleganţa să-şi găsească altceva de făcut în Cuba.

Ne petreceam timpul jucând tenis, plimbându-ne cu iahtul şi punând la cale farse din ce în ce mai scandaloase. Seara mergeam

---

1. Una dintre familiile fondatoare ale oraşului Philadelphia şi ale statului Pennsylvania.

2. Club exclusivist din Bar Harbor, ai cărui membri aparţineau aristocraţiei din Philadelphia şi se numărau printre cei mai bogaţi americani.

la petreceri, aprindeam focuri de tabără şi beam până nu mai ştiam de noi.

La o petrecere pe plajă, în timp ce stăteam întinşi pe nisip şi priveam artificiile, Freddie a venit pe neaşteptate cu o cerere în căsătorie. A fost o surpriză totală – nu mă gândisem niciodată la el ca la un posibil pretendent, şi de aceea am crezut că glumeşte. Când am izbucnit în râs, s-a schimbat la faţă şi abia atunci am înţeles ce făcusem. Am încercat să-mi cer iertare, dar era prea târziu.

N-a trecut nici o săptămână şi Ellis m-a cerut în căsătorie. Mi-a mărturisit că propunerea lui Freddie îl făcuse să înţeleagă cât de mult mă iubeşte şi, cu toate că nu voia să dea impresia că se grăbeşte, nu voia să rişte să spun „da" altcuiva. Până atunci nu-mi trecuse prin cap că ne iubim, dar, când m-am gândit mai bine, avea dreptate. Nu mă simţisem niciodată mai bine alături de altcineva – puteam discuta despre orice – şi, desigur, asta explica indiferenţa lui faţă de alte fete.

De cum am spus da, Hank ne-a trimis în secret şi în mare viteză la Elkton, Maryland, capitala căsătoriilor rapide de pe Coasta de Est, numai că, deoarece de curând se instituise o perioadă de aşteptare, mama lui Ellis a reuşit să ne dea de urmă. A apărut la capelă, îmbrăcată într-o rochie violetă, de doliu, plângând isteric. Când, în cele din urmă, şi-a dat seama că nu putea opri ceremonia, a făcut un gest de neînţeles pentru mine: şi-a scos din păr un pieptăn bătut cu diamante şi mi l-a îndesat în palmă, apăsându-mi degetele peste el.

În timpul acestei mici scenete, Hank a chicotit pe înfundate, în vreme ce Ellis stătea cu ochii în tavan. Erau îmbrăcaţi identic, în smochinguri – până şi trandafirii de la butonieră erau la fel –, şi îmi aduc aminte cum mi-am spus că oricare din ei ar fi putut fi mirele. Câtă dreptate aveam!

Fusesem câştigată după ce aruncaseră cu banul. Nu se duelaseră, nu se luptaseră în turnir. Nu se luaseră la întrecere, nici nu-şi aruncaseră mănuşa. Nu ajunseseră la declaraţii pasionale, la provocări şi nici la intimidări, încercând să-şi elimine rivalul. Nu, pur şi simplu dăduseră cu banul.

Nici nu era de mirare că partea fizică a căsătoriei noastre era practic inexistentă, după cum nu era de mirare că Hank se afla

tot timpul cu noi. Când şi-au dat seama că pe lume existau tipi ca Freddie, care ar fi putut să-mi facă o propunere serioasă, au hotărât că unul din ei trebuie să se însoare cu mine, pentru ca lucrurile să rămână aşa cum erau.

Dăduseră cu banul, sfinte Dumnezeule!

Când am ajuns la han, eram udă până la piele şi tremuram ca varga.

Anna era aşezată la o masă, cu un şir de lămpi în faţă, şi ştergea sticlele cu o cârpă.

— V-aţi întors aşa devreme? a întrebat ridicând privirea.

— Da, am răspuns.

Am închis uşa şi m-am dus direct lângă foc. Dinţii îmi clănţăneau, eram îngheţată până în măduva oaselor.

Anna s-a încruntat:

— Singură?

— Da.

Conştientă că Anna era cu ochii pe mine, mi-am adunat tot curajul de care eram în stare. Era prima oară că mă aflam între patru ochi cu ea de când Ellis şi Hank se întorseseră de la Inverness şi mă temeam că va profita din nou de ocazie şi mă va lua la rost. Dar nu, s-a apropiat şi a pus încă unul din buştenii misterioşi în foc.

— Daţi-vă mai aproape, m-a îndemnat. Văd că vă tremură picioarele. Vă aduc o ceaşcă de ceai.

Nu-mi dădusem seama cât de îngheţate îmi erau degetele până când le-am apropiat de foc şi au început să se dezmorţească. Parcă mă înţepau mii de ace.

Anna mi-a adus o ceaşcă de ceai tare, cu lapte. Am luat-o, dar mi-am dat seama imediat că mâinile îmi tremurau incontrolabil, aşa că am pus-o pe masă. Anna m-a privit câteva clipe, după care s-a dus la bar şi s-a întors cu un păhărel de whisky.

— Daţi-l pe gât, mi-a zis.

— Mulţumesc.

Am luat o înghiţitură şi am simţit pe loc că mă încălzesc.

Au trecut câteva minute, înainte să vorbească din nou.

— Şi cum aşa, v-au lăsat să veniţi singură pe jos?

Am şovăit puţin, apoi am dat din cap.

Anna a continuat:

— Nu e treaba mea şi nu-mi stă în fire să vorbesc neîntrebată, dar e ceva care mă apasă pe cuget, aşa că am să spun. Când soţul dumneavoastră şi insul ăla, Boyd, s-au dus la Inverness, nu l-au întrebat pe Angus dacă puteţi rămâne aici. Nu aveam de gând să vă spun, dar l-am auzit cum vă minte în faţă şi mi-am zis că e mai bine să ştiţi.

Am tăcut, gândindu-mă la ce-mi spusese. Contaseră pe faptul că domnul Ross n-avea să mă dea afară dacă eram singură, şi se dovedise că avuseseră dreptate, deşi lucrul acesta nu li se datora lor. Pentru ei eram o jucărie drăguţă, un simulacru de nevastă. Eram un pion fără voie, prins în manevrele lor.

Nu aveam să mai trimit a doua telegramă.

Capitolul optsprezece

După ce am văzut cerbul, programul s-a schimbat. Fiecare zi era la fel cu cea dinainte şi plicticoasă până peste cap. Ellis şi Hank plecau dimineaţa, cu aparatele după ei. Din câte spuneau, se duceau cu barca şi trăgeau la ţărm, în locuri de unde se vedea bine lacul. Eu rămâneam la han, unde nu aveam nimic altceva de făcut decât să-mi hrănesc ideile negre legate de război şi să aştept ca tata să trimită după mine. Iar vremea parcă avea ceva împotriva mea: era aşa de urâtă, că-mi tăiase până şi pofta de plimbare.

Hank şi Ellis se întorceau seara, beţi turtă; nu le mai era nici măcar ruşine. Ba se mai şi certau tot timpul, învinovăţindu-se unul pe altul pentru faptul că nu găsiseră monstrul. Privindu-i, mi se părea că văd un şarpe care-şi înghite singur coada. Într-o seară au venit într-un asemenea hal, că nu înţelegeam cum de se mai puteau ţine pe picioare. Era o minune că putuseră vâsli până acasă, asta ca să nu mai spun că reuşiseră să şi coboare din barcă ducând cu ei aparatele.

Ellis era sigur că văzuse monstrul, însă Hank nici măcar nu încercase să-l filmeze, deoarece el era convins că văzuseră o vidră, aşa cum li se mai întâmplase, şi că nu era nici pe departe atât de mare ca s-o poţi lua drept monstru. Ellis zicea că poate există mai mulţi monştri şi că, deşi acela se poate să fi fost un pui, le-ar fi fost la fel de folositor pentru ceea ce-şi propuseseră să demonstreze. Hank i-a răspuns că nu are intenţia să irosească filmul pe încă o vidră, pe când Ellis se încăpăţâna să-l convingă că fusese un monstru. Vidră, monstru, vidră, monstru... Nici unul nu voia să se dea bătut, şi o luau iar de la capăt.

A doua zi dimineaţa, când am coborât, i-am găsit pe amândoi tolăniţi unul lângă altul pe canapea. Hank nici măcar nu-şi dăduse silinţa să se îmbrace. Îşi aruncase un halat peste pijama şi îşi pusese papuci. Nu se bărbierise şi, judecând după cât de ciufulit îi era părul, nici nu se pieptănase.

Ellis arăta chiar şi mai rău. Din câte îmi dădeam seama, nici nu ajunsese la etaj, căci era îmbrăcat în hainele de cu o seară înainte. Cămaşa îi era scoasă din pantaloni, descheiată la gât. Nu avea nici curea, nici pantofi.

Auzind că mă apropii, Hank a deschis un ochi pe jumătate.

— 'Neaţa, raza mea de soare, a zis cu voce răguşită.

— Bună dimineaţa.

Ellis a mormăit ceva neinteligibil.

— Îţi spun de-acu', asta ca să n-avem discuţii: azi nu pun mâna pe vâsle, a zis Hank. Nici nu cred că pot să mă ţin pe picioare.

— Nici eu, a spus Ellis acoperindu-şi faţa cu braţul.

Au rămas tăcuţi un timp şi nu s-au mişcat nici măcar când Anna le-a pus în faţă două cești cu ceai slab.

I-a privit câteva clipe şi a clătinat din cap, apoi s-a întors spre mine.

— Vă aduc şi dumneavoastră un ceai. Încă se infuzează.

După ce s-a îndepărtat, Ellis a spus:

— Ştii la ce mă gândesc? Poate că am epuizat punctul ăla de observaţie.

Nu ridicase capul şi nici nu deschisese ochii.

— Îhî, a făcut Hank. Foarte posibil.

— Poate că am face mai bine să luăm o zi de pauză şi să ne regrupăm, ca să mă exprim aşa.

— Că bine zici, a încuviinţat Hank.

— Hai să ne vedem ceva mai încolo, de acord?

— Neapărat, a spus Hank.

S-a ridicat în picioare, s-a clătinat câteva secunde şi a pornit împleticindu-se spre scară.

Ellis l-a urmat.

— Auzi, ce-ar fi să mai luăm ceva? Cui pe cui se scoate.

— Rău n-are cum să ne facă, a încuviinţat Hank.

Anna mi-a adus o ceaşcă de ceai tare, bine îndulcit, şi s-a întors în bucătărie. L-am băut cât am putut de repede, mi-am adunat lucrurile şi m-am îndreptat spre uşă.

— Şi, mă rog, unde plecaţi? a întrebat Anna, ivită în spatele meu. Voiam să vă pregătesc micul dejun.

— Îmi pare rău. Nu mai doream... să fiu aici, am zis.

— S-au dus sus, nu-i aşa?

Am dat din cap în semn că da.

A plescăit dispreţuitor.

— Bărbaţi fără minte. Şi unde vreţi să mergeţi?

— Mă gândeam să mă duc până la Craig Gairbh, să văd conacul.

— Nu se poate să vă duceţi acolo!

Tonul ei m-a iritat.

— Voiam doar să arunc o privire de la distanţă.

— Nu se poate să vă duceţi acolo! Vreţi să vă împuşte? Acum e şcoală de război. Folosesc muniţie adevărată la antrenamente! De câte ori n-am văzut trasoare pe cer dimineaţa, când mergeam să mulg vaca...

— A, am zis. N-am ştiut. Ei, atunci am să mă plimb prin împrejurimi.

Annei îi trecuse indignarea.

— Aşteptaţi niţeluş. Da' chiar să mă aşteptaţi, nu cumva să plecaţi până nu mă întorc.

S-a întors în câteva minute. Mi-a întins o umbrelă şi mi-a îndesat în palmă un pacheţel învelit în hârtie.

— E un sendviş cu o bucăţică de carne din conservă. Am pus şi nişte gelatină pe pâine. E musai să vă îngrăşaţi un pic. Şi ţineţi minte ce v-am spus despre domeniu. De-asta nu vedeţi berete verzi prin oraş. Nici măcar bărbaţii nu vin şi pleacă după voie, în afară de Angus, firește, dar el ştie locurile cu ochii închişi.

Afară mă simţeam la fel de singură şi pierdută cum mă simţeam înăuntru. Aveam însă nevoie să mă îndepărtez fizic de soţul meu.

E adevărat, şi acasă ne plăcea să bem, dar acum el şi Hank înghiţeau cantităţi enorme de alcool, care le puneau viaţa şi sănătatea în primejdie. Ce avea să se întâmple dacă nu dădeau de urma monstrului? m-am întrebat a nu ştiu câta oară.

Pentru Hank nu era mare lucru; Ellis, în schimb, nu avea decât de pierdut. Chiar dacă ar fi reuşit să-şi reabiliteze poziţia în societate, nu cred că aş mai fi dorit să duc viaţa dinainte, nu acum, când aflasem că, încă din prima zi, căsătoria mea – prin care

fusesem convinsă că mă salvasem – nu fusese decât o minciună – e drept, frumoasă, dar tot minciună rămânea.

Şi chiar că îţi lua ochii: locuiam în case de vis, ne plimbam cu limuzine de lux şi beam şampanie din cea mai fină. Dulapul meu era ticsit de blănuri şi rochii de la mari case de modă. Zilele se scurgeau cam aşa: mă trezeam la prânz, mă întâlneam cu Hank şi Ellis şi treceam de la „paharul de trezire" la „încă unul, ca să ne dregem", apoi la cocktailuri, la „păhărelul dinainte de culcare". Stăteam până dimineaţa la baluri sau la petreceri, iar în ziua următoare o luam de la capăt. Era o viaţă de lux, goală, dar poleită, dată cu sclipici. Tocmai de aceea nu văzusem că nu avea nimic adevărat.

După toate prin câte trecusem în copilărie, cum de nu-mi dădusem seama că nu era decât o faţadă?

Povestea de dragoste dintre societatea în care ne învârteam şi fragila martiră care era mama mea a luat sfârşit la puţină vreme după ce eu împlinisem treisprezece ani, când ea a lăsat pe biroul tatei, sub un prespapier de sticlă, un bilet prin care îl anunţa că fuge în lume cu un bărbat pe nume Arthur.

Şapte săptămâni mai târziu, când faptul că lumea îi întorcea spatele, lucru la care s-au adăugat nişte presiuni financiare deloc neglijabile, l-au convins pe Arthur să se întoarcă la soţia lui, mama s-a întors şi ea acasă, cu coada între picioare. N-a avut de ales. Cu toate că banii erau ai ei, tatăl său nu-i lăsase averea pe mână.

Tata s-a izolat practic în camera lui de lucru. Până şi masa o servea acolo, lăsându-mă să-i ţin singură piept mamei.

Mama a căzut la pat, şi plânsetele ei îmi rupeau inima. Încredinţată că ea fusese cea nedreptăţită, mama era copleşită de indignare – nu putea înţelege cum de Arthur se dovedise atât de lipsit de cavalerie şi curaj. Ar fi fost fericită să trăiască împreună cu el până şi într-o peşteră, cu atâta pasiune îl iubea, iar el o dăduse deoparte.

Când a descoperit că scrisorile întinse pe multe pagini pe care i le trimitea zilnic erau aduse înapoi de poştaş şi că tata le ardea fără a le deschide, şi-a ieşit din minţi.

Era furioasă că Arthur nici măcar nu se obosea să citească vorbele cu care ea îşi descria suferinţa. Era mâniată pe tata din cauza totalei lui lipse de înţelegere şi, oricât ar părea de greu de crezut, fiindcă nici el nu-i citea scrisorile, care, era ea convinsă, ar fi mişcat pe oricine avea o fărâmă suflet, făcându-l s-o ierte. Şi, mai mult decât orice, era înfuriată pe June, soţia lui Arthur, în jurul căreia se strânseseră toate fostele prietene ale mamei ca s-o consoleze.

Când a văzut că dăduse greş în toate încercările ei, s-a apucat să-i scrie chiar lui June, avertizând-o că Arthur era un om lipsit de caracter, incapabil să fie credincios cuiva. O sedusese pe ea şi era răspunzător pentru nenorocirea care-o lovise. Atât ea, cât şi June fuseseră înşelate în egală măsură. Nu-şi dădea June seama cât de asemănătoare era situaţia lor. Şi acele scrisori erau returnate fără a fi deschise.

De la o zi la alta, mama se transformase din răsfăţata societăţii într-o paria. Cale de întoarcere nu exista, însă mama nu era în stare să accepte aşa ceva. Îşi făcea apariţia în locuri publice, presupun că din dorinţa de a-i convinge pe oameni că era tot ea, Vivian cea vitează, stoică, marcată de un destin tragic, dar nici o femeie nu-i vorbea şi nici unui bărbat nu-i era îngăduit să-i răspundă.

S-a simţit atât de nedreptăţită, mai ales când a aflat că Arthur fusese acceptat din nou în societate, încât a luat-o complet razna. Dorea moartea tatei şi îşi blestema propriul tată pentru faptul că o lipsise de ceea ce i se cuvenea de drept. Ocăra servitorii şi şi-a dat afară menajera, bănuind-o că o spiona ca s-o pârască tatei, care a reangajat-o a doua zi. Până şi pe mine mă lua la rost, reproşându-mi că, dacă tot îi stricasem silueta şi o ţineam prizonieră într-o căsătorie lipsită de dragoste, aş fi putut măcar să fi fost băiat.

Mama n-a mai putut scoate nasul din casă, iar eu am ajuns, vrând, nevrând, să-i fiu confidentă. Avea tot timpul nevoie de cineva care să-i alunge temerile. Nu mai arăta ca înainte? Făcuse guşă? Pentru că exista o soluţie chirurgicală, aşa-numitul „lambou" care dădea timpul înapoi. Eram de părere că ar trebui să facă operaţia? Nu, nu eram, cu toate astea mama a plecat la New York şi a făcut-o. S-a întors cu faţa bine întinsă şi, ceea ce era mult mai îngrijorător, cu o mulţime de idei despre cum să arăt şi eu mai bine.

Din păcate nu îi moştenisem nasul, dar problema se putea rezolva pe cale chirurgicală. Eram îndărătnică şi agasantă, dar şi asta se putea rezolva printr-o operaţie. Ceva simplu, o ajustare a părţii frontale a creierului. Într-o oră eram gata, şi aş fi fost eu însămi mai mulţumită de viaţă. În toate familiile bune se făcea operaţia respectivă. Şi dacă, printr-o întâmplare, nu avea rezultatul scontat, mai exista în Franţa un tratament nou, foarte promiţător, pe bază de electricitate. Pur şi simplu nu putea suferi să mă vadă atât de nefericită, mai ales când vindecarea era la îndemână.

Nu prea acordam atenţie coafurii, dar un permanent ar fi rezolvat şi această problemă. Nu eram îndeajuns de slabă, însă pentru asta, din păcate, nu exista soluţie rapidă. Nu trebuia să iau niciodată în furculiţă mai mult de echivalentul a trei boabe de mazăre sau al unei felioare de morcov. Să las întotdeauna două treimi din mâncare în farfurie şi să nu mănânc niciodată în public.

Mă cântărea periodic şi mă strângea în braţe dacă vedea că pierdusem în greutate. Aceste momente de afecţiune efemeră îmi erau îndeajuns ca să-mi beau „tonicul" de dimineaţă, făcut din oţet de mere, şi să mănânc cât mai puţin posibil, deşi uneori eram atât de înfometată, încât mă furişam noaptea în bucătărie şi mâncam o pâine întreagă. Mi s-a întâmplat odată să dau gata o jumătate de kilogram de brânză cedar stând în picioare lângă chiuvetă.

În ciuda acestor excese ocazionale, în următorii doi ani am crescut zece centimetri şi am slăbit cinci kilograme. Şira spinării şi oasele bazinului îmi ieşeau în afară şi – dacă e s-o credem pe maică-mea – în toată Philadelphia nu găseai un gât mai elegant.

Îmi doream cu disperare să evadez. Toate fetele de vârsta mea erau deja la pension, însă mama pretindea că nu se putea despărţi de mine nici măcar o zi, uitând că nu mă văzuse deloc în tot timpul acela cât fusese plecată cu Arthur. Nu aveam nici un prieten. Tata nu-mi arunca nici măcar o privire, iar mama n-avea timp să se uite la mine.

Într-o zi, am luat cartea de telefon şi am căutat adresa unui orfelinat. Judecând cu mintea de acum, îmi dau seama că nu a fost o idee prea bună să mă prezint acolo într-o maşină cu şofer, îmbrăcată în haine scumpe şi să-i declar stareţei că sunt orfană. Bineînţeles că am fost trimisă înapoi fără întârziere; după acest episod

am fost literalmente prizonieră în casă. Servitorii nu aveau voie sub nici o formă să mă lase să plec şi trebuiau să-i dea de ştire mamei dacă făceam vreo încercare. N-ar fi trebuit să-şi facă griji din pricina asta, căci nu aveam unde să mă duc.

La puţină vreme după ce încercasem să fug de acasă, am dat nas în nas cu tata pe hol. De data asta, în loc să treacă bombănind pe lângă mine, s-a oprit. M-a măsurat din cap până-n picioare şi de la picioare la cap, stăruind cu privirea pe şolduri şi pe piept, spre marea mea stânjeneală.

— Câţi ani ai? m-a întrebat încruntat.

— Fac cincisprezece luna viitoare.

— Ce naiba, arăţi ca un băiat! Unde e mama ta?

— În salon, cred.

M-a dat la o parte ca să poată trece şi a plecat cu o falcă-n cer şi una-n pământ, urlând:

— Vivian? Unde eşti? *Vivian*!

Când a trântit uşa salonului atât de tare încât s-au zguduit pereţii, mi-am dat seama că avea să se întâmple ceva nemaipomenit. M-am apropiat în vârful picioarelor, ca să trag cu urechea. Doamna Huffman, menajera, era ceva mai departe, pe hol. Făcuse ochii mari şi-şi ţinea mâna la gură. Ne-am uitat una la alta şi ne-am înţeles din priviri că trebuia să tragem cu urechea. S-a apropiat şi a rămas în spatele meu.

Bătălia nu s-a dat cu armele obişnuite: insinuări caustice, rostite cu voce egală, înţepături meşteşugite şi tăceri înfricoşătoare – specialitatea lor. Tata a deschis focul cu un urlet, iar mama i-a răspuns cu un ţipăt isteric.

Mă aşteptam s-o văd ieşind din clipă în clipă, cu faţa îngropată în batistă, dar nu, plânsetele ei s-au transformat în ţipete furioase, punctate de zgomotul unor lucruri sparte. Un strigăt de-a dreptul primitiv a culminat cu o bufnitură mai puternică decât toate cele dinainte; ai fi zis că masa de biliard căzuse prin tavan. Doamna Huffman şi cu mine am schimbat priviri îngrozite, dar, de vreme ce bătălia continua, se părea că nimeni nu fusese omorât.

Ce-i reproşa el: nu era de ajuns faptul că-i ruinase reputaţia fugind cu un alt bărbat? Îl ura atât de tare, încât era capabilă să distrugă sănătatea singurului său copil?

Ce-i reproşa ea: făcea doar ce era bine pentru mine, fiindcă lui nu-i păsa de fiica lui, se vedea cât de colo. Îi păsa de mine tot atât cât îi păsa şi de ea. N-o iubise niciodată, nu voise decât banii ei. Cu ce era ea de vină că el nu se purta ca un soţ? Greşea dacă voia să fie iubită?

El: care bani? Dacă atât o ducea mintea, închipuindu-şi că pentru cât lua din dobânzi merita să-i tolereze aiurelile, atunci avea o părere mult prea bună despre sine. Nici măcar întreg capitalul n-ar fi meritat chinul căsătoriei cu ea.

A urmat un vacarm asurzitor. Fiecare încerca, fără succes, să ţipe mai tare decât celălalt. În cele din urmă, tata i-a ordonat să tacă, vorbindu-i cu o voce pe care nu i-o cunoşteam, bubuitoare şi înspăimântătoare în acelaşi timp. S-a lăsat tăcerea.

Când a glăsuit din nou, în vocea lui se ghicea o hotărâre nestrămutată, dar şi o furie stăpânită.

Poate că el era într-adevăr condamnat, dar eu nu eram şi, de vreme ce se părea că voi fi singurul lui copil, nu avea de gând să stea deoparte, privind-o cum mă înfometează. Urma să merg la pension imediat, chiar a doua zi, de îndată ce se putea aranja.

Uşa s-a deschis aşa de brusc, încât eu şi doamna Huffman am fost nevoite să ne lipim de perete ca să ne dăm la o parte din calea mamei, care a ieşit ca o furtună. Avea faţa roşie, desfigurată de mânie, şi strângea o batistă în pumn.

O fracţiune de secundă mai târziu a apărut şi tata, cu ochii ieşiţi din orbite şi fruntea lucind de sudoare. Când a dat cu ochii de mine, s-a oprit şi m-am temut c-o să mă lovească.

Dar el s-a întors spre doamna Huffman.

— Împachetează lucrurile Madelinei. Pe toate, i-a poruncit, după care s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus în biroul lui.

Când a trântit uşa, undeva, la etaj, o altă uşă a fost trântită cu şi mai multă înverşunare.

Doamna Huffman şi cu mine am băgat capetele pe uşă şi am aruncat o privire în salon.

Înăuntru era ca după bombardament. Absolut toate vazele fuseseră făcute bucăţi, sticlele tuturor ramelor pentru fotografii erau crăpate. Masa cu antichităţi era răsturnată, având un picior rupt, dar priveliştea cea mai spectaculoasă era aceea a orologiului,

care zăcea cu cadranul în jos. Cutia parcă explodase, iar de jur împrejur erau aşchii de lemn, cioburi de sticlă, arcuri, spirale de sârmă şi rotiţe.

În timp ce priveam dezastrul, m-a năpădit un sentiment de bucurie neţărmurită, un fel de extaz cum nu mai încercasem niciodată. Dacă nu se împăcau, era posibil să scap de acolo, poate chiar cu nasul şi lobul frontal neatinse. A fost pentru prima oară de când mă ştiam când nu m-am dus la etaj, în camera mamei, şi când m-am rugat, da, chiar aşa, m-am rugat ca nici unul din ei să nu cedeze.

De plecat am plecat, patru zile mai târziu. Însă nu înainte s-o găsesc pe mama cufundată în cadă, cu părul răsfirat în apă precum Ofelia şi un flacon de pastile pentru nervi în mâna rămasă afară.

Nu trecuse nici o oră după ceartă când, nemaiputându-mă stăpâni, urcasem la etaj. Mama crezuse că am să urc mai repede.

O formaţie de avioane a trecut pe deasupra capului meu, smulgându-mă din reverie. Meg îmi spusese că „băieţii noştri" zburau pe acolo tot timpul, dar că nu aveam de ce să-mi fac griji, în afară de cazul în care sunau sirenele. Cu toate astea, nervii mei, şi aşa puşi la încercare, s-au întins şi mai tare.

M-am dus la câmpul pe care păşteau căluţii albi, iar aceştia s-au apropiat imediat de gard, să vadă dacă le adusesem ceva. Am scos sendvişul şi le-am întins firimituri de coajă, dar s-au dat înapoi scârbiţi. Dându-mi seama că încercam să-i îmbii cu bucăţele dintr-un sendviş cu carne, le-am cerut iertare, chiar dacă nu mă puteau înţelege, aşa că am mâncat eu firimiturile de coajă, apoi am devorat tot sendvişul.

Când am trecut pe lângă cimitir, o cioară s-a învârtit deasupra capului meu, cârâind ca şi cum ar fi jelit pe cineva. Ba chiar mi s-a părut că se ţinea după mine. În orice caz, se învârtea deasupra mea când am ajuns la Perdea, aşa că m-am furişat pe sub acoperişul înverzit doar ca să scap de ea. N-am mers prea mult, până să-mi dau seama că eram caraghioasă, aşa că m-am oprit să văd încotro s-o iau.

Pe sub copaci vegetaţia era deasă şi pământul mustea de apă sub picioarele mele. Din toate părţile venea zgomot de apă curgând

şi, cu toate că arborii îşi pierduseră frunzele, în jurul meu totul era de un verde crud, strălucitor, din cauza muşchiului care acoperea pământul şi trunchiurile căzute, atârnând de pe ramuri ca o dantelă zdrenţuită.

Printre copaci creştea puzderie de ciuperci. Erau micuţe, în formă de cupă, pe dinafară de un cafeniu destul de şters, dar pe dinăuntru de un stacojiu atât de viu, cum nu mai văzusem niciodată. Am cules câteva şi le-am băgat în buzunar. Acolo am găsit busola. Cu greu m-am abţinut să n-o arunc cât colo.

N-am mers mult până să ajung la un râu năvalnic şi am luat-o pe cărarea ce urca de-a lungul malului. Am cotit brusc la stânga şi am ajuns într-un loc din care, dacă mă aplecam şi dădeam crengile la o parte, puteam zări lacul printre copaci.

Ca să mă apropii şi mai mult, ar fi trebuit să trec un pârâu ce se vărsa în râu. Într-un loc erau câteva pietre aflate destul de aproape una de alta, dar mă şi vedeam alunecând, fracturându-mi glezna şi rămânând acolo zile întregi, fără ca cineva să-mi dea de urmă, ceea ce era foarte posibil dacă mahmureala lui Ellis şi Hank dura mai mult de o zi sau dacă filozofia „cui pe cui se scoate" îi ducea de la o beţie la alta.

La gândul că nu m-ar fi găsit nimeni m-a năpădit panica, mai ales că, după ce mă străduisem timp de vreo patruzeci de minute să ies din pădure, mi-am dat seama că mă învârtisem în cerc.

Am luat-o în altă direcţie, pe o altă cărare. M-am întors la lac şi, folosindu-mă de busolă, am încercat să ghicesc poziţia satului, însă, spre disperarea mea, potecile erau întortocheate şi înţesate de pâraie. Mă simţeam ca Gretel rămasă singură, cât despre firimituri, era prea târziu să le împrăştii pe jos, căci le mâncasem.

Speranţa mea era că domnul Ross şi Meg vor observa dacă nu apăream la cină. Dar se putea, la fel de bine, să-şi închipuie că dormeam după ce trăsesem şi eu un păhărel, ca Ellis şi Hank. Şi chiar dacă băgau de seamă că nu mă întorsesem, n-ar fi ştiut de unde să înceapă căutările.

Cine să fie atât de neghiob încât să rătăcească de bunăvoie prin pădure?

Tocmai mă hotărâsem să mă aşez pe un buştean ca să plâng de necaz, când printre copaci am zărit o femeie îngenuncheată

pe celălalt mal al râului. Spăla ceea ce mi-a părut a fi o cămaşă pătată de rugină, frecând-o de o piatră mare, aşezată în picioare. Era legată la cap cu o basma şi îmbrăcată cu haine de modă veche – fustă lungă, verde, croită din material aspru, şorţ şi ghete cafenii, uzate, care-i treceau de glezne.

— Scuzaţi-mă! Alo! am strigat şi m-am repezit spre mal.

S-a oprit din treabă şi s-a uitat la mine. Ochii îi sclipeau de lacrimi şi, când a clipit, o singură picătură a căzut în râu. Ţinea buzele întredeschise, lăsând să se vadă un dinte strâmb. Privelişte a m-a înfiorat şi m-am oprit câteva clipe, dar apoi am luat-o pe cărarea întortocheată, sprijinindu-mă cu mâinile de trunchiurile copacilor, ca să ajung mai repede lângă ea.

— Alo, doamnă! Scuzaţi-mă! Îmi cer iertare că vă deranjez, dar aţi putea să-mi spuneţi...

Glasul mi-a pierit când am ajuns în locul unde ar fi trebuit să mă aflu chiar în faţa ei. Nu era acolo.

Am privit repede în dreapta şi în stânga, dar piatra aşezată în picioare era în acelaşi loc, pe mal, nu aveam cum să mă înşel. Deznădăjduită, am căutat din ochi vreun semn, am ciulit urechea să aud zgomot de paşi sau de crengi rupte. Nici urmă de femeie, deşi nu-mi puteam închipui unde plecase sau ce făcusem de se speriase de mine. Parcă intrase în pământ.

— Vă rog, întoarceţi-vă! am strigat, dar n-am primit drept răspuns decât gâlgâitul apei şi croncănitul ciorii care era din nou deasupra capului meu.

— M-am rătăcit! Vă rog! am ţipat încă o dată, înainte să cad în genunchi şi să izbucnesc în lacrimi. Am rămas aşa vreo zece minute, plângând cu sughiţuri, ca un copil.

Într-un sfârşit mi-am adunat puterile şi m-am ridicat în picioare. Mi-am şters lacrimile cu dosul mănuşilor, mi-am scuturat haina care se murdărise de pământ când stătusem în genunchi. Mi-am legat baticul mai strâns şi am pornit împleticindu-mă, sprijinindu-mă în umbrelă ca într-un baston.

Capitolul nouăsprezece

Când, în cele din urmă, am izbutit să ies din pădure, priveliştea cerului nesfârşit şi a dealurilor masive, cu creste stâncoase, mi-a adus iar lacrimile în ochi, de data asta de bucurie. M-a copleşit un sentiment neaşteptat de recunoştinţă faţă de pronia cerească.

Deşi aparţineam Bisericii Protestante, renunţasem să mă mai rog cu mulţi ani în urmă. Ultima oară când mă rugasem, dorinţa îmi fusese îndeplinită, dar se vede că, pentru a putea pleca la pensionat, fusese nevoie să moară mama.

În ciuda îndoielnicei mele relaţii cu Dumnezeu, eram atât de fericită că scăpasem din pădure, încât m-am hotărât să trec pe la biserică şi să aduc mulţumiri, cu condiţia să mă simt la fel când ajungeam acolo, să nu cer nimic anume şi să nu mai fie nimeni altcineva înăuntru.

Nici nu apucasem să urc treptele, când l-am văzut pe domnul Ross în faţa mormântului care mă impresionase în prima zi în care ieşisem la plimbare, mormântul familiei ai cărei membri muriseră la o distanţă atât de scurtă în timp unul faţă de celălalt. Domnul Ross stătea cu spatele, dar l-am recunoscut după umerii laţi şi părul ciufulit.

A stat un moment în picioare, apoi a îngenunchеat şi a pus mâna pe piatra funerară. A plecat capul şi a rămas aşa preţ de câteva minute. Apoi a aşezat ceva pe mormânt, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre poartă, unde îl aştepta Conall. A luat-o spre han, cu câinele la picior, fără să mă vadă.

Am coborât treptele şi m-am dus la mormânt. Lăsase un buchеţel de ghiocei.

— A venit Willie poştaşul şi a adus câteva scrisori pentru tine. Le-am pus lângă registru, mi-a spus Meg când am intrat.

Era în spatele tejghelei, de unde lua câte un pahar, îl ridica în lumină şi apoi îl ştergea cu un prosop.

Mi-am pus haina în cui şi am luat scrisorile. Câteva erau pentru Hank şi Ellis, iar pe astea le-am pus la loc. Una era pentru mine, trimisă cu poşta aeriană. Am recunoscut pe loc scrisul. M-am simţit atât de uşurată, încât era să scap plicul din mână.

M-am aşezat lângă foc şi am deschis plicul, rupându-l de nerăbdare.

18 ianuarie 1945

Scumpa mea Madeline,

Am fost uluit când ţi-am primit telegrama. Nu-mi dau seama cum te gândeşti că aş putea – sau aş vrea, ca să fiu sincer – să găsesc un avion cu care să te salvez din „greşeala îngrozitoare" pe care ai făcut-o. Ai o cât de vagă idee ce ar însemna asta? Cu siguranţă că nu. În parte sunt şi eu răspunzător, pentru că te-am ferit de realităţile vieţii cum am ştiut mai bine. Te-ai aruncat într-o aventură necugetată şi primejdioasă, fără a avea măcar politeţea de a discuta cu mine înainte, dându-mi astfel posibilitatea de a te salva de tine însăţi, tot aşa cum ai procedat şi când te-ai hotărât să te căsătoreşti pe ascuns şi fără să-mi ceri permisiunea.

A trebuit să aflu despre chefurile pe care le trageţi din cele povestite sau repovestite de cohorte de Frederick Stillman, care n-au uitat să adauge bârfe despre purtări infame şi, aş îndrăzni să spun, discutabile porniri de trădător. Până să primesc telegrama ta n-am avut idee nici măcar dacă mai eşti sau nu în viaţă după traversarea oceanului. Mi-am permis să le dau de ştire celor din familia Hyde şi Boyd că şi odraslele lor sunt în viaţă, din moment ce nu mi-ai spus altceva.

Ce bine ar fi fost dacă veneai la mine, scumpa mea, dar, de vreme ce n-ai venit, nu pot face nimic pentru tine. N-am de gând să dau faliment ca să te scot dintr-o situaţie care ţi se datorează în întregime, aşa cum ar recunoaşte orice persoană cu scaun la cap. Cu voie sau fără voie, mi-ai creat din nou numai greutăţi.

Al tău,
Tata

P.S. Poate s-ar cădea să-ţi spun că rudele soţului tău sunt furioase, şi nici prietenul vostru Freddie n-a scăpat cu una, cu două.

P.P.S. Sunt de acord cu faptul că e mai înţelept să nu te apropii de ocean. Din păcate, cred că ai face bine să stai acolo unde eşti până se sfârşeşte războiul. Îţi doresc noroc.

Am rămas cu ochii la scrisoare multă vreme după ce am terminat de citit. O scrisese şi o expediase chiar în ziua în care primise telegrama. Ştiam că ar fi fost dificil şi costisitor să aranjeze un zbor peste ocean, dar cu siguranţă nu era imposibil. Nemţii nu controlau spaţiul aerian, şi comandanţii militari zburau frecvent peste ocean. Tata pur şi simplu hotărâse că nu meritam să fiu salvată; din câte se vedea, nici nu aşteptase până a doua zi ca să-mi spună asta.

Am pus scrisoarea la loc în plic şi am aruncat-o în foc. Flăcările albe, portocalii şi roşii au cuprins-o pe dată, iar în câteva clipe nu mai era decât un petic negru topit în tăciunii încinşi.

Am simţit privirea lui Meg aţintită asupra mea.

— Toate bune? m-a întrebat.

— Nu, nu tocmai.

Continua să mă privească, dar mie nu-mi trecea prin minte ce aş fi putut adăuga.

Mi-am petrecut restul după-amiezii stând lângă foc. Am rămas acolo până s-a înserat, când au început să sosească localnicii, unul câte unul, urmaţi de grupuri de forestieri. Nu m-am mişcat nici când Conall s-a furişat înăuntru şi s-a trântit la picioarele mele.

— Nu te-ai clintit de nu ştiu câte ore, a spus Meg aducându-mi un pahar de sherry. Pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

— Din păcate, nu, am răspuns. Dar mulţumesc de întrebare.

Am văzut-o crispându-se dintr-odată.

— Uite-i că sosesc.

M-am întors şi i-am văzut pe Hank şi Ellis coborând scara. Deşi se bărbieriseră şi îşi schimbaseră hainele, arătau la fel de lugubru ca dimineaţa însăşi.

Meg le-a adus imediat scrisorile şi un cuţit de tăiat hârtia.

— Două whisky-uri, a zis Hank luând scrisorile. Să fie duble. Când le terminăm, ne aduceţi încă un rând, şi tot aşa.

Scrisorile erau de la oameni care citiseră anunţul dat de ei în *The Inverness Courier* în încercarea de a găsi persoane care văzuseră monstrul şi acceptau să povestească întâmplarea. Entuziasmul care i-a cuprins – împreună cu whisky-ul – i-a readus la viaţă. S-au uitat la ceas şi au decis că nu era prea târziu ca să dea telefoane. Hank i-a făcut semn domnului Ross să se apropie.

— Avem nevoie de un telefon, a zis.

— E ceva mai sus, pe stradă, a răspuns domnul Ross mângâindu-şi barba.

— Cum adică, mai sus, pe stradă? s-a mirat Ellis.

— Adică *ceva mai sus, pe stradă*, a repetat domnul Ross, încrucişându-şi braţele peste puloverul gros, verde.

— Ceva mai sus, pe drum, e o cabină telefonică, am intervenit eu, nu atât cât să-i lămuresc, ci pentru a detensiona situaţia. Nu e departe. Cred că merge cu monede.

— Are dreptate, a zis domnul Ross dând din cap. Aveţi nevoie de mărunţiş?

— Nu aveţi telefon? După ce că nu aveţi electricitate, nu aveţi nici telefon? a întrebat Ellis.

— Ellis, las-o baltă! a intervenit Hank. Mă ia cu durere de cap.

Domnul Ross s-a întors în spatele tejghelei. Privirile ni s-au întâlnit de câteva ori, dar după aceea am avut grijă să nu mă mai uit înspre el.

Mă întrebam dacă avusese mereu barbă şi cum i-ar sta fără ea. Mă întrebam de ce nu era însurat, pentru că un pic de atenţie feminină l-ar fi schimbat total. Şi m-am întrebat cum ar fi să trăieşti alături de el ca soţie.

Mă întrebam cum ar fi să fii soţia oricui altcuiva, cu excepţia lui Ellis. Oare dacă moneda ar fi căzut pe cealaltă parte, m-aş fi lăsat convinsă că sunt îndrăgostită de Hank şi m-aş fi măritat cu el? Probabil că da. În orice caz, fusesem păcălită să încheie o căsătorie la fel de adevărată ca urmele monstrului pe care Marmaduke Wetherell le făcuse pe malul lacului cu laba de hipopotam.

Eram adâncită în gânduri când a sosit poliţistul şi nu l-aş fi observat dacă Hank şi Ellis n-ar fi amuţit în clipa în care l-au văzut. S-a oprit în prag, un bărbat cu figură obosită, trecut bine de patruzeci de ani.

— Bob! a exclamat Meg de la celălalt capăt al camerei. Bobby poliţistul![1] Nu te-am mai văzut de atâta amar de vreme! Ai veşti de la Alec?

— Oarecum. Am primit scrisori. Nu ne poate dezvălui locul unde se află, dar ne-a spus că pilotează un Spitfire.

— Ei, păi asta e ceva, nu? a întrebat Meg. Vrei un păhărel ca să te încălzeşti, bănuiesc.

— Din păcate, nu, a spus el cu regret în glas. Joanie m-a pus să mă jur. Plus că sunt aici în misiune oficială.

— Aşa vasăzică? a întrebat Meg.

Poliţistul şi-a dres glasul şi a coborât vocea.

— Angus, crezi că am putea sta puţintel de vorbă?

— Sigur, a răspuns domnul Ross, a ieşit din spatele barului şi s-a apropiat de poliţist.

Hank, aşezat cu spatele la ei, a dus degetul la buze. Ellis a zâmbit cu subînţeles şi amândoi s-au întors ca să audă mai bine.

— E vorba de... *incident*, a zis poliţistul, aproape şoptind ultimul cuvânt. Ştii că nu te-aş sâcâi cu treburi de felul acesta, dar se pare că l-ai aruncat pe supraveghetorul apelor în râu.

— Da, chiar aşa am făcut. Şi aş face-o din nou. A meritat-o, să ştii. Se răţoia de parcă ar fi fost proprietatea lui.

— N-am nici o îndoială, să ştii, a spus poliţistul clătinând înţelegător din cap. Numai că a făcut plângere oficială la Inverness, aşa că sunt obligat să spun ceva. Şi uite, am spus.

— E-n ordine, Bob. Înţeleg.

— Dar n-ai putea să te abţii un pic data viitoare? a întrebat poliţistul, arătându-i cât anume cu arătătorul şi degetul mare, aproape lipindu-le unul de altul. Poate că data viitoare doar ai să-l scuturi niţeluş?

— Fii pe pace. Data viitoare am să-i înmoi doar degetele de la picioare în apă. Nici măcar ciorapii n-o să i se ude.

Poliţistul a izbucnit în râs şi l-a bătut pe umăr.

— E grozav, Angus. Doar ştii că nu m-aş fi băgat dacă n-ar fi fost la mijloc o plângere oficială. Şi mai ştii că apreciem cu toţii

---

1. Joc de cuvinte: *bobby* este apelativul familiar pentru poliţist.

ceea ce faci. Mamei – a continuat cu voce scăzută – i-a plăcut mult bucata de somon primită acu' două zile.

— Hai, hai, a fluturat Angus din mână. Ar fi putut fi oricine.

— Ştim prea bine cine a fost.

Hangiul a dat iar din mână şi a spus:

— Dacă ai terminat treaba şi ai ce raporta la Inverness, ce-ai zice de un păhărel din partea casei?

— Dar Joanie m-a pus să mă jur...

— Unul mic de tot. Doar ştii ce se spune. Să ai întotdeauna la tine o butelcă de whisky, în caz că te muşcă un şarpe. Pe lângă asta, să ai întotdeauna un şarpe mic la tine.

— Pe asta n-am mai auzit-o. Cine a zis aşa ceva?

— Un flăcău dintr-un film american. Are nasul ca un cartof. Şi e fălcos bine.

— E deştept dat naibii. Da' ce-are dacă nasul lui e ca un cartof?

— N-are nimic. Şi dacă află Joanie, te pricopsesc cu o năpârcă. Sau te arunc în râu. Cum mi-o părea mai potrivit la momentul cu pricina, doar un păhărel de consolare să fie, a zis domnul Ross, luându-l cu braţul pe după umăr şi ducându-l spre bar.

— Ei, în cazul ăsta, cred că n-o să-mi facă nici un rău, a spus poliţistul vizibil uşurat.

Localnicii aşezaţi la bar i-au tras un scaun şi l-au salutat prietenește.

— Braconaj, a spus Ellis bătându-se gânditor cu degetul în bărbie, cu ochii la Hank. Se pedepseşte aspru, dacă nu mă înşel.

Capitolul douăzeci

Când sirena a pornit să sune, am ştiut de îndată ce era. Cu inima bătând să-mi iasă din piept, am mers pe dibuite până la scaunul unde îmi lăsasem haina şi pantofii. Tocmai mă încălţam, când uşa s-a dat de perete şi m-a orbit lumina unei lanterne.

— Eşti gata? a ţipat Meg ca s-o aud peste urletul sirenei.

Era îmbrăcată în salopeta făcută din tartan negru cu roşu.

— Gata, am strigat şi am pornit ţopăind spre ea, chinuindu-mă să-mi pun şi cel de-al doilea pantof, care parcă se împotrivea.

Sirena urla mai departe, un vaiet asurzitor care urca şi cobora. Hank şi Ellis au apărut în hol, mergând împleticit. Erau în picioarele goale, doar cu pijamalele pe ei. Hank nu avea decât pantalonii.

— Ce dracu'...? a strigat ferindu-şi ochii de lumina lanternei.

— E raid aerian. Haideţi! Trebuie să mergem! a zis Meg.

— Unde? a întrebat Ellis frecându-se buimăcit la ochi.

— La adăpost!

Meg şi cu mine am trecut pe lângă ei şi am luat-o la fugă pe scări. I-am auzit tropăind în urma noastră şi înjurând că nu găseau treptele pe întuneric.

Domnul Ross a apărut la piciorul scării, şi el cu o lanternă în mână.

— Haideţi, ne-a îndemnat, ghidându-ne spre bucătărie.

Când am ajuns cu toţii la uşa din spate, Meg şi domnul Ross au stins lanternele.

Meg a ieşit prima. Chiar dacă abia o zăream pe întuneric, am ieşit în urma ei, dar m-am împiedicat şi am căzut în genunchi pe pământul îngheţat. Cineva – mi-am dat seama imediat că era domnul Ross – m-a ridicat şi m-a împins înainte, sprijinindu-mă de cot cu mâna stângă şi ţinându-mă strâns de talie cu dreapta.

Meg dăduse într-o parte pânza de la intrare şi păşise înăuntru. Domnul Ross m-a coborât, ţinându-mă de sub braţ şi m-a încredinţat lui Meg.

— Ai grijă să nu te loveşti la cap. În capăt e un pat, mi-a spus ea trăgându-mă înăuntru şi împingându-mă spre pat. Mai e unul deasupra, aşa că ai grijă să nu te loveşti. După ce intră toţi, Angus o să aprindă lumina.

S-a aşezat alături de mine şi m-a tras mai aproape. M-am lipit de ea şi ne-am luat de mâini. În adăpost mirosea a pământ jilav şi era înfiorător de frig.

De afară se auzeau bărbaţi strigând. Hank şi Ellis protestau, zicând că nu văzuseră adăpostul la lumina zilei, prin urmare cum ar fi putut să ştie unde se află, darămite cum să ajungă acolo? N-ar putea domnul Ross să aprindă lanterna măcar o secundă? El le-a răspuns că prea puţin îi păsa de ceea ce ştiau ei sau nu, numai să intre dracului odată în adăpost.

Am strigat cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o, aspră şi piţigăiată:

— Ellis! Hank! Intraţi odată! Coborâţi două trepte. Mergeţi cu spatele dacă nu puteţi altfel, dar grăbiţi-vă!

— Intraţi odată, *amadain*[1]! a urlat domnul Ross. Să nu mai aud nici un cuvânt!

— Aş intra, ce dracu', dacă aş... Hei!

La intrare s-a creat un fel de vânzoleală, după care s-a auzit o bufnitură şi un potop de înjurături scoase de Hank. A urmat încă o bufnitură, şi de data asta am auzit pe cineva târându-se spre noi.

— Suntem aici, în spate, am zis întinzând braţele.

Am dat de capul lui Ellis, apoi i-am atins umerii. Mergea pe brânci.

— E un pat chiar aici, i-am spus.

— Conall, *thig a seo*[2]! a strigat domnul Ross, şi aproape imediat a aprins lanterna.

Pânza de sac de la intrare a fost trasă la loc. Eram cu toţii înăuntru. Din cauza frigului, scoteam aburi pe gură când răsuflam.

---

1. Idioţilor (în scoţiană, în original).
2. Vino încoace (în scoţiană, în original).

Domnul Ross avea o expresie atât de fioroasă, încât, dacă n-aş fi ştiut că avea ochi albaştri, aş fi jurat că erau negri.

Când a văzut că patul pe care stăteam era făcut, Ellis a apucat un colţ al cuverturii cu amândouă mâinile şi a smuls-o de sub noi, cât pe ce să ne arunce pe jos pe mine şi pe Meg.

— Hei! am strigat. Chiar nu se putea altfel?

— Îngheţ naibii de tot, a zis înfăşurându-se în cuvertură.

— Aruncă-mi şi mie una, a spus Hank, care stătea chircit, în picioarele goale, lângă peretele de metal ruginit. Îmi văd răsuflarea, fir-aş al naibii.

— Ia-ţi singur, i-a răspuns Ellis. Nici eu nu sunt mai îmbrăcat decât tine.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat Meg.

Aproape fără să mă gândesc, am ajutat-o să scoată încă o cuvertură, de data asta cât pe ce să-l împingem jos pe Ellis. Meg a făcut-o ghem şi i-a aruncat-o lui Hank, care s-a înfăşurat în ea, după care s-a apropiat şi s-a urcat în priciul de deasupra noastră.

În tot acest timp, sirena a continuat să urle.

— Nu v-aţi luat măştile de gaz? a întrebat domnul Ross.

I-am aruncat o privire lui Meg şi am văzut că o adusese pe a ei.

— Nu, am zis. Îmi pare rău.

Mi-a aruncat-o pe a lui pe genunchi.

Am încercat să mi-o pun, dar mâinile îmi tremurau prea tare. Mă îneca mirosul de cauciuc, nu vedeam nimic în lături şi nu puteam să prind baretele din cauza bigudiurilor. Meg şi-a pus masca fără nici o dificultate şi s-a întors spre mine, să-mi dea o mână de ajutor.

— Nu te mişca, mi-a spus cu vocea înăbuşită de mască. Să trec baretele prin... Una... şi încă una... Stai... încă un pic... Gata. Ţi-am prins-o bine.

Ca şi cum urletul sirenei n-ar fi fost îndeajuns, acum îmi simţeam şi capul prins ca într-o menghină. M-a năpădit panica. Parcă eram din nou pe *SS Mallory*, atacaţi de submarinul german. Mi se părea că mă sufoc, deşi aveam aer suficient, de vreme ce geamul măştii se aburise atât de tare, încât nu mai vedeam nimic. Când am încercat să-l şterg pe dinafară, Meg m-a apucat de mâini şi mi le-a ţinut într-ale ei.

— Așa e la început, până te obișnuiești. Respiră normal și se va dezaburi.

Am închis ochii și am respirat adânc, cât de rar am putut.

— Foarte bine, m-a încurajat Meg. Inspiri pe nas și dai aerul afară pe gură. Inspiri, expiri. Acum te simți mai bine, nu-i așa?

Când am deschis ochii, geamul măștii începuse să se dezaburească.

— Și cu mine cum rămâne? Nu am mască, s-a auzit vocea lui Hank de pe priciul de sus.

— Doar n-ai smulge una de pe capul unei femei! l-a repezit domnul Ross.

Hank a tăcut o clipă, după care a adăugat, pe un ton despre care ai fi putut zice că era spășit ori resemnat, ori amândouă:

— Îmi închipui că prin cutia asta de conserve nu se găsește nici un fir de whisky...

Domnul Ross l-a privit dezgustat și a stins lanterna. A ieșit din adăpost și, când a dat la o parte pânza de la intrare, am zărit pentru o clipă cerul înstelat. S-a întors imediat și a aprins din nou lanterna. Stătea ghemuit la intrare, cu arma pe umăr. Chiar când mi-am amintit că nu avea degetul arătător, mi-am dat seama că ținea carabina pe stânga.

— Cât mai durează? a întrebat Ellis, care se ghemuise într-un colț al patului, înfofolit în cuverturi. Parcă m-aș duce în casă, fie ce-o fi!

Domnul Ross i-a făcut semn să tacă și a rămas cu urechea ciulită, atent la zgomotele de afară.

De departe, acoperind urletul sirenei, a început să răzbată bubuitul unor motoare puternice.

— Fir-ar să fie, a exclamat el, a sărit în picioare și a îndesat câteva cartușe pe țeava carabinei.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? a întrebat Ellis.

— Un blestemat de Heinkel[1].

A stins lanterna și s-a furișat afară mormăind ceva ce nu se poate repeta. Bubuitul se tot apropia, până când a ajuns chiar deasupra noastră. Afară, domnul Ross striga și trăgea cu carabina.

---

1. Bombardier german construit și folosit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— *Thall is cac, Mhic an Diabhai!*[1]

După cea de-a doua împuşcătură, sunetul s-a schimbat dintr-o serie neîntreruptă de bubuieli într-o serie de trei, urmate de o pauză. Astfel s-a îndepărtat, şchiopătând parcă.

Domnul Ross a coborât în adăpost şi a aprins din nou lanterna.

— Chiar ai făcut ce cred eu? l-a întrebat Meg.

El s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Ai tras şi ai lovit un motor?

— Nu contează. Mai are trei.

— Bine, dar cu carabina?

— Nemernicul era chiar deasupra capetelor noastre. Dacă săream în sus, îl atingeam cu mâna.

L-a întrerupt zgomotul unei explozii puternice, dar îndepărtate, urmat de un altul – un vuiet teribil, care a răsunat peste apă, până în fundul văii. Am ţipat sub mască şi m-am agăţat de Meg, care m-a strâns şi ea de mâini.

După vreo douăzeci de minute, care ne-au părut cât douăzeci de ani, sirena a urlat şi mai tare şi a ţinut-o aşa o vreme, înainte să amuţească.

— Ce-a fost asta? Ce să înţeleg? a întrebat Hank de pe priciul de sus.

— Înseamnă că s-a terminat, a zis Meg scoţându-şi masca; atunci am văzut că era albă la faţă. Sfânta Maica Domnului, unde o fi lovit?

Domnul Ross a lăsat jos carabina şi a clătinat din cap.

— Dea Domnul să nu fi lovit pe nimeni, a adăugat Meg apăsându-şi degetele pe tâmple.

— Da, a spus domnul Ross, dând încet din cap.

Am vrut să-mi scot şi eu masca, dar n-am izbutit, aşa că am tras şi mai tare. Meg m-a apucat de mâini şi mi-a scos-o ea. Uitasem că trecuse baretele printre bigudiuri.

Fără să scoată un cuvânt, domnul Ross a stins lanterna şi a ieşit din adăpost, lăsând pânza de la intrare trasă într-o parte.

---

1. Rahat ce eşti! Lua-te-ar dracu' de nenorocit! (aproximativ; în scoţiană, în original).

— Hai să mergem, mi-a spus Meg.

Am mers pe bâjbâite până la intrare şi am ieşit. În faţa noastră vedeam silueta domnului Ross îndreptându-se spre han, cu câinele la picior. N-a întors capul nici măcar o dată.

Meg şi cu mine ne-am luat de braţ şi aşa am mers pe întuneric, străduindu-ne să nu călcăm pe preţioasele legume de iarnă. Hank şi Ellis veneau în urma noastră.

Abia intrasem în camera mea, când cineva a bătut la uşă.

— Maddie? Iubito? am auzit vocea lui Ellis.

— Mă pregăteam de culcare.

— Te rog, Maddie. Am nevoie de o pastilă.

Am deschis.

— Sunt în sertarul de sus.

Ellis a deschis sertarul şi a scotocit prin el până a găsit flaconul. După zgomot mi-am dat seama că a luat nu una, ci mai multe. A stat cu spatele la mine până le-a băgat în gură.

— Vrei şi tu una? m-a întrebat după ce le-a dat pe gât cu apă, bând direct din carafă; apa i s-a prelins pe piept, udându-i pijamaua. Ce dracu'? a zis în chip de explicaţie şi s-a şters la gură cu dosul palmei.

— Nu, mă simt bine, i-am răspuns.

— Ba cred că eşti dărâmată. Uite, ia-le pe astea.

A scos două pastile din flacon şi mi le-a întins.

— Pune-le pe scrin, i-am spus.

Mi-am scos haina, am împăturit-o şi am aşezat-o pe spătarul scaunului. Apoi mi-am aranjat pantofii sub scaun, aşa încât să nu mă împiedic de ei.

Ellis mă urmărea cu ochii mijiţi.

— Pe astea ţi le-a aranjat cineva?

În loc să-i răspund, mi-am netezit haina, scuturând bruma rămasă pe ea.

— Ţi le-a aranjat cineva, nu-i aşa? a insistat Ellis. De-aia le-ai putut găsi atât de repede.

S-a uitat la sertarul pe care-l lăsase deschis, la lucrurile dinăuntru, care fuseseră împăturite înainte să le răvăşească el. S-a dus la

șifonier, l-a deschis și s-a uitat la rochiile și hainele atârnate pe umeraşe.

— Lucrurile tale le-au aranjat! a spus indignat. Să vezi în ce hal e camera mea! Am impresia că refuză din principiu.

— Mi-am aranjat singură lucrurile.

A amuțit preț de câteva clipe.

— Poftim?

— Mi le-am aranjat singură.

A clipit des, parcă nevenindu-i să creadă.

— Scumpa mea, nu te înjosi într-atât. Unde ți-a fost capul?

S-a lansat într-o diatribă despre cât de periculos este să-i lași pe servitori să trândăvească și cât de repede puteai aluneca pe panta familiarității, de unde doar cerul știa unde mai puteai ajunge, dar în nici un caz la ceva bun. Dacă nici tânăra bucătăreasă din casa lui Hank nu era o dovadă îndeajuns de clară, atunci chiar că nu mai știa ce altceva putea fi. Doamna Boyle fusese cât pe ce să intre într-o încurcătură juridică încercând să mușamalizeze afacerea. Era esențial să păstrezi distanța și trăgea nădejde că eu...

Îl priveam fascinată și nu-mi puteam dezlipi ochii de la limba care i se mișca în spatele dinților. La un moment dat, o picătură de salivă i-a rămas lipită de buze și a stat acolo preț de câteva cuvinte, înainte să fie scuipată. Nările i se umflaseră, în contrast evident cu nasul lui subțire. Se încruntase tare, așa încât între sprâncene îi apăruseră cute adânci, iar când a ridicat bărbia ca să mă privească de sus, aș fi jurat că am în față capul mamei lui Ellis, lipit pe trupul lui, întocmai ca fripturile din Evul Mediu, când două jumătăți de animale erau cusute împreună. Sub ochii mei, capul de porc prinsese viață și scuipase mărul din gură, ca să poată urla la mine cum că până și eu vedeam că lipsa de principii ferme nu doar încuraja clasele de jos întru lenevie, ci și amenința structurile sociale pe care se baza existența noastră.

La un moment dat, mi-am dat seama că se oprise.

— Maddie? a întrebat cercetându-mă din priviri. Te simți bine?

— N-am nimic, am răspuns încercând să-mi alung imaginea din minte. A fost o noapte zbuciumată și aș vrea să mă bag în pat.

Expresia i s-a înmuiat.

— Îmi pare rău, iubito. Uneori uit cât de fragilă eşti. N-ar fi trebuit să te dojenesc, mai ales după...

N-a terminat propoziţia, gândindu-se probabil că m-aş pierde total cu firea dacă ar pomeni de raidul aerian.

— Mă poţi ierta?

A făcut un pas spre mine, dar eu am ridicat mâna instinctiv, voind parcă să mă apăr. S-a oprit, însă pe faţa lui se vedea că-l rănisem în amorul propriu.

M-am sprijinit de spătarul scaunului şi mi-am întors ochii către foc. Nu avea nici un rost să-i spun că felul în care se purtase în timp ce ne aflam în adăpost nu era demn de un gentleman. Voiam să evit o discuţie în contradictoriu.

— Acum eu sunt cea care-şi cere scuze, am zis întorcându-mă spre el. N-am vrut să par supărăcioasă. Vreau doar să dorm.

— Mai încape vorbă? a întrebat el, redevenind cavalerul perfect. Dacă ai nevoie de ceva, orice, ştii unde mă găseşti. Şi nu uita să iei pastilele. Chiar dacă nu crezi că ai nevoie, te vor ajuta să adormi.

De cum a plecat, m-am dus la uşă şi am încuiat-o. Am tras şi zăvorul.

Când am pus pastilele la loc, m-am speriat văzând câte lipseau.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, am auzit o nouă bătaie în uşă.

M-am întors cu spatele la uşă şi mi-am tras perna peste urechi. Poate că, dacă nu-i dădeam atenţie, avea să-şi închipuie că adormisem şi să-mi dea pace.

— Doamnă Hyde? s-a auzit vocea lui Meg.

Într-o clipă am fost la uşă.

— Meg, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, a răspuns în şoaptă. Doar că mie mi-au îngheţat picioarele şi cred că şi ale tale, drept care ţi-am adus un purcel.

Mi-a pus în braţe o buiotă de lut, plină cu apă fierbinte. Era într-adevăr în formă de purcel, având până şi rât.

— Mulţumesc, am zis strângând-o la piept.

Nici eu nu înţeleg de ce, dar m-am cutremurat simţind toată căldura aceea.

— Acum închide uşa. N-am adus decât două şi nu mă duc să mai aduc şi pentru altcineva, în nici un caz pentru de-alde ei. În mai puţin de patru ore trebuie să mă trezesc şi să mă apuc de treabă.

Am clătinat din cap.

— Sincer îţi spun, nu ştiu cum reuşeşti.

Meg a chicotit pe înfundate.

— Nici eu nu ştiu. Dar am de ales?

Capitolul douăzeci şi unu

A doua zi dimineaţă, când am coborât la parter cu toate că eram frântă de oboseală, i-am găsit pe Ellis şi Hank inexplicabil de binedispuşi, mai ales ţinând seama de faptul că fuseseră smulşi din pat, în noaptea dinainte – ori poate tocmai din această cauză.

Cât am luat micul dejun, povestea raidului aerian s-a schimbat radical. În forma ei finală, Ellis se asigurase că toată lumea era la adăpost înainte să intre şi el, în timp ce Hank se aşezase pe priciul de deasupra mea şi a lui Meg, ca să ne apere cu trupul lui. Domnul Ross abia dacă apărea.

Anna, care ne-a servit şi apoi a strâns masa, avea o expresie din ce în ce mai duşmănoasă.

Hank s-a decis să-i scrie lui Violet, sperând probabil că dacă-i va povesti fetei despre faptul că se aflase în primejdie de moarte, aceasta ar putea s-o lase mai moale cu principiile morale înainte de căsătorie.

— Vasăzică acum sunteţi „înainte de căsătorie"? a întrebat Ellis.

— Ei, cel puţin înainte de „înainte de", a zis Hank. Totuşi, cred că sunt îndreptăţit la o degustare. Dacă aştept până în noaptea nunţii şi mă trezesc în braţe cu ceva necorespunzător, şi aşa rămân până când moartea ne va despărţi?

— *Hank*! l-am oprit eu.

— Ce?

— Dacă ai uitat cumva, am spus cu voce joasă, mai sunt şi alţi oameni pe aici.

— Fată dragă, de când eşti aşa puritană?

— Nu mă refer la mine, am zis întorcând ochii spre Anna.

— A, a spus el încruntându-se.

A schimbat vorba şi a trecut la vânătoarea de monştri, dar nu înainte să-mi arunce o privire nedumerită. Era clar că nici nu băgase de seamă că Anna se afla acolo.

Uşa s-a deschis, iar în cameră a intrat un bărbat roşcat, bine-făcut, cam sărăcăcios îmbrăcat. I-a salutat pe Hank şi Ellis cu o mişcare scurtă din cap, a pus jos cele două coşuri pe care le adusese şi şi-a îndreptat atenţia spre uşă. A mişcat-o înainte şi înapoi, până a găsit punctul în care scârţâia cel mai tare. Era îndeajuns de tânăr pentru a lupta pe front şi mă miram că nu fusese trimis. Nu că l-aş fi judecat, dar era un subiect care mă preocupa.

— Ia uite, cine-ar fi zis? s-a mirat Hank. E George băiat-bun. Poate că ne duce iar cu maşina.

— Bun venit, George, a zis Ana, făcându-şi apapriţia de după bar. Cum îţi mai merge?

— Cum se vede. Măcar că-i o zi aşa umedă, a răspuns el.

A închis uşa şi a dus coşurile la bar.

Am rămas cu ochii la el. Mergea legănându-se, aproape ca un pinguin, îndoind piciorul drept din şold. Purta o proteză.

— Şi ce mi-ai adus azi? l-a întrebat Anna.

— Parafină, firește. Plus un pachet de la spălătorie şi câte ceva de la măcelar.

— Ia să vedem.

— Câteva picioare de oaie şi nişte cârnaţi pe cinste, a zis George scoţându-i şi punându-i pe tejghea.

Carnea nu era ambalată, preţul fiind scris direct pe ea.

Anna s-a aplecat să miroasă. S-a ridicat cu mâinile în şolduri.

— Te pomeneşti că şi cearşafurile miros a parafină! a spus pe un ton acuzator.

— Am vrut să scutesc un drum. Mirosul o să se ducă. Pune-le la răcoare în beci şi n-o să mai miroasă.

— Să pun şi cearşafurile în beci, zici? a întrebat Anna cu un oftat deznădăjduit.

Era o întrebare retorică, fiindcă a luat carnea şi a dus-o în spate.

— Să ung uşa, ce zici? Scârţâie de parcă şi-a prins o mâţă coada-n ea.

A rămas cu gâtul întins, cu ochii la uşa pe care ieşise Anna. Cum n-a primit nici un răspuns, s-a dat bătut.

— Ei, atunci am plecat, ne-a spus nouă. Spuneţi-i că mă întorc să ung balamalele.

— Ascultă, nu cumva mergi spre Horseshoe? l-a întrebat Hank.

— N-aveam de gând, da' cred că aş putea s-o iau într-acolo.

— Aceleaşi condiţii ca data trecută? Poate şi ceva în plus pentru deranj?

— Aş fi neghiob să zic nu, a răspuns George. Sunteţi gata acum sau să vin după ce-mi termin treaba?

Hank a sorbit ultima înghiţitură de ceai şi şi-a luat raniţa.

— Noi suntem gata de plecare. Ce-ar fi să ne laşi la cabina telefonică şi să ne iei de-acolo când îţi termini treaba? Avem de dat nişte telefoane.

Ellis m-a sărutat pe obraz înainte să plece.

Anna s-a întors din bucătărie şi a tăiat sfoara cu care erau legate pachetele cu cearşafuri. A despăturit câteva şi le-a mirosit.

— *Oof*! a zis făcându-şi vânt cu palma. Dacă n-ar fi zăpadă, le-aş atârna afară, pe sfoară. Poate să las cuverturile aşa şi să ţin ferestrele deschise câteva ceasuri... Diseară cred c-o să mâncaţi plăcintă cu parafină. N-aţi mai mers cu ei de o săptămână şi jumătate, a adăugat privindu-mă cu coada ochiului.

— Doar nu crezi că-i vina mea.

— Câtuşi de puţin, a răspuns. Sunt aşa de *sleekit*[1], încât s-ar putea să întorci capul şi să te trezeşti că te-au lăsat pe marginea drumului.

— Anna, am zis după câteva clipe de tăcere, ai putea să mă înveţi să tricotez?

Se apucase să împăturească cearşafurile la loc, dar când m-a auzit s-a oprit.

— Mai spuneţi o dată?

— M-ai întrebat odată dacă ştiu să tricotez. Nu ştiu, dar vreau să învăţ. Vreau să împletesc ciorapi pentru soldaţi.

— Nu e chiar aşa uşor, mi-a răspuns privindu-mă bănuitoare. E chiar greu să faci un călcâi ca lumea. Avem până şi întreceri de tricotat.

— Dar pătrate? Aş putea învăţa să tricotez petice pătrate. Şi astea sunt tot pentru soldaţi?

---

1. Înşelător, duplicitar (în scoţiană, în original).

— Doamnă Hyde...

— Maddie. Te rog, spune-mi Maddie.

— Îmi pare foarte rău, dar nu am timp să te învăţ să tricotezi.

— Atunci, aş putea să te ajut la treburile din casă?

A scuturat energic din cap:

— A, nu. Nu cred că ar fi cuminte.

— De ce? am insistat eu. Când am venit aici, m-ai acuzat că „tândălesc pe lângă foc". Aşa e. Nu fac nimic toată ziua şi simt că înnebunesc, condamnată să rămân aici până când soţul meu ori dă de urma monstrului, ori se lasă păgubaş. Te rog, te-aş scuti de unele corvezi şi aş fi fericită să am ceva de făcut.

S-a încruntat:

— Soţul tău n-ar fi de acord nici în ruptul capului. Cred că nici Angus.

— Nici nu trebuie să ştie. N-am să suflu o vorbă nimănui şi, de cum se arată cineva pe aici, am să mă prefac că lenevesc.

S-a oprit din treabă şi mi-am dat seama că se gândea la propunerea mea.

— Ai făcut vreodată patul? m-a întrebat în cele din urmă.

— Da, am zis. Mă rog, doar o dată.

S-a uitat îndelung la mine, după care s-a apucat iar de împăturit cearşafurile.

— Cred că, după ce întind eu cearşafurile, ai putea să pui cuverturile la loc pe paturi. Dacă stau să mă gândesc, Mhàthair m-a rugat să iau câte ceva de la prăvălie azi după-amiază.

— Aş putea să fac mai mult decât să pun cuverturile la loc. Aş putea să le pun lucrurile în ordine.

— Ei, asta chiar mi-ar fi de mare ajutor. Eu una îmi pierdusem nădejdea.

— Şi ei la fel, am spus pe un ton serios.

A făcut ochii mari:

— Poftim?

Mă privea stăruitor, aşteptând să-mi retrag vorbele, dar eu le-am întărit dând din cap.

— A, nu, doar n-au *crezut*... a zis ea indignată. *Chiar* s-au aşteptat să...?

— Chiar aşa, am spus ridicând din sprâncene, ca să fiu mai convingătoare. Şi încă aşteaptă.

Ochii ei aruncau fulgere.

— Păi, dacă aşa stau lucrurile, am să întind cearşafurile şi te las pe tine să faci restul. Pentru că, dacă nu faci tu ordine, nu văd cum ar face altcineva, iar dacă nu se găseşte nimeni, nu ştiu cum am să mai pot mătura covoarele vreodată.

A luat cearşafurile de pe tejghea şi a plecat, cu pieptul scos în faţă, semănând cu o corabie vikingă.

Nu ştiu de ce mă minunam mai tare: că o convinsesem să mă lase s-o ajut, ori că-mi venise o astfel de idee.

Cât a schimbat Anna cearşafurile, am răsfoit ziarul să văd dacă scria ceva despre bombardamentele pe care le auzisem în noaptea dinainte. Nu era nici o ştire, dar, desigur, ziarul plecase la presă înainte de raid. Erau însă o mulţime de alte ştiri şi, pe măsură ce le citeam, bucuria de a-mi fi găsit ceva care să-mi umple timpul se topea, lăsând locul unei adânci deznădejdi.

Colosul care era armata rusă, în marşul ei de nestăvilit, se afla acum la doar 165 de mile de Berlin şi mareşalul Stalin anunţase că, în Silezia, după o singură înaintare, lăsase în urmă şaizeci de mii de soldaţi germani morţi şi luase douăzeci şi una de mii de prizonieri. Într-adevăr, pentru tabăra noastră era o victorie, însă eu nu vedeam în acest succes decât un motiv de mâhnire.

Atâţia morţi... Cu nici două săptămâni în urmă, nu putusem înţelege cum pot fi ucişi trei mii de oameni într-o singură după-amiază. Iar acum, şaizeci de mii de morţi... eram consternată în faţa numărului uriaş. Nu puteam să nu mă gândesc că fiecare dintre acei morţi fusese un om, cu speranţe, şi vise, şi iubiri, toate zădărnicite acum.

Lucrurile nu puteau continua aşa. N-ar mai fi rămas picior de bărbat pe lume.

Când s-a întors, Anna m-a găsit privind în gol, cu ziarul deschis pe genunchi.

— Doar nu te-oi fi răzgândit? m-a întrebat.

— Nici vorbă, am răspuns cu un zâmbet silit, apoi am împăturit ziarul şi m-am ridicat. Şi, în afară de întins cuverturile pe paturi, ce să mai fac? Să umplu carafele?

S-a încruntat, apoi a înţeles.

— Aa, vrei să spui *ulcioarele*? Nu-ţi pierde vremea. Mai trec eu o dată prin camere după ce vin de la prăvălie.

— Nu-ţi face griji, Anna. Nici măcar eu nu pot greşi când umplu carafele, sau ulcioarele, cum le zici tu. Şi apoi, poţi să mă verifici când te întorci.

— A, nu, nu-mi fac griji. Bine, fie. Poate am să arunc un ochişor prin camere, doar în primele zile.

A scos o cheie din buzunarul şorţului şi mi-a întins-o.

— Asta e cheia de la toate broaştele.

Am întins mâna s-o iau, dar au trecut câteva clipe bune până i-a dat drumul.

Am început cu camera lui Meg, treabă lesnicioasă, fiindcă acolo era deja ordine, apoi am ieşit pe culoar şi am luat camerele la rând.

Camera lui Hank arăta cam aşa cum mă aşteptasem. Multe dintre haine erau scoase din geamantane şi împrăştiate pe jos. Restul parcă încercau să scape târâş afară din cameră. Le-am strâns grămadă pe pat, pentru moment, şi m-am apucat să împing geamantanele şi valizele în dulap.

Unul dintre geamantane părea a fi plin cu ciorapi şi ţigări, dar când am văzut că nu reuşesc să-l mişc din loc, am căutat la fund şi am dat de zeci de sticle de băutură. Deşi erau învelite cu paie şi cartoane, m-am întrebat uimită cum de rămăseseră întregi după o călătorie atât de agitată. Comoara ascunsă a lui Hank – monedă cu circulaţie universală – era atât de grea, încât am fost nevoită să mă aşez în patru labe şi să mă împing cu un picior în pat ca să pot băga geamantanul în dulap.

Îmi ieşise sufletul. Cu toate că fereastra era larg deschisă, bluza mi se lipise de spate, şi încă nu mă apucasem serios de treabă.

Era stânjenitor să ating lucruri atât de personale precum ciorapii şi pijamaua, ca să nu mai vorbesc de chiloţi, dar în scurtă

vreme m-am obişnuit. Cel puţin aruncase toate hainele murdare într-un singur loc, aşa că n-a fost nevoie să caut prin cameră.

Tocmai îmi spuneam că terminasem de pus totul în ordine, când am zărit ceva sub pat. Era un teanc de cărţi poştale. Le-am scos şi am fost şocată să văd că cea de deasupra era fotografia unei femei goale. Stătea întinsă pe un şezlong, cu picioarele depărtate, şi nu purta decât un şirag lung de perle şi o tiară.

M-am uitat şi la celelalte cărţi poştale, fascinată. Nu mai văzusem niciodată un trup gol, în afară de al meu – Ellis trecuse direct la fapte, scoţând cât mai puţine haine posibil, şi întotdeauna pe întuneric –, aşa că am fost surprinsă văzând cât de diferite erau. Una dintre femei era aşezată pe un cal alb, cu un picior atârnând, aşa încât ochiul să se fixeze pe pata întunecată dintre picioarele ei. Alta stătea în patru labe pe o pătură de picnic, zâmbindu-i fotografului peste umăr. Ţinea picioarele depărtate, doar atât cât să i se vadă printre ele sânii atârnând, atât de mari, că te mirai cum de n-o trăgeau la pământ. Ai mei erau minusculi comparativ cu ai ei.

Când am ajuns la ultima carte poştală şi mi-am dat seama că în fotografie apărea şi un bărbat gol, lipit de spatele unei femei, cuprinzându-i sânii în palme, m-am trezit brusc la realitate şi am vrut să scap de ele. Am tras sertarul noptierei, iar înăuntru am găsit un pachetel pe care scria „Trusă profilactică pentru soldaţi". Când auzeam cuvântul profilaxie, eu mă gândeam invariabil la periuţa de dinţi, dar când am văzut că dedesubt scria „pentru prevenirea bolilor venerice" mi-am dat seama că era vorba despre cu totul altceva. Am pus cărţile poştale înăuntru şi am închis sertarul. Îmi părea bine că-mi terminasem treaba în cameră, fiindcă nu mai doream să aflu alte lucruri despre Hank.

Mi-am făcut curaj şi m-am îndreptat spre camera lui Ellis, speriată de ce aş fi putut afla şi despre el.

Credeam că eram pregătită pentru orice, dar mă înşelam. Când am deschis uşa lui Ellis, am rămas în prag, consternată. Ziceai că dăduse cineva cu o bombă. În cameră erau împrăştiate haine de toate felurile, inclusiv chiloţi: aruncate pe stâlpii patului, pe spătarul scaunului, chiar şi pe vătrai. Grămezi de haine zăceau prin colţuri, sub pat şi în mijlocul camerei. Pantofii, obiectele de

toaletă şi alte lucruri erau aruncate care încotro. Singurul care-şi găsise locul în dulap era un papuc.

Nu înţelegeam cum de reuşise să facă un asemenea talmeş-balmeş. Apoi m-a cuprins greaţa, înţelegând: o făcuse înadins.

Mă lămurisem: de fiecare dată când vedea că tot nu-i pusese nimeni lucrurile în ordine, mărea miza, adică scotea haine din geamantane şi arunca pe jos orice îi venea la mână, ba le mai şi izbea cu piciorul. Altfel cum să-mi explic de ce periuţa de dinţi ieşea dintr-un pantof sau pieptănul şi pomada pentru păr aterizaseră sub fereastră? Era ceva brutal în purtarea lui, ceva copilăresc şi distructiv care mă înspăimânta.

M-am apucat de treabă dintr-un colţ, înaintând încet, încet spre uşă. Altminteri nu mi-aş fi făcut curaj să mă lansez în harababura din cameră.

Când am deschis sertarul de sus al scrinului, am găsit o fotografie de-a lui împreună cu Hank, pe plaja de la Bar Harbor. Se ţineau prieteneşte pe după umeri şi rânjeau cu ochii în soare. Dedesubt era o fotografie a lui Hank, gol până la brâu, stând pe puntea unei bărci cu pânze cu mâinile în şold. Pieptul îi lucea, avea braţe musculoase şi umeri largi şi-i zâmbea strengăreşte celui care făcea fotografia. Eu nu apăream în nici o poză, cu toate că trebuie să fi fost şi eu pe acolo.

În sertarul de dedesubt am găsit mai multe batiste cu monogramă, împăturite ca nişte mici pachete. Le-am desfăcut şi am găsit în ele peste o sută de pastile. Le-am împăturit la loc şi le-am lăsat aşa cum le găsisem. N-aş fi vrut ca Ellis să-şi închipuie că Anna sau Meg le luaseră.

Până atunci încuiasem uşa noaptea, dar acum m-am hotărât s-o ţin încuiată şi ziua. Voiam să văd cât de repede avea să le termine.

Nu ştiam dacă, în afară de Anna, mai văzuse şi altcineva în ce hal erau camerele lui Hank şi Ellis. Speram că nu. Nici nu voiam să mă gândesc la ce părere şi-ar fi făcut despre ei şi, prin asociere, despre mine.

La întoarcere, văzând că lucrurile fuseseră puse în ordine, nici unul din ei nu şi-ar fi bătut capul gândindu-se la ceea ce văzuse

ori își închipuise persoana care fusese în cameră. De fapt, nu s-ar fi gândit deloc la persoana respectivă, poate jubilând doar pentru că triumfaseră asupra ei.

Cu toate că-mi despachetasem singură lucrurile după numai două zile, îmi era rușine gândindu-mă la câte lucruri crezusem că mi se cuvin de drept. Mă întrebam ce-o mai fi făcând Emily și-mi părea rău că nu-i puteam spune cât eram de recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru mine de-a lungul anilor. Nu cred că era ușor să fii în slujba lui Edith Stone Hyde în acel moment.

După ce am făcut ordine în camere și am întins cuverturile pe paturi, am închis ferestrele și am montat cadrele de camuflaj, am luat câteva perechi de ciorapi din rezerva mea și le-am pus pe raftul de sus al dulapului lui Meg.

Capitolul douăzeci şi doi

Când m-am întors în bucătărie, Anna m-a privit uimită:

— Să nu-mi spui c-ai terminat!

— Ba da.

— Le-ai pus şi lucrurile în ordine?

— Le-am pus.

— Ei, dacă nici pentru asta nu bem o ceaşcă de ceai, atunci nu mai ştiu pentru ce. Aşază-te lângă foc, că vin şi eu îndată. Cred că meritǎm un *strupag* pe cinste, nu-i aşa?

— Cearşafurile miros încă a parafină? m-a întrebat Anna, sorbind delicat dintr-o ceaşcă decorată cu floricele galbene şi dungă aurie pe margine.

Adusese şi prăjiturele din ovăz şi gem odată cu ceaiul, cel mai tare pe care-l băusem până atunci, turnat în ceşti de porţelan. Pusese până şi un milieu pe tavă.

— N-am simţit nici un miros, am zis.

— Foarte bine. Fiindcă spălatul nu e o treabă după care să mă omor. Sunt unii care nu trimit rufele la spălătorie, de teamă să nu le vină înapoi pline de păduchi, mi-a explicat şi a pufnit. Eu una mă tem mai degrabă de ce-o să pună George alături de rufărie în camioneta aia a lui.

— De ce ar veni înapoi cu păduchi?

— Pentru că la aceeaşi spălătorie îşi duc rufăria militarii de la conac şi cei din unitatea de forestieri. Mulţi dintre cei care-şi fac griji sunt oameni în vârstă şi credincioşi ai Bisericii Libere din Scoţia, dar eu am o bănuială, şi anume că adevăratul neajuns e faptul că datul lucrurilor la spălat miroase a huzur. Slavă Domnului că Mhàthair nu e de aceeaşi părere – n-ai să găseşti pe cineva mai neînduplecat ca ea. După ce că e bătrână, *mai* şi ţine de Biserica Liberă.

În cămin, buşteanul din vârful grămezii a alunecat înspre noi, stârnind o cascadă de scântei. Anna s-a ridicat şi l-a împins înapoi cu vătraiul.

— Stai la locul tău! i-a poruncit şi s-a uitat la el câteva clipe, înainte să se aşeze din nou.

— Poate de asta îşi spăla o bătrână rufele la râu alaltăieri, am zis. Deşi mi s-a părut că-şi alesese un loc nepotrivit.

Anna a pus jos ceaşca de ceai.

— Ce-ai spus?

— M-am rătăcit în pădure, fugărită de un cârd de ciori, dacă-ţi poţi închipui. Eram convinsă că se ţineau după mine.

Dintr-odată, am simţit că ceva s-a schimbat. Am ridicat ochii şi am văzut că Anna se albise la faţă. M-am gândit bine la ce-i spusesem, dar nu-mi dădeam seama cu ce o jignisem.

— Scuze, am spus speriată. Nu cred că erau într-adevăr pe urmele mele.

Anna nu-şi lua ochii de la mine.

Am pus ceaşca pe masă, de teamă să n-o vărs.

— Te rog să uiţi ce-am spus. Am o imaginaţie exagerată.

— Cine spăla rufele şi unde? m-a întrebat cu o asprime neaşteptată.

— O bătrână spăla o cămaşă la râu. Nu mi-a răspuns când am rugat-o să mă ajute. Pe urmă, când am vrut să mă apropii de ea, n-am mai găsit-o. Parcă nici n-ar fi fost... Anna, ce-i cu tine?

Anna îşi acoperise gura cu mâna.

— Anna, ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi cu ce-am greşit!

— Caonaig, mi-a spus cu voce răguşită. Ai văzut un Caonaig.

Am scuturat din cap:

— Ce-i aia, Caonaig? Nu înţeleg.

— Are să moară cineva, mi-a spus.

— Nu, în nici un caz. Era doar o bătrână...

— Îmbrăcată în verde?

— Da, am spus după o clipă de ezitare.

— Avea un dinte care-i ieşea din gură?

Am şoväit şi mai mult:

— Da.

— Plângea?

De data asta n-am mai răspuns, însă ochii trebuie că m-au trădat.

Anna a scos un ţipăt şi s-a năpustit în bucătărie. Am strigat-o, apoi m-am luat după ea, dar dispăruse. Nici măcar nu închisese

uşa. Am dat fuga la uşa din faţă, dar când am ajuns eu acolo, am apucat doar s-o văd îndepărtându-se pe drum, călare pe bicicletă.

— Ce se întâmplă? am auzit glasul domnului Ross.

M-am răsucit pe călcâie. Ieşise pe stradă în urma mea, cu Conall la picior.

— Crede că am văzut un Caonaig, am spus, deşi nu înţelegeam nimic.

— De unde până unde?

— Am văzut o bătrână spălând o cămaşă la râu.

A tras adânc aer în piept, cu un fel de şuierat.

— Cum adică va muri cineva? am întrebat deznădăjduită. Era doar o bătrână. Nu pricep.

— Anna încă are doi fraţi pe front.

Încă?

M-am întors către drum, privind spre locul unde dispăruse.

Am urcat la etaj şi m-am ascuns în camera mea, dar cu vreun ceas înainte să vină Meg de la gater a început să mă cuprindă panica. Anna nu se întorsese. Ea era cea care începea să pregătească cina, pe care o termina apoi Meg, servind-o muşteriilor. În cele din urmă m-am furişat jos, zicându-mi că ar fi fost bine să-l avertizez pe domnul Ross că în seara aceea nu vom avea ce mânca, dar nici el nu era de găsit.

Nu ştiam ce să fac, dar, fiindcă mă simţeam oarecum vinovată – totul pornise de la mine –, m-am dus tiptil în bucătărie şi am căutat prin cămară ceva din care să se poată pregăti nişte mâncare.

Mi-am dat repede seama că era zadarnic, nu doar fiindcă n-am găsit nici o bucată din carnea adusă de dimineaţă, ci şi fiindcă, şi dacă aş fi găsit-o, n-aş fi ştiut ce să fac cu ea. Nici măcar nu ştiam cum să curăţ cartofii, iar peste o oră aveau să sosească cel puţin douăzeci de bărbaţi, aşteptându-se cu toţii să primească o masă caldă.

Când a intrat pe uşa din spate, Meg m-a găsit aplecată peste masa mare de lemn din mijlocul bucătăriei, cu faţa ascunsă în palme. A înţeles imediat cum stăteau lucrurile, după ce a văzut că pe plită nu era nici o oală.

— Anna a plecat mai devreme, i-am zis.

— Ce s-a întâmplat?

— Am spus ceva ce a supărat-o.

— Ce anume?

— Nu sunt prea sigură, am zis cu durere în glas. Dar pot să te asigur că n-am făcut-o cu intenţie.

Mă aşteptam să mă ia la rost, dar ea şi-a pus haina şi masca de gaze pe un scaun şi mi-a zis:

— Ei, ia să vedem. Poţi să te ocupi de cartofi?

Am clipit intimidată, înainte să răspund:

— Da, cred că pot.

— Crezi sau poţi?

— Cred.

Adevărul e că nu ştiam nici măcar să tai pâine. În adolescenţă, când dădeam iama prin bucătărie mânată de foame, rupeam bucăţi de pâine, întâi scoteam miezul moale şi-l mâncam, apoi rontăiam coaja aplecată deasupra chiuvetei, pe care o spălam ca să nu las urme.

Meg mi-a spus să umplu oala cea mai mare cu apă, să adaug sare şi patruzeci de cartofi şi s-o pun la fiert. A pus ea însăşi lemne pe foc şi m-a îndemnat să mă grăbesc, ca nu cumva să se întoarcă soţul meu şi să mă găsească unde nu-mi era locul, pentru că n-aş fi scos-o la capăt cu el – asta era părerea ei.

Apoi a ieşit ca să aducă ceva numit „piftie", pentru care îi mulţumea bunului Dumnezeu, fiindcă avea una deja făcută şi se mânca rece.

În seara aceea, toată lumea adunată la bar nu vorbea decât despre bombardament, ceea ce le-a deturnat cumva atenţia de la piureul de cartofi, care, judecând după gust, ziceai că fuseseră fierţi în apă de mare. Nu ştiusem că trebuia să-i curăţ de coajă şi să scot bucăţile înnegrite cu cuţitul şi nici că, înainte să-i consider fierţi, trebuia să-i încerc cu vârful cuţitului, să văd dacă se înmuiaseră. Toate astea mi le-a explicat Meg mai târziu. În timp ce mă aflam la masă, am văzut mai mulţi bărbaţi ridicând furculiţele pline şi privindu-le de parcă nu le-ar fi venit să creadă, apoi aruncând cartofii la loc în farfurie, ca să vadă cât de tare se lipesc. Biata Meg! Deşi nici un bărbat dintre cei de faţă n-a avut curajul să-i spună, cu toţii au considerat-o pe ea răspunzătoare.

Lui Conall, care venise alături de mine, lângă foc, de îndată ce sosiseră Hank şi Ellis, nu părea să-i pese că piureul era lipicios. Simţise că aveam nevoie de sprijin moral, nu încape îndoială, aşa că, vrând să-i mulţumesc, am început să-i întind cocoloaşe de piure pe vârful degetului, pe care el le lingea cu o mutră gravă. La un moment dat mi s-a părut că-l văd pe domnul Ross cu ochii aţintiţi la mine chiar când îi întindeam lui Conall degetul înmuiat în piure. Din câte se pare, şi Conall a simţit la fel, căci a privit drept înainte, fără să-mi dea vreo atenţie, până când stăpânul lui s-a uitat în altă parte. Numai atunci a aplecat capul către mine, cu limba atârnându-i din gură.

Din cauză că în ziar nu apăruse nici o ştire despre bombardament, oamenii completau povestea, fiecare cu părticica pe care o cunoştea. Hank şi Ellis stăteau cu urechile ciulite.

Două bombardiere venite din Norvegia zburaseră de-a lungul văii Great Glen[1] îndreptându-se spre fabrica British Aluminium din Foyers, un sat aflat la câteva mile depărtare, pe celălalt mal al lacului. Doi paznici de noapte muriseră, unul aruncat de suflul exploziei într-una dintre turbine, celălalt din cauza unui atac de cord.

Când cineva a povestit cum unul din avioane se prăbuşise aproape imediat după atac în Loch Lochy, un lac din apropiere, am rămas fără grai şi am întors privirea spre domnul Ross. Tocmai umpluse o halbă şi o împingea pe tejghea spre unul dintre localnici, de parcă nici nu auzise povestea.

— I-auzi, cine-ar fi zis? a întrebat Hank, şi în vocea lui se citea o fărâmă de respect. A doborât un bombardier cu o amărâtă de carabină. Oare de ce n-o fi pe front?

— O întrebare foarte bună, a încuviinţat Ellis; s-a întors fără să se ridice de pe scaun şi a spus: Auzi, barmanule, prietenul meu are o întrebare pentru tine.

— Nu cumva să-l întrebi, i-am şoptit eu, îngrozită.

— De ce? s-a mirat el.

— Fiindcă nu e treaba noastră, i-am şoptit. Şi e proprietarul, pentru Dumnezeu, nu barmanul acestui han. Chiar nu poţi să-i arăţi un pic de respect?

---

1. Great Glen – falie geologică din Scoţia.

Era însă prea târziu.

— Care anume? a întrebat domnul Ross.

— Vă pricepeţi aşa de bine să trageţi cu puşca, a zis Hank. De ce nu sunteţi pe front?

Toată lumea a amuţit. Domnul Ross îl privea fix pe Hank.

În cele din urmă, Rory a rupt tăcerea.

— Asta-i bună, a spus apăsând fiecare cuvânt. Aceeaşi întrebare ne-o puneam şi noi despre voi.

— Inapt din punct de vedere medical, a răspuns Hank pe un ton glumeţ.

— Mie-mi pari destul de sănătos.

— Am o boală care se cheamă *pes planus*, a spus Hank.

— I-auzi, a zis Rory. Aşa se spune piele de iepure în latineşte?

Hank a sărit ca ars. Forestierul s-a ridicat şi el, dar fără să se grăbească. Se vedea cât de acolo că Hank nu se putea pune cu el.

— Hank, *stai jos*, l-am rugat.

— Şi să-l las să mă facă laş?

— Numai dacă am dreptate, a zis Rory.

— Ellis, ai de gând să stai cu braţele încrucişate şi să-i permiţi să ne facă laşi? a întrebat Hank revoltat.

— N-a vorbit cu mine, a mormăit Ellis.

— De fapt, chiar vorbeam, a intervenit Rory. Doar n-oi avea şi dumneata vreo boală de-asta închipuită? *Panicus tremor*, poate?

— Am protanopie, a zis Ellis. Nu disting culorile. Şi, dacă vrei să ştii, am încercat de două ori să mă înrolez.

— Aţi face mai bine să vă vedeţi de treburile voastre, i-a dojenit Meg, ieşind de după tejghea.

— Tocmai *îmi văd* de treaba mea, de vreme ce mă face laş, i-a replicat Hank.

Meg i-a aruncat o privire exasperată, dar a renunţat repede şi s-a întors spre forestier. Nu poţi să te baţi cu el, Rory. Ai auzit ce-a spus. E bolnav. Nu poţi să iei invalizii la bătaie.

Hank a deschis gura ca să protesteze, dar Ellis l-a pocnit peste picior.

— Nu par a fi bolnavi, a zis Rory.

— Nu neapărat, să ştiţi. Şi de George vlăjganu' ziceai că-i sănătos tun, până când a căzut din picioare. L-a lăsat inima. Nu

poţi să te baţi cu unul care suferă de *pes planus*. Ai putea să-l omori pe loc.

Rory l-a pironit multă vreme pe Hank cu privirea. În cele din urmă, s-a aşezat la loc.

— Cred că ai dreptate, a spus cu un oftat. Ar fi ca şi cum aş da cu piciorul într-un căţel, nu?

— Sigur că am dreptate, apucatule! a spus Meg şi l-a plesnit peste braţ.

Drept răspuns, i-a tras şi el o palmă peste fund. Meg s-a întors cât ai clipi şi i-a băgat pumnul în nas, însă el a izbucnit în râs şi i-a trimis o bezea. Meg l-a fulgerat cu privirea şi s-a întors în spatele tejghelei.

Cu toţii şi-au reluat firul întrerupt al discuţiei. Doar Hank şi Ellis au rămas muţi, cenuşii la faţă.

Capitolul douăzeci şi trei

Anna a venit a doua zi dimineaţa şi ne-a adus micul dejun, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate credea că victimele de la Foyers astâmpăraseră pofta de moarte a lui Caonaig, îmi spuneam.

O priveam pe furiş, sperând că prietenia care înmugurise între noi nu se ofilise şi că mă va lăsa şi de acum înainte s-o ajut la curăţenie, însă trebuia să aştept, fiindcă erau de faţă Ellis şi Hank.

Nici unul din ei n-a scos o vorbă despre faptul că li se făcuse curat în camere. În schimb, bolboroseau indignaţi despre cum lumea credea că era drept să-i judece pe ei, când, de fapt, Barbă-Neagră era perfect apt pentru front, chiar dacă îi lipsea un deget, ceea ce, după cum se văzuse, nu-l împiedicase să tragă cu puşca. Vorbeau fără ocolişuri în faţa Annei, ca şi cum ea n-ar fi fost acolo, iar eu nu ştiam unde să mă mai ascund de stânjenită ce eram. La celălalt capăt al sălii, Anna curăţa vatra cu o mătură de nuiele. Părea calmă, dar numai eu ştiu ce era în sufletul ei.

Mai că-mi pierdusem orice nădejde că vor mai pleca în ziua aceea, când a apărut George, şoferul.

— Ţi-am uns uşa, a spus, aruncând o privire timidă spre Anna şi legănându-se ca un copil. Ieri după-amiază, când m-am întors.

— Drăguţ din partea ta, i-a răspuns ea fără să-l privească.

George a rămas cu ochii la ea preţ de câteva clipe şi, judecând după expresia lui îndurerată, mi-am dat seama că era îndrăgostit lulea.

— Ei, atunci vă aştept afară, le-a spus el lui Ellis şi Hank.

— Venim imediat. A, să nu uit, mai ai cumva busola? m-a întrebat întorcându-se spre mine. Ne-ar mai trebui una.

— E în buzunarul din dreapta. Haina atârnată lângă uşă.

S-a dus şi a căutat în buzunar.

— De când te-ai apucat de botanică? m-a întrebat privind ceva ce ţinea în palmă.

S-a întors şi a pus pe masă un pumn de ciuperci roşiatice şi cafenii.

— Aruncă-le, cred că sunt otrăvitoare.

S-a creat un pic de agitaţie până şi-au luat hainele şi şepcile şi au adunat aparatura. Când, în cele din urmă, uşa s-a închis în urma lor, nu se mai auzea decât fâşâitul măturii de nuiele pe pardoseala de piatră.

Aş fi vrut să intru în vorbă cu Anna, să mă lămuresc în ce relaţii mai eram, dar, cu toate că Hank şi Ellis plecaseră, prezenţa lor stăruia în cameră la fel ca norişorii de funingine stârniţi de mătură.

Într-un târziu, Anna a ridicat ochii:

— Ciupercile acelea se cheamă pocalul de rubin. Nu sunt otrăvitoare, dar nici gustoase. Pot fi lăsate la uscat, dacă vrei să le ţii într-un borcan, în cameră.

— Aşa am să fac, mulţumesc.

— Ei, şi *care-i* baiul cu ei?

Ştiam la ce se referă.

— Hank are platfus, iar Ellis nu distinge culorile.

— Aha! a făcut ridicând din sprâncene.

— E adevărat. Nu distinge roşul de verde – pentru el, totul este gri. Habar n-a avut până n-a încercat să se înroleze. N-are ce-i face, nu se poate vindeca, dar lumea nu-i dă crezare. Oamenii cred că se preface. De aceea ne şi aflăm aici: e convins că, dacă va găsi monstrul, lumea va recunoaşte că nu e un laş.

— Aşa o fi, a zis ea şi s-a apucat iar de măturat.

Nu ştiam ce altceva să mai spun, deoarece îmi dădeam seama că nu mai aveam argumente în favoarea lor.

— Cred că ai auzit ce i-au spus domnului Ross aseară.

— Cui?

— Domnului Ross. Lui Angus.

A izbucnit în râs.

— Angus e din familia Grant. Cum de ţi-a venit ideea că l-ar cheama Ross?

— Firma, am răspuns. Scrie A.W. Ross. Apoi, chiar în prima zi, mi-ai spus că el administrează hanul...

— Aşa e, dar proprietarul e Alisdair. Angus are grijă de han până se întoarce Alisdair de pe front. – A sprijinit mătura de perete şi şi-a pus mâinile în şold. – Aşa ai crezut?

Cineva a ciocănit la uşă, rar, cu un fel de solemnitate.

Anna s-a încruntat:

— Nu-mi place cum sună. Deloc nu-mi place.

Şi-a şters palmele pe şorţ şi a deschis uşa. În prag stătea Willie poştaşul, învârtindu-şi pălăria în mâini. Era cenuşiu la faţă.

— Ce te-a apucat să baţi la uşă, Willie? a întrebat Anna cu o voce mânioasă, care nu-i ascundea totuşi teama. Uşa nu e încuiată. Intră, dacă asta vrei. Mai am şi treabă de făcut.

— Îmi pare rău, Anna, a spus el fără să se mişte. Trebuie să te duci acasă.

— Ce s-a mai întâmplat? Văd că n-ai decât pălăria la tine.

— Trebuie să mergi acasă, a repetat el încet. Am adus o telegramă.

Annei i s-au înmuiat genunchii. S-a prins cu mâna de cadrul uşii.

M-am ridicat în grabă, m-am repezit spre ea şi am prins-o de mijloc.

— Părinţii tăi au nevoie de tine, a zis Willie. Du-te la ei.

L-a apucat de încheietura mâinii şi l-a strâns aşa de tare, că i s-au albit degetele.

— Care din ei...? l-a întrebat înnebunită. Măcar atât poţi să-mi spui.

— Anna...

— *Hugh sau Robbie?*

Willie a deschis gura, dar au trecut câteva secunde înainte să poată vorbi.

— Hugh, a spus în cele din urmă, plecându-şi ochii.

A dat drumul încheieturii lui Willie şi s-a smuls din braţele mele. A făcut un pas înapoi, scuturând din cap, cu o privire rătăcită:

— Te înşeli. Nu e adevărat! La fel s-a întâmplat şi cu Angus! Ai să vezi!

Willie a clătinat din cap, deznădăjduit:

— Anna...

Anna a ţâşnit pe lângă el şi a ieşit pe uşă ca o furtună. Am vrut să fug după ea, dar Willie m-a oprit.

— Las-o, mi-a zis.

Avea dreptate, nu mă puteam amesteca. Când a văzut că nu mă mai zbat, Willie mi-a dat drumul.

Am întins gâtul, uitându-mă în urma ei. Era pe bicicletă şi se îndepărta pedalând cu furie, clătinându-se din cauza efortului, cu părul fluturând în vânt.

Nu luase nimic cu ea – nici haina, nici pălăria, nici baticul sau masca de gaze. Dacă aş fi ştiut unde se află casa lor, le-aş fi dus acolo şi le-aş fi lăsat în prag, dar nu ştiam decât că era undeva între han şi castel.

Am căutat cheia şi în cele din urmă am găsit-o atârnată într-un cui, sub tejghea. Am făcut curat în camere, mişcându-mă mecanic. Când am terminat, am luat-o de la capăt.

Am aranjat obiectele de toaletă pe scrin, la distanţe egale. Am şters oglinzile. Am curăţat ceara căzută pe sfeşnice şi am netezit cuverturile. Când n-a mai fost nimic de îndreptat, lustruit sau şters de praf, m-am dus la culcare.

În seara aceea am rămas în cameră, cu toate că Ellis a insistat să cobor şi să iau cina cu el. Mi-am dat seama după tonul vocii lui că era foarte prost dispus. Când nu i-am mai răspuns, a trecut de la rugăminţi la acuzaţii. Mi-a spus că sufăr de instabilitate mintală şi m-a ameninţat că trimite după doctor dacă nu ies din cameră.

N-am ieşit, şi nici doctorul n-a apărut.

Trecuseră ceasuri bune de când toată lumea mersese la culcare, dar eu continuam să mă învârt în pat, să răsucesc cuvertura cu picioarele şi să dau cu pumnul în pernă, căutând o poziţie în care să pot adormi. În zadar, fiindcă nu trupul meu refuza să-şi găsească liniştea. Aveam un nod în gât, de-abia puteam înghiţi, iar ochii îmi erau plini de lacrimi.

Ştiam, fără nici o umbră de îndoială, că dacă aş fi urcat imediat la etaj, mama ar fi fost acolo, în viaţă. Dar, dacă n-aş fi intrat în pădure şi n-aş fi văzut un Caonaig, oare Hugh ar fi fost şi el în viaţă?

M-am furişat la parter şi m-am aşezat lângă focul acum înăbuşit de un strat de cenuşă.

Când m-a găsit domnul Grant, stăteam ghemuită în faţa căminului, cu genunchii la gură. Nu l-am auzit apropiindu-se, nici măcar lumina lumânării n-am observat-o.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat.

Am tresărit şi mi-am tras cămaşa de noapte peste glezne, ca să nu mi se vadă picioarele goale. Obrajii îmi erau uzi de lacrimi.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

S-a apropiat şi m-a privit din cap până în picioare, la lumina lumânării.

Nodul din grumaz meu crescuse, împiedicându-mă să scot vreun sunet. Când am reuşit totuşi să vorbesc, vocea îmi era gâtuită.

— Eu sunt de vină, nu-i aşa?

— Pentru ce, fetiţă?

A pus sfeşnicul pe o măsuţă şi a îngenuncheat lângă mine, privindu-mă cercetător.

— Ce-ai făcut?

— L-am ucis pe fratele Annei.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Am văzut un Caonaig, o bătrână... N-am vrut s-o văd, s-a întâmplat fără voia mea, dar, când i-am povestit Annei, ea a ştiut imediat ce înseamnă. Am crezut că e doar o superstiţie, dar s-a dovedit că a avut dreptate. Dacă n-aş fi intrat în pădure, dacă n-aş fi lăsat proasta aia de cioară să mă sperie, fratele ei ar fi fost încă în viaţă.

— A, a oftat el, şi pe faţa lui am citit milă amestecată cu tristeţe. Nu. Nu, fetiţă. N-ar fi fost.

— Dar am văzut un Caonaig...

— Tu n-ai făcut nimic. Războiul ăsta blestemat e de vină.

— Anna a pierdut încă un frate. Câte pierderi vor mai avea oamenii de suferit?

A clătinat din cap:

— Din păcate, nu ştiu. Din câte se vede, nimic nu-i îndeajuns de bun sau neprihănit încât să nu-ţi poată fi luat într-o clipă. Şi, până la urmă, toate se duc.

L-am privit drept în ochi, mâniată.

— Dacă-i aşa, ce rost mai are să trăim?

— Aş vrea să ştiu răspunsul, a spus cu un zâmbet amar. E o întrebare pe care şi eu mi-o pun de la o vreme încoace.

L-am mai privit câteva clipe şi am izbucnit în lacrimi, un plâns cu sughiţuri, care îmi scutura umerii.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, mă cuprinsese în braţe şi mă strânsese lângă el, răsuflând greu în părul meu. M-am ridicat în genunchi opintindu-mă şi i-am încolăcit braţele în jurul gâtului, apăsându-mi gura deschisă, între două gemete, pe gâtul lui, în care simţeam bătaia puternică a inimii.

Capitolul douăzeci şi patru

A fost o îmbrăţişare nevinovată, mi-am repetat a mia oară, sperând că mă voi convinge singură. În seara dinainte, după ce mă întorsesem în camera mea, am rămas trează ore în şir, dorindu-mi să fie acolo, lângă mine. Aş fi vrut să mă ţină în braţe, să adorm la pieptul lui şi îmi dădeam seama că-mi doream şi ceva mai mult.

Cu toate că stătusem trează mai toată noaptea, m-am trezit devreme şi am aşteptat la uşă până când Hank şi Ellis au ieşit pe culoar. Abia atunci am ieşit şi eu, ca să coborâm împreună. Nu puteam da singură ochii cu Angus – îmi venea greu să mă mai raportez la el ca la domnul Grant. Ameţeam doar la gândul că aveam să-l văd împreună cu alte persoane.

Când am coborât, l-am găsit la uşă, stând de vorbă cu o femeie foarte bătrână într-o limbă hârâită, din care nu deosebeam nici măcar un cuvânt. Când a întors capul spre mine, am crezut că am să leşin.

Nu mă uitam la el, de teamă să nu mă dau de gol.

Ştiam sigur că Hank şi Ellis aveau să simtă cât de încordată eram, aşa că nici la ei nu mă puteam uita. Nu mai rămânea decât bătrâna, care mă privea vrând parcă să-mi pătrundă până în cel mai ascuns colţişor al minţii şi să scoată la iveală de acolo tot felul de lucruri îngrozitoare.

— Ea e Rhona, ne-a prezentat-o Angus. Are să stea aici până se întoarce Anna. Nu vorbeşte engleza.

Şi cu asta a plecat.

— Serviciul va fi impecabil, la fel ca până acum, a mormăit Ellis, îndreptându-se spre masa la care stăteam de obicei. Şi noi ce-ar trebui să facem? Să învăţăm gaelica scoţiană? Să jucăm mima?

— De ce nu? a întrebat Hank. Oricum nu primim decât *porridge*, şi pe ăsta pot să-l mimez.

Şi-a dus mâinile la gât, prefăcându-se că se îneacă.

— Să nu-mi spui că te-ai obişnuit, l-a repezit Ellis.

Hank a ridicat din umeri:

— Cel puţin au început să-mi pună lucrurile în ordine.

Ellis a pufnit dispreţuitor:

— Să mă anunţi şi pe mine când o să-ţi netezească ziarul cu fierul de călcat.

Rhona ne-a servit micul dejun într-o tăcere mohorâtă, după care ne-a ignorat total. Mă întrebam dacă n-o fi cumva nevasta bătrânului care ne dăduse de gol în prima zi. Chiar dacă nu, era clar că-i displăceam la fel de mult.

Era foarte bătrână, încovoiată de spate, cu picioare crăcănate. Avea părul alb, haine negre şi piele cenuşie. Mirosea a lână udă şi oţet şi, din câte îmi dădeam seama, avea mereu o mutră acră. Buza de sus şi bărbia îi erau acoperite de un puf negricios. Printre cutele adânci care-i brăzdau faţa, ochii păreau doar două crăpături sub pleoapele grele. Chiar şi aşa, am zărit în câteva rânduri o sclipire albastră, de obicei când mă străduiam să alung amintirea momentului în care Angus mă ţinuse în braţe sau când mă gândeam cu mâhnire la fraţii morţi ai Annei şi mă miram că două idei fără nici o legătură puteau exista în acelaşi timp în mintea mea.

— Maddie?

Ellis se uita la mine, încruntat. Abia atunci mi-am dat seama că mă strigase de cel puţin două ori, dar că vocea lui ajunsese la mine ca de la o mare depărtare.

— Iubito, nu te simţi bine? Pari... nu ştiu cum să spun... tulburată, ca şi cum n-ai fi în apele tale... Ai o criză?

— Nu, nici vorbă. Pur şi simplu n-am dormit bine.

— De ce?

— M-am gândit la familia Annei. Eram de faţă când a primit vestea despre fratele ei.

— Ce-i cu fratele ei?

— A murit pe front. E al doilea frate pe care îl pierde.

— A, a spus el cu un zâmbet trist. Înţeleg că de asta n-ai coborât aseară. Din păcate se mai întâmplă, iubito. *C'est la guerre.*[1] Cum te simţi acum? Ar fi trebuit să chemăm un doctor.

---

1. Aşa e la război (în franceză, în original).

N-am putut decât să scutur din cap.

M-a bătut uşor pe mână şi şi-a îndreptat atenţia spre Hank.

Am rămas multă vreme cu ochii la el. Dacă se săturase să umble după monstru, n-avea decât să se uite în oglindă.

Mi-am adunat lucrurile şi am ieşit imediat ce Hank şi Ellis au plecat împreună cu George, angajat cu normă întreagă, din câte se vedea, în ciuda restricţiilor la combustibil. Nu ştiam câţi bani mai avea Ellis. Poate că trăiam deja din banii lui Hank.

După ce am ieşit, bucuroasă că scăpasem de privirea pătrunzătoare a Rhonei, m-am trezit mergând fără nici o ţintă, fără nimic plănuit pentru ziua aceea. Aveam neapărată nevoie să-mi ocup timpul cu ceva. Dar chiar dacă am fi vorbit aceeaşi limbă, n-aş fi avut curajul s-o rog pe Rhona să mă lase să fac curat în camere. Era limpede că mă dispreţuia. Încă o dată, fusesem judecată la grămadă cu Hank şi Ellis.

Simţeam că mi se încinge capul, nu mai puteam gândi. Paharul se umpluse prea repede, mult prea repede. Caonaig, moartea fratelui Annei, îmbrăţişarea lui Angus, ca să nu mai vorbesc despre inima de piatră a bărbatului meu, care tocmai începea să mi se înfăţişeze...

Nici măcar după ce mă târâse fără voia mea în mijlocul războiului, după ce-mi dădusem seama că, încă din prima zi, căsătoria noastră fusese o minciună, după ce-l văzusem coborând sub punte ca să nu vadă răniţii de pe *SS Mallory*, nu-l crezusem atât de lipsit de inimă ca acum. Îmi închipuisem că evita orice avea legătură cu războiul deoarece se simţea vinovat că nu putea lupta pe front, dar acum îmi dădeam seama că de fapt puţin îi păsa.

Chiar dacă nu vedea în Anna o fiinţă umană, oare nu se întrebase niciodată cum îşi pierduse George piciorul? Se pare că nu, de vreme ce luase tulburarea mea drept un semn de slăbiciune.

Mi-am adus aminte de momentul în care Angus mă îmbrăţişase, strângându-mă la pieptul lui, dar nu ca să mă consoleze, chiar dacă hohoteam de plâns agăţată de gâtul lui. Ne ţineam unul de altul de parcă însăşi viaţa noastră ar fi fost în joc – şi poate că aşa era.

Un gând venit pe neaşteptate m-a înfiorat.

„La fel s-a întâmplat şi cu Angus", zisese Anna, cu faţa crispată de durere, la mai puţin de un minut după ce se amuzase pe seama faptului că greşisem numele domnului Grant.

Să fi fost oare cu putinţă?

Am luat-o pe stradă în jos, ţinându-mi capul plecat, mai ales că perdeaua de dantelă de la fereastra primei case s-a mişcat puţin, aşa cum s-au mişcat aproape toate perdelele de la ferestrele caselor pe lângă care am trecut.

Dacă roşul era semnul curajului, atunci chiar că arătam ca întruparea bravurii, cu caraghioasele mele mănuşi roşii şi la fel de caraghioasa geantă roşie în care se afla masca de gaze. Mi-am înfundat mâinile în buzunare şi am dat de ultimele pocale de rubin, pe care le-am aruncat cât acolo, la marginea drumului, doar pentru vina de a fi fost roşii.

Roşu, roşu peste tot. Aş fi vrut să văd lucruri cenuşii.
Ajunsă în faţa pietrei funerare, mi-am aţintit privirea asupra ei, de parcă aş fi putut-o sili să-mi dezvăluie secretele.

AGNES MÀIRI GRANT
FIICA LUI ANGUS ŞI MÀIRI GRANT
14 IANUARIE 1942

CPT. ANGUS DUNCAN GRANT
SOŢUL IUBIT AL LUI MÀIRI
2 APRILIE 1909–IANUARIE 1942

MÀIRI JOAN GRANT
SOŢIA IUBITĂ A LUI ANGUS
26 IULIE 1919–28 FEBRUARIE 1942

Ştiam că mulţi oameni din sat aveau acelaşi nume. Văzusem eu însămi lucrul acesta pe pietrele funerare şi ştiam că Willie poştaşul era numit astfel pentru a se deosebi de Willie dulgherul şi Willie bătăuşul, pentru că pe toţi îi chema Willie MacDonald, dar în mintea mea stăruia imaginea lui Angus punând ghiocei pe mormânt.

„Din câte se vede, nimic nu-i îndeajuns de bun sau neprihănit încât să nu-ţi poată fi luat într-o clipă", spusese el, şi nimic nu era mai bun şi mai neprihănit decât un copil. Era oare posibil să se fi

întors de la război doar ca să afle că soarta crudă îl lipsise de tot ce avea mai drag?

Mi-am amintit de noaptea în care am sosit în Scoția. Când mi-am dat seama că tocmai atunci se împliniseră trei ani de la moartea copilului, am simțit că mi se frânge inima.

Îmi era teamă că dacă mă întorc la han am să iau o pastilă, așa că am luat-o pe drumul A82, știind că undeva, între sat și castel, se afla casa familiei McKenzie.

Pe coasta dealului se înșirau mai multe căsuțe și m-am oprit puțin în fața fiecăreia, întrebându-mă dacă acolo i-aș fi găsit pe Anna și părinții ei. Când am ajuns la castel, am înțeles că trecusem de ea.

Meterezele în ruină arătau cu totul altfel față de cum le văzusem când venisem cu barca pe lac. Castelul era înconjurat de un șanț de apărare, acum secat, în care crescuseră ierburi înalte și tufișuri țepoase. Mi-am ridicat poalele hainei și am coborât, am traversat șanțul și am urcat pe malul celălalt, fără să iau în seamă ghimpii care mi se agățau de tiv.

Chiar la intrare, am văzut un bloc mare de piatră – de fapt, mai multe pietre lipite cu mortar, care-și păstrau încă forma și marginile ascuțite. Ai fi zis că cineva rupsese o bucată dintr-o căsuță veche de turtă dulce și o aruncase pe jos.

M-am oprit sub arcada de la intrare, acolo unde fusese odată podul mobil, gândindu-mă la toți cei care trecuseră pe acolo de-a lungul veacurilor, purtându-și fiecare dorințele, speranțele, gelozia, deznădejdea, mâhnirea sau iubirea și câte alte porniri omenești, un amestec de sentimente care-l făcea pe fiecare unic, așa cum sunt fulgii de zăpadă, legându-l totodată de toate celelalte ființe umane de la începutul timpurilor, până la sfârșitul lumii.

Am trecut și eu pe sub arcadă și m-am îndreptat spre turn. Înăuntru era întuneric, dar am reușit să găsesc o scară în spirală, ale cărei trepte roase de vreme le-am urcat cu grijă. Erau atât de înguste, încât am fost nevoită să mă țin cu mâinile de ambele părți.

M-am oprit la etaj ca să arunc o privire afară, dar m-am tras imediat înapoi.

Jos, sub o arcadă care ducea spre apă, l-am văzut pe Angus. A rămas acolo multă vreme şi a privit lacul, care era atât de neted de parcă ar fi fost călcat cu fierul. Apoi s-a aplecat, şi-a luat puşca şi o pereche de iepuri şi s-a întors. Eu am dat un pas înapoi, la adăpostul întunericului, deşi nu era nevoie – Angus s-a întors şi a ieşit pe poarta mare, fără să ridice privirea spre turn.

La început fulguia, dar apoi ninsoarea s-a înteţit şi s-a pus pe viscolit. Nu-mi rămânea decât să mă întorc la han; dacă mai stăteam mult în turn, aş fi murit îngheţată.

Rhona nu era nici la etaj, nici în camera din faţă. Deşi cu doar câteva ore în urmă abia aşteptam să scap de ea, acum tânjeam după o ceaşcă de ceva cald şi aş fi dat orice s-o găsesc. Speram să-i pot explica fără vorbe ce voiam şi că va avea bunăvoinţa să înţeleagă. Am tras aer în piept şi am intrat în bucătărie. Când am dat cu ochii de iepurii abia jupuiţi, întinşi pe masa de lemn din bucătărie, am înlemnit.

Angus, gol până la brâu, era la chiuvetă şi-şi spăla braţele.

Ştiam că s-ar fi cuvenit să plec, dar parcă prinsesem rădăcini. Nu-mi puteam lua ochii de la umerii lui care se mişcau ritmic, luând apă când într-un pumn, când în celălalt şi aruncând-o pe braţe pentru a-şi clăti clăbucii de săpun.

Nu ştiu ce m-a dat de gol, dar la un moment dat a întors capul şi a văzut că-l priveam.

Cu toate că inima îmi bătea să-mi sară din piept, n-am putut să întorc privirea. După câteva clipe s-a îndreptat din spate şi, cu ochii în ochii mei, s-a întors încet, fără să se grăbească, până a ajuns cu faţa la mine.

Torsul întreg îi era brăzdat de cicatrice groase, umflate, unele roşii, altele vinete sau rozalii, chiar şi albe. Nu fusese înjunghiat. Cineva îi înfipsese o lamă zimţată în carne, o spintecând-o în cruciş şi curmeziş.

Rămăsesem cu ochii la cicatrice, încercând să înţeleg.

— Vai, Angus! am exclamat, ducându-mi mâna la gură.

M-am repezit spre el, dar m-am oprit după câţiva a paşi.

A zâmbit trist şi a ridicat palmele. După care s-a întors spre chiuvetă.

Am întins mâna, ca şi cum aş fi vrut să-l ating, cu toate că între noi era o distanţă de câţiva metri. Dar senzaţia mea era că sunt lângă el şi degetele mele tremurânde îi atingeau umărul. Când mi-am dat seama ce fac, am luat-o la fugă spre camera mea.

De trei ori am scos pastilele şi de trei ori le-am pus la loc. Nu ştiam ce să fac şi m-am trezit învârtindu-mă prin cameră, între pat şi fereastră, răsucindu-mă pe călcâie ca un soldat.

Să fie aşa cum bănuiam? Piatra funerară să fi fost a lui? Fusese declarat mort şi reuşise cumva să rămână în viaţă? Dar prin ce întâmplare cumplită trecuse? Nu-mi puteam închipui, însă îmi veneau în minte tot felul de grozăvii.

Capitolul douăzeci şi cinci

De cum s-a întors împreună cu Hank, Ellis a bătut cu pumnul în uşa mea, cerându-mi să cobor să beau ceva cu ei. Am încercat să scap, prefăcându-mă că mă doare stomacul, însă m-a ameninţat din nou că trimite după doctor şi că de data asta chiar o va face.

În timp ce ne îndreptam spre scară, Ellis s-a izbit de perete. Era beat turtă.

Ne-am aşezat la locul nostru, lângă foc. La început entuziasmaţi la gândul că vor sta de vorbă cu oameni care văzuseră monstrul, Ellis şi Hank se dezumflaseră după trei zile. Mai mult decât atât, Ellis era înfuriat de faptul că nu putuse vedea locul unde căzuseră bombele, deşi ocolise tot lacul ca să ajungă acolo.

Tolănit pe canapea, retrăia întâmplarea tunând şi fulgerând, ameninţând că „o să arate el cine e" şi că „vor cădea capete", printre alte bazaconii de acelaşi fel. În cele din urmă, s-a pornit împotriva informaţiilor culese. Ţinea carnetul de notiţe deschis şi-l împungea cu degetul:

— Două cocoaşe, trei cocoaşe, patru cocoaşe, nici o cocoaşă... Cap de cal, cap de şarpe, corp de balenă, trup de şarpe încolăcit. Coamă albă, pe dracu'! a exclamat ridicând braţele în aer, exasperat. Acoperit cu solzi. Cu ochi de şarpe, cu ochi în vârful antenelor, fără ochi deloc. Trece drumul înfulecând o nenorocită de oaie. La culoare e ba cenuşiu, ba verde, ba negru, ba argintiu. Când are înotătoare pe spate, când pe părţi. Ba are labe, ba n-are nici una. Sau colţi răsuciţi. Să mă ierte Dumnezeu: colţi?!

S-a uitat încruntat la mine, parcă l-aş fi jignit cu ceva, dar văzând că nu-i răspund, s-a întors din nou spre Hank.

— Se înalţă din apă. Umflă nările. Vidre. Cerbi. Sturion care-şi caută perechea. Calmar uriaş. Buştean putrezit, ridicat de curent de pe fundul lacului. Mai lipsea să ne spună că are aripi şi aruncă flăcări pe nas.

— O s-o auzim şi p-asta, a zis Hank, care, sprijinit de perne, cu picioarele încrucişate, făcea colaci de fum.

— Cum poţi sta aşa liniştit? Cum dracu' să aflăm care-i adevărul dacă mai toţi ne mint de la obraz?

— Ar trebui să nu le mai dăm bani, ăsta-i secretul, a zis Hank.

A reuşit să sufle un cerc mic de fum în mijlocul unuia mai mare. Apoi s-a aplecat spre mine şi m-a bătut cu palma pe genunchi:

— Maddie, ai văzut?

— Am văzut.

Văzuse şi Angus, care ne privea din spatele tejghelei.

— Dacă ai învăţa să fumezi, ţi-aş arăta o grămadă de şmecherii, a continuat Hank. Ia uite aici!

A scos un colac vertical, după care l-a tras înapoi în gură.

— *Hank, pentru numele lui Dumnezeu!* a sărit Ellis. Hai să revenim la subiect. Dacă nu le dăm bani, nu vor să stea de vorbă cu noi.

— Iar dacă le dăm, au să ne vândă gogoşi. În schimb, dacă găsim oameni dornici să ne povestească ce-au văzut, atunci e mai probabil să aflăm adevărul. Tu ce crezi, fată dragă? a întrebat întorcându-se spre mine.

— Nu ştiu ce să spun, am răspuns. Îi înţeleg şi pe ei, vă înţeleg şi pe voi.

— Ce-a fost asta? s-a răţoit Ellis către mine. Vrei să repeţi ce-ai spus?

— Am spus că nu ştiu.

— Aşa e, nu ştii, a zis, dar asta nu te împiedică să-ţi dai cu părerea.

M-am hotărât să ignor insulta şi m-am apucat să caut bucăţele de carne prin ce mai rămăsese din plăcintă, fiindcă ciupercile nu-mi plăcuseră. Din păcate, toate bucăţile aveau aceeaşi culoare cafenie.

În mintea mea s-a închegat un gând, o certitudine, un *coup de foudre*[1].

Am pus furculiţa jos şi l-am privit pe Ellis, conştientă că făceam ochii mari.

---

1. Lovitură fulgerătoare (în franceză, în original).

Ellis hotărâse că potirele de rubin erau otrăvitoare, cu toate că nu păreau aşa, din cauza culorii lor roşii.

— Nu mai sta cu gura căscată, a zis Ellis. O să-ţi intre muştele în ea.

— Ellis! s-a răstit Hank la el. Ce naiba te-a apucat? Aşa vorbeşti cu Maddie?

Ellis s-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Să te conduc până sus? a întrebat Hank, ridicându-se iute.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc singură.

— Da, desigur, a spus, dar a ocolit masa şi m-a prins de cot. Maddie, nu-l lua în seamă. E un idiot. Se poartă aşa din cauza stresului.

— Stresul, am repetat. Sigur că da.

Tot încercam să pătrund cu mintea mârşăvia pe care începusem s-o bănuiesc. Dacă se dovedea că am dreptate, atunci nu doar că Ellis era necinstit până în adâncul sufletului, ci şi că aventura nesăbuită în care ne aruncase aroganţa lui nu-şi mai găsea rostul. Descoperirea monstrului nu i-ar fi spălat onoarea, pentru că nu avea nici o onoare de spălat.

Am cugetat toată noaptea şi m-am convins că aşa era.

Nu făcuse accidentul de maşină din cauză că nu distinsese lumina culorilor semaforului. Făcuse accidentul pentru că era beat. Tot aşa, nu era o întâmplare faptul că aproape toate rochiile şi bijuteriile pe care mi le cumpăra erau de culoare roşie. Ştia că ele îmi pun în valoare ochii verzi. Şi nu găseam alt motiv pentru care să-mi fi cumpărat o cutie roşie pentru masca de gaze, decât acela că se asorta cu mănuşile mele.

Cel mai revoltător mi se părea faptul că făcuse atâta caz de cea de-a doua încercare de a se înrola şi se prefăcuse a fi doborât de respingerea comisiei. Tot circul fusese menit să-i atragă simpatia celorlalţi, simpatie pe care, oricât ar fi părut de greu de crezut, era convins că o merita. Pusese în scenă un spectacol demn de mama mea.

A doua zi dimineaţă, am avut grijă să fiu prima în sala de la parter. Îmi luasem haina, masca de gaze şi mănuşile. Am pus mănuşile

pe masă şi am aşteptat. De obicei ajungeam ultima la micul dejun, aşa că nu ştiam cine coboară primul.

Am răsuflat uşurată când l-am văzut pe Ellis.

— Bună dimineaţa, iubito, mi-a spus şi m-a sărutat pe obraz. Ce devreme te-ai trezit! Ai planuri mari pentru azi?

Buna lui dispoziţie m-a luat prin surprindere. Chiar mă întrebam dacă îşi amintea de seara dinainte.

— Voi face o plimbare prin împrejurimi, i-am răspuns pe un ton – speram – la fel de vioi. Îmi pare rău că nu am acuarelele la mine.

— Ţi le-ar fi spălat ploaia, a spus scoţând un carnet din raniţă şi deschizându-l.

Eu mă jucam cu mănuşile, netezind cu palma fiecare deget în parte.

— Cred că ai dreptate. Apropo, ce bine că mi-ai luat o geantă rezistentă la apă. Dacă ar fi fost din carton, s-ar fi stricat până acum din cauza ploii.

— Iubita mea meritä ce-i mai bun, mi-a răspuns.

— Dar chiar aş vrea să ştiu de ce ai ales culoarea asta.

— Ca să se asorteze cu mănuşile, firește. Ascultă, ce crezi că ar trebui să fac ca să-mi aducă cineva micul dejun? a întrebat întinzând gâtul, doar, doar o va vedea pe Rhona.

— Dar mănuşile mele sunt verzi, am zis.

— Ba nu, sunt roşii.

— Ba nu, am spus apăsând fiecare sunet în parte. Sunt verzi.

Şi-a plecat ochii spre mănuşi, apoi i-a ridicat spre mine, până ce privirile ni s-au întâlnit.

— Mi-ai spus că sunt roşii, a zis rostind cuvintele la fel de rar.

— Oare? am întrebat jucându-mă cu mănuşile. Cred că vorbeam despre altă pereche. Astea sunt verzi, şi e o combinaţie de culori cel puţin ciudată. Mă simt ca o coroniţă de Crăciun.

Am ridicat ochii. Mă privea fix, fără să clipească, crispat la faţă.

— În orice caz, am continuat, dacă mai ajungi la Inverness, poate îmi găseşti altă pereche. Astea sunt pătate de ploaie. Şi de data asta te-aş ruga să fie *roşii*... Ştii cum se spune, că roşul e noul semn al curajului.

— Ce mai e nou, copii? s-a auzit vocea lui Hank, apărut pe neașteptate lângă noi.

— Ce culoare au mănușile astea? a întrebat Ellis țâfnos.

— Poftim? a replicat Hank.

— Mănușile lui Maddie. Ce culoare sunt?

— Roșii, a răspuns Hank.

Ellis s-a ridicat atât de brusc, încât picioarele scaunului au scrâșnit pe pardoseală. A aruncat carnetul în raniță, a ridicat ranița pe scaun și a tras atât de tare de fermoarul gros, încât a trebuit să încerce de vreo trei ori până a reușit să-l închidă. Mi-a aruncat o privire ucigătoare și a ieșit ca o furtună.

Hank a rămas mut preț de câteva clipe, apoi a zis:

— Isuse Cristoase! Sper că nu vă certați din cauza mea!

Am rămas cu ochii plecați, fără să-i răspund.

Și-a tras un scaun și s-a așezat.

— E din cauza scenei de azi-noapte? S-a purtat prostește. Trăiește într-un stres teribil. Dacă nu-l iartă colonelul, nu mai vede nici un ban până găsim monstrul. Și chiar și atunci, trebuie să obțină întâi iertarea tatălui său.

— Nu știi ce puteri are Edith Stone Hyde.

— În ea ne e nădejdea. I-a trimis o scrisoare ieri-dimineață. De-asta a întrecut măsura aseară.

Nu-mi venea să cred.

— I-a scris? Ce i-a spus?

— Nu mi-a arătat scrisoarea, dar îmi închipui că a rugat-o să-l ierte și a implorat-o să intervină în favoarea lui pe lângă colonel.

— N-am știut că are de gând să-i scrie.

— N-a vrut să-ți faci griji.

— Fiindcă sunt prea fragilă?

— Fiindcă vrea să te protejeze.

— În cazul ăsta, are un mod tare neobișnuit de a mi-o arăta.

Hank a oftat.

— Dacă te referi la seara de ieri... au fost doar vorbe, Maddie. Știi foarte bine că vorbește gura fără el.

— Nu mai sunt sigură de nimic. Cred că nici nu-și mai amintește. Ia pastilele mele și le înghite cu alcool.

— Ce tot spui acolo?

— Exact ce-ai auzit.

M-a privit în ochi, cu o licărire de înţelegere.

— De câtă vreme le ia?

— Dintotdeauna, dar de când am ajuns aici ia foarte multe.

— Habar n-am avut, a spus privind în gol.

După o tăcere care mi s-a părut nesfârşită, a tras adânc aer în piept şi s-a plesnit peste coapse.

— Bine. Nu-ţi face griji, draga mea. Îl aduc eu pe calea cea bună.

— E prea târziu, i-am spus.

— Îl aduc eu pe calea cea bună! a repetat Hank hotărât.

Când uşa de la intrare s-a închis în urma lui, am repetat în şoaptă:

— E prea târziu.

Când s-a întors la han în seara aceea, Ellis era treaz şi de o politeţe fără cusur. Nu era în firea lui să pară atât de calm, să aibă o expresie atât de placidă, aşa că mă întrebam dacă ascundea o mare durere sau o furie aprigă.

Cred că era vorba mai degrabă de furie.

Dacă era într-adevăr daltonist şi eu îl acuzasem că se preface, nu eram cu nimic mai presus de cei care-l judecau pe nedrept. În schimb, dacă se prefăcea şi eu îl dădusem de gol, atunci chiar că eram o ameninţare pentru el.

În cazul în care colonelul afla că Ellis minţise ca să scape de serviciul militar, l-ar fi dezmoştenit pe loc şi pe viaţă, şi nici Edith Stone Hyde, nici nimeni altcineva n-ar fi putut interveni în favoarea lui.

Indiferent cum ar fi stat lucrurile, greşeala era a mea şi trebuia s-o îndrept.

Expresia lui Ellis, când a dat ochii cu mine a doua zi dimineaţa, mi-a confirmat că era obligatoriu să repar lucrurile. În clipa în care m-a văzut, şi-a încleştat dinţii şi şi-a coborât privirea spre carnet.

Îmi era silă de ceea ce aveam de făcut, cu atât mai mult cu cât ştiam foarte bine cum să procedez. Împrumutam din arsenalul mamei mele.

— Bună dimineaţa, dragule, am zis şi m-am aşezat alături de el. Hank unde e?

S-a prefăcut preocupat – şi-a umezit degetul cu limba şi a întors anevoie o foaie din carnet.

— Iubitule, te rog, spune-mi cu ce am greşit. Ieri ai plecat aşa grăbit, şi pe urmă, la cină, abia dacă mi-ai spus două vorbe. Ştiu că am greşit, dar nu ştiu în ce fel.

A continuat să se uite la carnet, ca şi cum n-aş fi fost acolo.

— Doar că nu e adevărat, am spus pe un ton umil. Ştiu de ce eşti supărat. Am făcut o glumă proastă, nu-i aşa? Ellis, te rog, uită-te la mine.

A ridicat capul. Avea o expresie rece, o privire îngheţată.

— Gluma cu mănuşile, am zis. Am vrut să ne amuzăm împreună, nu să râd de tine. Ce prostie din partea mea să fac glume pe seama bolii tale! M-am purtat îngrozitor.

N-a reacţionat în nici un fel. Mă privea, cu buzele strânse.

N-aveam de ales. Trebuia să merg mai departe, fiindcă alt plan nu-mi făcusem.

— M-am gândit că, dacă îţi spun că mănuşile sunt verzi, ai să crezi că Hank ţi-a jucat o festă, alegând altă culoare pentru cutia măştii de gaze, dar totul a ieşit anapoda. Ar fi trebuit să mă opresc de cum am văzut ce mutră faci, însă mersesem deja prea departe, nu mai puteam da înapoi. Îmi ziceam că o să dreg eu lucrurile cumva. A fost o prostie, chiar am nevoie de mănuşi noi şi credeam c-am găsit un mod isteţ de a ţi-o spune. Am jucat un pic de teatru, dar nu sunt făcută să fiu vedetă. Eu sunt bună doar în roluri secundare. Prin urmare, fii sigur că spectacolul de ieri a fost atât debutul, cât şi cortina finală în cariera mea de glumeaţă.

În cele din urmă, a deschis gura.

— Nu teatru. Şantan.

Obrajii mi-au luat foc.

— Da. Aşa e. Numai că de obicei nu-l numim aşa.

— Mama a spus întotdeauna că aşchia nu sare departe de trunchi. Îmi pare rău că n-am ascultat-o.

Am deschis şi am închis de mai multe ori gura până mi-am găsit graiul.

— Bănuiesc c-o merit, după tot ce ţi-am spus.
A râs scurt, un fel de nechezat aspru.

El şi Hank nu s-au întors la han nici în seara aceea, nici în următoarea, aşa că nu ştiam dacă Ellis crezuse povestea mea cu mănuşile. N-au lăsat nici un bilet şi nici vreun alt indiciu despre locul în care plecaseră.

Capitolul douăzeci şi şase

Când, în cele din urmă, Anna s-a întors, la cinci zile după ce aflase de moartea lui Hugh, mi-a mulţumit pentru condoleanţe şi s-a apucat de treabă la fel ca înainte, cu toate că mişcările ei căpătaseră o încetineală pe care n-o avusese până atunci. Mi-a dat din nou voie să fac curat în camere, lucru pentru care îi eram recunoscătoare, deoarece simţisem că înnebunesc, pe de o parte tot ferindu-mă din calea Rhonei, pe de alta neştiind ce să-i spun lui Angus dacă aş fi rămas singură cu el.

Se vede că bătrâna împărtăşea părerile Annei în privinţa ordinii în camerele celorlalţi, pentru că ciorapii murdari şi indispensabilii lui Ellis zăceau exact acolo unde-i lăsase cu trei nopţi înainte, la fel ca pijamaua mototolită într-un colţ. Hank cel puţin îşi aruncase lucrurile pe un scaun.

Din cele o sută de pastile pe care le găsisem la început în camera lui Ellis nu mai rămăseseră decât treizeci şi şase.

Hank şi Ellis s-au întors în seara aceea. Când i-am văzut intrând, am tras adânc aer în piept, pregătindu-mă pentru ce mă aştepta.

— Iubito! a exclamat Ellis.

S-a repezit şi m-a sărutat pe obraz, după care s-a aşezat pe canapea, lângă mine. Mirosea a ulei de parafină, dar nu şi a băutură.

— Ţi-a fost dor de mine? m-a întrebat.

— Bineînţeles, am răspuns, încercând să ghicesc în ce toane se afla.

Hank s-a trântit pe unul dintre scaunele din faţă.

— Nici nu-ţi trece prin cap unde-am fost.

— N-o interesează, a spus Ellis frecându-şi mâinile. Hai, repede, surpriza!

Hank a scotocit într-una din raniţe şi i-a întins lui Ellis o cutie subţire, ambalată ca un cadou, pe care acesta mi-a întins-o ţinând-o pe palme.

Am tras de funda de mătase şi am ridicat capacul. Înăuntru, pe o foiţă cu steluţe aurii, se afla o pereche de mănuşi roşii, din piele de căprioară.

Am simţit că mă ia ameţeala.

— Ei, ce zici? Îţi plac?

— Sunt foarte frumoase, am spus.

— Dar, ceea ce e şi mai important, ce culoare au?

— Sunt roşii, am spus aproape în şoaptă.

— Bine, a replicat Ellis cu un zâmbet larg. Aşa mi-a spus şi Hank, dar cu doi glumeţi ca voi nu se ştie niciodată.

A ridicat mâna deasupra capului şi a pocnit din degete.

— Barman! Două whisky-uri. Ba mai bine, adu toată sticla.

Angus l-a fulgerat cu privirea, însă a scos două pahare. Meg le-a luat, înşfăcând sticla sub braţ. Pe faţa ei se putea citi tot ce se abţinea să spună în cuvinte.

Mănuşile erau, evident, un mesaj, dar care să fi fost acela? Izbutisem să-l conving pe Ellis de faptul că încă-l credeam daltonist? Ori poate interpretase monologul meu disperat drept o promisiune că-i voi păstra secretul? Ori să fi fost cu adevărat daltonist?

În cursul serii, Ellis a băut aproape o sticlă de whisky, însă a rămas jovial – cel puţin în aparenţă.

Şi-a ţinut tot timpul o mână pe umărul sau piciorul meu, marcându-şi astfel proprietatea, pe când eu mă abţineam cu greu să nu mă trag într-o parte. Pe furiş, aruncam câte o privire spre Angus, pe a cărui faţă nu se putea citi nimic.

De când îi văzusem cicatricele, mă dusesem de două ori la cimitir şi eram aproape convinsă că el era acel Angus de pe piatra funerară, cel care pierduse totul în decurs de numai şase săptămâni.

Mă gândeam deseori la cum ne îmbrăţişaserăm în faţa focului şi mă întrebam dacă şi el se gândea vreodată la momentul acela.

Nu mi-au spus unde fuseseră, şi nici eu n-am întrebat. Cu toate că Hank promisese să-l aducă pe Ellis pe calea cea bună, au

revenit repede la vechiul obicei: se întorceau la han beţi criţă şi continuau să bea până nu mai ştiau de ei. Judecând după cât de repede dispăreau, Ellis se îndopa şi cu pastile. Din câte îmi dădeam eu seama, lua între opt şi zece pe zi.

Ştiu exact noaptea în care le-a terminat, pentru că a bătut la uşa mea şi m-a întrebat dacă mai aveam să-i dau. A înghiţit repede una, după care şi-a turnat mai multe în palmă şi le-a băgat în buzunar. Judecând după câte rămăseseră, luase în jur cincizeci, să-i ajungă pentru cinci sau şase zile.

Intraserăm într-o rutină care avea doar aparenţa normalităţii. S-ar fi zis că Ellis uitase de incidentul cu mănuşile, şi, de vreme ce era tot timpul beat, nu mai făcea crize de furie.

În fiecare zi aştepta scrisoarea de la mama lui, dar aceasta nu sosea. Începuse să spună că nici nu avea nevoie de ea – era absolut sigur că, atunci când va găsi monstrul, va spăla onoarea lui şi a tatălui său, iar colonelul îl va primi cu braţele şi carnetul de cecuri deschise.

Nu-l interesa decât monstrul din Loch Ness. Nu se gândea nici măcar o clipă la celălalt monstru, care sfida întreaga lume.

Am început să calc ziarul cu fierul, trăgând nădejde că el sau Hank se vor apuca să-l citească. Nici vorbă.

Cu toate că se dovedeau a fi egoişti şi laşi, închizând ochii la haosul şi ororile războiului, uneori aproape că-i înţelegeam.

La sfârşitul lui ianuarie, Armata Roşie eliberase mai multe lagăre ale morţii din Auschwitz, în Polonia. Ştirile care au ajuns la noi în zilele următoare erau atât de greu de suportat, încât uneori îmi venea şi mie să închid ochii şi urechile.

Sute de mii de oameni – poate chiar mult mai mulţi, cine ştie, fiindcă relatările se contraziceau adesea – fuseseră închişi acolo şi ucişi, unii dintre ei doar din vina de a fi fost evrei. Fuseseră adunaţi şi transportaţi în vagoane pentru vite şi trimişi la moarte sau la muncă silnică de cum coborâseră din tren. Erau ucişi în camere de gazare care funcţionau zi şi noapte, ca şi crematoriile, de altfel. Mulţi dintre cei care supravieţuiau trierii din primele zile mureau oricum de boală, foame, epuizare sau din pricina torturilor la care

erau supuşi. Se vorbea despre un doctor nebun şi despre experimente greu de închipuit.

Când trupele SS şi-au dat seama că Armata Roşie se apropie, au făcut tot posibilul să ascundă urmele. Au aruncat în aer camerele de gazare şi crematoriile şi au incendiat celelalte clădiri înainte să se retragă, forţând zeci de mii de prizonieri înfometaţi – absolut toţi cei care erau în stare să se ţină pe picioare – să intre şi mai adânc în teritoriul ocupat de nazişti, îndreptându-se spre alte lagăre ale morţii. Nu i-au lăsat în urmă decât pe cei despre care erau siguri că vor muri. În timp ce se retrăgeau, împuşcau prizonieri la întâmplare.

Până şi soldaţii ruşi, care văzuseră atâtea, nu s-au aşteptat la ceea ce au găsit acolo: 648 de cadavre şi peste şapte mii de supravieţuitori într-o stare atât de gravă, încât au continuat să moară, în ciuda îngrijirilor care le-au fost acordate imediat.

Au descoperit că trupele SS dăduseră foc infirmeriei şi tuturor celor care se aflau înăuntru, 239 de suflete în total. Unul dintre cele şase depozite pe care germanii nu avuseseră timp să-l distrugă era literalmente plin cu tone de păr de femeie, împreună cu dinţi de om, din care fuseseră scoase plombele, şi sute de mii de hăinuţe de copii.

Omenirea nu mai avea nici o speranţă de salvare. Chiar dacă Aliaţii înaintau, credeam că era deja prea târziu, că răul triumfase.

Capitolul douăzeci şi şapte

Pe de o parte fiindcă Anna era doborâtă de durere, pe de alta pentru că nu aveam nimic de făcut cât era ziua de lungă, m-am apucat, fără să mai întreb pe nimeni, să fac tot mai multe treburi, rămânând totuşi la etaj, ca să nu dea cineva peste mine.

Am început să mătur covoarele din dormitoare cu mătura aceea ca de vrăjitoare, care s-a dovedit a fi făcută din nuiele, după care, fiindcă tot mă apucasem, am dereticat pe culoar, până în capul scării. Nu trecuse nici o săptămână de când se întorsese Anna, că făceam deja singură curăţenie pe tot etajul: lustruiam clanţele, tăiam fitilurile lămpilor şi le umpleam cu petrol, adunam rufăria murdară, schimbam cearşafurile, ba chiar curăţam chiuveta, cada şi toaleta cu praf Vim. Meg îmi aranja sistematic manichiura, aşa că, deşi unghiile mele erau mai scurte, arătau la fel de bine, iar Ellis nu-şi dădea seama de nimic.

Cu timpul, am căpătat curaj. Într-o zi m-am hotărât să mătur şi pe scară, până jos, unde se termina covorul. Am auzit prea târziu zgomotul labelor lui Conall. În clipa următoare, m-am găsit faţă în faţă cu Angus. Stăteam pe treapta de jos, cu un şorţ legat în talie şi mătura în mână. Am înlemnit, ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

A făcut ochii mari de uimire.

— Bună ziua, am spus după un scurt moment de tăcere, încercând să mă port ca şi cum n-ar fi fost prima oară când ne întâlneam astfel.

S-a încruntat:

— De când se întâmplă povestea asta?

— De ceva vreme, am răspuns simţind cum mi se îmbujorează obrajii. Te rog să nu-i cauţi vină Annei. A fost ideea mea, şi numai a mea. Am vrut doar să dau o mână de ajutor.

Colţurile gurii îi tremurau şi în ochi îi apăruse o licărire. A izbucnit în râs şi a plecat clătinând din cap, urmat de Conall, care era în mod vizibil derutat.

M-am aşezat pe o treaptă, copleşită de bucurie.

Mă limitasem la etaj doar pentru că îmi era teamă să nu fiu descoperită, dar, de vreme ce lui Angus nu părea să-i pese, m-am apucat să dau o mână de ajutor şi în bucătărie. Îmi luam întotdeauna haina, mănuşile şi masca de gaze, aşa încât, dacă Ellis şi Hank se întorceau mai devreme, puteam să intru pe uşa din faţă, pretinzând că fusesem la plimbare. Meg a fost cea care a venit cu ideea, însă Anna s-a opus cu îndârjire. N-a fost chip s-o convingem; o ţinea una şi bună că aduce ghinion să intri şi să ieşi din casă pe uşi diferite.

E adevărat, la început nu eram bună de nimic, în schimb dădeam dovadă de multă bunăvoinţă, iar ele, de multă răbdare. Am învăţat repede cum să curăţ morcovii şi cartofii fără să fac risipă, cum să tai napii în cubuleţe. După o primă încercare soldată cu un eşec total, am învăţat câtă sare să pun în apa în care fierbeau legumele şi cum să tai pâinea felii, dar nu oricum, ci după regulile impuse de război, căci prăvăliile nu aveau voie să vândă pâine de orice fel ar fi fost, nici măcar pâinea naţională, decât după ce era îndeajuns de veche încât să poată fi tăiată în felii subţiri. Anna bănuia că pâinea naţională nu era făcută din făină de grâu, ci din nutreţuri de animale bine măcinate, şi cred că avea dreptate. Ar fi fost o explicaţie pentru pâinea făinoasă, tare ca glonţul, căreia toţi îi spuneau „arma secretă a lui Hitler". Se zvonea că ar fi avut proprietăţi afrodiziace – un zvon lansat chiar de guvern, credeau unii, ca să-i facă pe oameni s-o mănânce.

Am aflat că ceaiul se făcea din frunze tocate, opărite de mai multe ori, şi că ceaiul era mai tare sau mai slab, în funcţie de părerea Annei despre clienţii respectivi. Lui Hank şi lui Ellis le dădea apă fierbinte, cu câteva picături de lapte.

Am aflat că, în afară de superstiţiile personale ale Annei (cum vedea o cioară, se repezea afară să vadă câte erau în total şi să desluşească semnificaţia numărului lor), mai erau tot felul de semne aducătoare de ghinion, în care credeau cu toţii. De exemplu, în

ziua în care Anna crezuse că văzusem un Caonaig şi plecase în fugă de la han înainte de a fi pregătit masa de seară, nu văzusem nici o bucată de carne în bucătărie pentru că oamenii de acolo credeau că a păstra carnea în casă aduce ghinion. Carnea era păstrată într-o încăpere bine aerisită, în spatele casei. Am mai aflat şi că Angus era cel care făcea de obicei rost de carne.

Pe deal, chiar în spatele adăpostului antiaerian, se afla un beci bine ventilat, plin cu carne de căprioară, potârnichi, fazani şi alt vânat, lăsate acolo să atârne până se frăgezeau. Anna şi Meg luau cât aveau nevoie pentru han, iar restul cărnii o înveleau în ziare. Angus lăsa aceste pachete în faţa uşii familiilor nevoiaşe, dar nu se ducea decât noaptea, pentru ca oamenii să nu se simtă datori faţă de el.

Îmi dădusem şi eu seama că Angus făcea braconaj – ce altă explicaţie ar fi fost pentru venirea lui Bob poliţistul sau pentru cantitatea neobişnuit de mare de vânat? –, dar nu eram scandalizată, cum aş fi fost în alte circumstanţe. Meg şi Anna mă învăţaseră destulă istorie cât să înţeleg de ce poliţistul nu se grăbea să aplice legea, dar şi că la fel gândeau mai toţi localnicii.

Prima lecţie de istorie am primit-o în ziua în care am întrebat-o pe Anna de ce se spune „gospodărie", şi nu „fermă". Ce mi-a fost dat să aud...

— Ba *este* o fermă, mi-a răspuns Anna indignată, doar că nu îndeajuns de mare cât să susţină o familie. *Asta* înseamnă gospodărie.

Meg mi-a aruncat o privire care părea că spune „Mai bine ţi-ai fi ţinut gura", şi avea dreptate.

Cu toate că evenimentele la care se referea Anna avuseseră loc cu aproape două sute de ani în urmă, ea vorbea cu atâta patimă, de parcă se petrecuseră cu numai o săptămână înainte.

Mi-a povestit cum, în 1746, după bătălia de la Culloden – ultima şi cea mai violentă confruntare cu care s-a terminat Răscoala Iacobiţilor – Loialiştii au pus capăt sistemului de clanuri, aşa încât Iacobiţii să nu se mai poată ridica din nou. Au pus mâna pe pământurile moştenite din moşi-strămoşi, au risipit membrii clanurilor, au izgonit familiile, lăsându-le doar o mică bucată de pământ, ca şi cum ar fi putut deveni fermieri peste noapte. Fostele

terenuri de vânătoare comunale au fost transformate în ferme pentru creşterea oilor sau vânat sportiv şi oricine era prins vânând acolo putea primi amenzi substanţiale. Dreptul aristocratic de a avea oricând la dispoziţie un fond de vânătoare intact era considerat mai important decât dreptul celor flămânzi de a nu muri de foame.

Şi asta n-a fost tot. Dincolo de izgonirea familiilor şi abolirea bruscă şi forţată a sistemului de clanuri, au avut de luptat cu o încercare perseverentă de distrugere culturală. Era o infracţiune să vorbeşti gaelica scoţiană, iar întâii născuţi ai şefilor de clan erau obligaţi să urmeze şcoli particulare britanice, de unde se întorceau cu acelaşi accent aristocratic pe care-l afişase socrul meu în zilele lui de glorie.

Mi l-am închipuit pe colonel umblând ţanţoş, cu mulţumirea omului care se simte superior zugrăvită pe faţă, şi mi-am dat seama că ura pe care Rhona şi moş Donnie o încercau faţă de el – şi faţă de noi toţi, prin asociere – era mult prea profundă ca să fie justificată doar de ceva ce făcuse el personal.

— Şi *de aceea* vânarea unei căprioare e un furt îndreptăţit, a încheiat Anna, dând din cap energic, ca să pună capăt discuţiei.

Fără ştirea ei, repetase ceea ce-mi spusese Meg în ziua când îmi arătase adăpostul antiaerian. Atunci, în sfârşit, am înţeles.

Vânarea unei căprioare era un furt îndreptăţit fiindcă fapta se petrecea pe un pământ care fusese furat.

Din cauză că lucrau la han doar o parte din zi, dimineţile eram cu Anna, iar după-amiezile şi serile cu Meg. Încetul cu încetul, flecărelile noastre s-au transformat în confidenţe.

De la Meg am aflat că fratele Annei, Hugh, călcase pe o mină şi că ce mai putuse fi recuperat din trupul lui fusese înmormântat în Olanda. Celălalt frate pe care-l pierduse, Hector, avea douăzeci şi unu de ani când fusese izbit în piept de un proiectil de mortier, în timpul debarcărilor din Ziua Z. Trupul nu i-a mai fost găsit, dar un camarad de arme se oprise din drum şi îi luase plăcuţele de identificare.

De la Anna am aflat că Meg îşi pierduse întreaga familie, amândoi părinţii şi două surori mai mari, cu patru ani în urmă,

în timpul raidurilor aeriene germane asupra şantierului naval de la Clydebank. 528 de oameni au fost ucişi, 617 răniţi şi 35 000 au rămas pe drumuri în urma celor două nopţi de raiduri necruţătoare. Din 12 000 de case, numai 7 rămăseseră în picioare. Meg scăpase doar fiindcă se alăturase Corpului Forestier şi se afla la Drumnadrochit.

Eu tot speram să aflu de la ele câte ceva despre Angus, care să-mi confirme sau să-mi dezmintă teoria despre piatra funerară, însă nici una n-a suflat o vorbă, iar eu nu îndrăzneam să le întreb, de teamă să nu mă dau de gol. Eram conştientă că dorinţa mea de a şti mai multe nu era stârnită doar de curiozitate.

Capitolul douăzeci şi opt

Meg mi-a povestit că fetele de la Corpul Forestier abia aşteptau balul de Ziua Îndrăgostiţilor. Nu se mai gândeau la altceva, aşa că fuseseră certate în mai multe rânduri pentru că nu erau atente când lucrau la uriaşele fierăstraie cu motor. Nici nu le puteai găsi vreo vină. Multe din ele, între care şi Meg, se aşteptau să primească inele de logodnă, oficializându-şi astfel relaţiile.

Pe măsură ce ziua balului se apropia, băieţii erau tot mai slobozi la gură. În seara dinainte, unul dintre ei a spus ceva atât de deocheat, încât Meg şi-a ieşit de-a binelea din fire. S-a aplecat spre Rory, care s-a făcut mic pe scaun, şi l-a luat la rost cu vorbe aspre, cu toate că el protesta – şi pe bună dreptate –, susţinând că nu scosese un cuvânt.

— Da' nici nu l-ai oprit, nu-i aşa? a întrebat ea fluturându-i arătătorul în faţa ochilor.

Rory o privea îmbufnat, cu braţele atârnând pe lângă scaun.

Când s-a răsucit pe călcâie şi a plecat, cu buclele roşcate fluturând, bărbaţii mai în vârstă aşezaţi la bar au dat serioşi din cap în semn de aprobare, iar restul forestierilor, care înţeleseseră că Rory fusese dojenit din cauza lor, s-au purtat cum au ştiut mai bine după aceea.

Hank s-a aplecat spre Ellis, ducându-şi palma la gură ca să nu se audă ce spune.

— Cine-i tipul dur acum? a pufnit el în râs.

Ellis era prea preocupat ca să glumească. Cu nici douăzeci de minute în urmă, se scuzase şi urcase la etaj, de unde se întorsese livid. Ştiam foarte bine ce se întâmplase: încercase să intre în camera mea şi găsise uşa încuiată.

Când am dereticat în camere a doua zi, am văzut că nu mai avea decât cinci pastile. Probabil că ajunsese la disperare şi nu înţelegeam de ce nu venise pur şi simplu să-mi ceară, cum făcea întot-

deauna. Poate că nu voia să-o facă de faţă cu Hank, cine ştie. Oricare ar fi fost motivul, îmi părea bine, fiindcă nu l-aş mai fi putut ajuta. Aruncasem restul pastilelor la toaletă.

În ziua balului, Meg, Anna şi cu mine ne-am dat silinţa să aranjăm cât mai frumos sala de la intrare, ştiind că în curând vor sosi fetele. Am pus feţe de masă de in, iar Anna a creat ceea ce ea numea „flori de cărbune". Dând vina pe vreme şi pe război pentru că lipseau florile adevărate, a pus patru, cinci bucăţi de cărbune în boluri de sticlă în care a turnat apă şi amoniac, a pus sare şi apoi un amestec de cerneală albastră şi violetă. Era un mister pentru mine cum aveau să iasă flori din combinaţia asta, însă n-a trecut nici un ceas şi le-am văzut „înflorind".

Nu aveam pentru fiecare masă, aşa încât am hotărât că Meg le va îndruma pe fete spre cele decorate cu „flori de cărbune", lăsându-i pe bărbaţi – care oricum nu le-ar fi apreciat frumuseţea – să se aşeze la celelalte. Totul cădea în sarcina lui Meg, fiindcă la ora aceea Anna ar fi fost deja acasă, iar eu, bineînţeles, aş fi stat aşezată lângă foc, aşteptându-i pe Ellis şi Hank.

Nu ne-am mărginit doar să decorăm mesele. Împreună am reuşit să adunăm destule ouă şi zahăr cât să facem două checuri rotunde, pe care le-am pus chiar în mijlocul mesei celei mari de lemn, ca nu cumva să ajungă la ele Conall, care stătea tolănit pe patul stăpânului, cu ochii pe noi. Era suficient de înalt pentru a putea lua orice de pe masă, dacă ne întorceam cu spatele, dar n-aveam de gând să-i oferim prilejul. Am fi apărat checurile cu preţul vieţii.

Eu şi Meg ne donaserăm raţiile de ouă şi zahăr pe săptămâna aceea, iar găinile Annei se puseseră din senin pe ouat. Deoarece avea o gospodărie, familia McKenzie primea hrană pentru pui în schimbul ouălor, aşa că uneori stăteau cam prost la capitolul ăsta, însă acum găinile se întrecuseră pe ele însele. Toţi cei care mergeau la bal aveau să primească o felie ca lumea, în loc de o singură îmbucătură.

Tocmai când se pregătea să plece, mult mai târziu ca de obicei, Anna s-a bosumflat.

— Nici nu mai ţin minte de când n-am mai mâncat chec, a spus privindu-le cu poftă.

— Nu te necăji, i-a zis Meg. O să-ţi păstrăm prima felie, cea mai frumoasă, tăiată gros.

— Mulţumesc, a răspuns Anna, deşi îmbufnarea nu-i trecuse. Ei, atunci am plecat. Distracţie plăcută şi, băgaţi de seamă, vreau să-mi povestiţi totul de-a fir a păr mâine-dimineaţă.

Părinţii Annei făceau parte din Biserica Liberă a Scoţiei şi îşi ţineau fiica foarte din scurt. Nu avea voie nici măcar să se dea cu pudră, darămite să meargă la bal. Muzica nu era permisă decât duminica, şi atunci doar pentru slujbă, şi cântată fără înfloriturі. Bătrânii familiei erau atât de stricţi, încât în ziua de sabat închideau cocoşul într-un coş de nuiele, ca să nu facă ceva necuvenit cu găinile.

Înţelegeam tristeţea Annei, cu atât mai mult cu cât îmi doream şi eu să merg la bal, deşi ar fi însemnat să intru într-o lume în care Ellis nu-şi avea locul.

Mă consolam cu gândul că aveam să fiu martoră la prima parte a distracţiei şi abia aşteptam să văd dacă le vor plăcea checurile, pentru că dădusem şi eu o mână de ajutor la prepararea lor. Tot ce făcusem fusese să sparg ouăle şi să amestec ingredientele pentru aluat, dar niciodată în viaţa mea nu mă simţeam mai mândră de mine decât atunci.

Fiindcă nu aveam încredere în Conall, am rămas în bucătărie să le păzesc checurile, cât timp Meg s-a dus în camera ei să se pregătească.

În clipa în care s-a întors arăta ca în visul oricărui bărbat, îmbrăcată într-o rochie imprimată cu inimioare roşii, strânsă pe trup, cu părul frumos aranjat şi buzele vopsite cu un roşu viu, care-i scotea în evidenţă gura arcuită. Era încălţată cu pantofi roşii din velur legaţi cu şireturi. Probabil că erau nou-nouţi, deoarece nu-mi închipui că velurul ar fi rezistat nici măcar o zi întreagă în climatul acela.

Am băgat de seamă şi că-şi pusese ciorapi şi am zâmbit fără voia mea. A văzut că observasem, a roşit şi mi-a întors zâmbetul.

— Ei, ce zici?

— Zic că Rory o să cadă lat. Cred că vei fi regina balului.

— Cel puţin n-o să-mi mai fac griji că domnul de-acolo o să vrea să-mi lingă dunga desenată cu sos de friptură.

Conall a dat din coadă, înţelegând parcă despre cine era vorba.

Era rândul meu să mă schimb pentru masa de seară, dar şovăiam, ştiind că nu voi mai avea altă ocazie să stau de vorbă cu ea între patru ochi. Aş fi vrut să-i spun ceva în legătură cu cererea în căsătorie pe care o aştepta, dar cuvintele nu-mi veneau pe limbă, poate fiindcă nu eram eu cea care să dea sfaturi despre căsnicie. Până la urmă, tot Meg m-a salvat.

— Hai, du-te, m-a îndemnat arătând cu degetul spre uşă. Fă-te frumoasă. Astă-seară, mai mult ca oricând, e datoria ta să fii frumoasă. Chiar dacă cei doi domni Plictiseală nu bagă de seamă, alţii vor remarca. Ar fi bine să-ţi pui o rochie elegantă. Şi ar fi bine să porţi roşu, mai ales astă-seară. Nu uita, roşul este noul semn...

— Ştiu, ştiu, i-am tăiat vorba râzând. Am să port roşu. Îţi urez noroc diseară! Nu c-ai avea nevoie!

Am luat-o la fugă pe scară, înainte să apuce să-mi răspundă.

M-am machiat ca şi cum chiar aş fi mers la o petrecere şi am ales o rochie roşie de tafta cu fustă largă, care nu părea prea scumpă, fiindcă nici nu era de fapt. Mi-o cumpărasem eu însămi dintr-un magazin, înainte ca Ellis să preia controlul asupra garderobei mele.

La sfârşit mi-am desenat cu creionul dermatograf câte o linie cam strâmbă pe spatele fiecărui picior. Voiam să fiu ca toate celelalte, nu să ies în evidenţă, mai ales că nu doream să pun pe nimeni în umbră.

Când Ellis şi Hank au intrat, cu obrajii roşii de frig şi nu numai, sala începuse să se umple.

— Ia uite! a exclamat Hank oprindu-se în prag.

Atmosfera era electrizantă. Fetele, impecabil aranjate, admirau checurile care fuseseră aduse spre a fi văzute, dar nu erau încă tăiate. Forestierii scoteau exclamaţii admirative, dar de fapt erau cu

ochii la fete. Privindu-le, mă întrebam care dintre ele se aşteptau să fie cerute în căsătorie.

Meg stătea lângă una dintre mesele la care şedeau fetele din Corpul Forestier. S-a aplecat să le arate cum se transformase floarea de cărbune după ce Anna îi dăduse viaţă, dar eu ştiam prea bine ce voia de fapt să arate. N-a fost nevoie decât de o clipă.

— Ia stai! a strigat una dintre fete. Alea-s cusături adevărate! De unde ai făcut rost de ciorapi?

Forestierii s-au prefăcut uimiţi, ca şi cum n-ar fi observat până atunci picioarele lui Meg. Acum însă aveau o scuză şi se holbau hămesiţi.

— A, a spus Meg ridicând ruşinată din umeri. Au apărut ca prin farmec.

Şi-a răsucit glezna, ca să i se vadă mai bine spatele gambei.

Hank şi Ellis priveau scena înţepeniţi în prag. În cele din urmă, Hank l-a înghiontit pe Ellis cu cotul şi s-au îndreptat spre cămin.

Soţul meu s-a împiedicat de marginea covorului şi era cât pe ce să cadă, dacă nu s-ar fi prins de spătarul unui fotoliu. L-a ocolit fără să dea drumul spătarului şi s-a trântit pe el. Văzându-i ochii injectaţi şi fruntea brobonită de sudoare, m-am înfiorat de spaimă.

Hank era atât de absorbit de Meg, încât s-a aşezat direct pe braţul tapisat al celuilalt fotoliu. Aproape imediat a alunecat şi a căzut, rămânând cu capul sprijinit de un braţ şi cu picioarele atârnând peste celălalt. Uimit, a rămas nemişcat preţ de câteva secunde, după care s-a aşezat drept.

Ellis m-a măsurat din cap până-n picioare, mijind ochii. A strâmbat din buze, scârbit.

— Ce mai e şi asta?

Se referea la rochia mea ieftină şi la picioarele goale în pantofi, însă m-am prefăcut că nu pricep.

— Se duc la un bal, am zis. E Ziua Îndrăgostiţilor.

— Ce!? a întrebat Hank. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să-i trimit ceva lui Violet.

— Nu, mă refeream la... *ţinuta* asta, a zis Ellis fluturând din mână către mine. E o combinaţie între spălătoreasă de vase şi femeie de stradă.

Am strâns din buze. N-avea nici un rost să-i explic de ce mă îmbrăcasem aşa. N-avea rost să fac nimic, trebuia doar să tac, sperând că acel moment va trece.

— Ei, te unge pe inimă s-o priveşti, a spus Hank, neputându-şi lua ochii de la Meg. Dacă ştiam c-o să se ambaleze aşa pentru o pereche de ciorapi, i-aş fi dat o duzină. I-aş fi dat oricâţi ar fi vrut. De fapt, cine ştie câte nu i-aş fi dat fetei ăsteia. Cu figura şi silueta asta ar ajunge sus de tot, la fel ca mama lui Maddie. Să nu te superi, fetiţă, a adăugat întorcând scurt capul spre mine.

— Să nu te amesteci cu pleava, Hank, l-a sfătuit Ellis, ţintuindu-mă cu privirea. Aşchia nu sare departe de trunchi. Niciodată.

— Ce? a întrebat Hank fără să-i dea atenţie, fiindcă era din nou cu ochii la picioarele lui Meg.

— Din coadă de câine nu faci sită de mătase, a zis Ellis.

— Ba nu, e clar că sunt de mătase. Uită-te la picioarele alea. Pun pariu că au o milă lungime. Nu merită decât cea mai fină mătase...

— Hank! am zis eu disperată, încercând să-i abat atenţia. *Hank!*

Mi-a aruncat o privire şi a zis:

— Şi tu eşti drăguţă, Maddie. Tot la categoria mătase intri.

— Vasăzică, Maddie, rochia asta a ta de mătase, a spus Ellis pronunţând pe un ton ameninţător cuvintele, e roşie sau verde?

Am simţit cum inima mi-o ia razna.

— Poftim? am întrebat.

— E *roşie* ori *verde*?

— E brocart din cel mai fin, o simfonie de culori, a spus Hank, fără să înţeleagă nimic din conversaţia noastră.

— Maddie? Nu mi-ai răspuns, a insistat Ellis şi colţul ochiului drept a început să i se zbată.

— Nu pot, am răspuns, cu ochii plecaţi.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că ai avut dreptate.

— În ce privinţă?

— În toate.

— *Să te aud!*

— Bine! Nu e nici o mătase aici! Doar coadă de câine!

A râs fără veselie.

— Supunerea e culoarea care ţi se potriveşte, scumpa mea. Ar trebui s-o porţi mai des.

— Cred că tu ştii mai bine cum e, am spus înainte să mă întorc spre bar.

Meg le împărţea felii de chec oaspeţilor căzuţi în admiraţie. Rory nu se arătase încă şi, chiar dacă ea se prefăcea indiferentă, îmi dădeam seama ce suferinţă era în sufletul bietei fete.

— Aş vrea şi eu o bucăţică din prăjiturica ei, şi încă cum, a zis Hank şi a fluierat încet, ca pentru a-şi întări spusele, apoi s-a răsucit brusc spre noi. Auziţi, copii... mi-a venit o idee nebună! Hai să mergem şi noi la bal! O să fie ca petrecerea de Crăciun a servitorilor. Voi doi, porumbeilor, vă vedeţi de-ale voastre, iar eu... ei, poate-mi găsesc şi eu o porumbiţă să mă consoleze, ca să zic aşa.

Ne-a privit zâmbitor, aşteptând încuviinţarea noastră. Văzând că nici unul nu-i răspunde, a făcut o mutră lungă şi ne-a cercetat cu priviri bănuitoare.

— Nu se poate! a gemut ridicând deznădăjduit ochii în tavan. *Iar* v-a apucat? Lăsaţi-mă să ghicesc. Ellis a spus o prostie şi acum nu mai vorbeşti cu el. Ce naiba, nici măcar nu te mai uiţi la el! Asta înseamnă să fii căsătorit? Nici nu-i de mirare că nu vreau să am nimic de-a face cu pirostriile. V-aţi pierdut tot farmecul. În schimb, a oftat el şi s-a întors spre bar, fata de acolo chiar are ceva farmec...

Capitolul douăzeci şi nouă

La ora opt punct, doi fraţi gemeni din Halifax s-au aşezat în genunchi şi le-au oferit iubitelor lor inele asemănătoare. Când fetele, îmbujorate, au spus „Da", ceilalţi forestieri s-au pus pe cântat, onorându-le pe viitoarele mirese cu imnul naţional al Canadei. Nici nu începuseră bine, că bătrânul Ian Mackintosh s-a repezit acasă la el, peste drum, de unde s-a întors cu cimpoiul. A preluat melodia şi i-a acompaniat pe tinerii care-au intonat cu foc *Rămas-bun, Nouă Scoţie*[1].

Ellis bea pahar după pahar şi mă privea cu un fel de ură neîmpăcată.

Pe la jumătatea *Baladei pentru Noua Scoţie* n-am mai putut suporta şi am fugit sus, unde m-am încuiat în cameră. M-am sprijinit de uşă, gâfâind.

N-au trecut nici două minute că, deşi vaietele cimpoiului răzbăteau de la parter, mi s-a părut că aud ceva şi mi-am lipit urechea de uşă. Ellis venea pe culoar, poticnindu-se şi înjurând. S-a oprit în faţa camerei mele şi, văzând că uşa era încuiată, s-a pornit să bată cu pumnii.

— Maddie! Maddie! Deschide *afurisita asta de uşă*!

— *Pleacă!*

M-am ghemuit în pat, cu genunchii la gură.

— Deschide blestemata asta de uşă! Vorbesc serios, ce dracu'!

Văzând cum se zgâlţâie uşa, mi-am dat seama că lovea în ea cu latul palmei. Aş fi vrut să aprind o lumânare, să văd dacă uşa era pe cale să cedeze, însă mâinile îmi tremurau prea tare ca să pot aprinde chibritul.

— Maddie! Dacă nu deschizi uşa asta blestemată imediat, dracu' să mă ia dacă n-o pun jos! M-ai auzit? urla el.

---

1. Cântec popular canadian.

M-am ghemuit şi mai tare şi mi-am astupat urechile cu palmele. N-avea rost să strig după ajutor, fiindcă nimeni nu m-ar fi auzit din pricina zarvei de jos, dar unde naiba era Hank? Era imposibil să nu fi observat că dispăruserăm amândoi şi mai mult ca sigur ştia în ce stare se afla Ellis.

După un răstimp care mi s-a părut nesfârşit, bubuiturile au slăbit în intensitate. Se mai auzea câte o bătaie, din ce în ce mai rar, până când şi acelea s-au oprit. Am auzit apoi un bufnet înăbuşit, când Ellis s-a proptit în uşă. A început să plângă.

— Maddie, Maddie ce-ai făcut? Eşti *soţia* mea. Ar trebui să-mi ţii partea. Şi eu ce mă fac acum? Ce dracu' mă fac?

S-a prăbuşit la pământ, zgâriind lemnul cu unghiile. A continuat să plângă, dar şi plânsul a încetat în cele din urmă. După câteva minute, nu mai auzeam decât respiraţia mea întretăiată.

Tocmai când mă mângâiam cu gândul că mersese la culcare, am auzit paşi târşâiţi pe covor, după care s-a lăsat liniştea.

Mi-am ţinut răsuflarea.

Dincolo de uşă a răsunat un urlet primitiv, urmat de o lovitură puternică, apoi încă una, şi încă una. Izbea cu tot corpul.

Când am auzit lemnul pârâind, am sărit din pat, am căutat pe bâjbâite grătarul din faţa căminului şi m-am ghemuit în spatele fotoliului plângând, cu vătraiul în mână.

Am auzit încă o bubuitură îngrozitoare, urmată de bufnitura unui corp căzând pe podea şi de un torent de înjurături.

Atunci a răsunat vocea lui Hank:

— Ce naiba faci aici?

— *Vreau să vorbesc cu soţia mea!*

— Ridică-te, idiotule! i-a spus Hank cu voce calmă.

— *Vreau! Să vorbesc! Cu...*

Ellis pufnea şi gâfâia, dar nu izbutea să rostească ultimele cuvinte.

— Nici măcar nu te poţi ţine pe picioare. Hai să te duc la culcare.

— Vreau să vorbesc cu ea, a repetat Ellis, deşi parcă obosise dintr-odată; a gemut şi l-a podidit iar plânsul.

M-am apropiat de uşă în vârful picioarelor, fără să las vătraiul din mână.

— Doamne, Dumnezeule! a zis Hank. În ce hal eşti. Dă-mi mâna.

Ellis a mormăit ceva fără noimă.

— Ba nu, nu ţi-ai dislocat umărul. Dacă ar fi fost dislocat, n-aş fi putut să fac asta.

S-a auzit un strigăt ascuţit de durere, care s-a transformat în plânset.

— Vezi? Dacă ţi l-ai fi dislocat, al naibii să fiu dacă n-o meritai, la cât de imbecil eşti. Dă-mi mâna. Aşa, hopa sus. Acum dă-mi cheia şi să nu faci *nici o* mişcare.

Am auzit încă o bufnitură în perete, chiar lângă uşă.

— Doamne sfinte. Nu poţi nici măcar *încerca* să stai în picioare cât îţi deschid uşa? Crezi că poţi?

Auzeam respiraţia lui Ellis, grea, hârâită, foarte aproape, de parcă ar fi fost în camera mea.

Hank i-a deschis uşa camerei şi s-a întors.

— Hai, aşa. Un pas şi încă unul...

După mai multe zgomote înăbuşite, s-a auzit scrâşnetul violent al arcurilor patului. S-ar fi zis că Hank îl aruncase pe Ellis în pat direct de la uşă.

— Acolo să stai, că de nu, jur că te leg de pat, l-a ameninţat el.

Uşa s-a închis, iar o clipă mai târziu cineva a ciocănit discret în uşa mea.

— Maddie? a zis Hank.

— Da? am răspuns stând încă ghemuită, cu vătraiul în mână.

— Eşti lângă uşă?

— Da.

— Te simţi bine?

N-am răspuns. Inima îmi bătea aşa de tare, încât fără îndoială Hank o auzea. Pe deasupra, nu eram în stare să-mi stăpânesc tremurul.

A tăcut puţin, apoi continuat:

— Bine, înţeleg. Eşti supărată pe mine, dar spune-mi, ce puteam să fac? Să-i iau sticla din mână?

— Da.

A oftat şi l-am auzit scărpinându-se în cap.

— Mda, ai dreptate. N-o să se mai întâmple, îţi jur. A, vezi că l-am încuiat în cameră. Vrei cheia?

— Nu. Ţine-o tu.

— Odihneşte-te un pic. Noaptea asta o să te lase în pace... Maddie, mă auzi? Te rog să mă ierţi.

N-a plecat imediat, aşteptând, probabil, să-i spun că îl iert.

Doar că nu eram în stare. Lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, iar acum, că Ellis rămăsese fără pastile, situaţia avea să se înrăutăţească. Doamne, ce fusese în mintea mea când le aruncasem la toaletă?

Când Ian Mackintosh s-a oprit, toată lumea a izbucnit în aplauze; fluierau, chiuiau şi tropăiau de se zguduia clădirea.

În câteva minute, cei tineri s-au adunat în stradă şi au pornit-o spre primărie, dar chiar şi după plecarea lor, cei rămaşi la bar – localnicii mai în vârstă – au continuat să vorbească tare şi să râdă zgomotos, entuziasmaţi că fuseseră părtaşi la un *ceilidh*[1] improvizat.

M-am dus la geam, tot pe întuneric, am scos cadrul cu pânza de camuflaj şi am deschis fereastra.

Dinspre primărie răzbăteau sunetele unui acordeon şi ale unei scripci, râsete, cântece şi discuţii animate, unele semănând mai degrabă a ceartă. Cu tot gerul de afară, am îngenuncheat lângă fereastră şi mi-am sprijinit capul de pervaz, cu urechea ciulită.

M-a cuprins o melancolie nesfârşită. La mai puţin de o jumătate de milă depărtare, oameni tineri, de vârsta mea, oameni îndrăgostiţi, îşi făceau planuri de viitor împreună, planuri ce cuprindeau toate lucrurile plăcute care decurg din iubirea adevărată: intimitate, pasiune, copii, înţelegere, chiar dacă pe acest drum nu erau scutiţi de încercări. Unii poate aveau să-şi dea seama că nu se potriveau, poate aveau să se rănească unul pe altul, dar în acel moment erau la fel de fericiţi, de plini de bucurie ca toţi ceilalţi şi, indiferent cât de nepotriviţi sau nefericiţi aveau să se dovedească a fi, eram aproape sigură că nici unul nu urma să eşueze într-o căsnicie ca a mea.

---

1. Petrecere cu dans (în scoţiană, în original).

Am auzit zgomot de paşi apropiindu-se pe drum, apoi vocea unui bărbat şi pe aceea a unei femei. S-au oprit la casa din faţa hanului şi au tăcut – probabil îşi urau noapte bună cu un sărut. El i-a şoptit ceva şi ea a intrat chicotind. Bărbatul a aşteptat câteva secunde după ce uşa s-a închis, apoi s-a întors şi a plecat fluierând.

După o vreme, am pus cadrul de camuflaj la loc şi m-am băgat în pat.

— *Mincinoaso! Târfă ce eşti!*

M-au trezit strigătele furioase ale unui bărbat, iar la început am crezut că Ellis venise din nou la uşă. Am auzit-o însă pe Meg plângând şi mi-am dat seama că bărbatul era Rory. Erau amândoi pe culoar.

Am sărit din pat şi am aprins lumânarea de pe noptieră. M-am dus lângă uşă şi mi-am lipit urechea de ea.

— Jur pe tot ce am mai sfânt că spun adevărul...

S-a auzit o plesnitură, şi Meg a scos un ţipăt ascuţit.

Am înşfăcat vătraiul, care rămăsese lângă uşă, sprijinit de perete.

— Prefăcuto, târfă de doi bani! Spune-mi cine e! *Spune-mi!*

— Nu mai e *nimeni* în afară de tine, a zis ea cu voce rugătoare.

— Atunci cum de nu poţi să-mi spui de unde ai ciorapii?

— Ba ţi-*am spus*, Rory...

— Vrei să cred c-au apărut ca prin minune? Chiar crezi – aici s-a auzit încă o plesnitură, urmată de un ţipăt – că sunt tâmpit? Ce ţi-a mai dat? Ori i-ai câştigat muncind? Asta e, vasăzică? Ţi-ai găsit o nouă profesie? Cât ceri, atunci? Ce primeşte un bărbat în schimbul unei perechi de ciorapi?

— Rory, pentru numele lui Dumnezeu...

— E nenorocitul ăla cu platfus? Parcă n-am văzut cum se uită la tine!? În ce cameră stă? Spune! *Spune!*

Când am auzit-o pe Meg ţipând, am dat uşa de perete şi m-am repezit afară. Singura lumină venea de la lumânarea din spatele meu, dar era de ajuns. L-am văzut luându-şi avânt şi lovind-o cu pumnul în obraz. Meg a căzut în genunchi, ţinându-se cu palma de falcă, plângând în hohote. Era în pielea goală. Rory purta o cămaşă descheiată la gât şi indispensabili.

— Opreşte-te! am strigat. E aşa cum spune!

S-a uitat la mine peste umăr. Privirile ni s-au încrucişat. S-a întors încet spre Meg, şi-a îndesat mâna în părul ei şi a izbit-o cu piciorul în coastă. S-a auzit o bufnitură înfundată, iar Meg a gemut „oof", de parcă i-ar fi scos tot aerul din plămâni.

— *Eu i-am dat ciorapii!* am ţipat isterizată.

A izbit-o din nou, ţinând-o în continuare de păr, după care a azvârlit-o cât colo. Meg s-a prăbuşit pe podea şi a rămas nemişcată, aidoma unei păpuşi de porţelan dezbrăcate, căzute pe jos în camera copiilor. Când Rory a ridicat piciorul s-o lovească din nou, m-am repezit spre el cu vătraiul în mână.

Până să ajung eu, Angus a apărut în capătul scării şi, dintr-o singură mişcare, i-a înfipt lui Rory o mână în gât şi l-a ţintuit de perete atât de sus, încât nu atingea pământul cu picioarele. Rory dădea din mâini şi în cele din urmă şi le-a încleştat pe braţul cu care Angus îl strângea de gât, dar n-a scos un sunet. Angus îşi ţinea cealaltă mână pe lângă corp, cu degetele răsfirate.

— Ce dracu' se petrece aici? a întrebat Hank scoţând capul pe uşă, cu o lumânare în mână.

Când a văzut scena, s-a tras înapoi.

Am dat drumul vătraiului şi m-am repezit spre Meg. Era aproape leşinată. Am târât-o în camera ei, m-am aplecat peste ea şi am luat-o în braţe, acoperindu-i goliciunea. Gemea şi-şi acoperea capul cu braţele.

În spate, pe culoar, se auzea un zgomot ritmic, înfundat. Am ridicat ochii, aşteptându-mă să-l văd pe Angus cărându-i pumni lui Rory. Dar nu, el îl ţinea în continuare atârnat de gât. Bufniturile le făcea Rory, lovind peretele cu palmele desfăcute. Ochii îi ieşiseră din orbite, limba îi atârna din gură şi, cu toate că lumina era slabă, se vedea limpede că faţa lui îşi schimbase culoarea, devenind tot mai vineţie. Lovea din ce în ce mai slab cu palmele în perete, până când s-a oprit de tot. Pe pantaloni i-a apărut o pată umedă; urina a început să i se prelingă pe picior şi apoi pe podea.

Mie mi s-a părut o veşnicie, dar probabil că n-au trecut decât câteva secunde până când Angus i-a dat drumul. S-a prăbuşit la pământ şi n-a mai făcut nici o mişcare. Am fost sigură că-l omorâse, dar după câteva clipe a tresărit violent şi şi-a dus mâna la

gât, chinuindu-se să tragă aer în piept. Scotea un sunet îngrozitor, hârâit şi gâjâit.

Angus stătea lângă el, cu mâinile în şold. Avea pantaloni de pijama albaştri, în dungi, dar nu şi cămaşă. Nici unul dintre noi nu era îmbrăcat cum se cuvine, cu atât mai puţin Meg, şi din cauza asta oroarea la care fusesem martoră avea parcă un impact şi mai puternic.

Angus l-a împins pe Rory cu piciorul.

— Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun ce-o să păţeşti dacă-mi mai calci vreodată pragul, i-a zis.

Rory se zbătea pe podea, respirând hârâit, cu efort. Încă se mai ţinea cu mâinile de gât.

— Înţeleg că nu e nevoie, a spus Angus.

S-a aplecat şi l-a ridicat pe Rory de subsuori. După care i-a făcut vânt pe scară.

Mi-am ţinut răsuflarea, ascultând trosnetele şi bufniturile cu care bărbatul se rostogolea pe trepte. Eram sigură că asistasem la un omor, însă după câteva momente am auzit uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se cu un clinchet uşor.

Capitolul treizeci

Angus a luat-o pe Meg din braţele mele, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg.

— Trage cuvertura deoparte! mi-a poruncit, şi eu m-am grăbit să-i dau ascultare. Iar dumneata, i s-a adresat el lui Hank, apărut în cadrul uşii cu o lumânare în mână, adu lumânarea încoace şi aprinde-le şi pe celelalte.

A întins-o pe Meg pe pat şi a tras cuvertura peste trupul ei alb, gol. Ea s-a întors pe partea dreaptă, plângând încetişor. Obrazul stâng îi era plin de sânge, pleoapa i se umflase. Din nas îi curgea sânge şi avea buza spartă.

— Unde te-a mai lovit, *m'eudail*[1]? a întrebat-o Angus în şoaptă.

S-a aşezat pe marginea patului şi a mângâiat-o pe cap, aşa cum mângâi un copil. Meg n-a răspuns.

— A lovit-o cu piciorul în coaste, am spus. A lovit-o tare.

Angus a întors capul spre mine.

— Iar tu ce făceai pe culoar? Putea să te lovească şi pe tine.

— Am vrut să-l omor.

A rămas câteva secunde cu ochii la mine.

— Mă duc să-l aduc pe doctorul McLean, a spus şi s-a ridicat. În bucătărie e o trusă de prim ajutor. E în spatele...

— Ştiu unde e, am zis. Mă duc s-o aduc.

Angus a dat din cap şi s-a întors spre Hank, care aprinsese şi celelalte lumânări.

— Dumneata adu nişte brichete de turbă din grămada de jos şi fă focul aici. Aprinde apoi şi celelalte lămpi de pe culoar. Are să fie o noapte lungă.

Am coborât scările cât am putut de repede şi am mers pe dibuite la locul unde ştiam că ţineau lanterna. Am găsit cutia de

1. Draga mea (în scoţiană, în original).

metal marcată cu cruce roşie, dar, grăbită s-o apuc, am răsturnat săculeţul cu fulgi de săpun. În timp ce urcam scara în fugă, m-am întâlnit cu Hank, care cobora.

M-am aşezat pe patul lui Meg, am deschis capacul şi am înmuiat un ghemotoc de vată în iod.

— Meg, îmi pare rău, dar o să te usture, i-am spus înainte să-i tamponez rana deschisă de pe obraz, însă ea nici măcar n-a tresărit.

În scurta vreme cât lipsisem eu, ochiul stâng i se închisese complet. Carnea de deasupra arcadei se umflase şi se revărsase peste ochi, ca o a doua pleoapă. Din colţul gurii i se scurgea un firicel de sânge, murdărind perna, şi m-am întrebat îngrozită dacă nu cumva pierduse şi vreun dinte.

Hank s-a întors cu braţele pline de brichete.

— Trebuie să-i pregătesc nişte comprese, i-am spus. S-a umflat foarte tare.

Am luat două castroane mari de metal din bucătărie şi am ieşit în curtea din spate, lăsând uşa deschisă. Am îngenuncheat pe pământul îngheţat, am luat zăpadă cu mâna şi am pus-o într-unul din castroane. Am îndesat zăpada cu pumnul, până ce mi-a dat sângele la încheieturile degetelor, din cauza acelor de gheaţă. Când n-am mai putut-o îndesa, am închis uşa cu piciorul gol şi am fugit înăuntru. M-am oprit la chiuvetă ca să umplu al doilea castron cu apă, l-am pus peste primul şi am trântit înăuntru câteva cârpe curate.

Când am apărut în uşă cu cele două castroane, Hank a întors capul spre mine, dar nu s-a mişcat. Reuşise să aprindă un foc mic şi acum îl păzea, deşi nu prea părea în largul lui.

— Hank, lămpile de pe culoar, i-am spus.

S-a dus imediat să le aprindă.

Am pus castroanele pe noptieră, am stors una dintre cârpe şi i-am pus-o lui Meg pe frunte. Am împăturit încă una şi i-am pus-o pe obraz, chiar sub ochi.

După asta m-am aşezat lângă ea. Am mângâiat-o pe păr ca s-o liniştesc, până când mi-am dat seama că mi se năclăiseră degetele de sânge. Când m-am uitat mai bine, am văzut că o şuviţă de păr îi fusese smulsă, lăsând în urmă o rană roşie.

I-am curăţat-o cât m-am priceput de bine şi am pus deasupra încă o cârpă udă. Meg n-a reacţionat în nici un fel.

Până se întorcea Angus cu doctorul, tot ce puteam face era să stau cu ea. Schimbam compresele când se încălzeau, şi de fiecare dată apa se înroşea mai tare. Niciodată nu mă simţisem atât de neajutorată.

Doctorul McLean ne-a dat pe toţi afară cât a examinat-o pe Meg, aşa că am coborât împreună în sala de jos. Din câte se părea, Ellis dormise buştean în tot acest timp. Ori poate dăduse ortul popii, dar nu aveam nici un motiv să verific. Dacă murise, aşa aveam să-l găsesc şi dimineaţa.

Eu şi Hank ne-am aşezat în faţa focului, care ardea acum mocnit. Angus a aprins o lampă şi a început să se plimbe de colo, colo prin cameră. Îşi trăsese pe el un pulover înainte să plece după doctor, dar ştiam că Hank îi văzuse cicatricele. Nu aveai cum să nu le vezi.

Când, în sfârşit, doctorul a coborât, am sărit în picioare.

— Cum se simte?

Doctorul şi-a pus geanta jos şi şi-a potrivit ochelarii.

— I-am dat morfină, aşa că pentru moment nu are dureri, însă a fost bătută cu bestialitate. Ştiţi cumva cine e bruta?

— Da, a zis Angus. Şi-a primit şi el porţia.

— Se va face bine? am întrebat.

— Are o comoţie, un mare număr de contuzii, splina şi un rinichi i-au fost strivite şi cel puţin trei coaste sunt rupte. A pierdut molarii de sus, pe partea stângă. Şi premolarii i se mişcă, dar s-ar putea să se fixeze la loc.

— Să chemăm o ambulanţă, am spus. Cu siguranţă trebuie dusă la spital.

— În principiu, aş fi fost de acord, a răspuns doctorul McLean. Dar având în vedere împrejurările, dacă ar putea fi îngrijită aici, cred că ar fi de preferat.

— Ce împrejurări? a întrebat Angus.

— Spitalul e la Inverness, a explicat doctorul. Stau foarte prost cu combustibilul şi a mai izbucnit şi o epidemie, o infecţie respiratorie. O inflamaţie la plămâni e ultimul lucru de care ar avea

nevoie biata fată, mai ales că are şi coastele fracturate, aşa că aş vrea să evit pe cât posibil s-o expun unei îmbolnăviri. Însă dacă o ţineţi aici, va trebui s-o supravegheaţi tot timpul.

— Ce ar trebui să facem? am întrebat.

S-a lăsat tăcerea. Cu toţii se uitau la mine. M-am întors spre Angus.

— Ştiu că eşti ocupat cu alte lucruri în timpul zilei. Cred că Anna şi cu mine ne putem descurca. Poate se întoarce şi Rhona pentru o bucată de vreme.

— Maddie, eşti sigură că ştii în ce te bagi? a întrebat Hank, rostind cu grijă cuvintele.

— Ştiu foarte bine ce fac... Angus?

Era prima oară când îi spuneam pe numele mic în faţa altora. Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Maddie... l-am auzit pe Hank din spate.

— Te rog, i-am spus lui Angus. Doctorul zice că i-ar fi mai bine aici. Voi avea grijă de ea, promit.

S-a întors spre doctorul McLean şi a dat din cap.

— Va rămâne aici.

Cât timp doctorul ne-a dat indicaţii despre cum s-o îngrijim pe Meg, Hank n-a scos un cuvânt.

Trebuia să fim atenţi la orice semn care trăda faptul că ar fi putut intra în stare de şoc – paloare, scăderea temperaturii, bătăi prea rapide sau prea slabe ale inimii. Dacă se întâmpla aşa ceva, trebuia să chemăm imediat ambulanţa, fiindcă însemna că are hemoragie internă. De asemenea, din cauza comoţiei, trebuia s-o trezim din oră în oră timp de douăsprezece ceasuri, ca să-i verificăm capacitatea de reacţie mintală.

— În mod normal v-aş fi cerut să-i comparaţi şi pupilele, dar din păcate nu e posibil din cauza pleoapei umflate. În orice caz, de câte ori o treziţi, asiguraţi-vă că inspiră profund de cinci sau şase ori, ca să eliminăm riscul pneumoniei. Dacă poate tuşi, cu atât mai bine. Chiar dacă nu vrea, trebuie s-o convingeţi că aşa e cel mai bine pentru ea. Am lăsat nişte morfină pe scrin. După toate prin câte ai trecut, îmi închipui că nu-ţi va fi greu să i-o administrezi, i-a spus lui Angus.

— Întocmai, a încuviinţat el morocănos.

— Bun. Atunci, dacă nu mai aveţi alte întrebări, am să plec.

Şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre uşă. Angus l-a însoţit.

— Şi animalul care a făcut asta... Zici că a avut cineva grijă de el?

— Deocamdată, a spus Angus. Dar dacă se întâmplă să te cheme la una dintre unităţile de forestieri în seara asta, aş zice să nu te grăbeşti, ori poate chiar să rătăceşti drumul.

— Mda, a răspuns doctorul. Cu toate normele astea de camuflaj, e foarte greu să te orientezi pe întuneric. Poate chiar imposibil, pe o noapte ca asta. Îmi închipui că-i vei face o vizită comandantului mâine, nu-i aşa?

— Cu siguranţă. Şi poate mă duc să-l văd şi pe individul în cauză.

Doctorul a dat aprobator din cap.

— Având în vedere cele întâmplate, nu văd nici un motiv pentru care te-aş face să te răzgândeşti. Bună seara, căpitane Grant.

Hank a ridicat iute privirea, iar mie a început să-mi bată inima mai tare.

Avusesem dreptate. El era. El era acel Angus de pe piatra funerară.

Capitolul treizeci şi unu

Deşi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul după ce aflasem adevărul, eram atât de frântă de oboseală, încât nu mai aveam putere pentru nimic. La fel ne simţeam cu toţii când am urcat, în şir, la etaj: eu în urma lui Angus, Conall după mine şi Hank ultimul.

Când am văzut-o pe Meg, am înlemnit. N-aş fi crezut că putea arăta încă şi mai rău.

— Doamne, Dumnezeule! am spus în şoaptă şi m-am apropiat de pat.

Doctorul îi cususe buza spartă şi tăietura adâncă de pe obraz. Rana, care-i brăzda obrazul de sus până jos, arăta groaznic – înnegrită, cusută stângaci, cu sânge închegat pe margini. Nu încăpea îndoială că avea să rămână cu cicatrice pe viaţă. Mă temeam c-o să i se scofâlcească şi obrazul din cauza dinţilor lipsă şi speram că nu-i va pierde şi pe ceilalţi. Cu toate astea, Meg părea cufundată într-un somn adânc.

Hank şi-a dres glasul. Rămăsese pe culoar, în faţa uşii.

— Deci, e nevoie să mai aduc brichete sau... ?

De fapt, voia să ştie dacă se putea duce la culcare, lucru care m-a scos din fire.

— Ne descurcăm, a zis Angus.

Hank a şovăit câteva clipe, înainte să plece. Îmi imaginam ce avea să-i povestească lui Ellis a doua zi dimineaţa, dar nu aveam ce face, şi cu asta, basta.

Când Angus a plecat să mai aducă zăpadă, am luat o cuvertură din camera mea, am întors fotoliul cu faţa spre Meg şi m-am cuibărit cu picioarele strânse sub mine.

— Mai bine te-ai duce la culcare, m-a îndemnat Angus când s-a întors. Stau eu cu ea noaptea asta, şi mâine-dimineaţă îmi ia Anna locul.

— Aş vrea să stau, dacă nu te superi.

— Nu mă supăr, numai că, în cazul în care nu reuşim să împărţim altfel treburile, după-amiaza ai să rămâi singură.

— Nu-i nimic.

A înteţit focul şi s-a aşezat pe jos, sprijinit de perete. I-am aruncat o privire furişă. Se uita la mine cu atenţie.

— Vasăzică, aveai de gând să-l omori? m-a întrebat.

— Aşa mă gândeam.

A râs pe tăcute.

— Mă uimeşti, doamnă Hyde.

— Maddie. Spune-mi Maddie. Anna şi Meg îmi spun pe nume de săptămâni întregi, când nu e soţul meu de faţă.

S-a uitat lung la mine şi mă întrebam de câte lucruri îşi dăduse seama singur.

— Din păcate a venit vremea, a spus după vreo patruzeci de minute.

A fost greu s-o trezim pe Meg. N-am reuşit decât strigând-o pe nume şi bătând-o pe dosul palmelor. Angus a întrebat-o dacă ştie ce zi este. Meg a răspuns că e Ziua Îndrăgostiţilor şi s-a pus pe plâns.

Era doar vina ei, a bâiguit, cu toate că buzele îi erau umflate. Rory era băut, ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să facă pe misterioasa în legătură cu ciorapii, ca să nu mai vorbim de faptul că-l luase la rost cu o seară înainte. Era un om bun, chiar era, şi avea să plece cu el în Noua Scoţie după ce se termina războiul. Cu numai o săptămână în urmă văzuse filmul *Bine aţi venit în Canada*, împreună cu celelalte fete care urmau să se mărite cu forestieri după război.

— Ai vorbit destul, *m'eudail*, acum taci, a zis Angus.

— Dar dacă nu se mai întoarce?

Angus şi cu mine ne-am privit pe furiş.

— Acum trebuie să respiri adânc de câteva ori, a zis el. Doar de cinci ori, dar să tragi aer până în fundul plămânilor.

— Nu pot, se jelea Meg. Nu înţelegi că mă doare?

— Trebuie, Meg, am intervenit eu. Aşa a spus doctorul. Doar nu vrei să faci pneumonie.

L-am ajutat pe Angus s-o întoarcă pe spate şi am ţinut-o de mâini, numărând cu glas tare fiecare dată când îşi făcea curaj şi îşi umplea plămânii cu aer, apoi îl dădea afară. Gemetele ei îţi rupeau inima, dar, de îndată ce am ajuns la cinci, s-a întors pe-o parte şi a aţipit.

— Slavă Domnului că avem morfină! a spus Angus. Probabil nici n-o să-şi aducă aminte că am trezit-o.

— Cât mai are până la doza următoare?

— Ceva mai puţin de patru ore. Am să i-o dau un pic mai devreme, să fim cu un pas înaintea durerii. E mai bine decât să încerci s-o prinzi din urmă.

Îmi închipuiam că aflase astfel de lucruri pe propria piele.

— Şi cu Rory ce se va întâmpla? l-am întrebat.

— Nu se ştie. Tot ce pot să-ţi spun e că n-o să mai ridice niciodată mâna asupra ei.

Văzând flacăra care se aprinsese în ochii lui albaştri, strălucitori, am înţeles că Rory nu avea să se mai apropie de Meg, chiar dacă ea ar fi dorit asta.

După toate câte se petrecuseră în noaptea aceea, era greu de crezut că Ellis era încuiat în camera lui, poate chiar legat de pat. Îmi venea să mă duc la Angus şi să-i împărtăşesc totul. Să-i pun întrebări despre familia lui. Doream să-i simt braţele cuprinzându-mă şi să-l cuprind la rândul meu în braţe. Doream să-i simt sângele pulsându-i în vene în timp ce promitea să mă apere, fiindcă l-aş fi crezut.

La puţin timp după ce am trezit-o pe Meg a treia oară, am auzit-o pe Anna trebăluind la parter.

Angus s-a ridicat.

— Ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat. Apoi am să lipsesc niţel. Am un pic de treabă.

Câteva minute mai târziu, Anna s-a năpustit în cameră. Când a dat cu ochii de Meg, a izbucnit în lacrimi. Am strâns-o în braţe ca s-o liniştesc.

— E un diavol, Maddie, pur şi simplu un diavol, spunea printre suspine. Un diavol. Ce suflet de monstru trebuie să ai ca să faci

așa ceva? Și, mai ales, dragei noastre Meg, biata de ea. Meg, care a rămas singură pe lume.

— Nu știu, am răspuns deznădăjduită. Chiar nu știu.

Când Anna s-a liniștit îndeajuns cât să fiu convinsă că va ține minte indicațiile doctorului, m-am dus și eu să trag un pui de somn.

În clipa în care m-am apropiat de ușă, am văzut că era deschisă. E adevărat, ieșisem în fugă când luasem cuvertura, dar acum am fost surprinsă văzând că toată camera era inundată de lumină. Îmi aduceam foarte bine aminte că pusesem la loc cadrul cu pânza de camuflaj după ce privisem o vreme pe fereastră tinerii care plecau la petrecere.

M-am apropiat în vârful picioarelor și am împins ușa cu grijă.

În cameră era o harababură de nedescris. Sertarele scrinului erau deschise și golite. Cel de sus fusese scos și aruncat pe podea. Tot ce țineam înăuntru – obiecte personale, lenjerie, cămăși de noapte, ciorapi și cărți – fusese aruncat alandala prin cameră. Rochiile, pantalonii și puloverele fuseseră smulse din dulap, iar valizele și cuferele pe care le țineam în spatele lor fuseseră scoase, deschise și răsturnate. Până și trusa de cosmetice fusese golită și apoi azvârlită cu atâta putere, încât una dintre balamalele de bronz ieșise în afară ca o aripă frântă.

Cineva mi-a pus mâna pe umăr. M-am răsucit și m-am lipit de perete.

Era Ellis, bineînțeles. Tras la față, palid. Ochii lui înroșiți mă priveau oarecum împăciuitor, dacă nu chiar rugător.

— Maddie, a spus apropiindu-se puțin și aplecând capul; s-a sforțat să schițeze un zâmbet, cu buzele crăpate. Ce-ai făcut cu pastilele, Maddie?

M-a luat amețeala, dar n-am putut să-mi ascund fapta. Nu aveam de unde să fac rost de altele.

— Le-am aruncat la toaletă.

Expresia conciliantă de pe fața lui s-a preschimbat într-una de furie.

— Ce-ai zis? Când?

— Nu mai știu. A trecut ceva vreme de atunci.

— Ce demon te-a împins să faci o asemenea tâmpenie? Doamne sfinte!

— Tu m-ai împins! i-am răspuns.

A rămas cu gura căscată.

— O, Doamne! O, Doamne! a şoptit pentru el însuşi.

Şi-a trecut prin păr mâna, care tremura vizibil. Respira greu, parcă nu mai avea aer.

M-am dat într-o parte, pipăind peretele din spate, căutând uşa. Am atins cu degetele cadrul uşii şi m-am prins de el.

Ellis a ridicat brusc capul şi m-a privit ca un câine bătut.

— Ce te-a apucat, Maddie? De când ai dorinţa asta drăcească de a mă distruge?

Am deschis şi am închis gura, dar n-am ştiut ce să-i răspund.

S-a întors şi a plecat, clătinându-se când într-o parte, când într-alta, izbindu-se de pereţi când îl lăsau picioarele.

Eu am intrat repede în cameră şi am tras zăvorul, după care m-am prăbuşit pe pat şi am adormit într-o clipă, pradă unui somn adânc, fără vise.

Când m-am trezit şi mi-am dat seama că trecuseră aproape nouă ore, m-am repezit în camera lui Meg. Era mult după ora la care Anna se întorcea de obicei acasă şi puţin înainte de ora când soseau primii clienţi flămânzi.

Am găsit-o pe Anna ghemuită pe scaun, cu picioarele învelite în cuvertura mea, aşa cum stătusem şi eu înainte. M-am apropiat de patul lui Meg şi i-am privit faţa desfigurată.

— Cum se mai simte? am întrebat în şoaptă.

— Chiar adineauri i-a făcut Angus o injecţie cu morfină şi a adormit la loc. A spus să n-o mai trezim. Din păcate, a mai spus şi că, de cum se trezeşte, trebuie să respire adânc şi să încerce să tuşească.

M-am aşezat pe podea lângă fotoliu, cu picioarele întinse, încrucişate la glezne.

— Îmi pare rău că am dormit aşa de mult. Am să fac eu de veghe acum. S-a ocupat cineva de masa de seară?

— Nu e nevoie. Angus a pus un anunţ pe uşă: „Închis pe motiv de boală", dacă asta se poate numi boală...

Am clătinat din cap.

Anna a oftat:

— Cu siguranţă e foarte rău, de vreme ce doctorul nu i-a dat ulei de ricin. Asta îţi dă înainte de orice. Văd că n-a lăsat nici măcar un tonic – întotdeauna lasă un tonic. Cum să se pună pe picioare fără tonic?

M-a privit ca şi cum aş fi putut să-i dau un răspuns. Când am ridicat din umeri, în semn că nu ştiu, a oftat din nou.

— Rhona e în bucătărie, face o supă. Mai mult ca sigur că Mhàthair prepară şi ea un amestec de ierburi pentru ceai, numai că Angus ne-a zis să nu-i dăm nimic fără consimţământul doctorului McLean.

Dintr-odată, un geamăt slab ne-a făcut să sărim în picioare.

Meg se răsucea sub cuverturi. Anna a stors o cârpă şi i-a tamponat fruntea, apoi i-a dat pe buze cu ceva luat dintr-un borcănel.

— Lanolină, m-a lămurit. Avem din belşug pe aici. Din păcate, cam miroase a oaie.

Când Meg s-a liniştit, Anna şi cu mine ne-am reluat locurile. Priveam focul, hipnotizate de dansul flăcărilor.

În cele din urmă, Anna a rupt tăcerea.

— Ţi-e frig? Vrei cuvertura?

— Nu, mi-e bine aşa. E foarte cald în cameră. Cred că nu mi-a mai fost atât de cald de când am venit în Scoţia.

— Îmi închipui că în casa ta din America e foarte plăcut.

— Dacă te referi la temperatură, da.

Anna mă privea cu coada ochiului.

— Toate merg cum trebuie? Am auzit fără voia mea cearta de adineauri, când soţul tău striga şi abia se ţinea pe picioare.

— Nu, nu tocmai. De fapt, merg chiar rău.

După ce m-a privit o vreme pe furiş, aşteptând să-i spun mai multe, Anna nu s-a mai putut stăpâni:

— Nu vreau să-mi bag nasul în treburi care nu mă privesc, dar uneori te ajută dacă spui ce ai pe suflet.

A întors intenţionat capul, ca să nu-mi sporească stânjeneala.

Am şovăit, dar nu mult.

— Cred că am să cer divorţul, am spus în şoaptă.

— Divorţ! a exclamat Anna, întorcând fulgerător capul spre mine, cu ochii atât de mari, încât se vedea albul de jur împrejurul irisului. Ai să fii ca Wallis Simpson!

Parcă mi-ar fi dat o palmă.

— Sper că nu. Nu vreau să divorţez decât o dată... Dacă aş şti cum...

Anna s-a întors iarăşi spre pat, gânditoare. Dar ochii îi rămăseseră holbaţi.

— Mai bine nu-ţi spuneam, am zis. Te-am şocat.

— Nu, a protestat scuturând vehement din cap.

Între noi s-a lăsat liniştea. Eram deznădăjduită. Gândul că era posibil ca Annei să nu-i mai placă de mine devenise de nesuportat.

— Crezi că sunt o persoană respingătoare, nu-i aşa? am întrebat-o.

— Nu fi caraghioasă. Se vede de la o poştă cum se poartă cu tine. Pur şi simplu nu m-am gândit că ai putea *scăpa* cumva din situaţia asta.

Mi-am adus aminte de cocoşul închis în coşul de nuiele duminica şi mi-am dat seama că divorţul nu era o soluţie luată în considerare la Glenurquhart.

— El ştie? a întrebat Anna.

— Nu, şi pentru moment lucrurile rămân aşa cum sunt, deoarece, odată ce-i spun, va trebui să mă mut în altă parte. Dacă găsesc unde.

— Aşa e, a încuviinţat ea. Îmi închipui ce greu trebuie să fie să stai sub acelaşi acoperiş după ce-i spui.

Uitându-mă la faţa lui Meg, umflată şi învineţită, îmi răsuna în urechi trosnetul uşii în care se izbise soţul meu, încercând să ajungă la mine.

— Mă tem de ce e mai rău.

Anna şi-a întors privirea de la mine la Meg şi înapoi. A făcut ochii mari când a înţeles la ce mă refeream.

Ne-am uitat una la alta, conştiente că nu puteam face nimic, apoi ne-am întors privirile spre foc. Umbrele lungi aruncate de flăcări dansau până sus, pe tavan, înainte să coboare brusc spre peretele din capătul celălalt al camerei, parcă prelingându-se pe o hârtie împăturită.

Chiar dacă spusesem foarte puţin faţă de cât ar fi fost de povestit, probabil că spusesem mai mult decât s-ar fi cuvenit. Mă bătea totuşi gândul că în acest fel deschisesem calea spre noi confidenţe, aşa că mi-am luat inima-n dinţi:

— Anna, ştiu că nu e treaba mea, dar ai putea, te rog, să-mi spui ce s-a întâmplat cu Angus? Mi-am dat seama că el e cel de pe piatra funerară, cel care n-a murit de fapt. Dar asta-i tot ce ştiu.

S-a încruntat şi a clipit de mai multe ori, cercetându-mă din ochi în timp ce cântărea cererea mea.

Mie mi-a năvălit tot sângele în obraz. Greşisem întrebând despre lucruri pe care nu aveam dreptul să le ştiu. Am întors capul, năpădită de ruşine.

În spatele meu, Anna a oftat lung.

— El n-are să-ţi spună, fiindcă nu vorbeşte despre asta, dar, cu toate că nu-mi place să pălăvrăgesc, nu e un secret de stat, aşa că nu cred că s-ar supăra dacă ţi-aş spune.

De când atenţia îmi fusese atrasă de piatra funerară, îmi închipuisem tot felul de lucruri, dar nici unul nu era atât de tragic ca adevărul. Singurul trup îngropat acolo era al fetiţei.

— Mhàthair a ajutat-o să nască chiar aici, în camera asta, a spus Anna. Atunci a fost, mai mult ca sigur, ultima oară când a ars focul în acest cămin. Micuţa n-a trăit decât câteva minute, Dumnezeu s-o aibă în paza Lui. Màiri a fost cât pe ce să moară şi ea. Apoi, când s-a împlinit o lună în cap, a venit telegrama care anunţa moartea lui Angus. Eram aici când a adus-o Willie. E şi acum în casa de bani de la parter. A sosit de Ziua Îndrăgostiţilor, dacă-ţi vine să crezi.

— Când aţi aflat adevărul?

— Când era deja prea târziu pentru biata Màiri.

Prima oară când am văzut mormântul, m-am gândit că Màiri murise de inimă rea şi s-a dovedit că aşa şi fusese. La două săptămâni după ce a primit vestea morţii lui Angus s-a dus la castel, a trecut pe sub poarta boltită, a coborât panta şi a intrat în apă. Pescarul care a văzut-o s-a repezit înnebunit s-o salveze, dar n-a putut vâsli îndeajuns de repede cât să ajungă la ea, iar trupul nu i-a fost niciodată găsit.

Ascultând-o pe Anna, mi s-a strâns inima, dându-mi seama că-l văzusem pe Angus la amândouă mormintele.

— Erau căsătoriţi de multă vreme?

— Se iubeau de ani de zile, dar nu s-au căsătorit decât când a izbucnit războiul şi Angus s-a înrolat. Mulţi au făcut la fel.

— Doamne! Nu erau căsătoriţi de nici doi ani.

— Întocmai. Războiul a pus capăt multor vieţi.

A tăcut şi am înţeles că se gândea la fraţii ei.

— Au fost împreună cu mult înainte ca Angus să plece la război?

— Oarecum. Luptele nu s-au înteţit decât în aprilie '40, şi la puţină vreme după aceea Angus a fost rănit prima oară.

Ascultând-o pe Anna, eram uimită nu doar de povestea în sine, ci şi de cât de bine ştia toate amănuntele, dar apoi m-am gândit că, într-un sătuc, o asemenea tragedie îi afecta pe toţi, chiar şi în vremurile acelea, când tragediile se ţineau lanţ.

În timpul bătăliei de la Dunkirk, Angus se întorsese în linia întâi nu doar o dată, nici de două ori, ci de trei ori, ca să salveze câţiva camarazi, cu toate că fusese rănit la şold de un şrapnel. Curajul lui a fost remarcat de superiori şi, când s-a refăcut, a fost îndemnat să intre în nou formata Brigadă Specială.

Doar cei mai duri ajungeau în Brigada Manevre Necurate, trupa de luptători de elită care nu se dădeau în lături de la nimic, creată de Winston Churchill cu un singur scop: să instituie „domnia terorii pe întreaga coastă inamică". Se antrenau la castelul Achnacarry, botezat Castelul Comando, sub îndrumarea celui de-al cincisprezecelea lord Lovat, ale cărui tehnici erau inspirate de micile unităţi de comando care-l impresionaseră pe tatăl lui pe vremea Războiului cu burii[1].

Angus şi ceilalţi candidaţi au fost coborâţi din tren în gara din Spean, la şapte mile depărtare de castel. Li s-a dat câte o ceaşcă de ceai şi au fost lăsaţi, în echipament complet de campanie, să se

---

1. Război purtat de Imperiul Britanic împotriva celor două republici bure (Republica Sud-Africană Transvaal şi Statul Liber Orange) între 1899 şi 1902, pentru controlul asupra celui mai mare zăcământ aurifer din lume, descoperit în regiune. După război, cele două republici, fondate de colonişti olandezi, au fost integrate în Imperiul Britanic.

descurce cum știau și să ajungă la castel pe orice vreme. Dacă reușeau, îi așteptau șase săptămâni crunte de antrenamente cu muniție de război, în timpul cărora erau aduși până la limita epuizării fizice, și chiar dincolo de ea, și învățau cum să ucidă până și cu mâinile goale.

Angus a fost trimis în misiune după o permisie de numai câteva zile, care a fost totuși îndeajuns cât să o lase pe Màiri însărcinată. Nouă luni mai târziu se afla în Franța, unde a fost grav rănit – practic i-a fost spintecată burta – în timpul unei lupte corp la corp. S-a prăbușit la pământ și și-a pierdut cunoștința, dar nu înainte să-i taie adversarului gâtul cu marginea căștii de metal.

În timp ce Anna depăna povestea, vedeam scena cu ochii minții, iar și iar. Îmi închipuisem tot felul de lucruri, dar nimic nu era atât de rău ca adevărul pe care îl aflam acum. L-am văzut pe Angus aplecat, ținându-și măruntaiele cu o mână, în timp ce cu cealaltă căuta să-și doboare dușmanul. L-am văzut cum se prăbușește, convins că va muri, privind cerul albastru cu ochii deschiși, cu gândul la soția lui și la copilul care putea oricând să vină pe lume, dacă nu cumva se și născuse deja.

Angus a fost dus la adăpost de niște luptători din Rezistența franceză, deși nimeni n-a știut cine era, pentru că plăcuța lui de identificare se pierduse și căzuse undeva, printre leșurile care umpleau deja străzile. Lupta fusese așa de aprigă, încât trupurile n-au putut fi ridicate decât după o săptămână, când erau deja umflate și imposibil de recunoscut.

S-a zbătut între viață și moarte vreme de săptămâni întregi. A fost o minune că a supraviețuit, iar cinci luni mai târziu, când nimeni n-ar mai fi crezut, a revenit pe teritoriul britanic.

— Doamne, am șoptit în clipa în care Anna a făcut o pauză. Și atunci a aflat că atât soția, cât și copilul lui muriseră.

— Întocmai, a zis ea. Pentru copil nu s-ar fi putut face nimic, dar Angus se crede și azi vinovat pentru moartea lui Màiri.

— Însă n-a fost vina lui, am zis.

— Știu, dar el se simte răspunzător. Se învinovățește pentru faptul că n-a găsit o cale de a-i trimite vorbă, cu toate că el zăcea

grallochedˈ într-o pivniţă din Franţa. De atunci nu s-a mai apropiat de lac. Nu pescuieşte decât în râuri. De fapt, nu se apropie nici de poarta dinspre lac.

— Dar, în afară de asta, s-a vindecat? La trup, vreau să spun.

— E puternic ca un taur. L-am văzut cu ochii mei coborând dealul cu un cerb în spate. Singurul motiv pentru care nu s-a întors pe front e că au nevoie de el la şcoala de lupte. Numai cineva care a făcut parte din trupele speciale ştie să-i antreneze pe alţii, aşa că asta face la conac, unde îşi petrece mare parte din zi. În restul timpului, ne face nouă rost de mâncare.

— Crezi c-o să redevină paznic de vânătoare? După război, vreau să zic.

Anna a clătinat din cap.

— Nu. Bătrânul *laird* a murit, după cum ştii. În urmă cu puţine luni, însă era de aşteptat. Bietul de el, nu şi-a revenit după pierderea fiului său.

Mi s-a strâns inima amintindu-mi de avertismentul lui Bob poliţistul. Pe domeniu nu se organizau partide de vânătoare – din motive evidente. În schimb, Angus punea câte ceva de mâncare pe masa fiecărei familii din sat. Era cu adevărat un caz de furt îndreptăţit şi speram că noul *laird* se va răzgândi. După toate prin câte trecuse Angus ar fi fost o răutate să-l concediezi din postul de paznic de vânătoare după război. Se vedea limpede că iubea locul şi cunoştea domeniul cu ochii închişi.

— Ei, a încheiat Anna obosită, după ce ţi-am împuiat capul, cred că aş face bine să plec. Dar mai întâi îţi aduc o ceaşcă de ceai.

— Anna? am întrebat când s-a ridicat în picioare.

— Da?

— Mulţumesc că mi-ai spus toate astea. Chiar dacă nu mă priveşte.

— Hm, nu prea ştiu ce să zic. Am început să te socotesc una de-a noastră.

Mi s-a pus un nod în gât. Cred că a fost cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată – şi vorbea serios.

---

1. Spintecat, cu măruntaiele afară (în scoţiană, în original).

Capitolul treizeci şi doi

Când a adus ceaiul, Anna mi-a întins şi ziarul.

— De vreme ce Meg o să doarmă, mi-am zis că aşa o să-ţi treacă vremea mai uşor.

După plecarea Annei, m-am dus să văd ce face Meg. I-am pus mâna pe frunte şi am urmărit cum i se ridică şi coboară cutia toracică în ritmul respiraţiei. Dacă nu i-aş fi văzut faţa învineţită şi umflată şi cheagurile de sânge dintre buclele arămii, aş fi zis că era un copilaş care doarme ferit de orice grijă.

M-am aşezat pe fotoliu şi am luat ziarul.

NU MAI E MULT, SFÂRŞITUL SE APROPIE şi GERMANIEI I-A SUNAT CEASUL proclamau titlurile cu litere de-o şchioapă, deşi articolele în sine vorbeau de o realitate mult mai crudă.

Am găsit o relatare a unui corespondent de război care însoţise regimentul Seaforth Highlanders[1] ce lupta pe frontul de vest. Descria „locuri pustiite", unde soldaţii se chinuiau, sub rafalele ploii, să cureţe terenuri minate, oraşe părăsite în care rămăşiţele clădirilor semănau cu nişte cochilii goale, grămezi de cadavre înălţându-se pe ambele părţi ale drumului. În alt articol, vorbind de aceeaşi bătălie, un feldmareşal flegmatic spunea că „merge binişor, doar noroiul ne cam dă de furcă".

Mai era un articol despre infecţia respiratorie care bântuia în Inverness şi un altul despre lipsa combustibilului. Vremea se răcise pe neaşteptate şi, ca urmare, consumul crescuse atât de mult, că rezervele autorităţii municipale, sursa de lemne de foc pentru locuitorii oraşului, se epuizaseră complet. Deşi se avansase ideea că ar trebui aduse provizii de urgenţă pentru a-i ajuta pe cei care aveau de suferit, nu se făcuse nimic în acest sens. Într-un

1. Regiment scoţian de infanterie.

singur depozit, guvernul avea peste şapte sute de tone de cărbune şi o mie de tone de lemne, însă bătrânii şi bolnavii din Inverness nu aveau ce să pună în cămine sau în sobe.

Printre ştiri anunţând că Armata Roşie ucisese peste 1 150 000 de soldaţi germani în mai puţin de o lună, că Tokyo fusese bombardat din nou şi că, după două zile de raiduri aeriene ale Aliaţilor, din oraşul Dresda nu mai rămăseseră decât ruine, erau presărate reclame la două filme noi care rulau de trei ori pe săptămână la cinematograful Palace, pe Huntly Street – *Dragoste cu porţia nu se poate* şi *Banda lui Hitler* –, dar şi la tablete din drojdie cu vitamina B, căci „Frumuseţea înseamnă sănătate". Un farmacist oferea săruri efervescente pentru ficat, promiţând că „vor curăţa cu blândeţe intestinele, vor elimina impurităţile şi vor purifica sângele". Un avertisment circumspect cu privire la bolile venerice dădea la iveală faptul că numărul de cazuri era în creştere, constituind una dintre „foarte puţinele pete negre" în cronica de război a naţiunii, însă nu oferea nici un fel de sfaturi despre cum să fie combătute.

Dar poate că cea mai absurdă alăturare era o declaraţie a feldmareşalului Montgomery, care afirma că războiul nu mai durează mult, pusă chiar lângă un articol în care se povestea cum un cal care trăgea o căruţă cu sticle de lapte o luase la goană în timp ce lăptarul coborâse să pună două sticle în faţa unei uşi. Calul galopase, apucat parcă de streche, „pe vechiul Edinburgh Road şi la vale", în timp ce sticlele de lapte „zburau care încotro". N-a putut să ia colţul pe High Street şi a intrat, cu căruţă cu tot, în vitrina magazinului Woolworth. Cu toate că era „tăiat rău la greabăn", calul a fost salvat de un poliţist şi câţiva soldaţi şi probabil că avea să se vindece.

Amănuntele furnizate, la fel ca şi informaţiile puse alături alandala, îmi dovedeau încă o dată faptul că lumea o luase razna, rămânând totuşi aşa cum fusese dintotdeauna.

Relatări despre ucideri în masă erau puse alături de reclame la laxative. Oraşele erau bombardate, soldaţii se ucideau unul pe altul stând în noroi până la genunchi, civilii călcau pe mine şi erau sfârtecaţi în bucăţi, dar caii tot se mai speriau din senin, lumea se ducea la cinema şi mamele îşi făceau griji pentru felul în care arăta

tenul fiicelor. Nu mă puteam hotărî dacă acum înţelegeam lumea mai bine sau n-aveam să-i pătrund niciodată rosturile.

Doctorul McLean, sosit spre sfârşitul după-amiezii, ne-a spus că, deşi contuzia nu mai reprezenta un motiv de îngrijorare, Meg nu se afla încă în afara pericolului. O trezise ca s-o poată examina şi apoi îi făcuse o injecţie. Aş fi vrut să-i dau ceva de mâncare înainte să adoarmă la loc. Când am apărut în bucătărie, Rhona mi-a întins cu degetele ei noduroase un castron plin cu supă groasă, care mirosea îmbietor.

— Mulţumesc, i-am spus.

S-a întors iarăşi spre plită. Era atât de cocârjată, că aproape atingea cu nasul oala aburindă. Îşi purta părul alb strâns într-un coc, despărţit în creştet de o cărare ce lăsa să se vadă vreo două degete de piele rozalie. Nu-mi puteam face o idee nici măcar aproximativă despre vârsta ei. Putea avea oricât, de la şaptezeci la nouăzeci de ani, ori poate chiar mai mult.

Am izbutit să-i dau lui Meg câteva linguri de supă, înainte ca morfina s-o ia în stăpânire.

Cu trei minute înainte de ora nouă, Angus a adus un braţ de brichete.

Nu-l auzisem intrând. Credeam că sunt singură în tot hanul. Mă întrebam unde erau Ellis şi Hank, fiindcă, după ştirea mea, nici ei nu se întorseseră. Era posibil să se fi dus în altă parte după ce văzuseră anunţul de pe uşă.

Angus a pus brichetele lângă cămin, şi-a frecat palmele şi s-a apropiat de Meg.

— Cum îi mai e?

— Ceva mai bine, am zis şi i-am povestit ce ne spusese doctorul. A mâncat puţină supă mai devreme. Dar de vreo jumătate de oră a început să se agite, aşa că am încercat să-i dau un pic de apă.

— Când i-a făcut doctorul injecţia?

— Pe la cinci.

— Atunci efectul s-a cam dus. De-asta se agită.

M-am aşezat pe fotoliu şi m-am uitat cum îi face injecţia. Era prima oară când îl vedeam după ce Anna îmi povestise ce i se întâmplase.

A tăiat o fiolă cu pila, i-a rupt vârful şi a umplut seringa. Apoi a înfăşurat un tub de cauciuc pe braţul lui Meg, a înfipt acul şi a apăsat încet pistonul. Când a terminat, a mai rămas o vreme lângă pat, privind-o.

— Du-te, mi-a spus. Odihneşte-te cât mai e timp.

— Tu eşti cel care ar trebui să doarmă. Ai stat treaz toată noaptea.

— Dacă nu mă înşel, n-am fost singur.

— Da, dar eu am dormit nouă ore după ce a venit Anna. Rezist fără probleme până dimineaţa, chiar dacă nu pot să-i fac morfina. Dacă te duci la culcare acum, ai aproape patru ore până la următoarea injecţie, după care poţi să dormi iar.

Şi-a pus mâinile în şold, gânditor.

— Te rog, am spus. Insist.

A ridicat din sprâncene:

— Aşa carevasăzică, insişti?

— Am promis aseară că fac tot ce depinde de mine. Acum e rândul tău să dormi, am spus bâlbâindu-mă, grăbită să-i explic. Asta am vrut să spun.

— Îmi plăcea mai mult când insistai.

I-am aruncat o privire şi am văzut că zâmbea.

Mi-am înălţat bărbia, străduindu-mă să semăn cât mai mult cu directoarea de la pension.

— În acest caz, mă văd nevoită să insist să mergi la culcare.

A râs pe înfundate.

— Dacă aşa stau lucrurile, cred că n-am de ales.

S-a dus într-adevăr la culcare, dar nu înainte să schimbe castronul cu gheaţă, să înteţească focul şi să mă facă să-i promit că am să-l chem dacă aveam nevoie de ceva ori doar mă răzgândeam şi hotăram să merg şi eu la culcare. În orice caz, urma să se întoarcă în mai puţin de patru ore.

M-am ghemuit pe fotoliul care era îndeajuns de adânc încât, dacă mă aşezam într-o parte, aproape aş fi stat pe orizontală. Abia când mi-am acoperit bine picioarele cu pătura, mi-am dat seama că eram tot cu tălpile goale, îmbrăcată în cămaşa de noapte pe care mi-o pusesem în seara dinainte. Umblasem aşa toată ziua – în

faţa doctorului, a Rhonei, a tuturor. Pur şi simplu nu-mi trecuse prin cap să mă schimb. Eram stânjenită, dar şi bucuroasă. Îmi va fi mult mai comod să stau de veghe noaptea îmbrăcată într-o cămaşă de noapte.

Chiar prea comod, după cum s-a văzut.

Am sărit în sus auzind un trosnet puternic dinspre cămin. Pe covor, chiar în faţa mea, sărise un tăciune aprins. M-am ridicat iute, am luat vătraiul şi l-am împins pe dalele de piatră.

Mi-am rotit ochii prin cameră, să văd dacă nu cumva luase ceva foc, şi m-am întors spre Meg. Am privit-o atent, cu teama urcându-mi în gât, pentru că nu vedeam nici un fel de mişcare sub cuvertură.

Într-o clipă am fost la capul ei, zăpăcită de groază. Era cenuşie la faţă, cu gura întredeschisă. Ochiul drept, cel care nu se umflase, era uşor deschis, lăsând să se vadă o sclipire albă. I-am pus mâna pe piept, încercând să văd dacă mişcă, dar mâna îmi tremura aşa de tare, că nici nu-mi puteam da seama. Mi-am apăsat degetele pe gâtul ei, căutând pulsul.

— Meg, am zis, întâi încet şi apoi mai tare. Meg!

Am înşfăcat oglinda de mână de pe măsuţa de toaletă şi i-am pus-o în faţa gurii. Cu toate că mă străduiam, nu puteam ţine mâna drept. Am ţinut-o prea sus, aşa că nu s-a aburit.

Într-o clipă m-am năpustit jos pe scară, bâjbâind pe întuneric şi ţipând:

— *Angus! Angus!*

Ne-am izbit unul de altul în uşa bucătăriei. M-a prins de umeri, ca să mă oprească.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu mai respiră...

A trecut pe lângă mine şi s-a repezit sus, înainte ca eu să apuc să mă întorc pe călcâie.

Când am ajuns înapoi în cameră, l-am găsit aşezat pe pat, ţinând două degete pe încheietura mâinii lui Meg.

M-am apropiat în vârful picioarelor, gâfâind, prea speriată ca să întreb ceva.

După un timp care mi-a părut insuportabil de lung, a lăsat jos mâna lui Meg şi i-a pus palma pe frunte.

— Pulsul e regulat, a zis. Are un pic de febră, într-adevăr. Poate că focul dogorește prea tare. Șocul ar fi făcut temperatura să scadă.

Mi-am acoperit gura cu palma, înăbușindu-mi un oftat de ușurare.

— Slavă Domnului! Slavă Domnului! Am ațipit și când m-am trezit și-am văzut că nu mișcă am crezut... Am tras aer în piept printre degete înainte să continui. Am crezut că am lăsat-o să moară.

— N-ai lăsat-o, fetiță. Nu s-a întâmplat nimic.

În fața ochilor mi-a apărut un roi de țânțari și apoi totul s-a întunecat.

Când mi-am revenit, îmi țineam fruntea pe genunchi, cu ochii la faldurile cămășii de noapte.

Eram așezată pe podea, iar Angus mă sprijinea. Își trecuse un braț pe sub genunchii mei și celălalt, pe după umeri.

— Rămâi acolo până se pune sângele în mișcare, mi-a spus când am încercat să ridic capul.

— Scuze, am zis. Nu știu ce s-a întâmplat.

— Ai leșinat, ce să se întâmple? Ai căzut din picioare. Te-ai lovit?

— Nu cred. Îmi cer scuze.

— Să nu-ți ceri. N-ai de ce.

Pe frunte și pe buza de sus mi-au apărut broboane de transpirație, iar bâzâitul din urechi s-a întețit. M-a năpădit greața.

— Doamne, mi se face rău.

A luat castroanele de pe noptieră și le-a pus pe jos, lângă mine.

Mă îngrozea gândul că voi vomita în fața lui, dar în momentul acela părea inevitabil. În cele din urmă, greața mi-a trecut, din fericire.

— Acum mă simt bine, am zis.

— De când n-ai mai mâncat?

— Nu prea știu. De ieri, cred. Deși ceva mai devreme am băut o ceașcă de ceai.

— Gata, de ajuns. Unde ai pus trusa de prim ajutor?

— Sub pat.

Un minut mai târziu rontăiam o bucățică de ciocolată din trusa de prim ajutor. De cum am terminat, am împăturit folia de staniol și am spus:

— Acum pot să merg singură.

— Ba eu cred că ar trebui să mai aştepţi un minut, două.

A scos un prosop din castronul cu gheaţă, l-a stors şi mi l-a pus pe frunte. După câteva clipe i l-am luat din mână şi mi-am şters gâtul şi ceafa.

— Cred că acum chiar mi-am revenit.

— Atunci mergi la culcare.

S-a ridicat şi mi-a întins mâinile. Când m-a tras sus, mi s-au înmuiat picioarele. M-a prins în braţe şi m-a ţinut strâns.

— Ia-o încet. Nu vrei să mai stai un pic?

— Nu, am şoptit sprijinindu-mă de el cu tot corpul. Mă simt bine.

— Nu te grăbi. Să-mi spui când poţi merge.

Când, în cele din urmă, am simţit că mă pot ţine pe picioare, i-am zis:

— Acum chiar mă simt bine.

— Bine, a spus, deşi nu mi-a dat drumul. Pas cu pas. Nu pot să ajung la lumânare, dar ştiu pe unde să merg. N-am să-ţi dau drumul.

— Am ceva să-ţi spun, i-am zis în timp ce mă ajuta să înaintez pe culoarul întunecos.

— Ce anume?

— În camera mea sunt tot felul lucruri împrăştiate pe jos.

— Ce fel de lucruri?

— Haine, în mare parte. Soţul meu a căutat ceva azi-dimineaţă.

În camera cufundată în întuneric, Angus m-a ţinut de braţ până am ajuns la pat.

— Gata, am ajuns.

M-am trântit pe pat, cu capul pe pernă. Căutând cuvertura ca să mă acopere, mâinile lui Angus mi-au atins vârful piciorului, gâtul şi bărbia.

— Îmi pare foarte rău, Angus, am zis după ce m-a înfăşurat bine în pătură.

— Pentru ce? Doar n-ai leşinat de bunăvoie.

— Pentru că ţi-am promis c-o să am grijă de Meg şi pe urmă am adormit.

— Nu te mai *necăji* din cauza asta.

— Dar acum n-ai să te mai poţi odihni deloc.

— Mai am două ore şi am să mai aţipesc când prind un moment liber. Dar acum trebuie să insist şi eu.

— Cum adică?

— Nu mai sări mesele. Ce mă fac dacă vă îmbolnăviţi toate odată? Hanul ăsta nu se întreţine singur, să ştii.

Mi s-a pus iarăşi un nod în gât, a doua oară în ziua aceea. Eram bucuroasă şi tristă în acelaşi timp.

Cu toate că nu vedeam nimic, ştiam exact unde se află Angus. Îl simţeam aproape, iar o clipă am crezut că va întinde mâna şi mă va atinge. Mi-am ţinut răsuflarea şi am rămas nemişcată, aşteptând, sperând, deşi, pe de altă parte, îmi era teamă.

Văzând că nu se întâmplă nimic, am spus cu voce gâtuită:

— Angus?

— Da?

Întâi am crezut că voi putea spune ceva, cu toate că habar n-aveam ce, numai că m-a copleşit liniştea care s-a lăsat, uriaşă, apăsătoare, pecetluindu-mi buzele.

— Mulţumesc că m-ai ajutat să mă întorc în cameră, am reuşit să spun într-un sfârşit.

— Acum trebuie să mă întorc la Meg, a zis. Somn uşor, Maddie.

Câteva clipe mai târziu am auzit uşa închizându-se şi am rămas singură pe întuneric.

Capitolul treizeci şi trei

A doua zi dimineaţă am întârziat puţin, cât să adun o parte din lucrurile împrăştiate pe jos, apoi m-am îmbrăcat şi m-am repezit spre camera lui Meg. Când am intrat, încă mai încercam să netezesc cu palma încreţiturile fustei.

— Îmi cer scuze că am întârziat, am spus luptându-mă cu materialul mototolit. Am dormit puţin în ultimele zile, dar dacă...

Am ridicat ochii, aşteptându-mă s-o văd pe Anna. În locul ei, pe scaun, era aşezată o femeie bătrână, cu părul cărunt. Tricota cu o repeziciune uimitoare. Andrelele ţăcăneau fără încetare, hrănite de un fir nesfârşit ce ieşea dintr-o geantă de pânză pusă alături, pe covor. De andrele atârna un ciorap care se lungea văzând cu ochii.

M-a privit pe deasupra ochelarilor cu ramă de metal.

— Bănuiesc că eşti doamna din America despre care mi-a povestit Anna. Maddie Hyde, nu-i aşa?

— Da, eu sunt.

— Iar eu sunt doamna McKenzie, mama Annei, dar oamenii de pe-aici îmi spun Mhàthair. Aşa poţi să-mi spui şi tu. Dacă ne gândim bine, suntem cu toţii copiii lui Jock Tamson[1].

M-am apropiat de Meg.

— Cum se mai simte?

— A mâncat un pic de supă când s-a trezit şi a băut nişte ceai.

— Ceai de la dumneavoastră?

— Întocmai. I-am lăsat şi Rhonei. Să încerci să-i dai cât mai mult. E bun pentru vânătăi şi umflături, dar numai în primele două zile. După aceea am să-i aduc altul.

Andrelele nu s-au oprit o clipă, nici măcar când a ridicat privirea spre mine. Eu nu puteam să-mi iau ochii de la ciorap.

---

1. Expresie metaforică având sensul „suntem toţi la fel".

— Anna unde este?

— Acasă. Se întoarce mai târziu. Angus a spus că ai avut o noapte grea, aşa că am mai rămas eu un pic, să te mai odihneşti.

— Mulţumesc.

— Şi acum te duci să mănânci. N-ai pic de carne pe oase. Până şi o vrabie are picioare mai groase.

Din câte se părea, Angus le povestise tuturor că leşinasem, fiindcă abia mă aşezasem la masă că Rhona s-a şi înfiinţat, târşâindu-şi picioarele, ţinând în mână o farfurie cu ouă jumări, o felie mare de şuncă şi o grămadă de cartofi prăjiţi. A pus farfuria pe masă, a arătat cu degetul spre mâncare, apoi spre mine.

Imediat ce femeia s-a întors în bucătărie, Hank şi Ellis au dat buzna pe uşă. Erau zâmbitori, proaspăt bărbieriţi şi învăluiţi într-un abur de colonie. În mod inexplicabil, Ellis era rozaliu în obraji, ca un om în perfectă stare de sănătate, ceea ce nu părea posibil dacă mă gândeam la cum arătase cu o zi înainte.

Când s-au îndreptat spre mine, inima a început să mi se zbată în piept. Parcă eram canarul soacrei mele, prizonier în colivia lui.

— Bună dimineaţa, fată dragă, a zis Hank trântindu-se pe un scaun. Ţi-a fost dor de noi?

— 'Neaţa, dulceaţă, a spus Ellis şi m-a sărutat pe obraz.

Am simţit un gust amar în gură. Nu-mi venea să cred că-şi închipuia că ne-am putea preface că nu se întâmplase nimic. Până şi Hank ar fi trebuit să-şi dea seama că lucrurile merseseră prea departe. El însă îi dădea înainte cu jocul lui prostesc.

— Deci, ţi-a fost?

— Ce să-mi fie?

— Dor de noi. Ei, ştii tu... ţii la noi, iar noi am petrecut noaptea la Clansman. Să nu-mi spui că n-ai băgat de seamă.

S-a uitat la mine, a clipit de câteva ori aşteptând şi a rămas cu gura căscată.

— Doamne! Chiar *n-ai* băgat de seamă. Ellis, soţia ta nici măcar n-a observat că nu am fost aici.

— Ba *am* observat.

— Şi nu ţi-a fost dor de noi?

— Regret, am fost un pic ocupată.

— Ocupată cu *somnul*, din câte mi s-a spus, a rânjit Ellis. Am trecut pe aici după-amiază, să te luăm cu noi, dar fata – nu aia bătută, ailaltă, împiedicata din bucătărie – ne-a spus că tragi un pui de somn. După câte văd, chiar aveai nevoie. Nu prea pari în formă.

Sunt sigură că așa era – nu-mi mai aranjasem părul și nici nu mă mai machiasem de două zile. El, pe de altă parte, era întruchiparea sănătății. Nu înțelegeam cum era posibil. Găsise la Clansman pe cineva care să-i dea pastile pentru nervi? Ceva trebuie să se fi întâmplat, de avea bujori în obraji.

— N-ai pierdut prea multe, a spus Hank aprinzându-și o țigară. Singurul avantaj față de coșmelia asta a fost că era deschis când noi eram morți de foame. Da' ia stai! Ce-i asta? a întrebat holbându-se la farfuria mea. Ellis, poate că era mai bine dacă rămâneam aici. N-am mai văzut un asemenea mic dejun de când ne aflam pe malul binecuvântat al iazului.

— Arată bine, a zis Ellis întinzându-se și luând o bucățică. În sfârșit, scumpo, du-te și strânge-ți câteva lucruri și vopsește-te în culorile războiului. Plecăm la drum.

— Poftim?

Hank a înhățat și el câțiva cartofi și i-a băgat în gură.

— Oho, a zis. Chiar că sunt buni.

Și-a lins degetele și a întins mâna să mai ia.

— Și cum spuneam, a continuat Ellis. Ne ducem la Fort Augustus[1]. Unul dintre boșorogii de la Clansman ne-a spus aseară că în mănăstirea de acolo se găsesc manuscrise în care sunt descrise primele apariții ale monstrului. Se spune că unul dintre oamenii lui Cromwell l-ar fi văzut pe la 1650. A notat în jurnalul lui că a văzut „insule plutitoare", dar, de vreme ce în *loch* nu există insule, probabil că a văzut un monstru, ori poate chiar mai mulți, ceea ce e interesant din toate punctele de vedere. Monstrul apare și pe pietre cioplite de picți, așa că putem afla și de acolo ceva. Trebuie să fie o schemă de care nu ne-am prins, poate că monstrul e o creatură migratoare... E ca și cum am vrea să spargem un cifru, pare

1. Localitate în apropiere de Loch Ness, celebră pentru peisajele pitorești.

complicat, dar suntem aproape. De fapt, suntem aşa de aproape, că deja-i simt gustul.

Am rămas cu ochii la el, nevenindu-mi să cred că asemuia ceea ce făceau ei cu spargerea unui cifru sau cu orice alt lucru legat de război.

— Nu pot merge, am zis.

— De ce nu?

— Trebuie să am grijă de Meg.

Ellis s-a lăsat pe spate şi a oftat.

— Iubito, nu poţi avea grijă de Meg. Dar, ca să ai conştiinţa împăcată, putem angaja o infirmieră.

— I-am promis lui Angus...

A făcut o figură revoltată.

— Angus? Şi, mă rog, de când e Barbă-Neagră Angus cu tine? Doamne, Maddie! Nici nu mai ştiu de câte ori ţi-am spus să nu te împrieteneşti cu servitorii.

— Bine. Atunci, i-am promis căpitanului Grant că am să-l ajut să aibă grijă de Meg.

Indignarea de pe faţa lui Ellis s-a schimbat în îngrijorare amestecată cu tristeţe. Şi-a întors privirea de la mine.

— Nu se cuvine.

— Cum adică, nu se cuvine? Chiar e căpitan. Ceea ce înseamnă că e ofiţer superior, nicidecum servitor.

— Orice grad o avea, e braconier şi infractor, şi de-aia nu înţeleg cum de oamenii de prin partea locului, ba până şi propria mea soţie, din câte se pare, îl consideră un erou.

— Chiar e un erou. Nu ştii nimic despre el.

— În schimb, tu ştii? mi-a întors el vorba.

Am rămas cu ochii pironiţi la peretele din faţa mea.

Ellis s-a aplecat şi şi-a pus palmele pe masă, cu expresia nesuferită pe care o arbora ori de câte ori voia să spună că părerile pe care le exprimam erau un semn al debilităţii mele mintale.

— Înţeleg că-ţi pasă de Meg şi vrei să te asiguri că se face bine, mi-a spus pe un ton răbdător, dar nu e nevoie să te ocupi personal de asta.

— Ba da. E prietena mea.

— Nu e prietena ta. E fata de la bar.

— Care se întâmplă să fie prietena mea.

Ellis şi-a lăsat capul în piept şi a oftat. După câteva secunde, a ridicat din nou privirea.

— Ştiu că nu te simţi chiar în apele tale, dar bine-ar fi dacă ai vedea lucrurile aşa cum sunt.

— Mă simt foarte bine, n-am nimic.

— Nu te simţi, draga mea! mi-a spus. Ţi-ai aruncat medicamentele, ţi se năzăresc tot felul de lucruri, îţi uiţi poziţia în societate... Te rog, nu mă înţelege greşit, nu-ţi caut nici o vină. Ştiu că nu e vina ta. Sunt simptome ale bolii de care suferi. Numai că oamenii ăştia *vor* profita de tine, dacă n-au şi făcut-o deja, iar eu, în calitatea mea de soţ, am datoria să te apăr. În Fort Augustus e un spital, destul de cunoscut, de altminteri... M-am gândit că ai putea sta acolo o vreme, până îţi revii.

Am înţeles şi m-am îngrozit: avea de gând să mă închidă într-un azil. Nu găsise doar modalitatea de a face rost de o cantitate nelimitată de pastile. Găsise şi o cale de a discredita orice aş fi putut spune despre daltonismul lui şi despre purtarea lui, în general, punând-o pe seama imaginaţiei mele bolnave. Ba tot el ar fi ieşit în câştig, pozând în soţul martir dar loial, demn de milă şi respect.

Bietul Ellis, săracul de el, a rămas legat pe viaţă de smintita de Maddie, că întreagă la minte nu e. Câte o fi tras, şi n-a lăsat să se vadă! Ce păcat! S-au luat din dragoste, trecând peste împotrivirea părinţilor, şi acum, să vadă cum a luat-o pe urmele maică-sii...

Cu toţii aveau să clatine din cap, prefăcându-se întristaţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar mulţumiţi în sinea lor, simţindu-se răzbunaţi, deoarece ştiuseră că aici se va ajunge. Apoi toate matroanele oraşului Philadelphia aveau să se ducă pe rând la vila din Market Street, să susure condoleanţe ipocrite în urechile lui Edith Stone Hyde, care va face faţă cu brio situaţiei, satisfăcută în adâncul sufletului de faptul că se dovedise că avusese dreptate.

Mă întrebam dacă nu cumva Elllis îşi închipuise cum mi-ar sta închisă în pod, la fel ca prima doamnă Rochester[1], nebuna, doar că eu aş fi fost drogată, ca să stau liniştită.

---

1. Personaj din romanul *Jane Eyre* de Charlotte Brönte.

Bomboana de pe colivă şi partea cea mai frumoasă a acestui plan era că, de vreme ce eu trăiam, nu mai era obligat să se însoare. Ar fi venit rândul lui Hank să se prefacă îndrăgostit. Sărmana Violet. Nu ştiam dacă îşi va prelua rolul cu aceeaşi naivitate ca mine, ori dacă îşi va da vreodată seama despre ce era vorba în realitate.

Planul lui Ellis, oricât de bine pus la punct ar fi fost, avea un mare neajuns: dacă tatăl său nu-l ierta, nu avea cum să fie alături de mama lui, ca să se bucure de compasiunea celorlalţi. Fără iertarea colonelului nu avea nimic. Erau prea multe în joc. Trebuia cu orice preţ să dea de urma monstrului.

Din stradă s-a auzit un claxon de maşină.

— Ăsta-i George. Trebuie să plecăm, a zis Hank şi s-a ridicat.

— Te rog, vino cu noi, a spus Ellis privindu-mă drept în ochi. Te implor.

Tiit! Tiit!

— Ellis, trebuie să plecăm, l-a îndemnat Hank.

— Iubito, te rog să te răzgândeşti, a stăruit Ellis.

Am clătinat din cap.

A aşteptat puţin şi s-a ridicat.

— Nu-mi place deloc să te las aici, chiar dacă e vorba doar de câteva zile. Dar dacă nu vrei să vii, nu am de ales. Cum, necum, trebuie să terminăm treaba, ca să putem merge acasă şi să pornim din nou, cu dreptul.

— N-o să-ţi meargă, i-am spus încet. N-au să mă închidă la azil, fiindcă nu sunt nebună. N-am fost niciodată.

Mi-a zâmbit trist.

— Ne vedem peste câteva zile, draga mea. Ai grijă de tine.

Câteva zile. Doar atât aveam la dispoziţie pentru a găsi o cale să ies din încurcătură, pentru că, deşi făcusem pe curajoasa, nu eram deloc sigură că nu ar fi putut să mă trimită la azil. Cât despre divorţ, nici nu încăpea vorbă. Ar fi dat la iveală tot felul de lucruri pe care ţinea morţiş să le ţină ascunse.

După-amiaza, Meg a cerut să-i dăm o oglindă.

Anna şi cu mine ne-am privit în ochi una pe cealaltă.

— Ce-ar fi să mai aşteptăm câteva zile? a propus Anna. Să apuce să-şi facă efectul ceaiul de la Mhàthair.

— Vreau să mă văd, a insistat Meg. Ştiu deja că e rău.

Anna mi-a aruncat o privire îngrozită. Am ridicat din umeri. Nu aveam cum s-o refuzăm pe Meg.

— Bine, a spus Anna. În cazul ăsta, stai să te aranjăm niţel.

A curăţat cum a putut mai bine cojile gălbui care se formau pe tăieturile din jurul gurii şi al ochiului. Eu am adus peria mea de păr, care era mai moale decât a lui Meg, şi i-am trecut-o blând prin plete, având grijă să nu ating locul unde carnea era încă sfâşiată, aşa încât să se onduleze puţin. Anna stătea deoparte, rozându-şi unghiile.

Când i-am dat oglinda lui Meg, aceasta s-a privit, întorcând capul în dreapta şi în stânga. Şi-a pipăit obrazul urâţit, atingând cu degetele mai întâi rana cusută, apoi golul din gingie. În cele din urmă a pus oglinda pe pat şi a izbucnit în plâns.

Capitolul treizeci şi patru

Două zile mai târziu, doctorul McLean a hotărât să înlocuiască morfina cu un tonic de un roşu viu.

În timp ce punea seringile la loc, în cutia cu morfina rămasă, s-a oprit încruntat. Le învârtea cu degetul prin cutie, şi pe cele pline, şi pe cele goale.

— Hm, nu înţeleg, a spus în cele din urmă. Aş fi putut jura că am adus mai multe. Ar fi trebuit să mai rămână patru. Nu cumva i-ai făcut doză dublă, din greşeală?

— Nu prea cred! a protestat Angus pe un ton jignit.

— Nu, nici eu nu cred. Probabil că am greşit numărătoarea.

Eu am simţit dintr-odată cum mi se face stomacul ghem. Ştiam cum dispăruseră şi de ce Ellis părea că îşi recăpătase sănătatea peste noapte, ca prin minune.

Când a văzut tonicul, Anna a dat din cap, mulţumită. Din punctul ei de vedere, însemna că lucrurile mergeau ceva mai bine.

Meg, în schimb, n-a mai putut adormi de durere. Ba mai mult, doctorul McLean insista că respiraţia profundă nu mai era suficientă. Meg trebuia să se ridice şi să parcurgă culoarul, abia târându-şi picioarele, de două ori pe zi, ca să nu facă cheaguri de sânge.

Meg dădea dovadă de mult curaj, dar se vedea că fiecare pas pe care-l făcea era un chin. Anna şi cu mine mergeam de o parte şi de alta, sprijinind-o de coate şi îmbărbătând-o. Când ne întorceam în cameră, o ajutam să se aşeze pe fotoliu, unde rămânea înţepenită până când se simţea în stare să se întindă pe pat, fiindcă mişcarea îi punea la încercare muşchii abdomenului şi pe cei ai spatelui. Ridicatul, râsul, tuşitul, respiratul, toate îi provocau durere.

Rhona venea zilnic de când Meg zăcea la pat. Împreună cu Mhàthair, dregea în fel şi chip supa pe care i-o dădeam zi după zi. Mâncam şi noi din supă, şi pentru mine era un mister cum

de avea alt gust de fiecare dată. Într-o dimineaţă, pe colţul mesei din bucătărie a apărut un mănunchi de frunzuliţe de un verde crud. Le-am pipăit într-o doară, crezând că erau frunze de mentă. S-au dovedit însă a fi primii lăstari ai unui soi afurisit de urzici, drept care am fost nevoită să stau ore în şir cu mâinile afundate într-un castron cu zăpadă. Anna şi Meg s-au amuzat grozav, cu toate că Meg a pus capăt distracţiei, fiindcă o durea prea tare când râdea. Ce n-au băgat ele de seamă a fost faptul că eu dădusem din râs în plâns.

Ştiam că nu aveam scăpare. Câteva zile însemnau trei sau patru, cel mult. Perioada de graţie era pe sfârşite.

Numai că cele patru zile s-au făcut cinci, apoi şase, fără nici un semn de la Ellis şi Hank. Aproape că-mi doream să se întoarcă, să putem pune punct, fiindcă mă înfioram ori de câte ori se deschidea uşa de la intrare.

Noaptea era încă şi mai rău. Prin cap îmi treceau tot felul de gânduri şi somnul mă ocolea. De fapt, nici nu puteam veni cu o soluţie, fiindcă bani nu aveam, nici în bancă, nici asupra mea. Chiar dacă aş fi reuşit să conving pe cineva să mă ia pe un vas, nu aveam cu ce plăti călătoria. Pe deasupra, odată ajunsă în America, n-aş fi avut unde să mă duc.

Cu toate că nu mai era nevoie, am continuat să dorm în camera lui Meg. Îmi era teamă că, la întoarcere, Ellis va veni să mă caute în camera mea.

În cea de-a şaptea zi, văzând că Rhona se apucase să pregătească plăcintele cu vânat, am înţeles că Angus redeschidea hanul.

Nu prea vedeam cum. Chiar dacă Rhona ar fi reuşit să gătească pentru toată lumea, Meg mai avea săptămâni întregi până să se pună pe picioare şi să poată căra tăvile, iar Rhona nu avea destulă putere s-o facă. Cât despre Angus, n-ar fi avut cum să servească, să debaraseze mesele şi să vadă de bar, toate în acelaşi timp.

Când am ajuns jos, deschisese larg uşa de la intrare şi scotea anunţul, ţinând pionezele între dinţi.

— Toate bune? a mormăit întorcând capul spre mine.

— Da. Toate bune. Voiam doar să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Am văzut că deschizi hanul şi mă gândeam că aş putea da o mână de ajutor. E prea multă treabă pentru o singură persoană, iar Meg zice că poate rămâne singură câteva ore, dacă îi las ceva de citit.

Angus a scuipat pionezele în palmă şi a închis uşa.

— Şi ce crezi c-o să zică soţul tău?

— O să se înfurie. De fapt, mi-a interzis categoric să fac asta. Dar acum e plecat.

— Am băgat şi eu de seamă, a spus chicotind. De câtă vreme?

— Nici nu mai ştiu. Ar fi trebuit să se întoarcă acum câteva zile.

— Şi dacă se întoarce şi te găseşte servind la bar?

— Cred că va face o scenă, dar asta e ultima mea grijă.

Angus a pus pionezele pe o masă şi m-a privit.

— Maddie, vrei să-mi spui ceva? Fiindcă nu te pot ajuta, dacă nu-mi spui.

Aş fi vrut să-i spun, dar nu avea cum să mă ajute.

O vreme, Angus m-a privit cu o expresie aspră, cu mâinile proptite în şold.

— E complicat, am zis în cele din urmă. Şi, dacă mă gândesc bine, nimeni nu mă *poate* ajuta.

— Eşti sigură de asta?

Am dat din cap:

— Foarte sigură. Încerc să nu mă gândesc... Ei, ce zici? Pot să-mi mai iau gândul de la ale mele dând o mână de ajutor la servirea mesei de seară?

— Îţi sunt recunoscător pentru ajutor, mi-a răspuns pe acelaşi ton serios. Iar dacă te răzgândeşti şi vrei să-mi spui mai multe, ştii unde mă găseşti.

Cu câteva minute înainte de ora şase, când trebuia să cobor în sala de la parter, m-am oprit la uşa lui Meg. Ceva mai devreme o ajutasem să se mute pe fotoliu, fiindcă voia să citească. Spunea că i-ar fi fost mai bine aşezată, decât întinsă pe pat, proptită de perne.

— Mă duc jos. Vrei să-ţi aduc ceva înainte să plec? Să-ţi mai pun puţin ceai, să te ajut să te întinzi pe pat?

M-a privit pe deasupra romanului polițist pe care-l citea, apoi a pus cartea deschisă pe genunchi.

— Așa ai de gând să te duci îmbrăcată?

— Da, i-am răspuns.

Îmi pusesem o rochie albastru-închis pe care, speram eu, nu aveau să se vadă petele, și pantofi cu tocuri joase, ca să nu mă împiedic.

A țâțâit dezaprobator și s-a încruntat.

— Parcă te-ai duce la înmormântare, ce Dumnezeu! Datoria ta e să-i binedispui, nu să le alimentezi gândurile negre. Du-te și pune-ți ceva mai potrivit, apoi vino să te văd.

— Oamenii încep deja să vină, am protestat eu.

— Angus poate să le toarne berea în halbe cât te aranjezi tu, mi-a spus pe un ton ce nu admitea împotrivire. Bine măcar că ți-ai aranjat părul și te-ai machiat, a mormăit, după care s-a reapucat de citit.

M-am întors în camera mea și am căutat ceva care să-i fie pe plac. Am ales o rochie albastru-deschis, cu fusta plisată și curea asortată la culoare, și mi-am pus niște pantofi cu tocuri îndeajuns de înalte cât să-mi lungească pulpele, dar care, speram eu, nu mă vor împiedica să merg repede și să mă mișc în voie.

Apoi m-am postat în pragul camerei lui Meg, cu mâinile în șolduri.

— Așa e bine?

Întrebasem de formă, însă Meg m-a cercetat din cap până-n picioare, și invers, de la pantofi până la păr.

— Întoarce-te, a zis făcând mișcarea cu degetul.

M-am supus, deși auzeam deja primii clienți sosind.

— Dungile de pe picioare sunt puțin cam strâmbe, a zis. Altminteri, arăți bine.

Deși îmi închipuisem că voi scăpa vesela pe jos și voi vărsa mâncarea în poala oamenilor, până la urmă n-a fost așa de rău. Desigur, mișcările mele erau stângace. Toți cei care intrau rămâneau cu gura căscată văzându-mă în spatele tejghelei. Cred că înțelegeau despre ce era vorba doar când îl vedeau pe Angus învățându-mă cum să torn berea în halbe și tăria în pahare după ce le

duceam clienţilor comanda la mese. Între două comenzi, când nu ştiam ce să fac cu mâinile şi nici măcar unde să mă uit, mă simţeam ca o actriţă aruncată pe scenă în pielea goală, care, pe deasupra, şi-a mai uitat şi replicile.

Când cei mai curioşi sau puşi pe şotii dintre ei au început să-şi plaseze comenzile direct la mine, mi se adresau cu „doamna Hyde", deşi Angus nu se ferea să-mi zică Maddie. Dar n-a fost singurul nume neobişnuit în seara aceea. Când forestierii au început să apară, unul câte unul, spre deosebire de alte dăţi, când veneau ca o hoardă gălăgioasă, erau tăcuţi şi i se adresau lui Angus doar cu apelativele „căpitanul Grant" sau „domnule". Îmi închipui că tatonau terenul, să vadă dacă îi mai primea sau nu la han.

Willie poştaşul a fost singurul care a făcut un comentariu făţiş. Când a dat cu ochii de mine a înlemnit în prag. Apoi s-a apropiat de bar.

— Ce mai e şi asta? a întrebat, măsurându-mă din cap până-n picioare. Ori am eu vedenii?

— Ce să fie, Willie? a replicat Angus, prefăcându-se că nu auzise întrebarea. Ca de obicei?

— Mda, a zis Willie, aruncându-mi priviri bănuitoare.

În cele din urmă, am ajuns să torn o halbă de bere fără s-o umplu pe jumătate cu spumă. Atunci am încercat să-mi amintesc ce făcea Meg în momentele libere. Am umplut carafele cu apă, am dus paharele goale în bucătărie, am frecat tejgheaua până au început să mă doară încheieturile, dar ceea ce ştia Meg să facă şi eu nu puteam era să stau la taifas, să flirtez cu clienţii şi să ghicesc ce vor comanda.

Absolut toţi localnicii au întrebat de ea, deşi au făcut-o pe rând şi cu discreţie. Era clar că ştiau cu toţii ce se întâmplase, deşi numele lui Rory n-a fost rostit nici măcar o dată. Angus le spunea că încă se simţea rău, dar că starea ei se îmbunătăţeşte şi că-i va transmite urările lor de sănătate. Cu toţii dădeau din cap afişând figuri severe, pe care se citea o furie abia ţinută în frâu.

Forestierii n-au întrebat nimic, dar, pe măsură ce timpul trecea, se vedea că erau tot mai stânjeniţi. Cred că se întrebau dacă

nu cumva ar face mai bine să plece, şi probabil că s-ar fi simţit mult mai uşuraţi dacă ar fi făcut-o.

Conall era la locul lui, lângă foc, şi din privirea lui rugătoare am înţeles că aştepta să mă aşez şi eu acolo. Ochii lui mă urmăreau oriunde m-aş fi dus, dar după o vreme – când a înţeles, în sfârşit, că nu aveam să-i dau pe furiş bucăţele de mâncare – s-a bosumflat şi s-a întins cu capul pe labe. Noi doi aveam o înţelegere şi mă simţeam o trădătoare pentru că n-o respectam.

Când s-au ocupat toate locurile la mesele şi taburetele de la bar şi a trebuit să alerg din sală în bucătărie şi înapoi, timpul a trecut pe nesimţite. Nici nu ştiu când le-am dus tuturor de mâncare şi am debarasat mesele fără să fi spart nimic. Nu vărsasem decât două pahare cu băutură, şi numai unul pe un client – Ian Mackintosh, cimpoierul, care nu făcuse deloc caz de incident.

Când s-a făcut ora nouă, Angus a aprins radioul ca să ascultăm buletinul informativ de seară. M-am oprit şi eu în prag, să trag cu urechea.

Armata Roşie se apropia tot mai mult de Berlin şi distrusese liniile ferate şi drumurile care duceau în oraş. Din Dresda nu mai rămăseseră decât mormane de moloz, dar Aliaţii continuau să bombardeze Germania „zi şi noapte", cum se exprimase crainicul. Trupele britanice ocupaseră Ramree, o insulă din Birmania, şi o bătălie importantă se desfăşura pe Iwo Jima, o insulă aparţinând de Japonia.

Am plecat înainte să fie anunţat numărul victimelor.

Rhona pusese farfuriile teanc lângă chiuvetă şi m-am dus s-o ajut. Parcă se împuţinase la trup în cursul serii. În orice caz, se mişca chiar mai încet ca de obicei. Dacă am fi vorbit aceeaşi limbă aş fi îndemnat-o să se aşeze şi să se odihnească, să mă lase pe mine să termin treaba.

Conall s-a furişat în urma noastră şi când a văzut că până şi ultima farfurie fusese spălată, a oftat de-ţi rupea inima şi s-a trântit pe patul lui Angus. Ai fi zis că, după ce-l tratasem cu atâta cruzime, nu mai avea putere nici să sară.

Dacă aş fi spălat vasele singură, l-aş fi lăsat să lingă vreo câteva.

După ce au plecat toţi, am luat un castron de supă, ultima reţetă pregătită de Rhona, şi o jumătate de halbă de bere şi m-am dus sus.

— Cioc, cioc, am spus, cu toate că uşa lui Meg era deschisă. Ţi-am adus ceva.

Se întinsese din nou pe pat, cu faţa la perete.

— Dacă nu e morfină, nu mă interesează.

Am pus jos castronul şi paharul şi m-am aşezat lângă ea. Dacă ceva mai devreme avusese un pic de culoare în obraji, acum era lividă.

— Ce s-a întâmplat? Parcă te simţeai ceva mai bine.

— Aşa e, dar cred că am exagerat.

— Ţi-am adus nişte supă. Vrei să te muţi înapoi pe fotoliu?

— Nu. Cred că de la fotoliu mi se trage.

S-a ridicat cu mare greutate într-un cot. Mi se rupea sufletul văzând-o cum suferă.

— Pune-mi o pernă la spate. Ei, cum a fost?

— Bine, zic eu. N-am „botezat" decât un client.

Am ridicat castronul până sub bărbia lui Meg şi i-am dat o jumătate de lingură de supă. A sorbit-o, strâmbându-se de durere. În ziua aceea, Rhona pusese în supă bucăţi bine mărunţite de cartof şi praz, împreună cu alte legume.

— Vrei să scot legumele?

— Nu. Pot să le mestec. Doar să fiu atentă.

— Ia o gură de bere, am îndemnat-o, punând supa jos şi întinzându-i paharul. Mi-a zis mie odată cineva deştept că...

— Poate că nu era prea deşteaptă persoana aia, a spus Meg cu un zâmbet strâmb.

A luat o înghiţitură şi mi-a dat paharul înapoi.

— Când te-am întrebat cum a fost, voiam să ştiu...

Am înţeles, în sfârşit, din ce pricină se înviorase puţin mai devreme şi de ce se posomorâse după aceea.

— Nu, n-a venit şi nici nu cred că mai vine. Nu cred că mai are curajul.

A dat din cap şi a clipit, străduindu-se să nu plângă.

— Îmi pare tare rău, Meg.

— Da, a zis suflându-şi nasul. Bănuiam eu, dar poate că aşa-i cel mai bine. Numai că, Doamne iartă-mă, eu tot îl iubesc. Nu mă pot opri aşa, peste noapte.

Am luat-o de mână.

— Iar tu, chiar crezi că nu poţi să te împaci cu soţul tău? m-a întrebat.

Mi s-a făcut rău dintr-odată.

— Poftim?

— Anna mi-a spus că vrei să divorţezi. Te rog să nu te superi pe ea... n-a văzut în viaţa ei o femeie divorţată.

— N-a văzut încă. Şi probabil că nici nu va vedea, fiindcă nu mai divorţez!

— Te-ai supărat! a spus Meg şi a izbucnit în plâns. Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

— Ba nu, nu plânge, am spus. Nu sunt chiar supărată, ci mai degrabă alarmată. Câtor persoane crezi că le-a mai spus?

— Lui Angus, poate, dar mă îndoiesc. Pe mine m-a pus să jur că nu spun altcuiva.

Angus. Mi s-a strâns inima gândindu-mă la el.

— În orice caz, am să-i spun mâine că te-ai răzgândit şi cu asta, basta. Prin urmare, a fost doar o ceartă urâtă?

— Nu, am spus pe un ton ferm. Nu se mai poate drege nimic.

— Poate vă împăcaţi totuşi, cine ştie? Cu siguranţă că v-aţi iubit cândva.

Am clătinat din cap.

— Aşa am crezut şi eu. Din păcate, n-a fost nimic adevărat. Afecţiunea lui a fost întotdeauna îndreptată spre altcineva.

Capitolul treizeci şi cinci

Stăteam ghemuită pe fotoliu, când a început să sune sirena, anunţând raidul aerian. Totul a venit pe neaşteptate şi în câteva clipe am trecut de la tăcere la un zgomot asurzitor.

— Vai, Doamne! Vai, Doamne! am exclamat sărind în picioare şi privind speriată în jur.

Salopeta lui Meg era sub scaun. Am despăturit-o şi m-am apropiat de pat, dar am rămas cu ochii la Meg, neputincioasă. Habar n-aveam cum să-i trag salopeta pe ea. Până să încerc, m-am trezit cu Angus şi Conall lângă mine.

— Pune-ţi tu salopeta, m-a îndemnat Angus când a îndreptat lumina lanternei spre mine şi a văzut ce aveam în mână. Să iei şi masca de gaze.

— Plecaţi amândoi! a strigat Meg. Nu pot să mă ridic.

— Ei, pe naiba! a zis Angus.

Mi-a aruncat lanterna, a luat-o pe Meg în braţe cu aşternuturi cu tot şi a ieşit pe uşă.

Eu am îmbrăcat salopeta lui Meg, am înşfăcat măştile de gaze şi am luat-o la goană în urma lui.

La lumina lunii care abia răzbea printre nori, am zărit forma lătăreaţă a adăpostului şi am luat-o la fugă înainte. Am ţinut pânza de sac într-o parte, până a intrat Angus cu Meg în braţe. După ce s-a furişat şi Conall înăuntru, am lăsat pânza jos.

Odată ajunsă acolo, am aprins lanterna şi m-am sprijinit de perete. Angus, mergând aplecat ca să nu dea cu capul de tavan, s-a îndreptat spre paturile din spate şi a întins-o pe Meg pe cel de jos. Meg s-a întors pe-o parte, chircindu-se de durere.

— Dă-mi masca ei de gaze, a zis aplecându-se deasupra ei. Şi ia-o şi pe a ta.

I-a pus lui Meg masca peste obrajii învineţiţi. Fata a gemut şi s-a zvârcolit.

Angus a căutat sub pat şi a scos un sul de pânză cafenie pe care scria „Prim ajutor de campanie". L-a desfăşurat, dând la iveală tot felul de instrumente chirurgicale şi cutiuţe prinse în curele. A scos o seringă şi i-a făcut lui Meg o injecţie.

— Ce-i asta? am întrebat îngenunchind lângă el. Morfină?

— Întocmai, o Syrette. O seringă gata încărcată. Am zgâlţâit-o zdravăn când am adus-o aici, aşa că mai bine să doarmă până se termină raidul. Ţi-am spus să-ţi pui masca, a adăugat aruncându-mi o privire.

Văzând că mă luptam să prind baretele la spate, Angus s-a întins şi a moşmondit ceva la ceafa mea. Am pipăit cu degetele şi am descoperit că mi le prinsese cu un ac de siguranţă.

Am auzit avioanele trecând unul după altul pe deasupra capetelor noastre. Am ţipat şi mi-am acoperit capul cu mâinile. Angus m-a cuprins cu braţele şi m-am agăţat de el, înspăimântată de moarte. Am întors capul şi mi-am afundat filtrul măştii în umărul lui.

— Sunt Spitfire, doar Spitfire. N-ai de ce să te temi. Hai să te urc în patul de sus. Trebuie să-mi iau puşca.

M-am prins cu mâinile de marginea patului şi el m-a împins, ca şi cum m-aş fi urcat pe cal. M-am luptat să trag cuverturile peste mine, dar nu vedeam nimic din cauza măştii de gaze.

— Mă întorc repede, a zis Angus şi apoi s-a îndepărtat.

Am strigat, chiar am încercat să-l prind de umăr, dar s-a repezit afară. Avioanele treceau, parcă şi mai multe acum. Am izbucnit în lacrimi, bolborosind sub masca de gaze.

Probabil că-şi ţinea puşca în adăpost, pentru că s-a întors aproape imediat.

— Nu te speria, a spus ghemuindu-se lângă intrare. Sunt tot Spitfire.

Vaietul sirenei urca şi cobora, urca şi cobora fără oprire. După câteva ore, nu l-am mai auzit, parcă aş fi avut urechile învelite în vată.

M-am întins pe-o parte, fără să-l pierd pe Angus din ochi. Ţinea capul uşor aplecat şi asculta cu atenţie. De fiecare dată când auzeam vâjâitul unui avion trecând pe deasupra, îi striga cu glas tare numele, ca să-l aud. Nu cunoşteam diferenţa între un Lock-

heed Lightning şi un Bristol Blenheim, dar mă gândeam că, dacă Angus nu ieşea din adăpost să tragă cu carabina după el, atunci pilotul nu avea de gând să arunce o bombă deasupra noastră. Mă obişnuisem într-atât cu urletul sirenei, încât m-am mirat când, în cele din urmă, a încremenit ţinând doar o notă înaltă, cea mai înaltă pe care o putea atinge.

Când a slăbit în intensitate şi apoi a amuţit, Angus a pus puşca jos.

— Cam asta a fost, a zis ridicându-se.

S-a dus în partea din spate a adăpostului, ca să vadă cum se mai simţea Meg, şi nu l-am mai văzut. A reapărut după câteva clipe, şi-a încrucişat braţele pe marginea patului şi şi-a sprijinit bărbia de ele. Prin ferestruica măştii de gaze îi vedeam ochii, chiar în faţa ochilor mei. Abia atunci mi-am dat seama că nu-şi pusese masca. Nici măcar n-o adusese – fusese prea ocupat să se mai gândească şi la el.

— Toate bune? m-a întrebat.

Eu mă zbăteam să ies de sub cuverturi.

— Nu te mai foi atât. Meg a adormit.

— Rămânem toată noaptea aici? am întrebat cu vocea înăbuşită de mască.

— Mda, ce-a mai rămas din noapte. O să ne fie mai uşor să ne întoarcem după ce se crapă de ziuă. Şi nici n-aş vrea s-o mai chinui pe Meg. Acum poţi să-ţi scoţi masca, a adăugat ciocănind cu degetul în vizor.

După ce mi-am scos-o, a luat-o şi s-a aplecat s-o pună la loc, în caraghioasa geantă roşie.

— Ţi-e îndeajuns de cald acolo? m-a întrebat el.

— Da, dar tu unde ai să dormi?

— Mă reped acasă şi-mi aduc o plapumă.

— De ce nu te arunci în patul de sus? Eu pot să cobor, să dorm lângă Meg.

— Nu. Doarme ghemuită, ar însemna s-o trezim. Rămânem aşa cum suntem.

— Aici, sus, e loc pentru amândoi, am spus.

A ridicat capul. Privirile ni s-au întâlnit, şi de data asta nimic nu mai stătea între noi – nici ferestruica de plastic, nici filtrul ori

cauciucul măştii, nimic în spatele căruia s-ar fi putut ascunde cuvintele rostite de mine. Nici eu nu înţeleg cum de-mi alunecaseră de pe buze.

A zâmbit, iar pielea de la colţurile ochilor i s-a încreţit.

— Îmi cer iertare, am spus, conştientă că obrajii îmi luaseră foc.

Mi-a pus două degete pe buze, apoi mi-a cuprins obrazul în palmă.

Am oftat, am închis ochii şi mi-am întors faţa, apăsând-o în palma lui. Când am deschis ochii, el privea departe, dincolo de mine. La fel ca prima oară când îl văzusem, m-au uimit ochii lui pătrunzători.

— Şş, *m'eudail*, a zis. Totul va fi bine.

Şi-a tras mâna de pe obrazul meu.

— Unde pleci? am strigat.

— Mă întorc într-o clipă, a răspuns şi a ieşit din adăpost.

Lăsase lanterna aprinsă. Conall, rămas la intrare cu capul aplecat, arăta întocmai ca un gargui.

Angus s-a întors cu o plapumă. S-a înfăşurat în ea şi s-a ghemuit lângă intrare, sprijinit de perete, după care a stins lumina.

— Noapte bună, *m'eudail*.

Mi-am atins faţa cu degetele, mângâind locul în care mă atinsese palma lui.

Capitolul treizeci şi şase

În cea de-a noua zi am început să mă gândesc că poate Ellis şi Hank păţiseră ceva şi, dacă într-adevăr se întâmplase asta, cum ar fi ştiut cineva unde să le dea de urmă? În cea de-a unsprezecea zi mi-a trecut prin minte că poate nici nu aveau intenţia să se mai întoarcă.

La început părea un gând nelalocul lui, dar în scurtă vreme m-am convins că nu era chiar atât de absurd. Ellis nu avea bani şi nici un cămin la care să se întoarcă, în schimb Hank dispunea de resurse oriunde s-ar fi dus. Puteau să-şi ia alte nume, să plece într-un loc exotic, să găsească undeva, pe malul mării, o speluncă unde se fuma opiu şi să uite de încurcătura pe care o lăsaseră în urmă. Eram conştientă de faptul că şi eu eram parte a acelei încurcături, dar, de vreme ce fugiseră împreună şi nu mai aveau de gând să se întoarcă, la ce le-ar mai fi păsat de ce se întâmpla cu mine? Ori poate că li se înmuiase sufletul şi hotărâseră să mă lase să-mi văd de viaţa mea.

Desigur, nu aveam să fiu liberă cu adevărat decât când aş fi legalizat despărţirea, dar ideea îmi surâdea, fiind raza de lumină care pătrundea în închisoarea mea întunecoasă. Nu aveam nici o îndoială că Angus m-ar fi lăsat să stau acolo până la terminarea războiului – doar munceam la fel de mult ca toţi ceilalţi –, însă era vorba de ceva mai mult. La han mă simţeam acasă, ba chiar simţeam că eram bine-venită acolo.

Nu voiam să mă gândesc la ce urma să se întâmple după sfârşitul războiului, când avea să se întoarcă proprietarul. Speranţa cea mai dragă mie, dorinţa mea cea mai tainică era tocmai cea la care nu voiam să mă gândesc, ca nu cumva să încep să cred că s-ar fi putut realiza, fiindcă ştim că era imposibil.

În cea de-a douăsprezecea noapte de la plecarea soţului meu, m-am mutat înapoi în camera mea.

Într-o după-amiază, stăteam împreună cu Anna în camera lui Meg. Plecasem din bucătărie pentru că Rhona pusese de altă supă, de data asta cu carne de miel și orz. S-ar fi zis că Rhona și Mhàthair își făcuseră un plan amănunțit despre cum s-o pună pe picioare pe Meg cu ajutorul supelor și al ceaiurilor. Pe sobă fierbeau patru oale mari, umplând întreaga clădire cu o aromă îmbietoare.

Meg părea singura care să-i reziste.

Eram întinse pe patul ei și jucam Dama neagră, când a strâmbat deodată din nas și a întrebat ce era duhoarea aia. I-am spus că era o rețetă nouă de supă.

— Aoleu, să nu fie supă scoțiană! s-a văitat ea. N-am mai mâncat mâncare adevărată de două săptămâni!

Anna și cu mine am schimbat o privire. Era pentru prima oară de când zăcea la pat că Meg arăta un interes – real sau simulat – față de orice fel de mâncare.

— Mă întorc imediat, ne-a anunțat Anna și a ieșit în fugă.

S-a întors în scurtă vreme cu un castron de *porridge* și o ceșcuță cu un ou fiert moale, amândouă înotând în unt.

— Sper să-ți placă, a spus întinzându-i oul lui Meg și așezând castronul pe masă. Dar când o să mă pârască Rhona lui Mhàthair, s-a zis cu mine.

— Cum adică? am întrebat.

— Fiindcă pentru azi îți pregătiseră supă scoțiană de praz, și nu încape îndoială că tratamentul lor s-a dus de râpă din cauza mea.

— E grozav, a zis Meg, vorbind cu gura plină. Nu mai ai unul?

— Nu mai am, îmi pare rău, dar de acum încolo am să-ți aduc un ou în fiecare zi.

— Și dacă găinile nu cooperează?

— Le storc până scot un ou, a răspuns Anna, arătând cum le va strânge de gât. Și dacă nici așa nu merge, am să le aduc aminte ce-a pățit Jenny.

— Cine e Jenny?

— Găina din supă. N-a mai ouat. Vrei să-ți spun și cum o chema pe oaie?

— Nu! În nici un caz! am protestat.

— Elsie, a continuat Anna. Era o oaie frumoasă. O s-o întâlnim în piftie, tocăniță și drob. Da, da, n-o s-o uităm așa ușor pe Elsie.

— Taci! am strigat şi mi-am acoperit urechile cu palmele. N-am să mai pot mânca nici o îmbucătură.

— Orăşenii ăştia... a clătinat Anna din cap. Nici măcar n-ai văzut-o vreodată pe Elsie... Fii atentă, că-ţi văd cărţile, dacă le apleci aşa.

— Potoliţi-vă amândouă! ne-a dojenit Meg, străduindu-se fără succes să nu râdă. Gândiţi-vă la coastele mele.

— Iertare, a spus Anna, abia abţinându-se şi ea să nu izbucnească în râs. Nu e vina mea că sunt unii care...

Atunci s-a auzit o bătaie la uşa de jos. Era ceva solemn şi totodată familiar în acel sunet.

Am împietrit toate trei.

Prin minte mi se învârteau tot felul de gânduri. Meg nu mai avea pe cine pierde, nici Angus...

— Robbie, a şoptit Anna îngrozită şi a sărit din pat.

M-am repezit după ea şi am ajuns-o din urmă chiar când deschidea uşa.

În prag stătea Willie poştaşul. Îşi ţinea şapca în mână, împreună cu o telegramă.

Fără să scoată un cuvânt, Anna s-a prăbuşit la pământ. Am îngenuncheat lângă ea şi am cuprins-o în braţe.

— Anna! Nu e pentru tine, s-a grăbit Willie s-o liniştească.

— Cum? a întrebat ea, încă speriată.

— Nu e vorba de Robbie, a zis Willie. Telegrama nu e pentru tine.

— O, a suspinat ea.

Eu m-am ridicat în picioare, nemaiştiind ce să cred.

— Condoleanţele mele, a spus Willie întinzându-mi telegrama.

Anna s-a ridicat şi a închis uşa, cu toate că Willie rămăsese acolo. M-am dus la canapea şi m-am aşezat. Anna a venit lângă mine.

Telegrama era trimisă de un avocat. Tatăl meu murise cu două săptămâni în urmă. Se înecase cu o bucată de friptură. Avocatul îşi cerea scuze pentru faptul că mă anunţa cu atâta întârziere, dar îi fusese destul de greu să dea de urma mea. Mă ruga să confirm

că aceasta era adresa mea actuală, la care putea să-mi trimită informaţii complete.

Am lăsat telegrama pe genunchi şi am rămas privind în gol.

Tata murise în seara în care Ellis voise să-mi spargă uşa camerei, seara în care Rory aproape o omorâse pe Meg în bătaie...

În aceeaşi zi primise şi Màiri telegrama care o împinsese spre sinucidere.

— Maddie? a întrebat Anna în şoaptă.

I-am întins telegrama.

— Vai, Maddie, a spus după ce a citit-o. Îmi pare atât de rău. Atât de rău. Pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

— Cred că aş vrea să rămân singură o vreme.

— Sigur, cum vrei tu.

În timp ce mă ridicam, şi-a pus o mână pe braţul meu.

— S-a întâmplat de Ziua Îndrăgostiţilor, a spus făcând ochii mari.

— Ştiu. Cred că e o zi blestemată.

Mergeam încet pe şoseaua A82. M-am dat la o parte, lăsând să treacă o coloană de vehicule militare vopsite în culori de camuflaj. Erau nişte camioane urâte, pătrăţoase, unele acoperite cu prelată, să nu se vadă ce transportau. În altele erau soldaţi. De fiecare dată când mă depăşea un camion, soldaţii se aplecau peste marginea remorcii, ţinându-se de ea doar cu o mână, ca să fluiere după mine. Erau destui care făceau şi comentarii vulgare, dar nu aveam cum să mă feresc. Eram blocată pe marginea drumului.

M-am întors cu faţa spre maşinile care veneau, fiindcă în felul acesta nu mai vedeam rânjetele de pe chipurile bărbaţilor. E drept, şi şoferii se uitau la mine, dar ei se aflau în spatele parbrizului, aşa că nu auzeam ce spuneau. În cele din urmă, am văzut capătul coloanei.

Douăzeci şi opt de camioane cu totul. Oare câţi dintre tineri aveau să se întoarcă în viaţă din misiunea în care fuseseră trimişi? mă întrebam.

Mi-am continuat drumul.

Pe cer apăreau nori întunecaţi, se răsuceau, îşi schimbau forma şi unii păreau că se prăbuşesc în văioagele dintre dealuri. Eram

uimită de iuţeala cu care se schimba privelişte a. Dealurile acoperite de păşuni şi păduri erau când mohorâte, când ameninţătoare, sălbatice sau maiestuoase, după cum se arăta cerul de deasupra lor. În momentul acela semănau cu nişte pietre funerare.

Poate că Annei i s-a părut ciudat faptul că nu plânsesem. Şi-o fi închipuit că aveam reacţii întârziate. O clipă mi-am zis şi eu că era posibil, dar am alungat repede acel gând.

Nu ştiam dacă lua masa în birou când bucăţica de carne i s-a înţepenit în gât ori dacă reîncepuse să mănânce în sufragerie. Făcuse vreun zgomot sau amuţise complet? Poate că se învineţise la faţă şi mersese împleticindu-se prin cameră, încercând să cheme pe cineva în ajutor. Sau poate că pur şi simplu căzuse cu faţa în sufleul de spanac. Îmi închipuiam scena în fel şi chip, cu o curiozitate morbidă, nu cu tristeţe şi, în nici un caz, cu durere.

Cu toate că nu mai aveam nici o îndoială după ce-i citisem scrisoarea, cred că, de fapt, ştiusem dintotdeauna că nu mă iubea. Probabil că de aceea îi răspunsesem şi eu cu aceeaşi monedă. Nici unul din noi nu se omorâse cu firea.

Cât despre mama, ea cu siguranţă nu mă iubise niciodată, în ciuda paradei de sentimente pe care o făcea. Afecţiunea ei pentru mine, câtă o fi fost, se evaporase cu totul în cele şapte săptămâni cât durase aventura cu Arthur şi nu revenise, sporită, decât atunci când fusese nevoită să se întoarcă la tata.

Nici Ellis nu mă iubise. Cel puţin, nu aşa cum ar trebui un soţ să-şi iubească soţia. Iar în ultima vreme nu mă iubise deloc.

Am ajuns la castel. Cu toate că nu pornisem cu bună ştiinţă într-acolo, am urcat colina, am traversat şanţul de apărare, acum secat, şi am trecut fără să şovăi prin curtea interioară. Mă aflam la poarta dinspre lac.

Am coborât panta abruptă, care m-a forţat să grăbesc pasul într-un mod cât se poate de lipsit de graţie, pentru a nu-mi pierde echilibrul.

În tufişurile de lângă mal erau aruncate zeci şi zeci de mucuri de ţigară. M-a cuprins amărăciunea gândindu-mă că Hank şi Ellis stătuseră tocmai în locul de unde Màiri pornise spre moarte, bând, fumând şi împroşcând cu înjurături, fără să le pese decât de ei şi de faima care-i aştepta.

Am făcut un pas, întocmai ca Màiri, până când am ajuns la malul apei. Apoi am mai făcut unul, un pas mic, cât să intru cu tălpile pantofilor în apă. M-am uitat la apa care se vălurea în jurul lor, apoi am ridicat ochii şi am privit lacul negru, fără fund, care parcă se legăna.

La ce s-o fi gândit Màiri când a intrat în apă? În clipa în care era prea târziu să se mai întoarcă, în care apa se închisese deasupra ei, o cuprinsese părerea de rău sau se simţise uşurată, crezând că-şi va regăsi soţul şi copilul? Mi-am concentrat toate gândurile asupra ei, vrând să simt ceea ce simţise ea. Voiam să ştiu cum e să iubeşti pe cineva atât de mult, încât să nu poţi trăi fără persoana aceea.

Şi atunci am simţit-o. Am simţit-o pe Màiri şi hăul durerii ei şi am fost năpădită de o dorinţă irezistibilă de a merge mai departe, de a mă cufunda în lac. Suferinţa ei era copleşitoare, chinul ei, fără sfârşit. Mă înecau. *Ne* înecau.

Am închis ochii, am ridicat braţele deasupra capului şi m-am aruncat.

În apă s-a pornit un vuiet, ca şi cum ceva se ridica din adâncuri, apoi am auzit un plescăit puternic, semn că ajunsese la suprafaţă. Am deschis ochii în cădere – nu mai aveam cum să dau înapoi – şi am văzut desfăcându-se două limbi de apă... dar ce anume tăia valurile în felul acela? Ceva înainta cu iuţeală sub luciul apei, deşi nu se zărea nimic. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, ceva m-a izbit în burtă, atât de tare încât m-am chircit, şi m-a aruncat înapoi.

Am aterizat departe de mal şi m-am lovit la cap cu o asemenea forţă, încât am văzut stele verzi. Cu toate că mi se tăiase respiraţia, m-am ridicat în picioare clătinându-mă.

Suprafaţa lacului era netulburată, pietrele de pe mal, uscate. Nici măcar un val nu încreţea apa.

Am urcat în grabă panta, prinzându-mă de smocurile de iarbă ca să urc mai repede. Nu m-am oprit să-mi trag sufletul decât când am ajuns sus. M-am adăpostit sub arcadă, de unde, sprijinită de zidul străvechi, aruncam din când în când o privire spre lac, încercând fără succes să mă liniştesc.

Capitolul treizeci şi şapte

Dacă s-o fi mirat că mă vede atât de răvăşită când am intrat în oficiul poştal şi am întrebat dacă pot să dau un telefon dincolo de ocean, atunci Willie poştaşul n-a lăsat în nici un fel să se vadă. La urma urmei, nu trecuseră decât câteva ore de când îmi adusese el însuşi telegrama care anunţa moartea tatei.

Mi-a explicat că apelurile transatlantice puteau fi făcute doar prin radio şi că aparatura necesară se afla numai la conac.

— Mulţumesc, am spus şi mi-am pus mănuşile la loc.

— Şi, mă rog, unde aveţi de gând să mergeţi? a întrebat, încruntând fioros din sprâncene.

— La conac.

M-a oprit cu un gest autoritar.

— Din păcate, nici nu poate fi vorba. Aparatura e folosită de militari, şi numai de ei. Nu vorbim de o cabină telefonică publică. Şi, în orice caz, nu aveţi voie să vă învârtiţi pe terenul de antrenament al armatei.

— Nu, bineînţeles. Nu m-am gândit la asta până acum.

— Atunci, trimiteţi o telegramă?

L-am privit stânjenită.

— Aş trimite, dar, din păcate, sunt în aceeaşi situaţie.

— Aha, a încuviinţat el dând din cap. Ei, ţinând seama de împrejurări, cred că pot renunţa la taxă.

— Mulţumesc, am spus. Sunteţi foarte amabil. Am să mă străduiesc să fie scurtă, deşi mă tem că nu voi reuşi.

— Înţeleg, a zis pregătindu-se să scrie ceea ce urma să-i dictez.

Şi chiar a înţeles, până la punctul în care i-am cerut avocatului să-mi scrie ce presupunea un proces de divorţ şi dacă se putea intenta în timp ce mă aflam în Scoţia. L-am rugat să-mi telegrafieze răspunsul sau să-mi trimită o scrisoare prin poşta aeriană, deoarece doream să găsesc o soluţie cât mai curând posibil.

Willie a înţeles şi partea aceasta, dar în alt fel, fără să pună suflet. Întreaga lui purtare se înăsprise.

Cu toate că fusesem avertizată, nu m-am putut abţine. Ţineam morţiş să văd Craig Gairbh.

Nu-mi făceam iluzii că aş fi putut intra în conac. Voiam doar să văd cum arată pe dinafară. Era locul unde trăise Angus înainte de război şi unde încă îşi petrecea zilele. De aici „lua" vânatul şi peştii cu care atâţia săteni îşi rotunjeau raţiile de alimente. Şi tot acolo se dăduse în spectacol colonelul, cu mulţi ani în urmă, stârnind un scandal internaţional, din cauza căruia Ellis şi Hank hotărâseră că nu le rămânea decât să găsească ei înşişi monstrul. De acolo porniseră toate.

Panouri indicatoare nu erau, în schimb rămăseseră stâlpii pe care fuseseră prinse în cuie indicatoarele, aşa că am dat ocol satului, până am găsit un drum de ţară care ducea în pădure. Amintindu-mi păţania din urmă cu câteva săptămâni, m-am oprit să văd din ce direcţie bătea soarele şi în care parte se ridicau dealurile, înainte să mă aventurez printre copaci.

Ici şi colo, pe marginea drumului erau rododendroni bătrâni, cu frunzele aplecate sub povara zăpezii, dar cărora le dăduseră deja primii muguri, anunţând primăvara. Într-o poiană, un pâlc de brebenei purpurii îşi scoseseră îndrăzneţi capetele prin pojghiţa de gheaţă.

Mersesem aproximativ un kilometru, când am zărit casa. La început n-am văzut decât părţi din ea, fiindcă drumul o cotea când încolo, când încoace şi mulţi dintre copacii care se înălţau între mine şi casă erau conifere. Cu toate astea, mi-am dat seama de la început că era o clădire de proporţii.

M-am grăbit să dau cotul, ca să văd mai mult. Drumul se lăţea şi nu mai era mărginit de tufişuri. În faţa mea se deschidea o alee străjuită de stejari seculari. M-am oprit acolo, în penumbra pădurii.

Eram obişnuită cu casele mari, dar aceasta era de-a dreptul enormă. Numărând ferestrele am dedus că avea cel puţin trei etaje în corpul principal, iar turnurile erau şi mai înalte. Am început să număr coşurile, dar pe la şaisprezece am pierdut şirul, şi nici

măcar nu ajunsesem la jumătate. De ambele părți ale intrării erau scări semicirculare, cu balustrade din piatră. Parapetul acoperișului era și el împodobit cu un șir de balustrade.

Nu era o casă, ci un adevărat castel.

Toată grădina din față, sau ce mai rămăsese din ea, era împrejmuită cu sârmă ghimpată și înțesată de șiruri de barăci din metal ruginit. Arătau întocmai ca adăpostul antiaerian, doar că erau mult mai mari. Chiar în mijlocul grădinii se înălța o fântână arteziană, secată, desigur.

Fântâna părea să dateze din perioada barocă, judecând după cele trei sau patru personaje îngenuncheate sub un vas uriaș. M-am furișat în spatele unui trunchi gros, ca să văd mai bine, și m-am împiedicat de o rădăcină ieșită din pământ. Ca să nu cad, m-am sprijinit de copac. Și abia atunci am văzut, chiar deasupra mâinii mele, panoul bătut în cuie pe trunchi. Era de formă triunghiulară, vopsit în roșu-viu și avea desenat în partea de sus un cap de mort. În partea de jos erau scrise doar două cuvinte:

CÂMP MINAT

Am încremenit. Încă aveam piciorul drept pe rădăcină, motiv pentru care nu-mi puteam ține echilibrul. M-am proptit cu mâna de trunchiul copacului și mi-am lăsat privirea în jos, cercetând locul unde stăteam și întrebându-mă cum aș fi putut ști dacă acolo era sau nu îngropată o mină.

În depărtare se auzeau focuri de armă, însoțite de voci bărbătești – urlete primitive, de-a dreptul fioroase.

Nu mă mișcasem – încă stăteam cu un picior pe rădăcină și cu mâna sprijinită de trunchi –, când am auzit o nouă salvă, căreia i-au răspuns focuri venite din altă parte, de undeva din apropiere.

Nu sunt sigură, dar cred că am țipat. În orice caz, auzul focurilor de armă adevărate m-a făcut să-mi dau seama cât de nesocotit mă purtasem și m-am îngrozit. Una e să vezi trasoare noaptea, și cu totul altceva să te afli pe un câmp minat, unde se trăgeau rafale de pușcă.

Aveam la mine geanta roșie cu masca de gaze și mănușile roșii. Oricine m-ar fi zărit de la distanță, așa că nu mă putea împușca din greșeală. Pe de altă parte, eram, evident, o țintă sigură.

Fără să mă gândesc prea mult, m-am îndepărtat de copac şi am pornit-o cu paşi mari către drum. Picioarele mi s-au afundat de trei ori în covorul gros de frunze înainte să ajung, şi de fiecare dată am fost sigură c-am călcat pe o mină şi am să fiu făcută bucăţi.

Când am ajuns înapoi la drum şi m-am simţit în siguranţă, m-am oprit locului ca încremenită. Nu aveam de unde să ştiu dacă nu cumva intrasem pe un câmp minat şi nici dacă aveam să scap cu viaţă.

În timp ce împuşcăturile răsunau din toate părţile, am dat cu ochii de urmele lăsate de roţile camioanelor. Am păşit într-unul dintre aceste mici şănţuleţe şi l-am urmat, având grijă să nu calc în afara lui. Când am trecut de ultimul rododendron, am rupt-o la fugă. La fiecare pas, geanta cu masca de gaze sălta în spatele meu, izbindu-mă peste şold.

Am ieşit în goană din pădure, de parcă mă fugărea cineva, şi am ajuns înapoi la şosea. Am păşit peste bordura vopsită în alb şi m-am sprijinit de zidul de piatră din spatele ei.

Mi-am lipit amândouă mâinile de zid şi am rămas aşa, aplecată, răsuflând greu. Ceva mai încolo, o vacă roşcată, cu blană lungă şi coarne încă şi mai lungi, mă privea indiferentă, rumegând.

*

Meg stătea la tejgheaua din spatele barului, când am dat buzna pe uşă şi am închis-o în urma mea.

— Maddie! Ce-i cu tine?

Mi-am scos mănuşile, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât le-am scăpat pe jos. Când m-am aplecat să le ridic, geanta cu masca de gaze mi-a alunecat de pe umăr şi a căzut cu o bufnitură.

— Lasă-le, a zis Meg. Vino să stai jos.

Am renunţat şi m-am îndreptat spre canapea, nesigură pe picioare. M-am aşezat şi mi-am pipăit părul, care era ud, lipit de frunte şi de ceafă.

Meg s-a întors neliniştită spre uşă.

— De cine fugi? Te urmăreşte cineva?

Am fluturat din mână, dar a trebuit să aştepte până mi-am recăpătat suflul.

— Nu, nici vorbă. Nu-ţi face griji.

A mai aruncat o privire spre uşă, apoi a venit să se aşeze lângă mine.

— Atunci, ce e?

— Nimic, am zis.

— Ei, cum, se vede cât se poate de limpede că ai păţit *ceva*! Eşti întoarsă pe dos. Ia stai puţin aici. Îţi aduc un pahar cu apă.

— Te rog să nu te ridici. Apropo, ce cauţi tu aici, mă rog? N-ai voie să te oboseşti.

— Nici vorbă. Am vrut să mai văd şi altceva decât pereţii camerei şi am coborât aici cu revista de cuvinte încrucişate pe care mi-ai dat-o tu. Rămâi unde eşti. Mă duc să-ţi aduc un pahar cu apă şi să nu aud că te opui.

De cum mi-a întins paharul, am băut apa pe nerăsuflate, plescăind. Când l-am terminat, l-am pus jos şi m-am şters la gură cu dosul palmei.

— Mulţumesc, i-am spus stânjenită, fiindcă, ridicând ochii, am văzut că mă privea cu un amestec de duioşie şi tristeţe.

— Anna mi-a spus despre tatăl tău, a zis încet. Îmi pare foarte rău. E normal să fii zdruncinată. Niciodată nu ştii cum vei reacţiona la auzul unei astfel de veşti.

— Nu e din cauza tatei, am zis. Puţin îmi pasă de tata.

Meg m-a privit în tăcere o bună bucată de vreme. Îmi dădeam seama cât de îngrozitor sunaseră vorbele mele. Poate că mă credea o fiică lipsită de inimă.

— Atunci, din ce cauză? m-a întrebat nelămurită.

Am râs scurt, un râset nervos, deznădăjduit.

— Nu ştiu dacă să-ţi spun.

— Fii liniştită, n-am să te judec. Aş fi ultima care să arunce cu piatra.

— Vei crede că sunt nebună.

— N-am de unde să ştiu până nu-mi spui.

M-am aplecat spre ea şi i-am spus în şoaptă:

— Astăzi m-a atacat monstrul.

Meg a făcut ochii mari. A tăcut puţin, apoi m-a întrebat:

— *Ce* ai păţit?

M-am lăsat pe spătarul canapelei.

— Eram sigură c-o să mă crezi nebună! Până să vin aici, nu credeam în chestiile astea supranaturale. Apoi a venit Caonaig să-l ia pe fratele Annei. Anna a ştiut că venise să-l ia pe Hugh şi s-a dovedit că avea dreptate. Şi blestemata aia de cioară, aducătoare de necaz, care m-a făcut să intru în pădure. Iar azi... monstrul s-a ridicat din apă şi m-a atacat!

Meg a rămas o vreme cu ochii la mine, apoi s-a ridicat în picioare.

— Cred că ne-ar prinde bine amândurora ceva mai tărişor.

A turnat whisky în două pahărele.

— *Slainte*, a spus.

— *Slainte*, am zis şi mi-am ciocnit paharul de al ei.

— Ei, ce-ar fi s-o luăm de la început?

Nu ştiam cât de departe să merg înapoi cu povestea, aşa că am luat-o chiar de la început. Mi-am vărsat oful fără să mă opresc nici măcar să-mi trag sufletul. I-am spus totul, de la cum nu simţisem nimic la auzul veştii despre moartea tatei, fiindcă nici lui nu-i păsase câtuşi de puţin dacă eram sau nu în viaţă, la cum mă înfometase mama ani în şir şi cum avea de gând să-mi opereze nasul şi lobul frontal, la tentativa de sinucidere pe care ar fi trebuit s-o zădărnicesc, la cum dăduseră Hank şi Ellis cu banul, hotărând astfel care dintre ei să se însoare cu mine, pentru a mă abandona apoi acolo. I-am împărtăşit părerea mea cum că Ellis nu era daltonist, i-am mărturisit că eram îndrăgostită până peste urechi de Angus. N-am omis să-i spun ce păţisem pe malul lacului, apoi cum îi trimisesem avocatului telegrama în care ceream informaţii despre cum puteam divorţa şi am încheiat povestind cum ajunsesem pe un teren minat fiindcă, nici eu nu ştiam de ce, conacul exercita asupra mea o atracţie irezistibilă.

În tăcerea grea care s-a lăsat, am înţeles ce făcusem.

— O, Doamne! am spus şi mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— Dacă te referi la Angus, nu e nici o noutate, a zis Meg. Am văzut cum te uiţi la el.

M-am întors cu spatele la ea, răsuflând greu, ca după un mare efort.

— Şi am văzut şi cum se uită el la tine, a adăugat Meg încet.

Am simţit că-mi iese inima din piept.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp şi m-am întors spre ea. Mă privea drept în ochi, fără să clipească.

— Hai să ne întoarcem un pic. Spune-mi exact ce s-a întâmplat pe malul apei.

I-am povestit din nou.

— Şi atunci, chiar când eram pe punctul să mă scufund în apă, ceva ca un pietroi nevăzut a ţâşnit afară şi m-a izbit, aruncându-mă înapoi. Ştiu că ţi se pare o nebunie, dar jur pe Dumnezeu că aşa s-a întâmplat, cu toate că n-aş şti să explic exact.

Meg a dat solemn din cap, ca cineva care înţelege foarte bine.

— Aşa e. Dar eu pot. N-a fost monstrul, Maddie. Dacă ar fi fost el, nu te-ar fi împins pe mal. Te-ar fi tras în apă.

Am clătinat din cap:

— Păi atunci...

— A fost Màiri. Azi se împlinesc trei ani de când a murit, chiar în acel loc. A pătruns în mintea şi în inima ta, să vadă dacă sentimentele tale pentru Angus sunt sincere, şi când a văzut că într-adevăr sunt, te-a împins afară. Ţi-a dat binecuvântarea ei, Maddie.

Capitolul treizeci şi opt

Într-o singură zi trecusem de la convingerea că nimeni nu mă iubise vreodată la gândul că era posibil ca bărbatul de care mă îndrăgostisem nebuneşte să mă iubească la rândul lui. Dar asta nu era tot. Apariţia lui Màiri îmi întărea speranţa că eram meniţi să fim împreună. După ce văzusem un Caonaig, nu-mi mai venea să trec uşor peste astfel de mesaje.

Meg voia să revină la lucru în seara aceea, să dea măcar o mână de ajutor, dar Angus nici n-a vrut sa audă. Eram de aceeaşi părere. Abia îi scoseseră firele şi o surprinsesem în mai multe rânduri strâmbându-se de durere atunci când credea că n-o vede nimeni. Cu toate astea, îmi părea rău că nu avea să coboare şi ea, fiindcă mi-ar fi prins bine un mic sprijin moral.

Cu câteva minute înainte de ora şase, când mi-am luat locul la bar, Angus s-a apropiat de mine şi şi-a pus palma peste mâna mea.

— Am aflat vestea despre tatăl tău. Condoleanţele mele pentru pierderea suferită.

— Mulţumesc, am spus ridicând privirea spre el. Şi ţie, pentru pierderea suferită.

A dat încet din cap, şi asta a fost. Ştia că aflasem totul.

În cursul acelei seri, am aruncat când şi când câte o privire spre Angus, căutând să văd dacă ceea ce-mi spusese Meg era adevărat. El era însă preocupat – lucru deloc de mirare –, şi pe faţa lui nu puteam citi nimic.

Se vedea că şi localnicii îşi aminteau de ceea ce se petrecuse cu trei ani în urmă, fiindcă dădeau comenzile cu un fel de solemnitate şi reţinere. Singurii care vorbeau mai tare erau forestierii, dintre care unii îşi aduseseră şi logodnicele.

La un moment dat, când am vrut să intru în fugă în bucătărie cu un teanc de farfurii goale în braţe, m-am izbit de Angus. M-a prins de coate, să nu cad.

— Ai păţit ceva? m-a întrebat.

— Nimic, am răspuns, străduindu-mă să par indiferentă. Dar nu sunt sigură că pot spune acelaşi lucru despre rochia mea.

S-a uitat în jos la mine, cu o privire intensă, fără să clipească. O vreme am rămas amândoi aşa, privindu-ne.

Când în cele din urmă a trecut pe lângă mine şi s-a dus în sală, am lăsat jos vraful de farfurii şi m-am sprijinit de masă.

După ce uşa din faţă s-a deschis şi s-a închis pentru ultima dată, iar Meg s-a dus la culcare, m-am furişat jos pe scară în vârful picioarelor.

Mă pregătisem asemenea unei mirese: îmi periasem îndelung părul, ca să fie moale la atingere, îmi dădusem cu parfum la încheietura mâinilor şi în adâncitura coatelor şi îmbrăcasem o cămaşă de noapte lungă, albă – simplă, doar cu dantelă la gât şi la mâneci.

Focul se domolise şi tăciunii acoperiţi cu cenuşă ardeau mocnit. Simţind sub picioare răceala dalelor de piatră, aproape că mi-a pierit curajul. M-am sprijinit cu amândouă mâinile de tejgheaua barului, ca să-mi vină inima la loc.

Dacă mă întorceam, era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă mergeam mai departe, mă aventuram în necunoscut.

„Ţi-a dat binecuvântarea ei, Maddie."

M-am furişat în bucătărie şi am mers pe lângă perete până am dat de una dintre uşile de lemn cioplit care serveau pe post de paravan în faţa patului. Pe întuneric, nu-mi dădeam seama dacă erau deschise ori închise. Am pipăit lemnul, până am ajuns la marginea panoului.

Uşile erau deschise. Mă aflam chiar în faţa lui.

Dintr-odată m-a inundat o lumină orbitoare. M-am dat înapoi. Când a văzut că eram eu, Angus a proptit lanterna de perete, pentru ca lumina să bată în sus, şi s-a aşezat pe marginea patului. Purta pantaloni de pijama albaştri şi un maiou, întocmai cum îl văzusem în seara în care sosisem la han.

— Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva? a întrebat frecându-se la ochi.

— N-am nimic, am spus clipind de mai multe ori, fiindcă lumina lanternei mă orbise.

— Atunci?

Am plecat privirea, muşcându-mi buzele. După un timp, când ochii mi s-au acomodat cu lumina, am făcut un efort şi am ridicat din nou privirea. Angus se uita la mine îngrijorat.

— Ce e, *m'eudail*? m-a întrebat cu blândeţe.

Mi-am luat inima în dinţi.

— Angus, vreau să-ţi... ba nu, *trebuie* să-ţi spun ceva. Ceva important.

Am înghiţit şi l-am privit drept în ochi.

— Ştiu că e un lucru neobişnuit şi că în alte împrejurări ar fi de neînţeles, însă acum nu trăim în împrejurări normale şi mi-am dat seama că... că sunt... că m-am...

Mi-am acoperit gura cu palmele, să nu se audă că plângeam.

— O, Doamne! Îmi cer scuze! În viaţa mea nu m-am simţit aşa de neroadă.

S-a ridicat într-o clipă şi m-a îmbrăţişat.

— Şş, *m'eudail*, nu e nevoie să spui nimic. Ştiu deja.

— Cum să ştii, dacă eu însămi nu reuşesc să ţi-o spun?

— Ştiu, şi gata! mi-a răspuns.

Auzeam cum îi bătea inima, chiar lângă urechea mea.

În cele din urmă s-a dat un pas înapoi, cu mâinile pe umerii mei. M-a privit în ochi vreme îndelungată, până când n-a mai rămas nimic pe pământ în afară de chipul lui. Când mi-a luat obrajii în palme şi s-a aplecat spre mine, abia m-am mai putut ţine pe picioare. Am închis ochii, cu buzele întredeschise.

M-a sărutat pe frunte.

— *M'eudail*, eşti mâhnită, mi-a şoptit. Eşti vulnerabilă. Acum nu e vremea potrivită pentru astfel de lucruri.

*

Nici nu ştiu cum am ajuns sus. Am luat-o la fugă, fără să-mi mai pese de cum arătam, m-am trântit pe pat şi am început să plâng, cu faţa îngropată în pernă.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă. Chiar dacă nu mai plângeam în hohote, probabil că făcusem prea mult zgomot şi o trezisem pe Meg.

— Nu e încuiat, am zis.

Uşa s-a deschis, iar lumina unei lumânări a aruncat umbre lungi pe pereţii camerei. Dacă judecai după mărimea umbrei, fotoliul ar fi trebuit să fie înalt până aproape de tavan. Stăteam cu faţa spre el, cu genunchii strânşi la bărbie. Obrajii îmi erau uzi de lacrimi, ca şi perna de altfel.

— Îmi pare rău că te-am trezit, am mormăit.

— Mie, nu, a răspuns Angus.

Am ridicat capul de pe pernă şi m-am uitat peste umăr. Stătea în prag, cu o lumânare în mână.

— Pot să intru?

M-am îndreptat de spate, până când spinarea mi s-a lipit de tăblia patului. Mi-am suflat nasul şi mi-am şters faţa cu mâini tremurătoare.

Angus a pus lumânarea pe scrin şi s-a apropiat de pat.

— Iartă-mă, a spus.

Eu îl priveam tremurând. Mi-au dat din nou lacrimile.

S-a aşezat pe pat şi m-a mângâiat cu un deget pe obraz. Mi-am ţinut respiraţia şi am închis ochii.

— Iartă-mă, a repetat.

Când am deschis ochii, i-am văzut faţa aproape de a mea.

— M-am înşelat, *mo run*, vremea potrivită e chiar acum.

S-a tras mai aproape şi a început să-mi sărute obrajii uzi de lacrimi, cu mişcări lente, trecând uşor de la unul la celălalt. În cele din urmă, când simţeam că nu mai rezist, şi-a lipit gura de a mea.

Avea buzele pline, calde. Le ţinea întredeschise şi am simţit cum începe să răsufle din ce în ce mai repede. M-a sărutat iar şi iar, cuprins de un fel de febră, frecându-şi barba de pielea mea. M-a mângâiat pe gât, apoi pe sub cămaşa de noapte.

Am gemut, iar el s-a oprit.

Cu mâna pe sânul meu, m-a privit cercetător, aşteptând un semn. A fost un moment de dulceaţă dureroasă, de încântare chinuitoare, de dorinţă nestăvilită. Nu m-am putut stăpâni.

M-am aplecat şi am încercat să-i scot cămaşa. Atunci s-a ridicat şi şi-a tras-o peste cap. Eu am îngenuncheat pe pat, trăgând de cămaşa mea de noapte.

— Aşteaptă! a zis, şi a fost rândul meu să mă opresc.

Mi-a scos cămaşa încet, îndeplinind parcă un ritual.

Nu mă simţisem niciodată atât de goală, dar nici să mă acopăr n-aş fi vrut. Lumânarea pâlpâia în spatele lui, şi a început să răsufle greu în timp ce-şi plimba privirile peste trupul meu, oprindu-şi-le fără nici o stânjeneală asupra sânilor şi a şoldurilor mele.

— *Mo run geal og!* a zis. Ce frumoasă eşti!

Şi-a desfăcut pantalonii de pijama şi i-a lăsat să cadă pe podea. Mi s-a tăiat respiraţia. Bineînţeles, cunoşteam anatomia, dar, cu excepţia statuilor, nu mai văzusem un bărbat gol, ca să nu mai vorbesc de un bărbat excitat. Cred că Angus şi-a dat seama, fiindcă s-a oprit puţin, ca să-l pot privi.

În cele din urmă a îngenuncheat pe pat şi mi-a pus o mână sub ceafă, ţinându-mi capul în timp ce mă întindea încet.

Câteva clipe mai târziu, stătea aplecat deasupra mea, privindu-mă adânc în ochi, şi m-a întrebat:

— Eşti sigură, *mo chridhe*[1]? Fiindcă nu mai e cale de întoarcere.

— Da, am şoptit. Sunt absolut sigură.

Când s-a afundat în mine, totul s-a învârtit în jurul meu şi am început să tremur. Mi-am încolăcit braţele şi picioarele în jurul lui, dorindu-mi să-l ţin aşa toată viaţa.

A doua zi dimineaţa mi-a trebuit ceva timp ca să înţeleg că nu visez. Lumânarea se stinsese de mult. Eram goi, lipiţi unul de altul, cufundaţi într-un întuneric de peşteră. Angus ţinea o mână sub perna mea şi cealaltă peste mine, cu palma odihnindu-se între sânii mei. Am rămas nemişcată, cu mâinile pe braţul lui. Când s-a mişcat, i-am pus palma pe inima mea şi l-am mângâiat cu degetele pe braţ, minunându-mă cât de diferită era pielea lui de a mea. Cu toate că era încă adormit, am simţit cum pulsul i se accelerează şi cum se lipeşte de mine.

M-am răsucit, am dat cearşafurile deoparte şi l-am sărutat pe piept, atingându-i cicatricele cu buzele şi cu degetele. Când am urcat spre gură, mi-a luat faţa în palme şi şi-a apăsat buzele de ale mele, deschizându-le, aşa încât au împărţit aerul aceleiaşi respiraţii. Apoi m-a ridicat deasupra lui, ca pe un fulg, şi m-a aşezat în

1. Inima mea (în scoţiană, în original).

așa fel încât genunchii mei desfăcuți îl cuprindeau de-o parte și de alta. I-am atins pieptul cu mâinile, șocată să mă aflu călare pe el.

Și-a întins palmele și mi-a atins sfârcurile cu degetele. Am tras aer în piept și aproape că n-am mai putut respira.

— Maddie, *mo chridhe*! a zis.

— Angus... O, Doamne! am zis cu voce răgușită. Nu știu ce să fac.

— Ba știi. Vino spre mine.

Am coborât încet șoldurile și mi s-a tăiat respirația când l-am simțit împingându-se în mine.

— Angus...

— E bine, a spus mângâindu-mă pe obraz. *Na stad.* Sunt aici, cu tine.

Nu s-a clintit până nu l-am lăsat să pătrundă în mine. M-am coborât încet, încet, până când șoldurile ni s-au atins, m-am ridicat apoi până când m-am temut c-o să-l pierd și m-am coborât din nou. M-am aplecat, cu mâinile proptite de-o parte și de alta a capului lui. Respiram greu, cu fața afundată în pernă.

Mă ținea de mijloc și, de fiecare dată când mă lăsam în jos, se ridica încă puțin și rămânea mai mult. Îi simțeam sângele pulsând, ca și cum nervii noștri se contopiseră.

Picioarele îmi tremurau tare, dar, chiar în clipa când credeam că n-am să mă mai pot stăpâni, a ridicat mâinile, împletindu-și degetele cu ale mele, dându-mi încredere.

Contracțiile au fost copleșitoare, atât de neașteptate și puternice, încât am scos un țipăt, iar el mi-a luat fața în palme, mi-a acoperit gura cu a lui și s-a împins în mine mai repede, mai pătimaș. Când l-am simțit descărcându-se, m-a trecut un fior atât de violent, încât am crezut c-o să mi se oprească inima.

În timp ce ne odihneam îmbrățișați, m-a mângâiat pe păr și pe spate. Îmi îngropasem fața în gâtul lui și cu fiecare respirație mă îmbătam de mirosul trupului său.

— Ei, a spus sărutându-mă, cu toate că mi-aș dori să nu mai plec de aici, datoria mă cheamă.

L-am prins de încheietură:

— Te iubesc, Angus Grant! Te iubesc din toată inima!

S-a aplecat și mi-a dat un sărut lung, de despărțire.

— Și eu te iubesc, *mo chridhe*!

Capitolul treizeci şi nouă

Meg a ghicit ce se întâmplase de cum a dat cu ochii de mine. N-a spus nimic, doar a zâmbit ca pentru sine. Nici n-ar fi fost greu să ghicească, fiindcă eram îmbujorată şi ţineam ochii în pământ. Pe cap îmi pusesem un turban, pentru că nu apucasem să-mi aranjez părul.

Am terminat treaba la etaj aproape în acelaşi timp cu Anna, care făcuse curat la parter, şi ne-am adunat toate trei în bucătărie să luăm un *strupag*.

Anna îşi petrecuse ultimele după-amiezi acasă, adunând pietrele din straturile de cartofi, aşa că spatele îi cam înţepenise.

— Din cauza găleţilor cu pietre, ne-a explicat. Sunt mai grele decât cele cu lapte. Le ridic, le pun iar jos, mă aplec să mai iau câteva pietre... E un dezastru pentru spate, credeţi-mă. Am să ajung ca Rhona în scurtă vreme.

— Ei, sigur că nu! am contrazis-o, deşi nici eu nu eram prea convinsă – viaţa la fermă chiar părea o corvoadă.

— Ridică-te şi apleacă-te peste masă! a îndemnat-o Meg. Îţi fac eu un masaj de-o să mă ţii minte.

Meg s-a aşezat în spatele ei şi i-a masat spinarea, înfigându-şi degetele mari chiar deasupra şoldurilor Annei.

— Vin şi eu să te ajut la adunat pietre, a zis Meg. Unde-s doi, puterea creşte!

— Nici să nu te gândeşti! a protestat Anna indignată. Doctorul McLean nu-ţi dă voie să munceşti deloc, darămite să cari pietre.

— Nu prea am ce face, a spus Meg. M-am plictisit de moarte de cuvintele încrucişate de la Maddie şi de şmecheriile ortografiei americane – oare ce le-o trebui să bage un „e“ în whisky, pentru numele Domnului? În orice caz, doctorul McLean o să-mi dea voie să lucrez într-o zi, două, ceea ce înseamnă că pot începe chiar de azi.

— Pot să ajut eu la adunat pietre, am zis.

Anna şi Meg s-au privit o clipă fără nici o expresie, apoi au izbucnit în râs.

— Şi să te murdăreşti pe mâini? s-a prefăcut Meg îngrijorată.

— Mă murdăresc pe mâini în fiecare zi!

— Parcă nu te-am auzit oferindu-te să cureţi maşina de gătit, a spus Anna.

— Nu m-ai întrebat. Şi, dacă vrei să ştii, eram la etaj, curăţam toaleta. Nici eu nu te-am auzit oferindu-te s-o cureţi.

— Hai, las-o baltă! a spus Anna. Ne distram şi noi puţin.

— Ştiu! am răspuns râzând. Nu fi caraghioasă!

Anna m-a privit printre gene.

— Ce binedispusă eşti în dimineaţa asta!

Uşa din faţă s-a deschis, închizându-se după numai câteva clipe. Anna a aruncat o privire spre ceas.

— O fi Willie cu poşta, a spus panicată. Şi eu sunt plină de funingine de la sobă!

— Ia o cârpă şi şterge-te, a zis Meg. Îl ţin eu de vorbă.

Aşteptau ca Willie să-i ceară mâna Annei, fiindcă obţinuse deja binecuvântarea tatălui ei.

Pentru mine, această atracţie era un mister. Adică era uşor să-ţi dai seama de ce era Willie atras de Anna, dar oare ce văzuse Anna la el? Mie îmi păruse întotdeauna un pitic supărăcios, care se pripea să-i judece pe alţii şi care mai era şi cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât Anna, dar se pare că ea era nebună după el. Nu degeaba se spune că dragostea e oarbă. Mie îmi părea foarte rău pentru bietul George cel şchiop.

Anna s-a repezit la chiuvetă şi a început să se spele pe faţă. M-am dus lângă ea, să mă asigur că nu-i scăpa nici o pată de funingine.

Meg s-a întors albă ca varul.

— Nu era Willie, a zis.

— Atunci, cine...?

M-a privit atât de abătută, încât am înţeles.

— Doamne, Dumnezeule...

Meg s-a apropiat de mine şi m-a strâns de mână.

— N-a întrebat de tine, dar, dacă întreabă, îi spun că ai plecat la plimbare.

— Nu, am zis încet. Am să cobor. N-are nici un rost să amân inevitabilul.

— Ce-ai să-i spui?

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Măcar aşteaptă până se întoarce Angus.

Am clătinat din cap.

Meg m-a privit o clipă, apoi a dat din cap a încuviinţare.

— Bine, dar să ştii că sunt aici şi ţin în mână cea mai grea tigaie pe care o avem – în caz că ai nevoie de ajutor.

Mi-am scos şorţul şi l-am atârnat într-un cui, după care am pornit-o spre camera din faţă. Picioarele se mişcau parcă independent de voinţa mea.

Ellis şi Hank erau aşezaţi lângă cămin, la locurile lor. Nici n-ai fi zis că fuseseră plecaţi. Ellis stătea pe canapea, cu spatele spre mine, Hank – într-unul dintre fotolii. S-a ridicat de cum m-a văzut.

— Maddie, fată dragă! a exclamat ridicând braţele în semn de bun venit. Văzând că nu-i răspund, şi-a lăsat mâinile pe lângă corp şi s-a încruntat.

— Ce-i cu tine? Parcă ai fi văzut o fantomă.

— Cam aşa mă şi simt. Ce căutaţi aici?

Ellis s-a întors ca să mă privească în faţă, întinzând mâna peste braţul canapelei.

— Ce întrebare ciudată! Locuim aici, ai uitat?

— De fapt, văd că nu prea mai locuiţi aici.

— Doar ştiai că plecăm, a zis Ellis.

— Ai spus că lipsiţi câteva zile şi au trecut două săptămâni.

— Doar treişpe zile, a zis Hank. Dar ce contează numărul?

— Pentru mine a contat, am zis. Am crezut că nu vă mai întoarceţi.

— Vai de mine, nu cumva ţi-ai imaginat iar că te-am abandonat? a întrebat Ellis. A ridicat o sprânceană şi s-a întors spre Hank:

— Ţi-am spus că-şi închipuie tot felul de lucruri.

Mi s-au tăiat picioarele. În clipa următoare, Hank şi Ellis m-au prins şi m-au aşezat pe canapea.

— Ce-i cu tine? Ai o criză? a întrebat Ellis.

— Adu-i un pahar cu apă! a zis Hank.

— N-am cum, nu e nimeni la bar.

— Atunci ia un pahar şi caută un robinet!

— Cum adică, să mă duc în bucătărie? Şi dacă e cotoroanţa acolo?

— Atunci du-te la baie, pentru Dumnezeu!

Ellis i-a aruncat lui Hank o privire rănită, apoi s-a dus la bar şi a luat un pahar. S-a oprit în uşa bucătăriei, dar s-a răzgândit şi s-a dus sus.

Hank s-a aşezat în faţa mea, pe o măsuţă joasă. S-a aplecat spre mine, cu coatele pe genunchi.

— Fată dragă, ce se întâmplă? Spune-mi!

— Nu se întâmplă nimic, am zis, dar vocea m-a trădat.

— E clar că ceva se întâmplă. Şi, dacă nu-mi spui, va crede că ai din nou o criză.

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

— Mereu crede că am o criză. Nu-mi mai pasă.

— Nu vorbi aşa, a zis Hank.

— Chiar nu-mi mai pasă.

— Ei, pe dracu'! a spus Hank, aruncând o privire spre casa scării. Uite ce e, să ştii că Ellis s-a interesat de unele lucruri. De fapt, nu doar s-a interesat. A făcut nişte aranjamente.

— Deci, chiar vrea să mă închidă într-un ospiciu, nu-i aşa?

— Nu, vrea să te trateze.

Am fost atât de şocată, încât am amuţit.

— Să mă trateze? am întrebat cu voce gâtuită, cu toate că înţelegeam foarte bine.

— Judecând după gravitatea simptomelor, medicul cu care a vorbit e de părere că cea mai bună soluţie ar fi un tratament pe viaţă. Nu va trebui nici măcar să stai în spital.

„Te-ai simţi mult mai bine! spusese mama. Floare la ureche. Într-o oră s-a şi terminat."

— Şi ce i-a spus doctorului, ca să-i dea astfel de idei?

— Păi, una la mână, că ţi-ai aruncat pastilele la toaletă...

— Le-am aruncat pentru că Ellis le lua cu pumnul. Eu n-am luat decât o pastilă, *o dată*. *Una* singură. El e cel care are nevoie de pastile. Doar ştii foarte bine, Hank!

— Ţi-ai pierdut capacitatea de a percepe structura claselor sociale, dai semne de paranoia...

— *Paranoia?* Haida-de, Hank!

— ...şi ai început să aiurezi.

Dădeam din cap, cu ochii la el.

— Vasăzică despre asta era vorba...

— Despre ce?

— Parcă n-ai şti. Am să-i trimit pe loc o telegramă colonelului.

— Şi ce-ai să-i scrii? a întrebat Hank.

— Că Ellis nu e daltonist! Că a minţit ca să scape de serviciul militar!

Hank a rămas cu gura căscată.

— Doamne, Maddie! Sigur că nu se preface. Cum poţi spune aşa ceva?

— Te rog, am zis. Cât de proastă mă crezi? Aţi pus totul la cale împreună, v-aţi găsit nişte boli ascunse doar ca să nu mergeţi pe front.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Platfus? Să fim serioşi!

— Ba *am* platfus! a protestat Hank, împroşcând cu salivă din pricina furiei. De când mă ştiu a trebuit să port pantofi ortopedici!

— Nici unul din voi nu e mai breaz decât celălalt. M-am săturat! am zis ridicându-mă.

— Maddie, stai...

Tonul lui m-a convins.

— Nu trimite telegrama! a zis.

— De ce? Odată ce adevărul va ieşi la iveală, nu va mai fi nevoie să mă ducă la nici un tratament.

— Fiindcă nu e adevărat. Şi fiindcă ar fi exact genul de comportament nesăbuit care-l îngrijorează pe Ellis. Îţi pui ceva în cap şi acţionezi în consecinţă, fără să ţii seama de urmări. Dacă îi scrii colonelului, Ellis te va trimite la tratament mai devreme decât plănuia – totul e aranjat, nu trebuie decât să dea un telefon. Şi pe urmă, ca să meargă până la capăt, are să pună să-l ridice şi pe Barbă-Neagră.

— Pe Angus? De ce?

— Exact din acelaşi motiv: comportament familiar nelalocul lui. Ellis e convins că a profitat de tine, aşa că s-a oprit la tribunal să afle cum se pedepseşte braconajul. Doi ani de închisoare pentru fiecare infracţiune, ca să ştii şi tu!

M-am aşezat încet la loc.

— Atunci, dacă e de ajuns să dea un telefon şi eu nu mai pot face nimic, de ce te mai oboseşti să-mi spui toate astea?

Hank a oftat.

— Nu ştiu. Poate tocmai fiindcă e de-ajuns să dea un telefon. Ca să te avertizez, cred. Să încerci să nu-l stârneşti. La început am fost împotrivă, dar, cinstit să fiu, Maddie, mă sperii. Îţi dai seama de ce m-ai acuzat adineauri? Şi de ce l-ai acuzat pe Ellis? Parcă ai încercat cu bună ştiinţă să ne atingi unde ne doare mai tare. Nu e genul tău. Maddie, aşa cum o cunosc eu, n-ar fi făcut niciodată asta.

Ellis a coborât tropăind.

— Uite! a spus, punându-mi paharul cu apă în mână.

L-am împins, stropindu-l pe pantaloni.

A aşezat paharul pe masă şi m-a privit cu îngrijorare exagerată.

— Iubito, pari zdruncinată! Ai nevoie de o pastilă? Am cumpărat câteva cât am fost plecaţi. Am dat peste un doctor tare amabil, o somitate în materie.

Şi atunci am ştiut că era adevărat. Am citit în ochii lui îngrijorarea simulată, egoistă, de fapt, despre care avea să se convingă singur că e sinceră, am citit mulţumirea lui crescândă că, în sfârşit, mă purtam isteric, precum şi dorinţa de a măslui adevărul, lăsând să se creadă că tot ce făcea era în interesul meu, de care-i păsa mai presus de toate.

Mi-am dat seama că gândea la fel ca mama şi am înţeles cât de important era felul în care mă purtam. M-am străduit să gândesc şi eu ca ea.

— Nu, am o mică indigestie. Mi-a fost greaţă toată ziua. Dacă nu te superi, mă duc să mă întind puţin.

— Vrei să vin cu tine? a întrebat cu aceeaşi voce mieroasă.

— Nu, o să-mi revin.

— Maddie, a zis, erai în bucătărie adineauri, când ne-am întors noi?

— Da, am răspuns forţându-mă să surâd. Căutam ceva pentru stomac.

— A! a dat el din cap. Desigur.

— Să cobor la şapte, da?

— Numai dacă te simţi în stare. Odihneşte-te, scumpo!

M-am ridicat cu o mişcare demnă şi am reuşit să urc la etaj.

Meg a apărut după doar câteva minute.

I-am deschis şi m-am prăbuşit pe pat, cu faţa afundată în pernă.

— Cum a fost? m-a întrebat închizând uşa. Trebuia să vorbeşti mai tare. N-am auzit nimic.

— Încuie uşa, te rog!

A încuiat-o şi s-a aşezat lângă mine. Ce-ai făcut? I-ai spus că vrei să te desparţi de el?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă n-am putut! am zis simţindu-mă o netrebnică. Trebuie să mă împac cu Ellis, sau cel puţin să pară că fac asta.

Meg a sărit în picioare şi m-a privit mâniată:

— Ce? Cum ai putut face aşa ceva? Te-ai gândit cum o să se simtă Angus? Chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

— Înseamnă totul pentru mine! am spus aproape strigând. Şi, dacă voi avea un viitor alături de el, atunci vreau să-l am cu mintea întreagă!

Meg m-a privit o vreme, apoi s-a aşezat.

— Nu înţeleg, a spus.

— Îţi aminteşti când ţi-am zis că mama voia să-mi facă lobotomie?

— Mda, a spus ea nesigură.

— Ştii ce e aia?

— Nu chiar.

— Îţi bagă o spatulă mică prin orbită până ajung în partea din faţă a creierului şi o răsucesc încolo şi-ncoace... Asta vrea să-mi facă soţul meu cu prima ocazie când îl scot din fire!

A rămas cu gura căscată, îngrozită.

— Nu se poate să-ţi facă una ca asta!

— Ba se pare că poate, de vreme ce a şi aranjat totul. Acum câţiva ani am fost diagnosticată cu o boală nervoasă, iar mama a fost nebună de legat. Ellis l-a convins pe doctor fără ca acesta să dea măcar ochii cu mine. E de ajuns să dea un telefon şi vin să mă ia.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Meg.

S-a ridicat şi s-a aşezat pe fotoliu.

— Şi nu i-ai spus că vrei să ceri divorţul...

— Nu, slavă Domnului! Dacă i-aş fi spus, ambulanţa ar fi fost deja pe drum.

— Şi nu ştie despre tine şi Angus...

— Bănuieşte ceva, dar în nici un caz totul.

A plesnit cu palmele în braţele fotoliului cu atâta putere, că am tresărit.

— Atunci *de ce*?

— Pentru bani, bineînţeles. Şi am făcut *prostia* să-l stârnesc chiar eu.

— Nu se poate! a spus încruntându-se. Cum e cu putinţă?

— Am fost atât de proastă, încât să-i spun că nu-l cred daltonist. Dacă îi spun tatălui său, rămâne fără un ban. Aşa că a clocit un plan ca să poată pretinde oricând că bat câmpii. Iar, dacă aş fi aşa de nechibzuită, încât să spun ceva, un simplu telefon ar rezolva problema. Nu-mi rămâne decât să încerc să nu-l calc pe nervi până îmi vine în minte o soluţie.

— Ba nu, uite *cum* o să facem! a zis Meg hotărâtă. Te scoatem de aici. Părinţii Annei te vor primi la ei acasă, sunt sigură. Are să te ducă Angus acolo ceva mai târziu.

— N-o să meargă. Mă va găsi.

— O să facem în aşa fel încât să nu-şi dea de urmă.

— Are să mă găsească, iar pe voi o să pună să vă aresteze pentru răpire. Am să ajung la spital cu ambulanţa, şi când am să mă întorc o să spun lucruri fără noimă. Am să bat câmpii, în schimb am să fiu ascultătoare.

— Dar nu se poate să stai cu braţele încrucişate, aşteptând să vină ziua aceea! a protestat Meg. E greşit!

— N-ai înţeles. *O să mă găsească*. Sunt prea mulţi bani la mijloc. Familia lui are o avere considerabilă, dar, mai devreme sau

mai târziu, va afla că tatăl *meu* a murit, şi aici e vorba de o sumă ruşinos de mare.

Meg a tăcut atât de mult, încât m-am întors spre ea. Mă privea ţintă. Apoi a oftat şi a întors ochii spre căminul gol.

Era limpede că înţelesese că nu-i spusesem tot, dar cum aş fi putut? Că, dacă ar fi încercat să mă ajute, Angus ar fi ajuns la închisoare pe viaţă? Că soarta lui era în mâna unui neisprăvit cu toane, cum era soţul meu, şi că doar eu puteam să-l mai liniştesc?

S-a gândit o vreme, bătându-se cu degetul peste bărbie.

— Poate că mai e o cale, a spus în cele din urmă.

Abia atunci m-am ridicat în capul oaselor.

— Ce? Spune, ce?

— Avem o delicatesă prin partea locului: mâncare din lăstari de ferigă, dreasă cu câţiva stropi de oţet de malţ. Sigur, trebuie să ai grijă să n-o găteşti după ce le-a trecut vremea, altminteri poţi să te otrăveşti...

Mă privea cu coada ochiului, să vadă dacă pricep.

— Îmi închipui că, dacă lăstarii sunt doar un pic trecuţi, poate cu o săptămână sau două, o bucătăreasă începătoare ar putea crede că-i poate pune în mâncare. Şi pe urmă altcineva ar putea vedea oala fierbând şi, ştiind că e prea târziu ca să găteşti lăstari de ferigă, şi-ar închipui că în oală e insecticid pentru grădina de legume. Şi, ca să dea o mână de ajutor, ar arunca înăuntru câteva frunze de rubarbă.

Am clipit de mai multe ori.

— Nu cred că pot face aşa ceva, am spus după o lungă tăcere.

— Ce să faci?

— Să-l omor, am spus în şoaptă.

— Fireşte că nu! a zis Meg apăsat. Va fi un caz nefericit de insuficienţă renală, un incident cu urmări tragice.

— Chiar dacă facem această... greşeală, am spus cu voce gâtuită, Angus tot o să creadă că l-am trădat. Cel puţin, până găsesc o soluţie.

— Nu văd cum ai putea evita asta, de vreme ce refuzi să pleci de aici. Dacă nu vrei să-l laşi să te apere, noi nu putem să-i spunem cum stau lucrurile. Dacă ar şti că eşti în pericol, nu s-ar da în lături de la nimic. Şi atunci chiar că am avea un mort în braţe,

şi nu dintr-o cauză simplă şi neîndoielnică precum insuficienţa renală. De fapt, chiar şi aşa nu pot să te asigur că nu va face ceea ce crede el că e bine.

— Şi dacă nu mă mai iubeşte?

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Pe de altă parte, nici nu prea ai de ales, fiindcă nu te pot convinge să faci ceva. Un singur lucru ştiu: *o să sufere* ca un câine văzându-te alături de soţul tău.

Capitolul patruzeci

Abia mă ţineam pe picioare când am coborât la parter în seara aceea şi am traversat sala până la cămin. Parcă mă duceam la ghilotină. Nu aveam cum să ştiu dacă Hank îi povestise lui Ellis despre ce discutaserăm cât rămăseserăm singuri şi despre acuzaţiile pe care le aruncasem fără să gândesc prea mult. Îmi făceam curaj, spunându-mi că n-o să-i dezvăluie nimic – la urma urmei, ştia foarte bine ce era în joc. Nu se putea să mă urască atât de mult, chiar dacă se dovedise că într-adevăr avea platfus.

Am încercat să citesc ceva pe faţa lui în timp ce mă îndreptam spre canapea, dar nu lăsa să se vadă nimic. Ellis a bătut cu palma în perna de lângă el:

— Aşază-te, iubito! Chiar mă întrebam dacă mai vii.

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa mai devreme, am spus aruncându-i un zâmbet forţat, înainte să mă aşez. Cu siguranţă nu a fost primirea la care te aşteptai.

— Fii serioasă! a zis Ellis. Ar fi trebuit să-ţi trimit vorbă că stăm mai mult. Stomacul e mai bine?

— Puţin.

Totala mea schimbare de atitudine ar fi fost mai convingătoare dacă l-aş fi întrebat unde fusese şi dacă mai aflaseră ceva despre monstru, numai că, ştiind ceea ce ştiam despre ce puseseră la cale, nu credeam că m-aş fi putut preface într-un mod credibil. Deocamdată puneam lipsa mea de interes pe seama stomacului deranjat.

Angus ne privea cu atenţie, deşi nici pe faţa lui nu se putea citi nimic. Nu mă uitam la el fiindcă nu voiam să atrag atenţia lui Ellis asupra lui. Cu coada ochiului, vedeam însă cum trântea paharele pe tejghea şi cât de încruntat era.

Nu-mi puteam face nici o idee despre ce era în mintea lui. Probabil îşi dăduse seama că lucrurile nu erau aşa cum păreau, dar cu siguranţă se întreba de ce nu-i spuneam ce se întâmplă. Cât

de mult aş fi vrut să-i explic, dar era ca şi cum aş fi avut un căluş la gură. Cât despre el, ori ar fi fost condamnat la închisoare pe viaţă, ori l-ar fi omorât pe Ellis şi ar fi sfârşit în ştreang.

Localnicii erau la fel de impenetrabili ca Angus şi la fel de tăcuţi. Când a sosit, Willie poştaşul s-a dus la locul lui obişnuit, fără să ne arunce nici măcar o privire, ca şi cum Hank şi Ellis nici n-ar fi fost plecaţi, iar ultimele treisprezece zile nu fuseseră decât un vis.

Aveam grijă să nu mă uit spre forestieri, care erau în mod evident nedumeriţi să mă vadă din nou în chip de doamna Hyde. Mă rugam în gând ca nu cumva să-l ia pe vreunul dintre ei gura pe dinainte şi să mă dea de gol, fiindcă nu încăpea nici o îndoială că atunci Ellis s-ar fi dus direct la cabina telefonică.

Din fericire, forestierii erau mult mai interesaţi de Meg decât de ceea ce se petrecea lângă cămin. În după-amiaza aceea, doctorul McLean îi dăduse voie să se întoarcă la muncă, deşi nu avea încă voie să lucreze la gater. Ţi se făcea milă văzând cât slăbise şi cât de greu se mişca, însă ea se aranjase cât putuse mai bine şi-şi pusese o rochie în culori vii, hotărâtă să se poarte la fel ca înainte. Dacă o priveai din partea dreaptă, era superbă, aşa cum o ştiam. În schimb, dacă îi priveam obrazul stâng, îmi dădeau lacrimile.

— Păcat de faţa ei, a spus Hank aprinzându-şi o ţigară. Arăta trăsnet.

— Aşa ziceam şi eu, a adăugat Ellis. Dar acum e o epavă.

Mă întrebam dacă-şi mai aducea aminte de seara în care voise să spargă uşa camerei sau dacă se gândise la ce anume avea de gând să facă în cazul în care reuşea să intre.

Când Meg ne-a pus farfuriile în faţă, Ellis a întrebat:

— E carne de vită?

— Vânat, i-a răspuns ea.

Ellis i-a aruncat o privire încântată lui Hank.

Îl uram. Doamne, cât îl uram! Înăuntrul meu fierbeam de furie neputincioasă.

Un sfert de oră mai târziu, un bătrân zdrenţăros a intrat cu pas şovăielnic şi ne-a anunţat cu gesturi largi, de beţiv, că tocmai văzuse monstrul.

— Iar o luăm de la capăt! a pufnit Willie.

— Nu mă crezi pe cuvânt? a întrebat omul, parcă nevenindu-i să creadă.

— Doamne! a zis Ian Mackintosh. Ce pricină aş avea să nu te cred?

Toţi cei din sală au chicotit.

— Ei, dacă mă luaţi aşa, mă duc să le spun altora.

— Adică ai de gând să mergi două mile şi jumătate, până la Clansman? a întrebat cineva.

— În orice caz, n-am de gând să stau într-un loc unde sunt jignit.

Willie a ridicat din sprâncenele lui roşcate.

— Din câte pot să-mi dau seama, eşti norocos dacă ajungi până acasă.

Bătrânul a pufnit dispreţuitor şi a dat să plece, deşi se clătina pe picioare.

După ce a schimbat o privire cu Hank, Ellis a sărit în picioare şi s-a repezit după bătrân.

— Iertare, domnule! a spus apucându-l de cot. Am auzit totul fără voia mea. N-aţi vrea să veniţi la masa noastră? Ne-ar face mare plăcere să ascultăm păţania.

Bătrânul l-a măsurat pe Ellis din cap până-n picioare cu ochii lui lăcrimoşi, a cugetat o clipă, a clătinat din cap şi l-a împuns cu un deget în piept.

— Te cunosc. Eşti... Ştiu cine eşti, a spus abia izbutind să rostească cuvintele. Am auzit că eşti în oraş. Ştiai că l-am cunoscut pe taică-tău? Un tip de treabă. Foarte generos, din câte ţin eu minte.

— Aşa sunt toţi în familia mea, a spus Ellis, luminându-se la faţă. Poftiţi, a zis întinzând braţul, invitându-l parcă pe bătrân într-un salon.

— Cum să nu! a zis acesta.

— Barman! a strigat Ellis pocnind din degete. Adu-i domnului ce doreşte să bea.

Mie îmi crăpa obrazul de ruşine. Nu puteam decât să-mi închipui ce era în sufletul lui Angus şi am făcut un efort supraomenesc să nu mă uit înspre el.

Ellis l-a luat pe bătrân de braţ şi l-a aşezat pe fotoliul de lângă Hank. După ce a făcut prezentările, şi-a tras un scaun şi s-a aplecat spre bătrân frecându-şi mâinile.

— Ei, destul cu prezentările. Spuneţi-ne despre dumneavoastră.

— Mă cheamă Roddie McDonald. Dacă aveam un pic de minte, n-aş fi scos o vorbă într-o sală plină de oameni care nu cred în nimic.

A aruncat o privire înveninată spre bar şi s-a aplecat către noi, să ne împărtăşească un secret.

— Nu e prima oară când văd monstrul, să ştiţi. Data trecută i-am povestit tatălui matale. Şi ce recunoscător a fost...

A dat din cap, ca unul care se pricepe.

— Tatăl matale... era colonel, nu? Cum îi mai merge dumnealui? A luptat în Războiul cel Mare, la fel ca mine... Doar că acum trebuie să-i spunem Primul Război.

Şi-a coborât privirea spre hainele cu care era îmbrăcat.

— Uniforma asta... am purtat-o în bătălia de la Liège, să ştii. Acu' nu mai sunt bun decât pentru Apărătorii Voluntari[1]. Sunt prea bătrân, aşa mi-au zis...

M-a privit în ochi, şi-a pus mâna pavăză la gură şi a şoptit cu glas răguşit:

— Se vede că n-au habar. Sunt la fel de vânjos ca pe vremuri.

A făcut cu ochiul, ca un personaj dintr-o comedie grotescă. Hank şi Ellis şi-au dat capetele pe spate, hohotind de râs. Roddie s-a speriat mai întâi, apoi a făcut o figură nedumerită, după care s-a pus şi el pe râs, arătându-şi dinţii stricaţi şi spaţiile goale dintre ei. Eu m-am făcut cât am putut de mică.

— Pun pariu că aşa e. Un bărbat adevărat nu se lasă cu una, cu două! a încuviinţat Hank, apoi s-a oprit din râs şi şi-a dres vocea: hai s-o luăm de la început. Povesteşte-ne de-a fir a păr.

Deşi se vedea cât de colo că Roddie venise la han ca să facă rost de ceva bani, mi-am dat seama imediat că mai era ceva la

---

1. Home Guard, formaţiune paramilitară care a funcţionat în Marea Britanie în perioada 1940–1944, alcătuită din rezervişti sau tineri care nu împliniseră vârsta necesară pentru efectuarea serviciului militar. Rolul ei era să acţioneze ca forţă suplimentară de apărare, în caz că Marea Britanie ar fi fost invadată.

mijloc. Pretindea că văzuse monstrul la poarta dinspre lac, ceea ce ar fi trebuit să-i scoată din sărite pe Hank şi Ellis, fiindcă ei tocmai acolo îşi făceau veacul. Când colo, n-au dat nici un semn că s-ar fi enervat. De fapt, erau foarte atenţi la ce spunea bătrânul, ba chiar îl încurajau, cu o bună dispoziţie inexplicabilă. Mi-i şi închipuiam, îmbrăcaţi în smochinguri, prezidând o petrecere mondenă în Rittenhouse Square[1].

Roddie era vizibil încântat să aibă parte de atâta atenţie. Se strâmba în fel şi chip, ridica sau cobora vocea, dădea din mâini.

— Şi atunci, din senin, apa a început să fiarbă şi, deodată, la nici cincizeci de metri, gâtul şi capul s-au înălţat afară din apă.

Roddie a clătinat din cap, mimând uluirea.

— Merita văzut, pe cinstea mea!

— Gâtul era lung şi arcuit, nu-i aşa?

— Întocmai, a încuviinţat Roddie dând din cap. Ca de lebădă, doar că mult, mult mai mare. Şi ochii...

— Erau bulbucaţi? l-a întrebat Hank. Negri şi rotunzi? Ca ai unei creaturi a adâncurilor?

— Întocmai, a dat Roddie din cap. Era fioros, cred că n-ar fi stat pe gânduri înainte să mă tragă după el în apă.

— Cât de mare îi era aripioara de pe spate?

Roddie a chicotit, plesnindu-se peste coapsă.

— Şi, mă rog, de unde ştiţi că avea aripioară pe spate?

— Ne-am mai interesat şi noi, a spus Ellis aruncând o privire spre Hank.

În momentul acela am înţeles. Cât fuseseră plecaţi, nu făcuseră doar vizite la doctori şi la tribunal.

— Aşa e, avea o aripioară lungă de mai bine de-un metru...

Încet, încet, Roddie a confirmat că trupul monstrului era „măsliniu-închis, cafeniu pe părţi şi cu un fel de pete pe burtă". Dacă la început spusese că i-a văzut capul şi gâtul de la o distanţă de cincizeci de metri, acum ajunsese să-i descrie tot corpul.

— Scuză-mă, dragule, am spus. Eu merg la culcare.

---

1. Parc din Philadelphia care este totodată cartier rezidenţial de lux şi zonă comercială.

Ellis m-a privit surprins. Nu-mi mai aduceam aminte când îi spusesem ultima oară „dragule", și cred că nici el. Făcusem un efort considerabil să rostesc acel cuvânt.

— Dar nici nu te-ai atins de mâncare!

— Îmi pare rău, încă nu mi-a trecut de tot greața. Am să mă simt mai bine după un somn bun.

— Sigur, a spus el ridicându-se. Te conduc.

— Nu, te rog, rămâi! am protestat eu, punându-i mâna pe braț. Discuția asta e importantă. Află tot ce poți. Cu cât mai repede dai de urma monstrului, cu atât mai curând ne putem întoarce acasă și totul va reveni la normal.

S-a uitat la mine cu o expresie descumpănită în timp ce-mi luam la revedere de la Roddie și Hank și m-a urmărit cu privirea când am ocolit canapeaua și m-am îndreptat spre scară.

Nu era singurul care stătea cu ochii pe mine. Simțeam, pironită asupra mea, privirea grea a lui Angus.

Am închis ușa și m-am trântit pe pat. Perna încă păstra mirosul lui Angus. Mi-am îngropat fața în ea și am început să plâng.

Hank și Ellis fie construiseră o machetă, fie aveau de gând să construiască una, și, mulțumită descrierii făcute de Roddie, știam exact cum va arăta. În cazul în care o construiseră deja, aveau să facă filmarea în zilele următoare, după care să facă demersurile pentru plecare. Dar, mai întâi, Ellis avea să-mi aranjeze operația pe creier, ca să se poată întoarce triumfător, cu un film care să confirme fotografiile făcute de colonel.

Tatăl, fiul și contul din bancă aveau să se reunească, iar Ellis n-ar fi admis nici în ruptul capului ca cineva să-i stea în cale, cu atât mai puțin cineva ca mine, care nu însemna aproape nimic pentru el.

Capitolul patruzeci şi unu

Toată noaptea m-am învârtit şi m-am întors de pe-o parte pe alta, până când am făcut aşternuturile ghem. De fiecare dată când şuiera vântul prin coş sau se zgâlţâia fereastra, de cum auzeam un zgomot cât de mic, îmi închipuiam că Angus vine la mine, şi nu ştiam ce să fac. Să-i mărturisesc totul, trăgând nădejde că va veni el cu o soluţie, cu o idee care pe mine mă ocolise? Ori să sper că, auzind povestea mea, se va duce direct la Ellis şi-l va omorî?

În cele din urmă nu m-am mai putut stăpâni şi m-am furişat în bucătărie. Am pipăit cu degetele uşile de lemn, până am ajuns la locul în care se îmbinau. Le închisese.

Mi-am sprijinit fruntea de fanta dintre ele, convinsă că ştia că eram acolo. Îi simţeam prezenţa în spatele uşilor la fel de tare cum îmi simţeam inima bătându-mi în piept şi, chiar dacă nu mă simţea în acelaşi fel, era imposibil să nu fi auzit un fâşâit în clipa în care atinsesem panourile de lemn sau un mic scârţâit atunci când îmi sprijinisem fruntea de ele.

Poate a ştiut că eram acolo, dar n-a dat nici un semn. Cu atât mai bine, mi-am zis. Pentru mine nu exista scăpare, iar lui nu puteam să-i fac decât rău. Mi-am apăsat buzele pe uşa de lemn şi m-am întors în camera mea.

În momentul când am ieşit din cameră, i-am auzit pe Ellis şi Hank stând de vorbă la parter. Am rămas puţin pe loc şi am tras de mai multe ori aer în piept, ca să-mi fac curaj.

Dacă aş fi semănat cu mama, nu mi-ar fi fost deloc greu să-i aduc la sentimente mai bune, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l doream de fapt. Dar nu, eu mă simţeam amorţită, ameţită, incapabilă să iau o hotărâre. Ca şi cum mi se făcuse deja operaţie pe creier şi nimeni nu catadicsise să-mi spună. De fapt, neştiind în ce consta operaţia, mă întrebam dacă voi mai avea amintiri. Şi dacă voi mai fi în stare să-mi formez altele noi.

Anna stătea lângă cămin şi lustruia un serviciu de argint întins pe o bucată de molton. Când am trecut pe lângă ea, a ridicat scurt ochii şi privirile ni s-au întâlnit, dar n-am putut să-mi dau seama dacă Meg îi povestise ceva şi, dacă da, cât anume aflase.

— Bună dimineaţa, draga mea! a spus Ellis ridicându-se şi trăgând un scaun.

— Bună dimineaţa, dragule! am răspuns.

Când am rostit cuvântul de alint, Ellis a fost la fel de surprins ca în seara dinainte. Hank a ridicat şi el privirea, dar n-a scos un cuvânt. Figura lui, lipsită de orice expresie, m-a înspăimântat.

— Arăţi mult mai bine, a spus Ellis şi s-a aşezat la loc. Eşti ca Rita Hayworth, gata să plece în safari. Ţi-ai făcut ceva planuri?

— Da, am răspuns netezindu-mi pantalonii de doc, de parcă ar fi fost din mătase fină. M-am gândit să vin cu voi astăzi.

— Chiar aşa? De ce?

— Fiindcă nu v-am mai văzut de multă vreme. Mi-a fost dor de voi.

Hank şi Ellis s-au privit în tăcere.

— Nu cred că e cea mai potrivită zi ca să vii cu noi, a spus Ellis.

— Refuz să cred că e o critică, am răspuns. Şi promit că nu vă fac să stricaţi filmul.

— E vreme rea, a zis Hank.

— Aşa e, a încuviinţat Ellis. Nu te-ai uitat pe fereastră? Cerul e gri, nu se zăreşte nici un petic albastru. Şi nici nu pare să se limpezească.

Ceea ce însemna ori că erau pregătiţi de falsa filmare, ori că Ellis dăduse telefon şi ambulanţa era deja pe drum.

Angus a ieşit din bucătărie, dar când m-a văzut stând la masă cu Hank şi Ellis s-a întors pe călcâie şi a ieşit pufnind dispreţuitor.

— Pe cuvântul meu, cred că e cel mai dezagreabil individ pe care l-am întâlnit în viaţa mea, a spus Ellis privind în urma lui.

Meg a scos capul din bucătărie.

— Luaţi masa de seară cu noi? Avem o tocană foarte bună şi pâine adevărată, lucru care se vede rar în vremurile astea.

— Păi nu luăm întotdeauna masa aici? a întrebat Hank zâmbind amuzat.

Ellis şi-a dat ochii peste cap.

— Da... Când sunteţi aici, vreau să zic, a răspuns Meg. Astă-seară avem o specialitate locală şi doar o pâine de înmuiat în sos. E albă şi pufoasă, coaptă azi-dimineaţă. N-are să ajungă pentru toată lumea. Aşa că să veniţi devreme, sau vă duc mâncarea sus, fiindcă restul clienţilor vor primi sendvişuri din pâinea naţională cu sfeclă.

— Şi noi de ce avem parte de tratament preferenţial? a întrebat Hank.

— E o cină de bun venit, a spus Meg înainte să se întoarcă în bucătărie.

— Cred că forestierul ăla i-a slăbit o rotiţă, a zis Hank.

Elis a izbucnit într-un hohot de râs.

— Cred că mereu a avut o rotiţă slăbită.

O specialitate locală.

Aş vrea să pot spune că mi-am izgonit repede gândul acesta din minte, dar, dacă bănuielile mele se adevereau, atunci ceea ce pregătea Meg în bucătărie era soluţia problemelor mele.

Să o las? Aş mai putea să mă privesc în oglindă după aceea?

Poate că Rhona şi Mhàthair căutau ierburile, ori poate că erau deja în bucătărie.

Hank şi Ellis se apucaseră să-şi strângă lucrurile, când uşa din faţă s-a deschis şi a intrat Willie poştaşul. S-a apropiat de foc.

— Bună dimineaţa, i-a spus Annei. E o zi de-a dreptul *dreich*[1].

— Într-adevăr. Ce n-aş da să pot sta toată ziua în faţa focului! a oftat Anna. Dar câmpul nu se ară singur.

— Nu poţi să ari azi! O să fii *drookit*[2]!

Cu toate că făcuse o mutră supărată, ştiind cât de mult ţinea la Anna, am înţeles că, de fapt, era o manifestare a afecţiunii lui pentru ea.

— Am pelerină de ploaie. Dacă mă ud prea tare, intru în casă.

— Ai grijă! a zis el dând hotărât din cap. Am scrisori pentru musafirii voştri. De fapt, o scrisoare şi o telegramă.

— Sunt acolo, a zis Anna arătând cu capul în direcţia noastră, ca şi cum Willie nu ne-ar fi putut găsi şi singur.

---

1. Mohorâtă (în scoţiană, în original).
2. Ud până la piele (în scoţiană, în original).

— Care dintre dumneavoastră e domnul Boyd? a întrebat Willie, apropiindu-se de masă.

Hank a întins mâna şi Willie i-a pus scrisoarea în palmă.

Chiar dacă n-aş fi zărit scrisul caligrafic şi plicul n-ar fi avut încă un vag miros de Soir de Paris, culoarea albastru-pal a plicului din hârtie fină tot ar fi dat-o de gol.

— O, Doamne! Se pare că mica mea privighetoare tot mi-a dat de urmă, a spus Hank deschizând plicul cu un cuţit. Probabil mă roagă să mă întorc acasă. Nu mai e mult şi cred că va trebui să pun un inel pe delicatul deget al domnişoarei du Pont.

În timp ce Hank scotea scrisoarea din plic, Willie mi-a întins telegrama. M-a privit lung, vrând parcă să-mi dea ceva de înţeles. Am luat hârtia fără nici o tragere de inimă.

— Ei, hai, deschide-o! m-a îndemnat Ellis.

Am rămas nemişcată, strângând telegrama în pumn. Nu crezusem că putea fi mai rău de atât, dar, din câte se părea, mă înşelasem. Ellis avea să afle că tata murise şi că cerusem detalii legate de procedura de divorţ.

Hank a despăturit scrisoarea şi a început s-o citească.

— Dacă n-ai de gând s-o deschizi, atunci o deschid eu! a spus Ellis, smulgându-mi telegrama din mână.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile. Au urmat câteva clipe de tăcere, în care amândoi au citit.

— Ce dracu'? A murit taică-tău?! a exclamat Ellis. De ce n-ai spus nimic?

— O, Doamne! a bolborosit Hank cu voce gâtuită.

— O, Doamne! a ţipat Ellis, lovind cu palma în masă. Să fiu al naibii, Maddie, de ce n-ai spus nimic? Suntem mai bogaţi decât Cresus. Mai bogaţi decât Hank! Dar numai pentru că nu eşti băiat, şi slavă Domnului că nu avem un băiat, altminteri ar fi trebuit să-i dăm numele întreg al bunicului tău, doar ca să putem pune mâna pe dobânzi, şi toată averea i-ar fi revenit copilului la împlinirea vârstei de douăzeci şi unul de ani. Se pare că bunicu-tău n-a văzut prea departe în viitor. Ha, ha! Te-ai dovedit mai deşteaptă decât un baron hoţ, prinţesa mea stearpă. Acum ne putem cumpăra propria casă în Rittenhouse Square. Ducă-se dracului colonelul!

— M-a părăsit, a spus Hank în şoaptă. Dracu' să mă ia, m-a părăsit...

Am aruncat o privire printre degete. Hank era palid la faţă, încruntat. Ellis ţopăia prin cameră ca un pitic idiot. Lăsase telegrama pe masă. Am luat-o şi am citit-o.

Într-adevăr, aşa era. Mie îmi revenea totul, absolut totul, dar numai fiindcă eram unicul moştenitor. Dacă ar fi existat şi un bărbat în familie, n-aş fi primit nici un cent, în afară de cazul în care bărbatul respectiv ar fi fost fiul meu, circumstanţă în care aş fi pierdut totul în clipa în care el ar fi ajuns la vârsta majoratului. Avocatul îmi propunea să ne întâlnim personal după ce mă întorceam în America, dar nu făcea nici o referire la divorţ. Atunci am înţeles ce încerca Willie să-mi spună: că puteam citi telegrama în faţa soţului meu.

Am pus telegrama pe masă şi am ridicat ochii. Hank mă privea fix. Părea dezorientat, ochii îi înotau în lacrimi.

— Mi-a dat papucii, Maddie! a spus clătinând din cap. Se mărită cu Freddie. Nu înţeleg. Cum poate să-mi facă o asemenea figură?

În clipa următoare s-a schimbat la faţă, lovind cu palma în masă.

— Freddie! Blestematul de Freddie! Îl omor, Ellis! Jur că-l omor!

A sărit şi el de la masă, dar în clipa următoare Ellis i-a tăiat calea şi l-a apucat de umeri.

— Ba nu, n-ai să-l omori! i-a spus rar, cu voce stăpânită. O să filmăm monstrul, o să ne întoarcem acasă, o să fim celebri în lumea întreagă şi atunci ai să i-o sufli tu lui Freddie. Asta o să facem.

Hank l-a privit o vreme, pufnind şi răsuflând greu, ca un taur înfuriat.

— Atunci hai să terminăm naibii! a zis.

— Dacă asta vrei, nu prea am de ales, cu toate că mi-ar fi plăcut să mai petrec câteva clipe cu frumoasa şi bogata mea soţie.

Şi-a luat haina şi m-a sărutat pe obraz.

— La revedere, superba mea gâsculiţă cu ouă de aur. Pe diseară.

Am rămas încremenită, chiar şi după ce uşa s-a închis în urma lor. La fel de uluită era şi Anna, care rămăsese cu o lingură în mână şi cârpa în cealaltă.

Meg a venit din bucătărie, clătinând scârbită din cap. S-a dus la fereastră şi i-a urmărit din priviri în timp ce se îndepărtau.

Capitolul patruzeci şi doi

„Pe diseară", spusese.

Stăteam la masă şi încercam să mă obişnuiesc cu ideea, să mă conving singură că nu era o crimă înfăptuită cu sânge rece. Mă străduiam să o privesc într-un mod raţional, ca pe-o alegere pe care o aveam de făcut – creierul meu sau rinichii lui. Doar că nu era vorba doar de rinichi. Însăşi viaţa lui era în joc.

Am încercat să mă conving că eram în legitimă apărare, deşi ştiam că nu putea fi vorba de aşa ceva. Dacă am fi permis ca lucrul acesta să se întâmple, ar fi fost o execuţie, şi încă una preventivă, fiindcă el nu ar fi ajuns să comită crima.

Nu eram în stare de aşa ceva. Oricât aş fi avut de pierdut, nu puteam să stau deoparte şi să las să fie otrăvit.

Tocmai ajunsesem la această concluzie, când cineva a deschis uşa cu atâta putere, încât a izbit-o de perete.

În sală au intrat doi poliţişti. Pe stradă era parcată o maşină de poliţie neagră. Prin perdeaua ploii, am descifrat inscripţia de pe portieră: Comitatul Inverness, Poliţia.

Cei doi nu erau poliţişti de ţară: aveau uniforme impecabile, bleumarin, cu lampas pe pantaloni şi căşti ascuţite, împodobite cu o emblemă argintie. La brâu, de centurile negre aveau atârnate bastoane şi cătuşe. Când s-au oprit, apa s-a scurs de pe uniformele impermeabile, adunându-se în băltoace în jurul bocancilor lor grei.

— Bună ziua, doamnelor! a spus cel mai înalt dintre ei, cu o scurtă înclinare din cap.

Eu simţeam că mă înăbuş. Ellis se ţinuse de cuvânt. Îşi pusese ameninţarea în practică.

Să fi fost din cauză că nu-i plăcuse cum ne privise Angus cu o seară înainte? Nu fusesem destul de convingătoare în postura de soţie supusă? Poate că, atunci când se întorsese, hotărârea lui era deja luată, şi eu, orice aş fi făcut, nu mai aveam cum s-o schimb.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, domnilor? a întrebat Meg.

Trebuia să-l previn pe Angus, nu știu de ce nu mă gândisem mai devreme...

— Îl căutăm pe Angus Duncan Grant, a spus unul din ei. Aici locuiește, cred.

— Pentru moment, da. Și ce anume doriți de la el? a întrebat Meg.

— Să discutăm puțin.

Vorbea atât de frumos, de politicos, fără să pară a avea gânduri ascunse, încât n-ai fi zis că era pornit să distrugă viața lui Angus.

— Am să-l anunț că sunteți aici, a spus Meg.

M-am uitat în urma ei și, când am întors capul, am văzut că polițiștii erau cu ochii ațintiți asupra mea. Fără îndoială observaseră cât de tare mă speriasem.

— Bună dimineața, domnilor! a spus Angus ieșind de după tejghea și așezându-se pe unul dintre taburetele înalte. Înțeleg că vreți să stăm de vorbă?

Conall a venit și el și s-a întins la picioarele lui. Nu era agitat, însă ochii îi fugeau de colo, colo.

— Domnule Grant...

— Domnule căpitan Grant, l-a corectat Anna din locul în care stătea.

Polițistul a dat din cap către ea și s-a întors spre Angus.

— Domnule căpitan Grant, eu sunt inspectorul Chisholm și dumnealui este sergentul MacDougall. Am primit o sesizare cu privire la acte de braconaj pe domeniul Craig Gairbh.

— Din păcate, nu am cunoștință de așa ceva, a zis Angus.

— În denunț sunteți desemnat ca făptuitor, a spus inspectorul Chisholm. Am făcut o verificare sumară a dovezilor și se pare că este adevărat. Am străbătut proprietatea și am observat că pe colina din spate se află o pivniță plină cu provizii. Două căprioare, un fazan și un cocoș de munte, dacă nu mă înșel. Ați putea să ne spuneți de unde provin?

— Le-am găsit pe dealuri, a răspuns Angus. După cum probabil v-ați închipuit.

— Adică pe domeniul Craig Gairbh?

— Întocmai, a încuviințat Angus.

— Hm! a intervenit inspectorul, ridicând din sprâncene. N-aş putea spune că mă aşteptam. Onestitatea dumneavoastră e lăudabilă, dar, din păcate, va trebui să vă arestăm.

— Nu cred că va fi necesar, a spus Angus, fără să se piardă câtuşi de puţin cu firea.

Şi-a încrucişat braţele peste piept şi şi-a întins picioarele unul peste celălalt.

— Din păcate nu am de ales, a spus inspectorul Chisholm. Legea e cât se poate de limpede asupra acestui aspect.

— Şi cine a făcut denunţul? a întrebat Angus. Cu siguranţă nu stăpânul.

— De unde ştiţi? a întrebat inspectorul.

— Cred că aş fi ţinut minte dacă aş fi făcut un denunţ.

Am rămas cu gura căscată. Nu doar eu, ci şi poliţiştii.

— Ce aţi spus? a întrebat inspectorul.

— Nu cred că m-aş denunţa singur şi, oricum, chiar dacă aş putea, mai mult ca sigur n-aş dori să fac aşa ceva.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră sunteţi stăpânul domeniului?

— Întocmai, a încuviinţat Angus. Timp de trei luni. Sunt fiul fratelui stăpânului. Cea mai apropiată rudă în viaţă.

Nu înţelegeam. M-am întors spre Angus.

— Dar Bob poliţistul... în seara aceea... ţi-a dat un avertisment pentru braconaj! m-am bâlbâit.

— Nu pentru braconaj. Pentru că l-am aruncat pe administrator în râu.

L-am privit în ochi şi am înţeles, în sfârşit. Am sărit în picioare.

— Nemernicul! Ce *ticălos*! Abia aştept să dau ochii cu el!

— Maddie! a zis Angus. Despre ce vorbeşti?

— Ellis a fost! El a făcut denunţul! M-a ameninţat c-o să te arunce în închisoare dacă nu redevin soţia de societate cu care era obişnuit.

Am tăcut, şi o idee mi-a fulgerat prin minte.

— Şi a mers mai departe. Doamne, cred că ambulanţa a plecat deja spre noi!

— Ambulanţa? Care ambulanţă? a întrebat Angus.

— Îţi povesteşte Meg. Eu trebuie să plec, am zis trecând repede pe lângă poliţişti şi luându-mi haina din cui.

— Maddie, *stai*! a zis Angus. Nu pleci nicăieri! Merg cu tine.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, a intervenit inspectorul Chisholm. Dacă nu-i cu supărare, ne-aţi putea da o dovadă cât de mică a ceea ce susţineţi, înainte să ne vedem cu toţii de treburi?

— Nu-i nici o grabă, a spus Angus îndreptându-se spre uşă. Conall, *trobhad*! *Crios ort!*

Câinele s-a ridicat cât ai clipi şi l-a ajuns din urmă.

— Din păcate chiar este grabă, a spus inspectorul Chisholm.

A întins mâna şi l-a înşfăcat pe Angus de braţ. Acesta s-a întors şi în clipa următoare l-a prins pe inspector de încheieturi, ridicându-i mâinile în dreptul urechilor. Stăteau faţă în faţă, la o palmă distanţă.

Sergentul MacDougall a făcut un pas înainte, cu mâna pe baston.

La capătul câtorva secunde, Angus i-a dat drumul inspectorului Chisholm, care şi-a netezit manşetele, ţintuindu-l cu o privire belicoasă.

— Am să vă arăt dovada şi pe urmă plecaţi! a spus Angus. Meg, adu cutia de valori! Cheia o aduc eu. Maddie, nu *cumva* să pleci!

Când a ieşit, m-am repezit afară.

Voiam să le spun câteva lucruri lui Ellis şi lui Hank, între patru ochi.

Am alergat cât m-au ţinut picioarele, apoi am încetinit pasul. Când am zărit castelul Urquhart, mergeam poticnindu-mă.

La vederea lui, parcă am prins noi puteri. Am luat-o iar la fugă, am coborât în şanţul de apărare şi am urcat pe partea cealaltă, intrând pe sub turnul de pază, am traversat curtea năpădită de buruieni şi am ajuns la poarta dinspre lac.

Hank era pe ţărm, aplecat deasupra aparatului de filmat, la adăpostul unei pelerine de ploaie. Ellis era în barca pe care o împinsese pe jumătate în apă. Întâi am crezut că tocmai cobora, dar apoi am văzut că genţile erau scoase pe mal şi parâma era strânsă colac la provă. Ellis ieşea cu barca pe lac.

Am coborât colina în goană şi, până să-şi dea ei seama ce se întâmplă, am sărit în barcă. Am aterizat în genunchi în apa adunată pe fund şi m-am lovit cu pieptul de banchetă.

Când am ridicat capul, ca să-mi dau părul ud la o parte din ochi, l-am văzut pe Ellis privindu-mă cu gura căscată.

— Maddie! Ce dracu'...

Hank a ieşit de sub pelerină.

— Doamne sfinte! Ce naiba cauţi aici? Doar ţi-am spus că nu e o zi potrivită.

Dincolo de banchetă, pe fundul bărcii, zăcea un monstru în miniatură, cu gâtul arcuit şi ochii bulbucaţi, cu o aripioară înotătoare pe spate şi corpul de culoare verde-măsliniu.

M-am întins peste banchetă şi l-am înhăţat.

— Din cauza asta? am întrebat fluturându-l deasupra capului.

— Maddie, pune-l jos! a spus Ellis printre dinţi.

— Cu plăcere, am zis şi l-am aruncat peste umăr, cât de departe am putut.

A rămas culcat pe-o parte în apă, iar pe mine m-a pufnit râsul.

— Nici măcar nu pluteşte ca lumea.

Ellis mă privea înmărmurit.

Hank a oftat exasperat:

— Ellis, adu-l încoace! Nu mai avem material suficient ca să facem altul. Şi poate că reuşeşti s-o potoleşti şi pe nevastă-ta!

Ellis a apucat vâslele şi a pornit-o spre monstrul miniatural, fără să-şi dezlipească ochii de mine.

— Hei, *Hank*! am ţipat, cu voce răguşită de efort. Vreau să te întreb ceva. Chestia asta cu stăpânitul include şi o lobotomie, ca să-mi faceţi creierul pilaf?

Hank a ridicat privirea spre cer.

— Nu mai ţipa aşa, Maddie! Nu vrea decât să nu te mai porţi ca o smintită. Dacă reuşeşti, n-are să-ţi facă nimic.

— Ieri aveai altă părere. De ce te-ai răzgândit?

— E supărat, cu toţii suntem supăraţi. Cu toţii spunem lucruri în care nu credem – inclusiv tu. *Mai ales* tu. Dar nu mai e mult şi-o să scăpăm din chichionul ăsta, aşa că nu vrei, te rog, să te mai abţii câteva zile?

— Când a sunat la tribunal era supărat? Fiindcă acum vreo jumătate de oră au venit doi polițiști de la Inverness, să-l aresteze pe Angus.

Hank l-a privit cercetător pe Ellis:

— Ellis, e adevărat?

— De ce naiba îl mai întrebi? am strigat din nou, și de data asta vocea mi s-a oprit în gât. Chiar crezi c-o să înceapă să spună adevărul? A mințit când a susținut că e daltonist ca să scape de înrolare, ce Dumnezeu!

Vorbele mele răsunau în vale, iar sunetul se izbea de dealurile de pe cealaltă parte a lacului, stârnind ecouri.

Ellis a făcut un pas peste banchetă. I-am văzut pumnul îndreptându-se spre capul meu și, până să mă dumiresc, eram pe fundul bărcii, în apă. Prin fața ochilor îmi jucau scântei.

— Doamne sfinte, Ellis! a strigat Hank. Ce te-a apucat?

Am rămas ghemuită la provă, așteptând să-mi recapăt vederea.

— Vino dracului înapoi, Ellis! *Întoarce-te!*

— Mai întâi am o vorbă cu soția mea! a strigat Ellis aproape vesel.

— Ellis, dacă nu vii imediat înapoi...

— De fapt, nu prea ai ce-mi face, nu-i așa?

M-am ridicat sprijinindu-mă în coate. Capul mi se învârtea. Eram la vreo doisprezece metri de țărm. Ellis stătea așezat pe banchetă din mijloc și mă privea rânjind.

— Vasăzică e adevărat, am spus.

— Nu știu la ce te referi.

— Poți distinge culorile.

A ridicat din umeri:

— Și ce dacă? Nu contează.

— *Nu contează?*

— N-o să afle nimeni, niciodată. Și nu-ți face probleme în privința internării, scumpo! Vei avea condiții de lux.

— *Ellis!* a urlat Hank de pe mal.

— După ce cobor din barca asta, am spus pe un ton calm, n-ai să mă mai vezi decât, poate, la tribunal, la procesul de divorț. Nu mai sunt la mâna ta.

— Ba eşti. Eşti bolnavă, ceea ce face din mine tutorele tău legal. Tot ce am de făcut e să dau un telefon la spital.

— Nu pot să mă ia decât dacă mă găsesc, şi fii sigur că n-au să dea de mine!

— *Ellis, întoarce-te!* urla Hank.

— A, şi că tot veni vorba: Angus nu poate fi arestat, fiindcă el e *laird* la Craig Gairbh, am adăugat. Cred că sunteţi un fel de veri, deşi nu văd nici o asemănare între voi.

Ne-am privit în ochi, de parcă atunci ne vedeam pentru prima oară. Apa izbea copastia bărcii, care începuse să salte pe valuri.

— Ellis! zbiera Hank. Pentru numele lui Dumnezeu, *întoarce-te!*

— Lasă-ne dracului în pace, Hank! Mă întorc atunci când îmi vine mie bine!

— *Uită-te!* a ţipat Hank cu voce atât de schimbată, de isterizată, încât ne-am întors spre el.

Filma cu frenezie. Scosese un braţ de sub pelerină, încercând să ne arate ceva.

— Uite, acolo! Era lung, negru şi arcuit. S-a ivit doar pentru o secundă! A lăsat o dâră de cel puţin douăzeci de metri! Fir-aş al naibii! Ăsta e! Îl filmez! Să mă ia naiba dacă nu-l filmez! Ellis, o să fie ceva ce nu s-a mai văzut! *Spectaculos!*

Ellis s-a schimbat la faţă şi s-a întors să vadă mai bine. Eu m-am agăţat de marginea bărcii şi m-am aplecat să mă uit. Ceva mare, negru şi rotund se mişca iute aproape de suprafaţa apei. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, s-a ridicat, a izbit fundul bărcii şi m-a aruncat în aer.

Gura şi nasul mi s-au umplut de apă. Căzusem în lac.

Era îngrozitor de rece. Mii de bule de aer, mari şi mici, se învârteau în jurul meu. Era aerul ieşind din hainele mele şi, de vreme ce bulele urcau, însemna că eram cu faţa în jos. M-am încordat instinctiv, încercând să mă ridic.

Mişcarea bulelor a încetinit, ceea ce însemna că hainele mi se îmbibaseră de apă. Nu mă gândeam decât la cum să-mi scot haina, dar, deşi îmi puteam duce mâinile în faţă, degetele îmi erau prea îngheţate ca să mă asculte. Atingeam nasturii, însă nu-i puteam descheia. În cele din urmă am renunţat.

Am privit în sus şi, ca printr-o sticlă groasă, l-am zărit pe Ellis stând în picioare în barcă, ţinând o vâslă în mână. Vâsla a tăiat apa şi s-a oprit în pieptul meu.

Cu un efort uriaş de voinţă, am dus braţele în faţă şi m-am agăţat de coada vâslei, chiar deasupra palei. Mă ţineam strâns, dar, după ceea ce mi-a părut a fi o veşnicie, m-am mirat că nu mă apropiam de barcă. Descumpănită, am ridicat privirea şi l-am zărit pe Ellis printre milioanele de stropi de apă.

Văzându-i expresia hotărâtă, am înţeles: nu voia să mă salveze. Voia să mă ţină sub apă.

Am încercat să dau vâsla la o parte, dar în zadar. Mi-a proptit-o în mijlocul pieptului şi m-a împins mai afund, până când şi ultimele bule de aer mi-au ieşit din nări. Mi-am pierdut cunoştinţa, suprafaţa apei s-a îndepărtat încet de mine, după care s-a lăsat tăcerea.

Am simţit ceva trăgându-mă în sus. Un braţ puternic m-a cuprins şi am fost împinsă spre suprafaţă. Am ieşit din apă, cu un plescăit asurzitor. Apoi am simţit ceva împingându-mă cu repeziciune de la spate.

— Nu te speria, *mo gràdh*, te ţin bine! mi-a spus Angus la ureche.

Tăia apa cu singurul braţ liber şi dădea cu putere din picioare. Am vrut să inspir, dar nu reuşeam. Nici măcar nu puteam ridica braţele ca să mă agăţ de el.

Simţeam cum mi se închid ochii, cu toate că mă luptam să-i ţin deschişi. La un moment dat, am văzut norii rostogolindu-se şi învârtejindu-se deasupra mea, de parcă prinseseră viaţă. Apoi... nu-mi mai aduc aminte.

Norii... nimic. Norii... nimic. Şi, în cele din urmă, nimic.

Capitolul patruzeci şi trei

Când mi-am venit în fire, am simţit gura lui Angus peste a mea, după care am început să vărs apă. Angus m-a întors pe o parte, cutia toracică mi s-a contractat, iar pe gură şi pe nas mi-a ţâşnit un şuvoi de apă. Am tras horcăind aer în piept – prima respiraţie după ce mă cufundasem în apa lacului.

Angus m-a ridicat în capul oaselor şi m-a înfăşurat în haina lui.

— Ce dracu'...?! a exclamat Hank, ieşind de sub pelerină. Sfinte... Ce s-a întâmplat? Maddie, cum te simţi?

— Nu se simte bine! s-a răstit Angus la el. Era să se înece şi e îngheţată până-n măduva oaselor. Dă-mi haina dumitale!

Hank s-a zbătut să-şi scoată cât mai repede haina şi i-a aruncat-o lui Angus.

— Ce s-a întâmplat? Nici măcar n-am văzut-o căzând din barcă. Doamne, faţa şi mâinile i s-au învineţit de frig! a spus după ce s-a uitat din nou la mine.

Angus m-a înfăşurat în haina lui Hank şi m-a luat în braţe.

— O duc la cuptorul de uscat porumbul, a zis. E singura cameră rămasă intactă din aripa cealaltă. Fugi cât poţi de repede până la prima casă albă dinspre nord. E gospodăria familiei McKenzie. Spune-le ce s-a întâmplat şi roagă-i să cheme poliţistul. Să vină cu maşina.

Când treceam pe sub poarta dinspre lac, purtată pe braţe de Angus, cu capul pe umărul lui, am privit înapoi către apă.

Ellis era tot în barcă, vâslea ca un nebun, cu o singură ramă. Cealaltă plutea ceva mai departe, în voia valurilor.

Hank s-a întors împreună cu Mhàthair; amândoi aveau braţele pline de pături şi cuverturi. Cât ai clipi, Mhàthair mi-a dat hainele la o parte şi m-a învelit ca pe un bebeluş. M-a întins pe

marginea vechiului cuptor şi s-a aşezat lângă mine, acoperindu-mă cu poalele hainei ei. M-am sprijinit de ea, clănţănind de frig. Respiram sacadat, zguduită de puternice accese de tuse.

Angus s-a înfăşurat cu o pătură şi se plimba de colo, colo. De fiecare dată când mă apuca tusea, se repezea şi mă ţinea drept, pentru ca Mhàthair să mă poată bate pe spate.

Hank, alb ca varul, se ghemuise lângă perete. După o vreme s-a ridicat.

— Ar fi bine să văd dacă pot să-l aduc la mal, a zis.

— În locul tău, aş lua aparatul de filmat şi l-aş lăsa pe *amadain*[1] acolo unde e, a zis Angus.

— Ştiu că s-a purtat ca un mişel, dar nu cred că vreţi să moară înecat, a spus Hank.

— Mai mult nici nu mi-aş dori, a replicat Angus, deşi cred c-o să se descurce el cumva, măcar ca să pună mâna pe dovezi.

— Dacă te referi la aparatul de filmat, cred că e bine protejat de pelerina mea de ploaie.

— Chiar la aparat mă refeream. Însă nu cred că de ploaie ar trebui apărat. În afară de alte lucruri, s-ar putea să-ţi fi filmat şi prietenul în timp ce încerca să-şi omoare soţia.

— Poftim? Nu, nu se poate.

A tăcut puţin, apoi s-a întors spre mine.

— Maddie, e adevărat ce spune?

Am reuşit să dau din cap a încuviinţare.

Hank a rămas cu ochii la mine, încercând să înţeleagă. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit pe uşă.

Din locul în care stăteam, pe cuptor, vedeam foarte bine poarta dinspre lac. Hank a luat-o la fugă printre tufişuri, s-a oprit chiar sub arcada porţii şi a privit spre ţărm. A scos un urlet de animal turbat, după care a pornit-o în goană la vale. Timp de câteva minute s-au auzit strigăte furioase, amplificate de apă, dar nu înţelegeam nimic.

Când s-a întors, Hank era alt om. A intrat târându-şi picioarele, cu ochii în pământ, cu spatele încovoiat. Nici măcar nu-şi mişca braţele. Arăta ca un cadavru umblător.

---

1. Nebun (în scoţiană, în original).

S-a prelins pe lângă perete şi a rămas ghemuit acolo. Stătea cu ochii aţintiţi la pardoseală, cu braţele sprijinite de genunchi şi mâinile atârnând. Erau pline de sânge şi de zgârieturi.

— A ajuns la mal înaintea mea, a spus în cele din urmă. A aruncat aparatul în lac.

Îl ascultam cu toţii în tăcere.

Hank şi-a întors privirea spre mine, dar ochii îi erau goi.

— Ai încercat să mă previi, dar nu ţi-am dat ascultare. Eram sigur că-l cunosc mai bine. Ai să mă poţi ierta vreodată?

Am rămas lipită de Mhàthair; nici măcar n-am încercat să-i răspund.

— Nu, sigur că nu poţi, a continuat Hank. Nu mă pot răscumpăra faţă de tine, îmi dau seama de asta. Dar chiar n-am ştiut. Nici măcar n-am habar când s-a dus la cabina telefonică. Suntem împreună aproape tot timpul. Dar jur că, dacă ar fi sunat la spital sau la tribunal, nu l-aş fi lăsat să te ducă nicăieri.

— Tu să taci! a strigat Angus înfuriat. Ticălosul care-ar încerca s-o ia pe Maddie de aici nici n-o să ştie ce l-a lovit. Îţi spun eu că-l dau cu capul de pereţi. Şi am să-l calc în picioare pe laşul ăla de lângă lac, măcar să ştiu o socoteală. Mai bine s-ar ruga să vină Bob poliţistul şi să-l bage la zdup cât mai repede, până nu pun eu mâna pe el.

Tot timpul cât a vorbit, Hank a stat cu ochii la Angus, apoi a pus iar capul în pământ.

Când a apărut Bob, Angus m-a dus în braţe la maşină, iar Mhàthair şi Hank ne-au urmat. Nimeni n-a pomenit nimic de Ellis.

Pe drumul spre han, Bob a întrebat:

— Vasăzică aţi filmat tentativa de omor, dar nu mai aveţi aparatul?

— Întocmai, a spus Angus.

Bob s-a întors spre Hank, care, aşezat alături de el, pe locul pasagerului, privea pierdut pe fereastră.

— Şi ziceţi că n-aţi văzut nimic?

— Doar monstrul, a răspuns Hank abătut.

— Dar aţi fost *de faţă*! a exclamat Bob şi a izbit de două ori volanul cu palma, exasperat.

— Eram atent la ce filmam.

Bob l-a privit de câteva ori, scos din fire, apoi a oftat.

— Ei, oricum avem un martor ocular şi, din fericire, victima atacului a supravieţuit şi poate depune mărturie. Am suficiente motive să-l arestez.

Când am ajuns la han, maşina a oprit în faţa intrării, scrâşnind din cauciucuri pe pietrişul îngheţat.

Bob s-a răsucit pe scaun, în timp ce Angus mă scotea din maşină.

— Mă duc să-l chem pe doctorul McLean, după care plec să-l ridic pe omul ăla de nimic. Nici nu mai ştiu cât a trecut de când n-am mai închis pe cineva în celulă. Cred că voi fi nevoit să-i dau şi de mâncare! a spus oftând.

Cum m-a dus Angus în cameră, Anna, Meg şi Mhàthair m-au luat în primire, iar pe el l-au trimis să se schimbe în haine uscate.

Îm scurt timp, focul duduia în cămin, iar eu eram îmbrăcată într-o cămaşă de noapte groasă şi învelită cu atâtea pături, încât nici nu mă mai puteam mişca. Mi-au pus purcei cu apă caldă la picioare, iar Mhàthair, după ce şi-a lipit urechea de pieptul meu, a plecat clătinând din cap. S-a întors după ceva vreme cu o compresă fierbinte, care mirosea puternic a plante, şi mi-a aşezat-o pe burtă. Apoi mi-a pus căţei de usturoi zdrobit între degetele de la picioare şi mi le-a înfăşurat în pânză. A pus cuverturile la loc, ba chiar a adăugat una deasupra, fără s-o mai despăturească, aşa încât să mă apese şi mai tare.

Am răbdat totul fără să protestez. Când nu tuşeam, plămânii îmi hârâiau. Prea slăbită ca să mă pot mişca, zăceam privind focul ca prin ceaţă. Mă lăsam pradă unui somn binefăcător, mă trezeam când şi când şi retrăiam ceea ce ar fi putut fi ultimele clipe ale vieţii mele – senzaţia că plutesc, că mă rotesc în apă, fâşâitul asurzitor al bulelor de aer în jurul meu, clămpănitul vâslelor în furcheţi. Primele momente, când încercam să găsesc o cale de a rămâne în viaţă, şi ultimele, când mă resemnasem, înţelegând că aveam să mor.

Ellis îşi dăduse seama că era o bună ocazie să scape de mine şi profitase de ea fără să şovăie. Moştenirea mea, moştenirea lui,

micul lui secret murdar, totul se putea rezolva în câteva minute, cu puţin efort.

Avea să nege, bineînţeles, dând vina pe sănătatea mea mintală şi aducând boala ca dovadă a faptului că nu puteam depune mărturie şi avea să pretindă că Angus interpretase greşit faptele. Poate că va poza în erou frustrat, susţinând că tocmai mă trăgea sus în barcă şi că, din cauză că Angus se amestecase nechemat, stătusem în apă un răstimp mult mai lung.

Nu ştiam cum avea să explice dispariţia aparatului de filmat şi cum avea să împace versiunea lui cu cea a lui Hank, căci, deoarece mărturia mea putea fi pusă cu uşurinţă sub semnul întrebării, mă îndoiam că i-ar fi fost la fel de simplu să-i închidă gura lui Hank.

Oare chiar dăduserăm ochii cu monstrul? Nu vom şti niciodată. Din cauza lui Ellis, nimeni nu va şti niciodată.

Capitolul patruzeci şi patru

Somnul binefăcător s-a dovedit a fi hipotermie, după cum a decretat doctorul McLean. Dând din cap apreciativ la adresa lui Mhàthair, a confirmat că mă încălzisem suficient cât să nu mai fiu în pericol. Totuşi, a spus că sufeream de pseudopneumonie din cauză că-mi intrase apă în plămâni şi că trebuia să am grijă să nu fac pneumonie adevărată, de la care aş fi putut muri în numai câteva ore. A scos o sticluţă cu un tonic verzui şi a pus-o pe scrin.

— Conţine un expectorant. Vreau să dea totul afară.

— Şi uleiul de ricin? a întrebat Anna neliniştită.

Doctorul a clătinat din cap:

— Nu-i e de folos, din păcate.

Anna a făcut o mutră deznădăjduită.

În cursul nopţii am făcut febră, apoi temperatura mi-a scăzut. Când simţeam că ard, când tremuram de frig. Mă chinuiau accese îngrozitoare de tuse, iar între crize aveam senzaţia că plămânii mi se crapă de fiecare dată când trăgeam aer în piept. Nu aveam nici un fel de putere asupra trupului meu.

Strângeam cuverturile pe lângă mine şi mă rugam să mai pună cineva un buştean pe foc. Apoi aruncam cuverturile deoparte, uneori chiar pe podea. Mhàthair mă învelea la loc de fiecare dată cu blândeţe, fără să-şi iasă din fire.

Pleca şi venea cu prişniţe, ba cu pastă de ceapă şi oţet, ba cu muştar. Când simţeam că mă încing, nu le mai puteam suporta şi le aruncam. Mhàthair mi le punea la loc cu aceeaşi răbdare cu care mă învelea. Se învârtea prin cameră făcând lucruri misterioase, însă nu o vedeam prea bine. Părea mai degrabă o pereche de mâini dibace cu degete sprintene decât o persoană în carne şi oase.

Angus nu s-a îndepărtat nici o clipă de patul meu. Când aveam temperatură şi ţipam să-mi aducă gheaţă, el îmi ştergea broboanele

de sudoare de pe frunte şi-mi picura apă pe limbă. Când mă chirceam şi tremuram de frig, mă învelea mai bine în pături şi mă mângâia pe obraji. Cât a fost noaptea de lungă, n-am deschis nici măcar o dată ochii fără să-i văd faţa aplecată deasupra mea.

La un moment dat, spre dimineaţă, când febra mă chinuia, dinţii îmi clănţăneau, iar tot corpul mă durea, Angus a pus mâna pe fruntea mea şi s-a uitat speriat la Mhàthair.

După ce mi-a pus şi ea mâna pe frunte, a ieşit în grabă din cameră. Angus a dat cuverturile la o parte şi m-a ridicat pe jumătate, cât să-mi poată scoate cămaşa de noapte peste cap. Apoi a stors bine câteva comprese reci şi mi-a acoperit cu ele tot corpul transpirat.

Mhàthair s-a întors după câteva minute cu o cană de ceai, pe care m-au forţat să-l sorb sprijinită între ei doi. Avea multă miere, dar tot am simţit un gust amar. Când m-au întins la loc pe pat, am avut impresia că alunec într-un hău la fel de întunecat ca lacul. Chiar înainte să mă pierd în întuneric, în faţa ochilor mi-a apărut o tânără frumoasă, cu ochi trişti. Plutea, cu rochia şi părul răsucindu-se încet în jurul ei. Era Màiri – am ştiut din prima clipă. Mi-a şoptit ceva şi a ridicat braţele, dar înainte să înţeleg ce-mi spune a dispărut, şi odată cu ea totul s-a cufundat în negură.

Când m-am trezit, nu ştiam unde sunt. Am clipit de câteva ori şi am văzut ochii albaştri ai lui Angus chiar în faţa mea. Îşi trăsese un scaun lângă pat.

De pe cealaltă parte a patului, Mhàthair şi-a întins o mână, aşezând-o pe fruntea mea.

— I-a trecut fierbinţeala, slavă Domnului! a zis. A scăpat de ce-a fost mai greu.

Angus a închis ochii un moment, apoi mi-a luat mâna şi a sărutat-o.

— Să nu mă mai sperii niciodată aşa, *mo chridhe*! Credeam că te-am pierdut. Lacul mi-a răpit deja atât de multe.

Cu toate că febra îmi scăzuse, nu eram în stare să mă dau jos din pat. Pe lângă că era chinuitoare, tusea mă storcea de puteri.

Anna tricota aşezată lângă foc, iar eu tocmai închisesem ochii, încercând să mă odihnesc, când s-a auzit o bătaie în uşă.

— Cioc, cioc! s-a auzit vocea lui Hank. Primiți musafiri?

— Nu prea cred, a spus Anna cu asprime. Nu în starea asta.

— Îmi cer scuze. Nu vreau să deranjez. Te rog, Maddie, pot să stau puțin de vorbă cu tine? Între patru ochi?

— Abia a început să se întremeze, nu înțelegi? a spus Anna. Orice-ar fi mai poate aștepta.

— Mă simt mai bine, am zis în șoaptă, fiindcă aproape îmi pierdusem vocea din cauza tusei.

Anna l-a privit lung pe Hank, apoi a ridicat mâna, cu degetele răsfirate.

— Cinci minute! i-a pus ea în vedere. Nici unul în plus. Am să aștept pe culoar.

A pus ghemul și andrelele jos, apoi a ieșit, nu fără să-i arunce lui Hank o privire crâncenă.

Hank se învârtea prin cameră negăsindu-și locul, fără să știe ce să facă cu mâinile. Mi-era teamă ca nu cumva să-și aprindă o țigară. În cele din urmă a ocolit patul, îndreptându-se spre fotoliu. S-a trântit pe el, s-a așezat picior peste picior și a rămas cu ochii la cămin.

— Chiar a vrut să te înece? a întrebat în cele din urmă. Adică, ești sigură?

Nu s-a uitat la mine decât după ce a rostit cuvintele. L-am privit drept în ochi. Atunci a întors capul și a tras adânc aer în piept.

— Uite ce e, a zis. Știu că nu schimbă cu nimic cele întâmplate, dar m-am hotărât să-i trimit o telegramă colonelului. Am să-i spun că Ellis a mințit, prefăcându-se că e daltonist. Există teste, să știi! Nu se poate preface la infinit.

După o tăcere destul de lungă, l-am întrebat:

— De ce? Ca să te răzbuni?

— Fiindcă o merită cu vârf și îndesat! Fiindcă, pe lângă că aproape reușise să te declare oficial bolnavă mintal, a mai și încercat să te omoare! Și a distrus și filmul! Iar eu, din cauza lui am pierdut-o pe Violet! Am pierdut tot din cauza lui, probabil chiar și pe tine!

Și-a aplecat capul și și-a apăsat pleoapele cu degetele, părând gata să izbucnească în lacrimi.

Eu îl priveam neclintită.

— Nu din cauza lui ai pierdut-o pe Violet, am spus. Te-ai purtat cu ea la fel de urât cum te-ai purtat cu mine.

Nu s-a mai prefăcut că lăcrimează; a ridicat privirea spre mine.

— Poftim?

— Ştiu tot, Hank.

— Atunci se pare că ştii mai mult decât mine. Despre ce vorbeşti?

— Ai ales capul sau pajura? l-am întrebat. Şi, lucrul cel mai important, ai pierdut sau ai câştigat?

A făcut ochii mari, uitând să clipească, şi m-a privit îndelung.

— Doamne, Maddie! Nici nu mai ştiu ce să spun.

— Mai bine nu spui nimic.

Anna s-a întors în cameră.

— Bob poliţistul e jos. Spune că vrea să stea de vorbă cu voi amândoi chiar acum şi, de vreme ce Maddie nu poate coborî, m-a rugat să întreb dacă poate să vină el aici, deşi i-am spus răspicat că nu se cuvine şi nu m-aş mira să refuzi.

— Nu-i nimic, am spus. Poate să vină.

Mă străduiam să rămân calmă, dar mi se urcase tot sângele la cap. Nu cumva venea să ne anunţe că Ellis spălase putina?

*

Angus şi Anna l-au condus pe Bob în camera mea.

Poliţistul s-a oprit la picioarele patului, cu cascheta în mână.

— Doamnă Hyde! m-a salutat înclinând capul. Vă simţiţi puţintel mai bine, sper. Angus mi-a spus că v-a fost tare rău azi-noapte.

— Da, mulţumesc. Cred că sunt pe calea cea bună, am răspuns, deşi efortul mi-a stârnit un nou acces de tuse.

M-am întors pe-o parte, şi Anna s-a repezit să mă bată pe spate.

Bob a aşteptat până m-am liniştit, iar Anna m-a ridicat şi mi-a potrivit pernele la spate.

— Îmi cer scuze că dau buzna aşa, dar a apărut o situaţie.

— Ce fel de situaţie? a întrebat Angus şi, după cum s-a întunecat la faţă, mi-am dat seama că şi el se gândea la acelaşi lucru ca mine.

— Nu e ceea ce credeţi, a spus Bob. – Şi-a lăsat capul în jos, apoi l-a privit pe Hank drept în ochi. – Domnule Boyd, a avut loc vreo... altercaţie când eraţi pe malul lacului?

— Sigur, i-am tras una.

— Dar ultima oară când l-aţi văzut era... conştient?

— Nu se simţea tocmai bine, dar da, era conştient. Se miorlăia... făcea ca un animal turbat...

— Mda, vedeţi dumneavoastră, a zis Bob răsucindu-şi cascheta, din nefericire, când m-am întors să-l arestez, l-am găsit decedat.

Angus s-a apropiat de mine şi mi-a pus o mână pe umăr. Am ridicat mâna şi mi-am încleştat-o pe a lui.

— Ce? Cum? a întrebat Hank.

— Se pare că s-a înecat în apă adâncă de nici o palmă, a spus Bob. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva. Zăcea cu faţa în jos, pe malul lacului. Nici măcar nu-şi udase hainele.

Hank a zâmbit strâmb:

— Probabil că făcea pe mortul, ca să-l lăsaţi în pace şi să plecaţi! Nu s-ar da în lături de la nimic, să ştiţi.

— E mort, nu începe discuţie. Trupul a fost deja dus la morgă, în Inverness. Acum se pune întrebarea cum s-au petrecut lucrurile.

Când a înţeles unde bătea poliţistul, Hank s-a arătat vădit speriat. A sărit ca ars.

— Doamne sfinte, doar nu credeţi că eu l-am omorât! Umbla împleticindu-se pe mal când am plecat eu, jur! Probabil a căzut în apă după ce am plecat. Eu i-am tras o palmă, atât!

S-a întors spre mine, cu o privire disperată şi pumnii strânşi.

— Maddie! Spune-i! Pentru numele lui Dumnezeu... tu *ştii* foarte bine că nu l-aş omorî pe Ellis! *Spune-i!*

— Aşa e, am zis. Hank nu i-ar face nimic lui Ellis. Sunt două jumătăţi ale aceleiaşi persoane.

Hank a rămas cu ochii la mine, rănit până în adâncul sufletului.

Bob şi-a frecat bărbia gânditor.

— Mda, ţinând seama de situaţie – şi că e prima oară când văd aşa ceva –, cred că aş putea să clasez cazul drept moarte accidentală... Presupunând că nu sunt obiecţii din partea familiei...

M-a privit întrebător. După câteva secunde, am dat din cap în chip de încuviinţare. Angus m-a strâns de umăr, iar eu mi-am încleştat şi mai tare degetele pe mâna lui.

Bob a tras aer în piept.

— Date fiind împrejurările, nu prea ştiu ce să spun. Oricum, chiar dacă s-a întâmplat pe neaşteptate, din nefericire veţi fi nevoită să vă ocupaţi de cele cuvenite. Vă rog să-mi daţi de ştire dacă pot să vă fiu de folos în vreun fel.

— Mulţumesc, am spus încet.

După plecarea lui Bob, Hank s-a îndreptat spre uşă, mişcându-se ca un somnambul.

Când uşa s-a închis în urma lui, am ridicat ochii spre Angus. Mă aşteptam la o reacţie, dar în nici un caz nu eram pregătită pentru urletul sălbatic care a răsunat în clădire, îngheţându-mi sângele în vine. L-am cuprins pe Angus pe după brâu, aşteptând, în timp ce bocetul sinistru se preschimba într-un hohot de plâns.

Angus m-a ţinut strâns lângă el, mângâindu-mi părul.

— Şi tu, *m'eudail*? Ai să faci faţă?

— Cred că da. N-aş fi dorit nimănui aşa ceva, dar Dumnezeu mi-e martor...

— Gata, gata, *mo run geal og*! Nu-i nevoie să-mi explici. Nu mie.

I-am luat mâna şi mi-am apăsat obrazul în palma lui.

Pe culoar, Hank jelea mai departe, dar nu aveam cum să-l ajutăm. Nimeni nu l-ar fi putut consola, fiindcă ce simţea el era mai mult decât durere. Timpul îi fusese despicat în două.

Capitolul patruzeci și cinci

În cele din urmă l-am trimis pe Ellis acasă, la mama lui. N-am vrut să particip la înmormântare și bănuiam că nici n-aș fi fost bine-venită.

La două zile după ce Hank a plecat cu avionul în care se afla sicriul cu trupul lui Ellis, Angus s-a strecurat în camera și în patul meu. S-a întins lângă mine, sprijinit în cot, și mi-a dat la o parte părul care-mi căzuse pe gât. Mi-a descheiat gulerul cămășii de noapte.

— Scoate-o...

Când m-am întins înapoi pe pat, s-a aplecat și mi-a șoptit în ureche:

— Vreau să mă însor cu tine, *mo chridhe*. Să oficializăm relația cât mai curând cu putință.

M-a sărutat delicat pe gât, coborând încet spre umăr. Când aproape ajunsese la claviculă, m-a mușcat ușor. Am oftat și m-am înfiorat din cap până-n picioare.

— Asta dacă accepți un necioplit ca mine, a spus coborând mai jos.

M-a sărutat până a ajuns la sânul stâng, mi-a atins sfârcul cu limba și l-am simțit întărindu-se.

A ridicat capul.

— Chiar dacă n-a fost o întrebare propriu-zisă, e nevoie de un răspuns.

— Bineînțeles! am zis. Vreau să devin doamna Grant cât de repede... a!

Începuse din nou să mă sărute.

— De fapt, a spus între două sărutări, vei fi Prea Onorata Madeline Grant, Doamna de la Craig Gairbh.

Apoi a făcut ceva care m-a lăsat fără răspuns – cel puțin nu în cuvinte.

Am hotărât să aşteptăm câteva săptămâni, pentru a respecta convenienţele, dar începând din momentul acela, eram deja căsătoriţi din toate punctele de vedere. Angus venea în fiecare noapte în patul meu, iar înainte să se lumineze de ziuă se furişa înapoi în bucătărie, ca să menajeze sensibilităţile Annei.

Veştile de pe front dovedeau că războiul din Europa era pe sfârşite. Oraş după oraş era fie eliberat, fie se preda şi nemţii erau împinşi înapoi, atacaţi din toate părţile. Nici nu mai aveau pe cine să recruteze. Înrolau până şi băieţi de zece ani din rândurile Tineretului hitlerist şi trimiteau înapoi pe front orice soldat al cărui picior nu fusese amputat decât de la genunchi în jos.

Mai departe, evenimentele s-au înlănţuit firesc, începând cu o veste tristă primită de acasă. Preşedintele Roosevelt a murit pe 12 aprilie şi Harry S.Truman a devenit cel de-al 33-lea preşedinte al Statelor Unite.

Trei zile mai târziu, forţele britanice au eliberat o serie de lagăre de concentrare de la Bergen-Belsen, unde, după cum relata *The Inverness Courier*, au găsit „mii de bărbaţi, femei şi copii înfometaţi, o grămadă de cadavre despuiate înaltă de mai bine de un metru, lată de 30 de metri şi lungă de 80, manifestări de canibalism, oameni bolnavi, aduşi la o limită a cruzimii greu de descris". Generalul Eisenhower i-a implorat pe membrii Camerei Comunelor să vină să vadă cu propriii lor ochi „agonia umanităţii răstignite", pentru că „ororile de acolo nu pot fi puse în cuvinte".

În data de 16 aprilie, în ziua în care ruşii au lansat o nouă ofensivă de amploare, cuprins de disperare, Adolf Hitler a emis ordinul de „Ultimă defensivă", prin care le cerea trupelor să aresteze pe loc orice soldat sau ofiţer, indiferent de grad, care dădea ordin de retragere şi, dacă era necesar, chiar să-l execute deoarece deşi purta uniforma germană, se afla probabil în solda ruşilor. Le-a spus militarilor: „În acest moment întreaga naţiune germană e cu ochii îndreptaţi spre voi, soldaţii mei din est, şi speră că datorită fanatismului vostru, puterii braţelor şi unităţii voastre de acţiune atacul sălbatic lansat de bolşevici va fi înecat într-o baie de sânge".

Douăsprezece zile mai târziu, Mussolini şi amanta lui erau împuşcaţi de un pluton de execuţie, după ce încercaseră să fugă

în Elveţia. Trupurile le-au fost atârnate de picioare în cârlige de măcelărie în Piazzale Loreto. O femeie s-a apropiat de ele şi a strigat: „Cinci gloanţe, pentru cei cinci fii ai mei asasinaţi!", după care a tras de cinci ori în corpul şi aşa ciuruit de gloanţe al lui Mussolini.

A doua zi, pe 29 aprilie, armata americană a eliberat Dachau, primul lagăr construit de germani şi eliberat printre ultimele. Când s-au apropiat de lagăr, americanii au dat peste 30 de camioane pline cu cadavre în descompunere. În lagăr au găsit aproape 30 000 de supravieţuitori emaciaţi, dintre care zilnic au continuat să moară câteva sute, fiindcă organismul lor era prea slăbit ca să mai poată asimila hrana.

În 30 aprilie, ruşii au ocupat Berlinul şi au ridicat steagul sovietic pe Reichstag. Ascunşi în buncăr în timp ce afară se dădeau lupte crâncene, Adolf Hitler şi Eva Braun au înghiţit otravă, şi-au otrăvit şi câinii, după care Hitler şi-a tras un glonţ în cap.

În seara aceea nu ne-am dezlipit de radio, ascultând ştirile cu răsuflarea tăiată. Nu ne venea să credem. În cele din urmă, după distrugerea, abuzarea şi nesocotirea brutală a tuturor valorilor umanităţii într-o măsură la care nici nu ne-am fi putut gândi vreodată, s-ar fi zis că ostilităţile luaseră sfârşit. Aşa şi era, dar anunţul oficial n-a fost făcut decât peste încă o săptămână, când tot ce mai rămăsese din armata germană s-a predat necondiţionat.

Când în cele din urmă a fost declarată Ziua Victoriei, oamenii s-au dezlănţuit într-o manifestare colectivă de bucurie. Au rupt draperiile de camuflaj şi le-au dat foc în mijlocul străzii, sirenele sunau fără încetare, clopotele băteau, parăzile militare se transformau în mari petreceri improvizate, oamenii chiuiau, dansau şi cântau, perechi care abia atunci se văzuseră prima oară făceau dragoste în tufişurile de pe marginea drumului, peste tot erau aprinse focuri de tabără şi din toate părţile se auzeau cimpoaiele sunând triumfător cât era noaptea de lungă.

A doua zi dimineaţa, la ora zece, Angus şi cu mine ne-am căsătorit. O zi mai târziu, Anna şi Willie ne-au urmat exemplul.

Capitolul patruzeci şi şase

La câteva săptămâni după ce ne-am căsătorit am văzut că, fără ştirea mea, Angus scosese piatra funerară pe care era scris numele lui şi o înlocuise. De data asta eu am fost cea care a îngenuncheat, a atins cu degetele numele lui Màiri şi pe acela al fetiţei şi a lăsat pe mormânt un buchet de clopoţei pe care-i culesesem din pădure.

Nu mersesem decât la unul dintre morminte, aşa că am pornit-o către poarta dinspre lac. Pe drum am mai cules un buchet de flori. Le-am pus pe mal, chiar lângă apă, şi mi-am plimbat ochii peste întinderea întunecată a lacului, întrebându-mă ce se întâmplase cu adevărat acolo. Să fi fost Màiri? Să fi fost monstrul? Sau cu totul altceva?

Monstrul – dacă exista cu adevărat – nu mi s-a mai arătat niciodată. Dar eu aflasem în cursul acelui an că monştrii umblă îndeobşte printre noi, la vedere.

Când Angus m-a întrebat dacă eram gata să-mi văd noul cămin, i-am spus că da, bineînţeles, cu condiţia să se asigure că armata scosese toate minele. A râs în hohote când i-am povestit despre mica mea aventură şi mi-a spus că nu fusese nici o mină îngropată pe acolo – pancartele erau puse pentru a-i ţine la distanţă pe civili şi pentru ca băieţii din comandouri să nu iasă din cazarmă. Dar gloanţele cu care se trăgea erau adevărate.

— Ei, ce zici? a întrebat când am dat cotul şi am ajuns la aleea mărginită de stejari.

Barăcile de metal şi sârma ghimpată dispăruseră. Era prima oară când vedeam conacul în toată splendoarea lui.

Angus mă ţinea de după umeri şi pândea orice reacţie de pe faţa mea.

— Vai, Angus, am exclamat sărind în faţa lui. E splendid! E încuiat?

— Nu cred, a spus şi a râs din nou când eu am luat-o la fugă înainte.

Uşile duble erau uriaşe, bătute cu ţinte de alamă. Intrarea era împodobită cu viţă şi crengi cioplite în piatră, care coborau de la fronton până aproape de pământ. Chiar deasupra era un blazon uriaş şi sus de tot, deasupra unei frize cu cai ridicaţi în două picioare, poziţionaţi de-o parte şi de alta a unui scut, se înălţa un turn cu ceas şi cupolă despre care Angus mi-a spus că fusese adăugat în 1642. Toate ferestrele erau decorate cu sculpturi şi între ele, pe zid, se aflau coloane corintice înalte de peste zece metri.

Când am intrat pe uşa din faţă, mi s-a tăiat respiraţia: mă aflam într-o galerie vastă, cu mai multe etaje. De pe zidurile lambrisate cu stejar, mai multe generaţii de membri ai familiei Grant mă priveau încruntaţi din ramele aurite, împodobite cu decoraţii complicate. Cei mai mulţi aveau părul roşu, şi cu toţii aveau ochii lui Angus, albaştri şi pătrunzători.

Absolut toate camerele de la parter aveau tavanele decorate cu stucaturi complicate, în majoritate pictate sau acoperite cu foiţă de aur. Fiecare obiect era rafinat, de la candelabrele bogat împodobite, la tapiseriile medievale sau „cabinetul de curiozităţi" care-i aparţinuse lui Ludovic XIV. Mobilele tapisate mi-au părut inexplicabil de uzate, până când Angus mi-a dezvăluit că datau de la începutul secolului al XVIII-lea şi că plușul era cel original.

Am încercat să-mi închipui ce simţise colonelul când pătrunsese prima oară în clădire, în urmă cu mulţi ani. Când a ridicat ochii spre portretele rudelor lui, oare visa nu doar să găsească monstrul, ci şi să devină *laird*? Câtă vreme stătuse aici, hărţuind servitoarele, vorbind cu accent aristocratic şi afişându-se în costume de tweed făcute pe comandă, oare numărase câţi descendenţi Grant stăteau între el şi titlu?

Nu aveam nici o îndoială că da. Probabil că şi Ellis gândise la fel.

Cu toate că războiul se încheiase, în Europa domnea haosul: nu se găsea de mâncare, reţeaua de transporturi nu funcţiona peste tot, cohorte de refugiaţi mergeau din oraş în oraş, trupele

germane se predau în masă, sute de mii de prizonieri eliberați se întorceau acasă, împreună cu nenumărați soldați răniți care se vedeau acum puși în situația de a lua viața de la capăt.

Nu puteam uita răniții de pe *SS Mallory*, în special pe acel soldat care mă privise drept în ochi și de la care nu-mi putusem lua privirea. El mă trezise la o realitate pe care reușisem cumva s-o evit până în momentul acela. În timp ce Hank și Ellis trăiau fără nici o grijă, bărbați ca soldatul acela ars, ca Angus și ca frații Annei sacrificaseră totul ca să ne salveze pe noi. Voiam să le dăruiesc și eu ceva în schimb.

Când i-am spus lui Angus ce aveam de gând să fac, m-a strâns în brațe fără să scoată un cuvânt.

Și mi-am dus planul la bun sfârșit. În anii care au urmat, conacul de la Craig Gairbh a fost transformat în spital pentru soldații răniți.

Epilog

În numai două luni, camerele şi sala de bal au fost umplute cu paturi de spital şi paravane portabile. Salonul de la răsărit a devenit sală de operaţii şi sala mare – salon pentru arşi. Noi ne-am mutat la etajul de sus, în camerele servitorilor, împreună cu Conall. N-a trecut mult şi Meg ni s-a alăturat, fiindcă se hotărâse să devină infirmieră.

Pacienţii erau pentru mine un motiv de amărăciune, dar şi de uimire. Am văzut un sergent în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, care orbise în război şi acum învăţa să meargă folosindu-se de un baston, cum a pipăit petalele unui bujor, s-a aplecat şi şi-a afundat faţa în el. Am ţinut de mână un băiat care nici nu împlinise douăzeci de ani şi care plângea disperat privindu-şi proteza pusă în locul piciorului amputat. I-am aplaudat şi încurajat pe cei care se luau la întrecere în scaune cu rotile prin galerie. Biblioteca a devenit sală de jocuri. Un soldat care n-a vrut să se dea bătut, un băiat de douăzeci şi doi de ani cu şira spinării şi braţul stâng zdrobite, imobilizat în scaunul cu rotile, ne punea să-l ducem în fiecare dimineaţă în bibliotecă, unde îşi petrecea toată ziua câştigând partidă după partidă cu oricine se încumeta să joace şah cu el.

I-am susţinut pe aceşti oameni şi sute ca ei, când s-au perindat prin viaţa şi căminul nostru. Era o mângâiere pentru mine să văd că găseau puţină consolare odihnindu-se în grădină sau răcorindu-se la umbra fântânii.

Toţi soldaţii o îndrăgeau pe Meg şi, chiar de Ziua Îndrăgostiţilor, s-a măritat cu un tânăr caporal, şi el tot din Clydebank. Angus şi cu mine n-am fost la nuntă dintr-un motiv cum nu se poate mai fericit. Pe mine m-au apucat durerile facerii în seara dinainte şi, uite aşa, Ziua Îndrăgostiţilor n-a mai fost de atunci o zi nefastă.

Doi dintre copiii noştri s-au născut în perioada aceea, spre marea încântare a soldaţilor. După ce trecuseră prin atâtea grozăvii, prin moarte şi disperare, copilaşii erau pentru ei cea mai autentică afirmare a triumfului vieţii.

Viaţa. Ne aştepta. Cu toată fragilitatea ei frumoasă şi tragică, viaţa era în faţa noastră, şi noi, cei care fuseserăm îndeajuns de norocoşi încât să supravieţuim, am cuprins-o în braţe fără şovăială.

Nota autorului

Câteva cuvinte despre limitările unui roman de ficţiune bazat pe evenimente reale.

Am adaptat unele părţi din poveştile celor care au susţinut că au văzut monstrul. Mai precis, am transformat „fotografia chirurgului" în „fotografia colonelului" şi am recreat relatarea Corpului de observatori regali. Fabrica de aluminiu de la Foyers a fost într-adevăr bombardată în timpul războiului, dar la orele prânzului, nu noaptea, şi în februarie 1941, nu în ianuarie 1945. La fel, am încercat să respect adevărul în ceea ce priveşte înfiinţarea Brigăzii Speciale, însă castelul Achnacarry n-a devenit castelul Commando decât în 1942.

Deşi nu am inventat nimic, faptele şi cifrele legate de unele bătălii sau de lagărele morţii nu sunt exacte, fiindcă a trebuit să ţin seama de informaţiile la care aveau acces oamenii la momentul respectiv, informaţii care proveneau în exclusivitate de la emisiunile radio ale BBC şi ştirile publicate în *The Inverness Courier*. Cifrele reale şi întregul adevăr au ieşit la iveală după ani de zile şi, aşa cum ştim cu toţii, sunt încă şi mai greu de înţeles decât cele care au îngrozit-o pe Maddie.

Mulţumiri

Nu ştiu dacă unii se smintesc scriind sau dacă trebuie să fii smintit ca să scrii, însă eu n-aş fi putut scrie această carte fără ajutorul unor oameni întregi la minte, cărora le sunt îndatorată pe veci.

Soţului meu, Bob, stânca Gibraltarului din viaţa mea, care m-a susţinut fără să şovăie şi a crezut tot timpul în mine. Fără el, cartea aceasta n-ar fi existat şi eu n-aş fi putut merge mai departe.

Fiilor mei, Benjamin, Thomas şi Daniel, nişte tineri minunaţi şi incredibil de adaptabili, în ciuda faptului că mă au pe mine ca mamă.

Lui Hugh Allison şi Tony Harmsworth. Aş zice că o mână nevăzută m-a îndreptat spre voi. Unul, fin cunoscător al Scoţiei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, celălalt, expert în istoria monstrului din Loch Ness. Bunăvoinţa cu care aţi răspuns şirului nesfârşit de întrebări pe care vi le-am adresat a fost de-a dreptul eroică.

Membrilor familiei lui Hugh, care m-au invitat să stau lângă foc şi au avut grijă ca paharul să-mi fie mereu plin (nici acum nu ştiu dacă a fost spre binele meu sau nu): Hughie şi Crissie Campbell, Donnie şi Joan Macdonald, Jock Macdonald şi Alasdair Macdonald, vă mulţumesc pentru ospitalitate şi pentru faptul că mi-aţi împărtăşit din amintirile voastre.

Celor care au trăit în Glenurquhart în timpul războiului şi au avut generozitatea de a-mi împărtăşi din cele trăite de voi: Duncan MacDonald, Angus MacKenzie, Jessie (Nan) Marshall, William Ross şi Bonita Spence.

Lui Lady Munro de Foulis, care a avut bunătatea să mă invite la castelul Foulis ca să discutăm despre experienţa ei în Corpul feminin auxiliar de aviaţie şi care m-a lăsat să scotocesc în vechea bucătărie a castelului, înarmată cu aparatul de fotografiat.

Lui Siobhan McNab, pentru documentarea minuţioasă, atât de necesară; Fionei Marwick, de la West Highland Museum din Fort William; şi Sheilei Gunn, care mi-a oferit traducerile în gaelica scoţiană.

Partenerilor şi criticilor mei de încredere: Karen Abbott, Joshilyn Jackson şi Renee Rosen; fiecare dintre ei m-a convins cel puţin o dată să nu mă arunc în prăpastie şi, în cazul în care căzusem deja, m-a tras înapoi afară. Am pierdut şirul cărţilor cărora le-am supravieţuit împreună.

Mulţumiri deosebite Emmei Sweeney, minunatul meu agent literar; lui Cindy Spiegel, redactor extraordinar; Ginei Centrello şi echipei de la Random House. Cu toţii aveţi răbdarea lui Iov şi daţi dovadă de o profundă înţelegere a procesului creator, ajutându-mă cu blândeţe şi răbdare să dau cărţii mele cea mai frumoasă formă. Îi sunt etern recunoscătoare Lisei Highton, redactorul meu de la Two Roads Books, care a crezut în această carte încă de la început.

Cindy, îţi sunt recunoscătoare în mod special; viaţa mi-a rezervat câteva surprize neplăcute în ultimii ani, dar tu ai rămas alături de mine. Dacă n-aş fi fost sigură că mă vei sprijini, nu cred c-aş fi scos-o la capăt. Mulţumesc.

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Sara Gruen, una dintre cele mai de succes scriitoare ale momentului, s-a născut în Vancouver și a crescut în Ontario. În 1993 a absolvit Carleton University din Ottawa cu o diplomă în literatură engleză. În 1999 se mută în Statele Unite, unde lucrează ca redactor tehnic, iar doi ani mai târziu se hotărăște să se dedice în exclusivitate scrisului. Primele romane, *Riding Lessons* (2004) și *Flying Changes* (2005), o propulsează în atenția publicului și a criticii, însă notorietatea și-o dobândește în 2006 cu bestsellerul internațional *Apă pentru elefanți* (*Water for the Elephants*; Humanitas Fiction, 2009), tradus în peste 45 de limbi și ecranizat în 2011 de Andrew R. Tennenbaum, cu Reese Witherspoon, Robert Pattinson și Christoph Waltz în rolurile principale. Succesul formidabil de care s-a bucurat *Apă pentru elefanți* îi aduce scriitoarei în toamna lui 2008 un contract de cinci milioane de dolari cu Spiegel & Grau, un imprint al Random House, pentru următoarele două romane, din care primul, *Ape House*, apare în 2010. Pentru mulți ani, *Apă pentru elefanți* a rămas o prezență constantă în topurile celor mai bine vândute cărți din *New York Times*, *Los Angeles Times*, *Wall Street Journal*, *Newsday*, *USA Today*. În anii 2006 și 2007 a fost recompensat cu numeroase premii literare, printre care The Booksense Book of the Year Award, *Cosmopolitan*'s Fun Fearless Fiction Award, Friends of American Literature Adult Fiction Award, Bookbrowse Diamond Award Best Book, ALA/Alex Award, iar în 2008 a fost nominalizat pe lista lungă la International IMPAC Dublin Literary Award. În 2015, Sara Gruen publică romanul ***La marginea apei*** (*At the Water's Edge*), care devine imediat bestseller *New York Times* și *USA Today* și ajunge pe lista scurtă la Romantic Novelists Association Historical Novel Award și Goodreads Choice Award Best Historical Fiction.

Publicat în 2015, romanul *La marginea apei* a fost Numărul 1 pe listele de bestselleruri din *New York Times* și *USA Today*. Inclus pe *Publishers Weekly* Bestseller List și Indie Bestseller List. *National Post* Best Book of the Year. BookPage Top Pick in Fiction. Nominalizat pe lista scurtă la Goodreads Choice Award Best Historical Fiction și Romantic Novelists Association Historical Novel Award. Romanele semnate de Sara Gruen sunt traduse în peste 45 de limbi și s-au vândut până în prezent în peste 10 milioane de exemplare.

La începutul anului 1945, Maddie și Ellis Hyde, un tânăr cuplu american din înalta societate a Philadelphiei, hotărăsc să traverseze Atlanticul, în ciuda războiului care devasta Europa, cu intenția de a dovedi existența monstrului din Loch Ness și de a spăla astfel onoarea familiei, pătată cu zece ani în urmă, când colonelul Hyde, tatăl lui Ellis, falsificase câteva fotografii înfățișând faimoasa creatură ce făcuseră înconjurul lumii. În timp ce Ellis și bunul său prieten Hank Boyd se lansează într-o căutare frenetică, Maddie începe să descopere adevărul crud care a stat de fapt în spatele propriei căsătorii. Pusă acum față în față și cu realitatea războiului, tânăra femeie devine tot mai conștientă de vulnerabilitatea umană, iar lupta pe care o duce ca să se redefinească o apropie de o lume plină de mistere și superstiții aparținând unui spațiu de legendă.

„...o poveste îndrăzneață despre aventură, prietenie și iubire în umbra celui de-al Doilea Război Mondial."

Harper's Bazaar

„*La marginea apei* este un roman amplu, frumos. Scris cu multă eleganță, devine imediat o poveste de iubire captivantă, o analiză profundă a efectelor războiului asupra femeilor obișnuite și un portret irezistibil al prieteniei dintre femei."

Kristin Hannah

„Citind *La marginea apei* pătrundem într-un sătuc scoțian care rezistă dârz în vârtejul războiului, dar și în inima lui Maddie Hyde, o femeie înstrăinată de ea însăși până când viața o trezește la realitate. Sara Gruen demonstrează cu prisosință că stăpânește magia reconstituirii contextului istoric în ceea ce are el mai autentic, însă adevăratul motor și sens al romanului țin de neașteptata transformare a lui Maddie: ea învață să-și cerceteze adânc[illegible]rin iubire, să înțeleagă lumea din jur."

Paula McLain

"LA MARGINEA APEI"
9786067792270
"37 LEI/BUC"